

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WATER | AIR | EARTH | FIRE

Three wrongs can't
make a right.

teach me
to *Sin*

RILEY NASH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Teach Me To Sin

Riley Nash tarafından

Copyright © 2023 by Riley Nash

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olayların yanı sıra mevcut herhangi bir kurum, ajans, yayın, marka veya kamuya mal olmuş kişilerin katılımı tamamen hayal ürünüdür ve gerçekte hiçbir dayanağı yoktur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

ISBN-13 (e-kitap): 9798987684139

ISBN-13 (ciltsiz): 9798987684146

Kapak tasarımı: Cormar Covers

Bu seriye başladığımda neye dönüşeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu, en sevdikleri Elements dizisi çiftleri için tezahürat yapan, onlarla birlikte gülüp ağlayan ve aşkı bulmalarını izleyen herkese.

Sevgili alfa okuyucum Gena'ya ve harika betalarım Amy, Enay, Jen ve Mel'e çok teşekkür ederim. Bu kitap siz olmadan aynı olmazdı!

İçerik Önerisi (Potansiyel Spoiler)

Bu kitap yetişkinlere yönelik içerik ve bazı olgun temalar içermektedir. Özel uyarılar için aşağıya bakınız.

İçerik tavsiyesi (spoiler içerebilir): anksiyete, depresyon, travma, küçükler dahil cinsel istismar, uyuşturucu kullanımı ve intihar düşüncelerinden bahsedilmektedir. Hafif yaralanmalara/tıbbi bakıma ve TSSB semptomlarına neden olan bir yangın.

İçindekiler

I

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

II

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

III

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

IV

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

V

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

VI

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Sonsöz

Sonsöz

Ayrıca Riley Nash

Yazar Hakkında

I

sfoæ lighí Ṭi om a dead star

Eğer VICTOR ve benim annemiz olsaydı, bize asla bir yüzme havuzunun kenarında sarhoş olmamayı .

İkinci boş votka şişesini gri kiremitli havuz güvertesinde birincinin yanına koyuyorum, sonra beceriksizce üçüncüyü açmaya çalışıyorum. Victor kollarını duvara dayamış, çıplak bir şekilde havuzda yüzüyor. Sudan bir iki adım uzakta duruyorum, yalınayak ama tamamen giyinik.

Emekli olimpiik yüzücüler bile garip bir kazada boğulabilir. Bir keresinde Napoli Körfezi'nin ortasında neredeyse birlikte boğuluyorduk. Ama bugün kaza günü değil. Bugün biz tanrıyız.

Victor'a şişeyi uzatıyorum, sabit tutamadığım için alkol damlaları yere saçılıyor. İçiyor, sonra öksürmeye başlıyor ve şişeyi bana doğru itiyor. "Sanırım boğazımın astarı gitti."

Kıkırdayarak sırtüstü uzanıyorum ve inşaat ekibi çatıyı onarırken hala üzerlerinde muşambalar bulunan tavan pencereleriyle dolu tepemizdeki tavana bakıyorum. Yüksek ahşap kirişler, kahverengi, turuncu ve kırmızının bir milyon rahat tonuyla iyi yıpranmış tuğla duvarları desteklerken, muazzam kirişler başımızın üzerinde kırk metre kemer yapıyor. İyi ya da kötü, artık hepsi bizim.

"Ne bok yiyoruz biz?" Gözlerimi kapatarak hafifçe mırıldanıyorum. Biz babalarımızı hapse attırmış iki genç, berbat eski yüzücüyüz - o vergi kaçakçılığı ve yolsuzluktan, benimki çok daha kötüsünden. Bu yeni dünyada bir amacımız, bir yerimiz yok ve paramızın yetmeyeceği bir havuzu olan köhne bir bina satın aldık. Bırakın bir "toplum merkezi "nin nasıl kurulacağını, ne işe yarayacağını bile bilmiyorum. "Bu boktan fikir için kimse kaydolmaz."

Victor sarışın başını suyun altına eğiyor, sonra yukarı fırlıyor ve ayağıma vurmak için damlayan kolunu uzatıyor. "Otur."

"Yapamam."

"Kalk ayağa, seni hafif kaltak."

Ben dik durmaya çabalarırken tüm oda bir atlıkarınca gibi dönüyor. Dışarıda kusmayı aklıma not ediyorum, havuza değil.

"Hapishane ne tarafta?" Victor telaffuz etmekte zorlanıyor, işaret parmağını her yöne sallıyor.

"Sanırım..." Biraz daha votka içmek için durakladım. "Sanırım birden fazla hapishane var, dostum."

Kendini yukarı iterek bana doğru hamle yapıyor, ıskalıyor, sonra ıslak parmaklarıyla çenemi kavrayıp alnımızı birbirine yaklaştırmayı başarıyor.

"Hangi. Yol. Hapishane mi? Hapishane mi?"

Cümlenin bitmesi uzun sürüyor çünkü kelimeler arasında sürekli çatlıyoruz.

"Bu taraftan." Kolumu rastgele bir yöne doğru ittim. "Hapishane bu tarafta."

Victor iki eliyle kuşu çeviriyor ve hayatının en iyi yarışından sonra tezahürat yapar gibi kollarını uzatıyor.

"Hepinizin canı cehenneme," diye bağılıyor, sesi suda ve boş alan katedralinde yankılanacak kadar yüksek. "Size ihtiyacımız yok. Siz bir hiçsiniz. Artık kendi havuzumuz var."

Bu iş bitmedi; bizim için asla bitmeyecek. Karanlıkta o kadar uzun süre yaşadık ki sağ salim çıkamadık. Dünya çok çarpık, geceler çok derin ve sabahlar yavaş geliyor.

Ama ben de orta parmağımı kaldırdım, çünkü bugün biz tanrılarız.

Bölüm I

Altı Yıl Sonra

Alek

"HIÇ KIZIL SAÇLI BİRİNİ SIKTIN MI? Belki de kızıl olmayı denemeliyim." Kız arkadaşım tuvalet çantasını karıştırıp rimelini ararken saç fırçaları ve göz farı kutuları banyo lavabosuna çarpıyor.

"Saçların çok güzel bebeğim," diye mırıldanıyorum, yatağın üzerinde çırılçıplak yayıldığım yerden kıpırdayamayacak kadar bitkinim. Yumuşak, dağınık aletim sanki devrilmiş ve ölmüş gibi uyluğuma yaslanmış. Temizlenmeliyim, giyinmeliyim, *bir şeyler* yapmalıyım. Bunun yerine, kolumu gözlerimin üzerine koyup, basıncın zonklayan baş ağrısına masaj yapmasına izin veriyorum.

"Sana önce kafa atarsam, sence biraz daha, um, *oomph* olur mu? Oh, ya da belki bir penis halkası yardımcı olur?" Zoraki coşkusu tatil köyünün banyosunun fırtına grisi lüks duvarlarında yankılanıyor. "Ya da... Viagra reklamlarındaki tüm erkeklerin azgın dedeler olduğunu biliyorum ama eminim her yaşta işe yarar." En kötüsü de, bu konuşmayı kaç kez yaparsak yapalım, sesi asla sinirli çıkmıyor - sadece endişeli, hangi anne sorununun sizi alkolik yaptığını anlamaya çalışan bir terapist gibi.

"Kahretsin." İnleyerek dönüyorum ve başım dönmeye başlayana kadar yüzümü yatağa bastırıyorum. Maya ve ben feci seks hayatımızı, haftanın yedi günü sabah altıdan gece on bire kadar çalışmama bağladık. Ne yazık ki, Washington'ın merkezindeki bir tatil köyünün temiz havasında ve parlak yaz güneşinde geçirdiğimiz on günlük tatil, sorunu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdi. Daha önce bir saat sevişmeye çalıştıktan sonra onu yemek zorunda kaldım çünkü çarpıcı, çıplak bir kadın bana sürtünüyor ve kirli konuşuyor beni yeterince sertleştiremedi.

Yan dönerek pencereden dışarı, uçsuz bucaksız ağaçların koruduğu dağlardan oluşan puslu bir duvara doğru bakıyorum. "Döndüğümüzde başka bir randevu alırım." Bir yanım onun sinirlenmesini, bir şeyler fırlatmasını ve beni terk etmesini istiyor. Diğer yarım ise aklına gelebilecek her türlü hapi alacak ve her türlü işkence aletini deneyecek, çünkü en çok korktuğum şey yalnız kalmak.

Telefonum göğsümün altında vızıldıyor ve onu ortaya çıkarmak için çarşafı karıştırıyorum. Maya bavulundan bir güneş elbisesi almaya giderken kıcımlı uyarırcasına okşuyor. "Bu sefer işe gitmeden sadece on saat dayanabildin.

ve biz sekiz tanesi için uyuyorduk. Şimdi bana kaç akşam yemeği borçlusun?"

"Yedi," diye mırıldanıyorum, gözümü kısarak metne bakıyorum. "Ama bu kesinlikle iş değil."

Bu sefer devam edebildin mi?

Kâr gütmeyen yüzme tesisimin ortak sahibi Victor Lang, ne zaman seviştiğime dair altıncı hissi var gibi görünüyor. Mesajını patlıcan, su damlası, solan çiçek, ağlayan surat gibi bir dizi emojiyle takip ediyor. Ona bir orta parmak gönderiyorum, sonra da baş öğretmenimiz Tate'e mesaj atıyorum.

Ben: Victor bana emoji gönderecek kadar sıkıldı, bu da birinin içeri girip mekanın hala ayakta olduğundan emin olması gerektiği anlamına geliyor.

Tate, pislik, sadece selam veren bir surat ve acil durum sireniyle cevap veriyor. Telefonumu yatağa fırlatıyorum ve başımı yastığıma gömüyorum. Baş ağrım hızla migrene dönüşüyor.

"Benimle cam üfleme gösterisini izlemek ister misin?" Maya, ben hariç dünyadaki her heteroseksüel erkeği tahrik edecek bir bralet ve yarı şeffaf beyaz bir sundress giyiyor.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum dürüstçe, gözlerimi ovuşturarak. "Gitmelisin, sonra seni yemeğe götüreceğim. Benim ikramım, nereyi seçersen."

Otururken şilte kayıyor ve yumuşak, kadınsı bir eli kalçamda gezdirerek beni sırtüstü yatırıyor. "Daha önce gelmedin bile. En azından önce seni boşaltmama izin ver."

Sarkık şaftımın tabanını kavrayıp eğilirken boş boş izliyorum. Eğer bu işe yararsa, belki bir hap gerisini gerçekten halledebilir. Son anda, midemi bulandıran bir panik dalgasıyla kıpırdanıyorum, sanki bana saldırmaya çalışıyormuş gibi elimle aletimi kapatıyorum. "Bekle. Özür dilerim bebeğim. Bilmiyorum... Şu anda yapamam." Gözlerini kaçırarak doğruldum ve çilli omzunu öptüm. "Şehirde iyi vakit geçir."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor, pencereye doğru dönüyor ve uzun, kestane rengi saçlarını örüyor. "Giyin ve aşağıya birlikte yürüelim."

Bir çift şort ve yedi yüz mavi *Lang Aquatic Center* tişörtümden birini giydiğimde aramızdaki hava kırılğan ve örümcek ağı gibi çatlaklarla dolu gibi geliyor. Başka bir renkle nasıl göründüğümü hatırladığımı sanmıyorum. Aynaya sırtımı dönüp banyo tezgahına oturarak dişlerimi fırçalıyorum ve ıslak parmaklarımı başarısız seks sonrası karmakarışık saçlarımda gezdiriyorum. Kapıdan çıkarken kendime şöyle bir bakıyorum. Kimse beni daha önce

En iyi profesyonel yüzücülerden biriydim ama siyah saçlarım ve zifiri karanlık gözlerim beni en çekici yüzücülerden biri yapmıştı. Şimdi olduğumdan beş yaş daha yaşlı görünüyorum, uykusuzluk ve dersler arasında kapılan fast-food yemekleri yüzünden yaşlandım. Maya bu tatili kabul etmem için Victor ve Tate'e beni yüzme merkezinden atmaları için rüşvet vermek zorunda kaldı

Bavuluma tıktırdığım iş belgeleri dosyası, koridora çıkarken bana sinirli bir bakış attırıyor ama Maya hiçbir şey söylemiyor. Merdivenlerden inerken parmaklarımız birbirine kenetleniyor, sürüklenme hissine karşı sıkıca tutunuyoruz. Kulübenin tamamı yerel sanatçıların doğa resimleriyle dekore edilmiş ve Maya bunların yarısını Seattle'daki evimiz için satın almış bile. Tasarım geçmişi ve istediği her şeyi ödeyebilecek geliri olan o, bu yüzden onu mutlu eden her şeyi destekliyorum.

Lobide dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve tüm 4Runner'ların ve Jeep'lerin yanında gülünç duran elektrikli hatchback'imın anahtarlarını çalıyor. Bir dakika oyalanıyorum, resepsiyon görevlisine başımı sallıyorum ve nereye gideceğimi tam olarak bilen, tahmin edilebilir biri değilmişim gibi davranıyorum. Maya'nın beni yönlendirmesi olmadan, her zaman ortadaki işime ve suya doğru sürükleniyorum.

Arka kapıdan çıkıp, sandaletlerimi çıkardığımda ayaklarımın altına masaj yapan çakıl taşlarıyla döşeli geniş havuz güvertesine doğru ilerlerken, bu sabahki başarısız egzersizlerin ağrı ve sızıları beni yakalıyor. En yakın şemsiye gölgeli şezlonga çöktüğümde bunaltıcı bir esinti saçlarımı karıştırıyor ve kenara iterken özenle katlanmış havlu kuğuyu mahvediyor.

Kıyafetlerimin altında her yerim ter içinde ve istismara uğramış sikim acıyor. Soğuk suya dalmak cennet gibi geliyor. Havadaki klor kokusu dünyadaki en tanıdık koku; günlerimi dolduruyor ve geceleri tüm rüyalarım bu kokuyla doluyor. Bu hafta Maya ne zaman uyusa ya da tek başına dışarı çıksa, yolumu buraya düşürdüm. Ama artık bir mayom bile yok. Su ve ben, bir daha asla temas etmeyecek ama birbirlerini uzaktan takip etmekten, izlemekten, her şeyden daha gerçek hissettiren işlev bozukluğunu arzulamaktan vazgeçemeyen zehirli eski sevgilileriz.

Burası sadece yetişkinlere özel bir tatil köyü olduğu için, dosyayı sandalyemin ayak ucuna koyup açtığımda nazik sesleri rahatsız edecek hiçbir çığlık ya da kahkaha yok. Rüzgâr kâğıtları toplayıp savurmaya devam ediyor, ta ki ben hepsini kovalayıp dizlerimin altına sıkıştırana ve

Çalışırken dirsekler. Eminim havuzun etrafına dağılmış dokuz zengin, yaşlı tatilci margaritalarının yanında bedava şovun tadını çıkarıyordur.

Yüzümü buruşturarak, gelecek dönemin derslerini, terapi programlarını, yaz atölyelerini ve aile etkinliklerini mantıklı ve hiçbir tesiste çifte rezervasyon yapmayacak şekilde yeniden düzenlemeye çalışırken daireler ve oklar çizmeye odaklanıyorum. Yirmi düşük gelirli ve dezavantajlı öğrenci olarak başlayan programımız son altı yılda yedi yüze ulaştı ve kapasitemiz, personelimiz ve paramız çoktan tükenmiş olsa da, her ihtiyaç gördüğümde yeni programlar eklemekten duramıyorum. Tate ve stajyer koçumuzun karşılayamadığı tüm boşlukları kendime atayarak programın işlenmesini sağlıyorum. Victor vekaletten fazlasını yapamayacak kadar düzensiz, ancak zamanının geri kalanını tüm hibelerimizi ve bağışçılarımızı bulmak için harcıyor. Mali durumumuzun ve lojistiğimizin çökmemesini sağlamak için her gece mesaiden sonra kaldığım sürece, köhne sistemimiz bizi ayakta tutuyor.

Kulağa cehennem gibi geliyor ama Maya bana bir hafta sonu izin verdiğinde, on dakika sonra sıkıntıdan derimden sürünüyordum. Hiperaktif bir okul öncesi çocuktan daha uzun süre hareketsiz oturamadığımdan şikayet etti. Ona insanların tüm bu anlamsız zamanla ne yapmaları gerektiğini sordum ve yüzü ağlamamak için gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Daha sonra özür diledim ve akşam yemeğini almaya gitmeyi teklif ettim, en azından vücudum gerektiği kadar yorulana kadar bisiklet sürebilirdim.

Ritmik su sıçraması, beynim ona kilitlenmeden önce bir iki dakika sürüyor. Odaklanmış ve inanılmaz derecede tutarlı, tatil turlarını atan bir dede olamayacak kadar agresif. Kalemimi indiriyorum ve gözümü kısarak güneşin vurduğu havuza bakıyorum. Uzak tarafta, kıvrak bir vücut, sürtünme ya da sürüklenme diye bir şey yokmuş gibi suyun içinde titreşiyor. Victor'un dehası dünyayı büyülediğinden beri, çoğu yüzücü onun etkileyici formunu taklit etmeye çalışıyor ve başarısız oluyor. Bu hassas, güzel teknik örnek ise tam tersi. Hâlâ mükemmel olmasa da, her nefesini ve kollarının her hareketini tamamen aynı yapmaya çalıştığını görebiliyorum. Hep böyle yüzmek istemişimdir ama bunu başaracak yeteneğim hiç olmadı.

Yüzücü avuçlarını duvara vuruyor ve başını geriye atıyor, kumral saçlarından sular uçuşuyor. Gözlüklerini bir kenara fırlatırken çakıl taşlarına çarpıyor ve havuzdan kolayca çıkıp doğrulurken dünya ağır çekime geçmiş gibi hissediyorum. Esnek vücudu beklediğimden daha küçük, belki 1.80 boyunda ve profesyonel bir yüzücüden beklediğimden daha az kaslı. Gerinerek

Kollarını başının üzerinde kavuşturup omurgasını dikleştiriyor ve su damlacıkları bronz teninden kireç yeşili mayosunun beline doğru süzülürken tembelce esniyor.

Havuzun karşı tarafındaki boş bir sandalyeye geçip bir güneş gözlüğü takıyor ve buradan duyabildiğim coşkulu bir iniltiyle kendini yüzüstü yere bırakıyor. Kurulanmak yerine havlusunu yastık olarak kullanıyor ve güneşin bronz omuzlarında boncuk boncuk biriken nemi buharlaştırmasına izin veriyor.

Bir dakika boyunca onun sırtının inip kalkmasını izledikten sonra ne kadar gıcık olduğumu fark ediyorum ve gözlerimi çevremizdeki Cascades'in panoramik manzarasına dikiyorum. İşime yeniden odaklanmaya çalışırken parmaklarım şezlong iskeletinin alt tarafındaki paslanmış donanıyla huzursuzca oynuyor.

Tık, tık, tık. Yukarı baktım. Bir ayağını sandalyesinin köşesine dayamış, ayak parmaklarını açmış, uzun parmaklı bir eli bu sabah süpürürken gözden kaçmış olması gereken gevşek bir taşla oynamak için sallanıyor. O çok güzel ve çok güzel yüzüyor ve ben uzun zamandır yaptığım sporun saf güzelliğini görmemiştim.

Gitmeliyim. Hayatım tek ve kolay bir denklem - aleve dokunmazsan yanmazsın. Ama o titrek mum benim tek ışığım olduğunda, karanlıkta güvende olmaktansa yanmayı mı tercih ederim diye düşünmemek elde değil.

Ayaklarımı ucuz lastik sandaletlerimin içine sokarak o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki şemsiyenin köşesi kafama çarpıyor. Yandaki sandalyede oturan kadın kıs kıs gülüyor. Kâğıtlarımı dosyalarına yerleştirdikten sonra kulübeye doğru bir adım atıyorum. Maya hemen dönecek; duş alıp onu lobide beklemeliyim.

Aniden dönüyorum ve su birikintisi sıçramış güvertede, dikkatsiz, durgun formdan birkaç metre uzakta durana kadar daire çiziyorum. Tüm hayatımı dar mayolar giyen ıslak erkeklerin etrafında geçirdim ve hiçbir şey düşünmedim, ama bunun her gözeneğinden nasıl seks sızdırdığını veya kıcının şortunun kumaşına nasıl ittiğini ben bile kaçıraramam. Birden vücudumdaki tüm hislerin aynı anda farkına vardım, bir sinir dalgası ve bir ergen gibi karışık dürtüler.

Beni fark etmemiş gibi görünüyor, bu yüzden buraya ne söylemeye geldiğimi merak ederek bir adım daha yaklaşıyorum. Sonunda yüzünü bana doğru çeviriyor, sonra sırt üstü dönüyor ve kolunu başının arkasında kavuşturuyor. Tek parmağıyla güneş gözlüklerini indiriyor ve bana ışık ve yaramazlık dolu, geniş, yeşil yavru köpek gözleriyle bakıyor. Onun bir çocuktan çok bir erkek çocuğu olduğunu fark ettiğimde şaşırıyorum.

Yirmili yaşlarının başında bir adam. Bu, yıllar önce benim de sahip olduğumu hayal meyal hatırladığım kusursuz fiziği açıklıyor.

"Merhaba." Sesi de genç gibi, yumuşak ve şakacı. Kendimi onun sıkı göğüs kaslarına aval aval bakarken yakalıyorum ve gözlerimi tekrar yüzüne çeviriyorum. Kusursuz beyaz dişleri sırtıtmakla sırtıtmak arasında bir şey olarak parlıyor. Gözlüklerini saçlarına doğru iterek, tek kelime etmeden beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sanki tüm havuz beni onun üzerindeyken izliyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden en yakın sandalyeyi garip bir şekilde yüksek bir sesle sürüklüyorum ve . "Yüzdüğünü fark ettim." Boğazımı temizliyorum ve beni kurtaracak mı diye yukarı bakıyorum. Görünüşe göre kurtarmayacak. Hiçbir zaman hitabet yeteneğimle tanınmadım; medya kuruluşları beni sadece sevgili Victor'larıyla oynamak için etraflarında görmek istiyordu. Aynı zamanda babam olan koçumuz bir keresinde bana kokain çekmem gerektiğini söylemişti.

Görüşmelerden önce, kişiliğimin olduğu tek zaman o olduğu için. "Son derece iyisin," diye teklif ettim.

Kaşları hafifçe yukarı kalkıyor ama kuru gülümsemesi değişmiyor. "Öyle ?" "Profesyonel misin? Takımınız Seattle'dan mı? Tanımıyorum. sen."

Güneşin altındaki çimen rengindeki gözleri, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi merakla yüzümü tarıyor. "Öyle misin?"

"Profesyonel mi? Hayır, ben yüzmem." Altı yıldır yüzmüyorum. "Ama ben öğretmenim. Kâr amacı gütmeyen bir yüzme merkezi işletiyorum ve biz..." Mayosundaki şişkinliği nasıl gösterdiğini umursamadan bir dizini yukarı çektiğinde, cümlede yolumu kaybediyorum ve duraklıyorum.

"Çok tatlısın ama ben profesyonel falan değilim." Tekrar gülümsüyor, biraz gergin bir şekilde ve başını kolunun üzerine bırakıyor. "İyi günler dilerim."

"Ne zamandır yüzüyorsun?"

Bir süre şemsiyenin alt tarafına bakıyor, sonra yüzünü çevirip burnunu pazusuna dayıyor ve dikkatini köpüklü suya veriyor. "Çocukluğumdan beri havuzlarda takılırım ama bu bir şey değil. Ben *yüzmem*." Sandalyeye daha da sokuluyor, sonra genişçe esniyor ve gözlerini kapatıyor.

"Saçmalık." Tüm kariyerimi o temiz, keskin güzelliğe ulaşmaya çalışarak geçirdim. Bu kadar yeteneğin umursamayan biri için harcanması düşüncesi beni hasta ediyor ama yalan söylediğini biliyorum. "Yıllarca pratik yapmayan hiç kimse böyle yüzemez."

"Tamam." Gözlerini açmadan karın kaslarını sıkıyor ve kalçalarını kaldırıyor, sonra onları yana kaydırıp daha rahat bir şekilde yerleşiyor. Serbest

Elini göğsüne götürüyor, başparmağı tenindeki nemli bir noktayı siliyor. Beni gaza mı getiriyor yoksa her zaman böyle mi anlayamıyorum.

Sıfır şansım kaldı ama bir tane daha deniyorum çünkü kaybettiğimi anlamakta iyi değilim. "Özür dilerim, kendimi tanıtmalıyım. Adın ne senin?"

Alaycı gözleri tekrar açıldığında, zafer duygusuyla elimi uzatıyorum. Sadece avucuma bakıyor ve alt dudağındaki kuru bir noktayı ısırtıyor. Tiz *bir ping* sesi sessizliği bozduğunda, kışının altında bir yerden telefonunu çıkarıyor ve ekrana gözlerini kısarak bakmak için havaya kaldırıyor. Uzun bir duraksamadan sonra iç çekiyor, lüks bir şekilde geriniyor ve oturuyor. Tüm hareketleri cesur ve dikkatsiz, sanki vücudunun etrafındaki hava sadece ona aitmiş gibi.

"Bu eğlenceliydi." Başını havuzun karşısındaki insanlara doğru çevirirken sırtışında bir parça sıcaklık var. "Hafta sonunun geri kalanında yetmişli yaşların üzerindikilerle bulmaca çözerek ve kuş gözlemleyerek iyi vakit geçirin."

"Bekle." İkimiz de ayağa kalktığımızda, ondan yaklaşık üç santim ve birkaç kilo fazla olduğumu görüyorum. "Bunu tamamen yanlış yapıyorum; sadece ihtiyacın olan kaynaklara ulaşmana yardımcı olmak istiyorum. Kimsenin yeteneği boşa gitmemeli."

Adımlarının ortasında duraksıyor, gözlüklerini takıyor ve elini nemli saçlarında gezdiriyor. "Alek Simmons bu konuda konuşması gereken kişi mi?"

Buna şaşırmamalıyım. Kuzeybatı Pasifik yüzme dünyasındaki herkes beni ya hayır işlerimden ya da dağınık kariyerimden tanır. Ama ben her günümü soyadımı unutmaya çalışarak geçiriyorum. Ruhumu adadığım kâr amacı gütmeyen kuruluşta Victor'un kinin yanında bile yok. Ve ne zaman duysam, göğsünüzün ciğerlerinizi kapatan ve sizi korkunç bir saniye boyunca boğulmuş ve boş bırakan kısmına hızlı bir darbe gibi geliyor. Ben sesimi tekrar bulana kadar çocuk iki adım atıyor. "İşte tam da bu yüzden umurumda."

Büzülmüş dudaklarının arasından bir nefes çekerken omuzları gevşiyor. "Gerçekten çok önemsiyorsun, değil mi?" Omzunun üzerinden kitle imha silahı gibi yıkıcı bir gülümseme fırlatıyor. "Bu senin için berbat bir şey." Kulübeye girerken güverteden bir tişört kapıyor ve üzerine geçiriyor, ıslak lekeler beyaz kumaşı karartıyor.

Arabanın direksiyonu olan, ama sonunda bir pistte olduğunu ve hiç sürmediğinizi fark ettiğiniz çocuk oyuncaklarından birine gibi hissederek arkasından bakıyorum. Başladığım yere geri döndüm, kafam karıştı, biraz tahrik oldum ve tek bir bilgi bile almadan bütün bir konuşmayı nasıl yaptığımı merak ettim.

Teknik olarak aynı yöne gidiyoruz, bu yüzden onu klimalı binaya kadar takip ediyorum ve ön kapıdan çıktığını görmek için tam zamanında resepsiyona dönüyorum. Ellerini ensesinde kavuşturuyor ve nerede olduğundan emin değilmiş gibi etrafına bakınıyor, sonra da çakıl taşlı arsada koşar adım ilerliyor.

Bu noktada bir peni için varım, bir pound için varım olduğundan, onun arkasından binadan çıktığını fark etmeyecek kadar uzaklaşana kadar bekliyorum. Keskin kayalar sandaletlerimi parçalamakla tehdit ediyor, bu yüzden durup gözlerimi gölgeleyerek kasabaya doğru yola çıkışını izliyorum. Yürümesi en az on beş dakika sürecek, dar, dolambaçlı ve banketi olmayan bir asfalt parçasında araba kullandığımı hatırlıyorum.

Onu ne kadar körü körüne takip ettiğimi asla bilemeyeceğim, çünkü arazinin kenarındaki uzun çamlara ulaştığımda bir araba yanıma yanaşıp camını indiriyor. "Bebeğim." Maya narin burnunu kırıştırıp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Um." Yolun aşağısına baktığımda onu artık göremiyorum. Zihnim biraz berraklaşıyor, beni sıcak ve mide bulandırıcı bir halde bırakıyor, şemsiyeye kafa attığım yerde bir ağrı var. O adamın var olduğundan bile emin değilim. "Sadece yürüyüş yapıyordum."

"Aşağıda mı? Deli misin sen?"

"Cam üfleme gösterisinde olduğunu sanıyordum." Topallıyorum ve dirseklerimi arabanın camının kenarına dayıyorum, ama öpüşme zahmetine bile girmiyoruz. Hiçbir zaman yüksek bir libidom olmamasına rağmen, vücudum en azından denerdi. Yapana kadar numara yapardım. Şimdi ikimiz de pes etmişiz gibi geliyor.

"İptal ettiler. Şimdi ne yapmalıyız?"

Ona yardımsızca bakıyorum, çünkü hiçbir fikrim yok.

Bölüm 2

Benji

ALEK SIMMONS beni yolun başına kadar takip ediyor, mesafe yaratmak için bazen duruyor, sanki bir James Bond filminin seçmelerine katıldığını sanıyor. Kasabaya kadar beni takip etmesini sağlayıp sağlayamayacağımı merak ediyorum, nefes nefese ve ciddi bir şekilde bana yetişmeye çalışıyor. Ne yazık ki, Prius'un içindeki bohem görünümlü bir kadın onu pansiyona geri çağırarak her şeyi mahvediyor. Onu turist kalabalığında kaybeder miydim yoksa kendime rağmen durup onunla tekrar konuşur muydum asla bilemeyeceğim.

Kulaklıklarımı sırt çantamda unutmuşum, bu yüzden dağdan aşağıya doğru uzun ve sıcak yürüyüş boyunca sadece ben, gölgem ve kuşların cıvıltısı var. Arabaların önünden her çekilmek zorunda kaldığımda çıplak bacaklarıma yabani otlar batıyor ve ensem yanmaya başladığını hissedebiliyorum. Terli giysilerim tenime yapışıp kıcımın çatlağına tırmandıkça, sabah serinletici yüzüşüm uzak bir anıya dönüşüyor. Çıplak yürümek isterdim ama bugün tutuklanmakla uğraşacak enerjim yok.

Çakıllı banket boyunca ilerlerken yüzümdeki arıları temizliyor ve bu adamın hayatının ne kadar berbat olduğunu düşünüyorum. Alek adını bildiğime şaşırmış bile görünmüyordu, sadece nakavt yumruğunu bekleyen yenilmiş bir boksör gibi boyun eğmişti. Ünlü antrenör babası tarafından yüzmeye zorlanmış, sonra yeterince iyi olmadığında doping yapmaya itilmiş. Tüm bunlardan sonra, *sürpriz* bir şekilde, babası ve bir grup milyarder sapık, takım arkadaşı Victor da dahil olmak üzere reşit olmayan çocuklara tecavüz ediyor ve gezegendeki herkes Alek'e başından beri bilip bilmediğini sormak istiyor. Olanları görüp görmediğini. *Katılıp katılmadığını*. Daha da kötüsü, sapıklardan bazıları hapisten kaçmıştır ve yıllar sonra bile adam, olumsuz bir ilgi dalgası ve misilleme olasılığı riski olmadan kendi çizgisinden çıkamaz. Tek yapabildiği başını öne eğmek, kâr amacı gütmeyen kuruluşunu Victor'un adıyla işletmek ve çocuklara kürek çekmeyi öğretmeye devam etmek.

Kasabaya vardığımda sıırıslıklam ve pis kokuyorum, saçlarım dümdüz, keçeleşmiş. Her yer, çevredeki yamaçlara dağılmış oteller ve tatil köyleri ile pahalı mağazalardan oluşan uzun bir ana caddeden ibaret. Yaz olduğu için, çığlık atan çocuklar ve yorgun ebeveynlerden oluşan kalabalıklar kaldırımları dolduruyor. İnsanların buraya gelmekten neden hoşlandıkları beni aşıyor.

Tesisin içine, *burada kesinlikle misafir olmadığımı* haykıran bir sürü şey taşıyarak dalmak istemedim, bu yüzden vitrininde tuzlu su şekerlemesi çektirmesi olan şekerçi dükkânına geldiğimde, köşeyi dönüp ara sokağın kutsanmış gölgesine girdim. Bir palet yığınının arkasına saklanıp iki çöp bidonunun arasındaki boşluktan siyah sırt çantamı çıkarıyor, tişörtümü ve mayomu çıkarıyorum. Külotumu açıp içine girerken serin bir esinti ve kalçalarımı okşuyor. Aletimi ayarlarken aklıma yine Alek geliyor, gözlerinin aç bir şekilde her santimetremi kendi iradesi dışında yutması. Beklediğimden daha büyük bir felaketmiş.

Önce bir bacağımın sonra da diğer bacağımın üzerinde dengede durarak tasarım kot pantolonumu, gri keten düğmeli bluzumu ve bir çift deri bot ayakkabımı giyiyorum. *James Bond kim şimdi?* Doğrulurken ve dükkânın arka camından kızıl kahverengi saçlarımı incelerken hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. Klor ve güneşten kızarmış, terden kafa derime yapışmış. Tek yapabildiğim çantamdan bir tüp jöle almak ve birbirine karışmış saç tellerime bir ton sürmek. Bir duş bulana kadar Kirpi Sonic gibi görünerek yaşamak zorundayım.

Telefonum tekrar tekrar çalmaya başlıyor, tıpkı bildiğim gibi, aynı numaradan mesaj üstüne mesaj geliyor. Güneş gözlüklerimi takıyorum ve kontrol etmeden önce çantamı omzuma atıyorum.

Yüzmeyi bitirdin mi?

Acele et ve buraya gel. Beni bekletme.

Tanrım, bugün yokuş aşağı gidiyor. *Hızlı olmak istiyorsan bana bir helikopter gönder, diye* karşılık veriyorum, sonra telefonumu cebime sokup görmezden geliyorum.

Gerçekten acele etmeliyim, ama kalabalığın arasından geçerken taze, yağlı yemek kokusu beni kırık plastik masaları ve kaldırıma zincirlenmiş sandalyeleri olan bir kafeye sürüklüyor. Tezgâha yapıştırılmış pis el yazması menü beni ama yumurtalı ve peynirli bir sandviç sipariş bir köşeye oturuyorum. Duvara dayalı soğutucudan pahalı bir portakal suyu alıyorum, çünkü bana her zaman yüzdükten sonra atıştırılmalık olarak nektarin dilimleri veren dadıyı hatırlatıyor.

Beklerken, dengesiz sandalyemi dalgınca ileri geri sallarken, çenemi elime dayayıp Alek Simmons'ın eski fotoğraflarına bakmaya odaklanıyorum. Sadece on sekiz yaşında, benden beş yaş küçük, ama çarpıcı siyah gözlerini, sert ağzını ve keskin, köşeli yüz hatlarını kolayca tanıyabiliyorum. Eskiden asık suratlı ve kinci olduğunu duymuştum, ama onunla tanıştığimde

Yorgun, endişeli ve biraz da kaybolmuş görünüyordu. Başını belaya soksa bile duygularını saklayamayan olmalı. Kesin olan bir şey var ki, içinde bir yerlerde hâlâ bir ateş var, sönük ve külle boğulmuş ama için için yanan.

"Afiyet olsun." Aşçı yanmış bir simitin üzerine parlayan, şüpheli bir şekilde akan bir yumurta yerleştiriyor. Burnumu kırıstırıp E. coli'li kahvaltı spesiyalimin üstündeki Amerikan peyniri diliminin kenarını dürtüyorum, sonra arkama yaslanıp tavandaki vantilatörden seken sinekleri izliyorum.

Son derece iyisin.

Bu üç kelime düşüncelerimin arasında dolaşıp duruyor. Anlamıyorum. Ben ne kadar uğraşırsam uğraşayım kulaçlarımı videolardaki gibi atamayan, kendi kendini yetiştirmiş boktan bir yüzücüyüm. Günlerimi havuzda geçiriyorum çünkü yapacak başka bir şeyim yok ve babam evin o kısmına hiç gelmiyor. Ama Alek'in gözleri çok yoğun ve dürüsttü. Damarlarıma işlemişti; onunla tekrar konuşmak ve bana baktığında ne gördüğünü anlamak istiyorum. Ama seçimimi yaptım - tatlı bir kız arkadaşı ve düzgün bir hayatı olan tatlı bir adama benz, bu da kendimi ondan uzak tutacağım anlamına geliyor.

Ertesi gece saat ikide gizlice tesise geri dönüyorum. Bu bir uzlaşma; Alek uyuyor, bu yüzden onun genel çevresindeki tesisleri kullanmak için gelmemde bir sakınca yok. Eğer evrenin beklenmedik bir cilvesiyle karşılaşırsak, bu benim suçum olmaz.

Buradaki herkes muhtemelen akşam altıda yattığından, resepsiyonda beni içeri girmekten alıkoyacak kimse yok. Sessiz kalmak için sandaletlerimi taşıyarak, loş binada çıplak ayaklarım laminat zemine yapışarak ilerliyorum. Havuzun kapısını omzumla iterek açtığımda, yaz gecelerini Cascades'te geçiren her ne haltsa o böceğin cıvıltısıyla dolu serin, nemli dağ havasıyla karşılaşıyorum. Yıldızların saçıldığı gökyüzünde sarımtırak, üç çeyreklik bir ay asılı duruyor. Güzel, sanırım, ama benim için çok fazla - bir grup ölmekte olan uzay taşının en derin isteklerimden ve en umutsuz korkularımdan bir milyon yıl daha uzun yaşayacağını hatırlatıyor.

Mayomu çıkarıp iki koşu adımı atıyorum ve havuza uzun, sığ bir dalış yapıyorum. Burada, havuzun donuk ısıltısıyla çevrili

Güvenlik ışıkları sayesinde paniğe kapılmadan sırt üstü dönüp ışıltılı karanlığa bakabiliyorum. Soğuk su bedenimi sarıyor ve saçlarımla oynuyor, sahiplenici ve ağır.

Yüzeye çıkıp gözlüklerimi taktıktan sonra, analiz etmek için çok zaman harcadığım temiz, sıkıcı ön sürünüşüme dalıyorum. Alek'in bunda ne gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum ama söylediği gibi özel biri miyim yoksa sadece pantolonumun içine girmeye mi çalışıyordu karar veremiyorum.

On dakika sonra kenara çekip duvara tutunuyorum, zor nefes alıyorum. Sırtım kulübeye dönük, çiti ve ötesindeki dağların neredeyse görünmez şeklini inceliyorum. "Uyuyamadın mı?"

Uzun bir sessizlikten sonra çıplak ayakların taşa sürtünme sesini duyuyorum. "Hayır." Sırıtiyorum ve arkamı dönüyorum.

"Benimle ilgili çok fazla rüya mı gördün?"

Alek yürüyüp havuzun kenarına oturuyor ve bacaklarını suya sarkıtmak yerine dikkatlice katlıyor. Üzerinde büyük boy siyah bir tişört ve kesilmiş koşu şortu var, saçları yataktan yeni çıkmış gibi her yöne doğru uzanıyor. "Eğer kim olduğumu biliyorsan, uyumamak için birçok nedenim olduğunu ve hiçbirinin seninle ilgisi olmadığını da biliyorsundur."

"Hmmmm." Tembel bir kurbağalama ile havuzda sallanıyorum. "Bugün çok daha gevezesin." Dirseklerimi yanındaki duvara dayayıp yüzüne hayranlıkla bakarken ciddi gözleri beni takip ediyor. Ne kadar düşünceli ve seksi olduğu hakkında hiçbir fikri yok. İçimden bir ses onu öpersem kıpkırmızı kesileceğini ve aptal bir anime karakteri gibi burnunun kanayacağını söylüyor.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor utangaç bir şekilde ensesini ovuşturarak.

"Hiçbir şey." Başımı koluma dayıyorum ve çakıl taşlı betona değen elinin kabarık tendonlarını inceliyorum.

"Görünüşe göre sen de uyuyamamışsın," diye gözlemliyor.

"Evet, tüm o cinayetler bir süre sonra beni rahatsız etmeye başladı."

Derin bir nefes aldığında, *işte başlıyoruz* diye düşündüm. Tabii ki son bir buçuk gününü konuşmamıza kafayı takarak geçirdi. Biraz sıcak.

"Yanılıyorsam beni düzelttin," diye inatla girişimde bulunuyor, "ama bir koçunuz olmadığı izlenimini edindim. Dürüst olacağım, potansiyelini keşfettiğini görmek isterim." Anlatmak istediğine kendini o kadar kaptırmış ki bakışlarını kendinden emin bir şekilde tutuyor, koyu renk gözleri parlıyor. "Uzun zamandır işime profesyonel bir eğitim ve gelişim programı eklemeyi düşünüyordum."

yüzme merkezi, belki bir gün Olimpiyat seviyesine bile çıkabilir. Eğer Seattle bölgesinden iseniz, gelin ve konuşalım."

Kafamın içinde kan pompalanması dışında her şey sessizleşiyor. Sonra sesimi duyuyorum, bir çocuk gibi tiz ve kararsız. "Sence ben Olimpiyatlara katılabilir miyim? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Gözleri nemli tenime düşüyor, sanki bana dokunacakmış gibi, ama sonra kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Değilim, yine de bu kararı vermeden önce daha iyi bir değerlendirme yapmam gerekir. Ne kadar ileri gidebileceğini görmekten zarar gelmez."

O kadar güzel bir peri masalı ki bir an için gerçek olmadığını unutuyorum. Sonra gerçeklik çarpıyor, düşme hissiyle uyanmak gibi. Suyun dalgalanan yüzeyini okşuyorum. "Sen delisin. Gel benimle yüz." Eğer çırılçıplak yüzersek, bu akşam tamamen boşa gitmiş olmayacak.

Hemen başını sallıyor, onu içeri atacağımdan korkuyormuş gibi geri çekiliyor.

"Tamam." Kaslarımı sıkarak kendimi bir sıçramayla yukarı itiyorum ve kıcımlı onun yanındaki duvara . Omuzlarımız birbirine değecek şekilde öylece oturup geceye bakıyoruz. Ne kadar uzun bakarsam o kadar çok yıldız görebiliyorum ama o bana karşı nefes alırken o kadar da korkunç değiller. "Benim adım Benji," diye geveliyorum kendimi durduramadan. Değil, ama bu kadar da sınıra yakın oynamamalıyım.

"Oh." Sesi irkilmiş gibi. "Ben Alek."

Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da homurdanmadan edemiyorum. "Farkındayım. Sen bir enkazsın, değil mi?" Omzumu ona doğru yaklaştırdığımda hafifçe seğiriyor ve nabzının boynunda çok hızlı attığını görebiliyorum. Islak parmaklarımla uzanıp yüzünü bana doğru çevirdiğimde burun delikleri alevleniyor. "Hey," diye mırıldanıyorum, başımı eğerek onun her ayrıntısını içime çekiyorum. "Sevişmek ister misin?"

Beni silkeliyor, gözleri bulanıklaşıyor ve okunmaz hale geliyor. "Ben değilim, benim bir kız arkadaşım var."

"Onu gördüm; çok güzel. Eğer istediğin buysa, üçümüz birlikte yapabiliriz." Mantıklı düşünmeyi bıraktım - kesinlikle tek eşliler ve benim kadınlara karşı hiç ilgim yok. Bu adamla seks yapmayı o kadar çok istiyorum ki, son şansımı kaybetmeden önce aklıma gelen her yolu deneyebilirim. Onun yüzme merkezine asla gelmeyeceğimden eminim.

Bu sefer kolumu itti. "O sadece güzel değil, kesinlikle mükemmel. Ona sahip olduğum için şanslıyım."

"Huh." Başımı ona doğru eğiyorum. "O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

Tüm vücudu küçük, bilinçsiz bir ürperti veriyor. "Ne gibi?" Zavallı adamın gerçekten ne istediği hakkında hiçbir fikri yok.

"Sanki açlıktan ölüyormuşsun ve ben de evrendeki son biftek yemeğiymişim gibi."

Ayağa kalkmaya çalışarak kulübeye doğru geri döner. "Ben... Öyle söyleme."

"Özür dilerim." Ellerimi açtım. " kapatacağım. Lütfen gitme."

"Geri dönmem gerek. Ama benim için yüzmeyi düşünür müsün?" Tanrım, panik sarmalındayken ve şortunun içinde yarı sertken bile tek yönlü bir zihni var.

"Tabii ki hayır. Ben yüzücü değilim ve seni tanımıyorum bile. Yakın zamanda kafana darbe aldın mı?" Sesim niyetimden çok daha kötü çıktı.

"Tamam." Birkaç adım daha attıktan sonra hışımla çıkarken yarı yolda duraklıyor ve omzunun üzerinden tekrar bakıyor. "Ama bir antrenör bulmalısın. Onlara hızın üzerinde çalışmalarını söyle; formun çok güzel ama gaza basmalısın." Göğsüm biraz ağrıyor, çünkü hiç kimse benim için neyin iyi olduğu konusunda bu kadar inatçı olmamıştı. Sonra kapıyı çarptı ve her şey bitti.

Yüzme zevkimi kaybettim, bu yüzden kurulanmak için güvertede birkaç tur attıktan sonra kıyafetlerimi giyiyorum. Kulübeye geri dönerken, bir parçam onun beni karanlık bir köşede beklediğini, beni duvara yasladığını ve diliyle ağzımı yağmaladığını hayal . Ben de yarı sertim, ağırlı, sefil bir şekilde ve başım . Gerçekten mastürbasyon yapmam lazım.

Yolun tepesine ulaştığımda, dağdan aşağıya otelime doğru yapacağım uzun ve ürkütücü yürüyüş için telefonumun fenerini çıkarıyorum. Işın, ağaçların gölgesinde rölantide çalışan koyu gri bir cipin üzerinde yanıp sönüyor. Lanet olsun. Ellerimi ceplerime sokarak yanlarına gidiyorum ve Gideon'un sürücü camını indirmesini bekliyorum. "Yıldızları seyretmeye geldin, yoksa kitap kulübü gezisindeki azgın bir kadından seks çağrısı mı aldın?"

Tıraşlı kafası ve koyu renk giysileriyle orta yaşlı adam gözlerini kısar. "Uyuyordum."

"Çok yazık." Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Orada kalmalıydın." Baş ağrım alevleniyor ve ağzımın tadı safra gibi geliyor, çünkü ailemin şoförünün neden yürümeme izin vermek yerine beni almak için onca yolu aceleyle geldiğini biliyorum. Aynı nedenden dolayı ben orada olmadığımda o hep oradaydı.

Babamın kaçtığını bilmesini istemem. Şu anda Alek'in altında olabilirdim, ona sikini içime nasıl sokacağını öğretiyor olabilirdim, ama hayır. Ben buradayım. Yani bu harika.

"Atla, Bennett." Camı yüzüme kapattı.

Yolcu kapısını kapattığımda, nemli giysilerim deri koltuğa yapışıyor, başımı cama yaslayıp tesisin karanlık bakıyorum. "Babam buraya döndüğümü asla öğrenmeyecek."

"Belki de kızgın bir köpek gibi etrafta koşturmak istediğinde seni korumaktan bıkmışındır."

"Değilsin," diyorum kısık bir sesle, burnumun kenarına masaj yaparak. Ona bakmadan bile gözlerindeki açgözlü ışığı hayal edebiliyorum. "Olmadığını biliyorsun."

Ben daha ona doğru dönmeden domuz pantolonunun fermuarını açmıştı. Bu sefer Alek'miş gibi davranacağım. Bahse girerim daha önce hiç bir erkek tarafından üflenmemiştir. Eminim saçlarımı okşar, durmam için yalvarır ve ben boğulana kadar kafamı aşağı itmek yerine aynı anda devam ederdi.

Ama eğer onu son bir kez görmenin, onunla birlikte ayı seyretmenin ve sıcaklığının bedenime sızdığını hissetmenin bedeli buysa, yine de buna değdiğini düşünüyorum.

Bölüm 3

Üç Hafta Sonra

Colson

Eski kocam kendini beğenmiş bir tavırla "Demek emeklilikten sıkıldım?" diyor. "Para yığınları içinde yuvarlanmak çabuk eskiyor."

"Onuncu kez söylüyorum, emekli değilim." Porsche'min motorunu durdurdum ve telefonumu kulağıma dayadım. "Ruhumu arıyorum. Sen sadece kıskanıyorsun." Bir daha çalışmayı düşünmeden hukuk büromu kapatmak muhtemelen emekli olmak sayılır ama bu kelime boş günleri, yaşlanmayı ve sevmediğiniz insanlarla golf oynamayı çağrıştıran bir kesinlik var. Kırk yaşında, kendimi hazır hissetmiyorum.

"Orada saklı bir tane bulursan bana haber ver." Gray kendini tutuyor. "Pardon, ruhunu ara dedin, ruhunu ara değil." Adam fazlasıyla eğleniyor ama ona haksızlık edemem; on yıldan uzun bir süre önce evliliğimizi aldatan ve terk eden bendim. Benden özür diledikten sonra kısa süre önce geçici, uzun mesafeli arkadaşlar olarak yeniden bir araya geldik, ancak onun alaylarına katlanmak benim için devam eden bir kefarettir.

Öne doğru eğilip ön camdan dışarı bakıyorum, Seattle'ın arduvaz grisi gökyüzüne karşı çerçevelenmiş endüstriyel tuğla binalara gözlerimi kısarak bakıyorum. Birkaç yıldır burada yaşıyorum ama şehrin bu kısmına gelmek için hiç nedenim olmamıştı. "Doğru yerde miyim? Neden bir balık fabrikasına benziyor?"

"Sanırım içeri girip sormanız gerekecek." Onunla ilgili en çok hatırladığım şey olan gülümsemesi sesinden yayılıyor. Arka planda çocukların çığlıklarını ve etrafta çarpışmalarını duyabiliyorum. Yıllar geçtikçe Gray bizden çaldığım masalsi geleceği, hak ettiği her şeyi buldu; sadık, küçük bir fişek gibi bir koca, üç çocuk, sevdiği bir iş. Bu arada, birbirimizi kullandığımız, aldattığımız, kavga ettiğimiz ve birbirimizi parçaladığımız bir dizi zehirli ilişki yaşadım, ta ki eylemlerin sonuçları olmadığı fantezisinden sert bir şekilde vazgeçene kadar. Yapabildiğim yerlerde hatalarımı telafi ettim, sonra da uzun süreli ilişkilerden kalıcı olarak uzaklaştım. Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmek, bencil bir pislikten başka bir şey olmayı beceremediğim için insanlara zarar verme riskini almaktan çok daha kolay. Çünkü ikincisi konusunda pek şansım olmadı.

"Neden bu insanlara numaramı verdin yine? Ne aradıklarını anlamıyorum."

"Etrafta güvenilir bir yerel avukat arıyorlardı ama senin evet demeni beklemiyordum." Abartılı bir düşünceli tavırla mırıldandı. "Bu işi çok ciddiye alıyorsun."

"Siktir git." Kıkırdama sesiyle telefonu kapatıyorum ve eski yeşil 911'imın kapısını iterek açıyorum, boyuma göre uzanırken inliyorum. Bu açıdan, binanın yan tarafında bir dalga logosunun etrafına sarılmış *Lang Aquatic Center* yazısını görünce rahatlıyorum. Gray kendi eğlencesi için beni kesinlikle bir balık fabrikasına gönderirdi.

Düzinelerce bağışçının adının kazılı olduğu tuğladan yürüyüş yolunu geçerken ön kapı açılıyor ve mayolu ve ıslak saçlı üç genç çocuk dışarı fırlıyor. Onlar otoparka doğru koşuştururken bebekli bir kadın onları kovalamaya çalışıyor ve yavaşlamaları için arkalarından sesleniyor. Kapıyı tuttuğum için bana teşekkür ederken özel dikim takım elbiseme tuhaf bir bakış atıyor.

Güçlü klor kokusuna adım attığımda, nefret ettiğim yaz yüzme derslerinin mide bulandırıcı nostaljisiyle sarsılıyorum. Kimseyi göremiyorum ama uzaktan gelen su sıçramaları ve kahkahalar tavan kirişlerinde yankılanıyor. Saatim randevum için doğru zaman olduğunu teyit ediyor, ben de sahipsiz resepsiyon masasının yanında bekliyorum. Beş dakika boyunca hiçbir şey olmadıktan sonra, keşfetmek için rastgele bir koridor seçiyorum. İlk koridor sadece bir ağırlık odasına ve hepsi de karanlık ve boş duran bazı unisex dolaplara çıkıyor.

Bir sonraki koridorun yarısında, bir çeşit ders alan gençlerle dolu bir havuz buluyorum, arkamdan genç bir kadın sesi yükseliyor. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?" Arkamı döndüğümde, şirket markalı bir polo giymiş minyon bir kıızıl saçlıya bakıyorum, bana dikkatle bakıyor.

Belirli bir yöne işaret etmiyorum. "Alek Simmons ile bir görüşmem vardı ama onu bulamıyorum."

"Tabii ki bana söylemeye zahmet etmedi." Gözlerini devirmesini muzip bir sırıtış takip ediyor. "Binada gezinmenin imkansız olduğu, program yöneticilerinin asla olmaları gereken yerde olmadığı ve eğlencenin hiç bitmediği Lang Aquatic Center'a hoş geldiniz."

Beni bir kahkahayla irkiltti. "Ben Colson."

"Willow." Avucum onunkini gölgede bırakıyor ama o coşkuyla avucumu sıkıyor. "Ben buranın resepsiyon görevlisi ve genel asistanıyım. Her şeyi düzene sokmaya çalışıyorum ama Alek ve Victor... en hafif tabirle ele avuca sığmazlar."

"Bu umut verici," diye mırıldanıyorum onu resepsiyona kadar takip ederken ve seslerin ve su sıçramalarının yerini mağara sessizliğinin aldığı üçüncü bir koridora inerken.

"O içeride." Willow son kapıyı işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen; ben ön tarafta olacağım." Ben cevap veremeden güç kullanarak uzaklaşıyor, ayak sesleri kayboluyor.

Elimi metal kapıya dayayarak duraksıyorum ve tepedeki küçük pencereden içeri bakıyorum. Karamsar, bulutlu ışık yüksek pencerelerden boş bir havuza dökülüyor, hareket ettikçe suyun yüzeyinde parıldıyor. Gürültülü bir gıcırta dikkatimi odanın derinliklerine, bir dizi açık dolap kapısına çekiyor. Yalnız bir figür, tüm vücut ağırlığını kullanarak can yeleklerinin asılı olduğu bir rafı ve sarılmış şerit halatlarını sürükleyerek dışarı çıkıyor. Yüzünü terden sırlıklam olmuş tişörtünün ön tarafına siliyor, sonra içeride kayboluyor ve bir sürü ağır plastik kutuyla çıkıyor.

Kapıyı itip açtığımda, yüksek sesle gıcırıyor. "Sen misin Willow?" Arkasını dönüyor ve kuzguni siyah gözleriyle bana bakıyor. Bana doğru adım atıp ellerini kot pantolonuna silerken ifadesi kapanıyor. "Çocuğunu mu alıyorsun? Dersler binanın diğer tarafında."

"Alek Simmons?" Onu nerede görsem tanırım. İnternette ilk kez fotoğraflarını aradığımda, birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettim - güçlü yüz hatları, koyu renk, arkaya kaymış saçlar ve renk gözler. Ama gerçekte benden daha kısa ve iri yarı ve belli ki on yaş daha genç.

Takım elbiseli bir yabancıнын kendisini ismiyle sorduğunu görünce çenesi sıkıştı ve bir adım geri çekildi. "Siz kimsiniz?"

"Colson Strickland? Ben avukat mıyım?" Yüzünde hiçbir tanıma ifadesi belirmiyor. Herkesi tutarken hissettiğim kadar sinirli görünmemeye çalışıyorum. "Gray Freeman'ın arkadaşıyım. Victor Lang'in ortağı Ethan ondan bir tavsiye aldı ve bana kâr amacı gütmeyen kuruluşunuzla ilgili bir avukatla konuşmak istediğiniz birkaç sorunuz olduğunu söyledi. Bildiğinizi sanıyordum."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, yüzünde patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi bana bakıyor. Cebinden bir telefon çıkarıyor, ekrana dokunuyor ve kulağına götürüyor. "Ethan? Peşimden bir avukat mı gönderdin?" Bir dakika dinler, sonra hayal kırıklığıyla elini kaldırır. "Sen kendi işine bak, dostum. Yoksa yavru köpekleri kurtarmak senin kurtarıcı kompleksin için yeterli değil mi?" Gözleri kazara benimkilerle buluşunca arkasını dönüp dışarı bakıyor.

havuzun üzerinde. "En azından beni uyarabilirdin- Hayır, hasta numarası *yapmazdım*." Birkaç kısaltılmış cevaptan sonra telefonu kapatır ve raftan can yeleklerini çekmeye başlar. "Eve gidebilirsin. Willow'a sana olan borcumuzu söyle, o halleder."

Nem cildimi ince bir ter tabakasıyla kaplıyor, bu yüzden ceketimin düğmelerini açıyorum ve kravatımı nefes alabileceğim kadar gevşetiyorum. "Anlamıyorum." Ne yazık ki onun için, anlamadığım şeyler benim kedi nanemdir.

"Sana gitmeni söylemiştim." Başka bir plastik torbayı kaptığında, köşesi köpükten yapılmış tehlikeli bir yığına çarparak onları yere saçar. Alek yavaşça nefes alıyor, omuzları çöküyor, sonra onları toplamaya başlıyor.

Eğilip bana en yakın olanı kapıyorum ve elimde çeviriyorum. "Ben zaten buradayım. Emin misin-"

Onu kabaca kapıyor ve göğsüne doğru tutuyor. "Hayır," diye homurdanıyor, gözleri köşeye sıkışmış bir hayvan gibi tehlikeli bir şeyle yanıyor. Kendini tutarak, profesyonel bir ilgisizlik maskesiyle bunu örtbas ediyor. "Bu bir yanlış anlaşılma idi. Her şey yolunda."

"Bütün müvekkillerim böyle söylüyor. Hayatları o kadar boktan ki davalarını almam için bana yalvarıyorlar ama her şeyin kontrol altında olduğu konusunda ısrar etmekten de geri durmuyorlar." Kasvetli mekânı elimle işaret ediyorum. "Burası harika bir tesise benziyor. Bir sorun olursa seve seve yardımcı olurum." Ondan en azından evden çıkıp buraya kadar gelmemi telafi edecek sözler duymak istiyorum.

Birinin araya girmesi için yalvarır gibi kapıya yalvaran bakışlar atıyor. Hiçbir şey olmayınca, arkasında siyah kalemle *LAC* yazan parlak turuncu bir can yeleği alıyor ve ellerini üzerinde gezdirerek hasar olup olmadığını kontrol ediyor. "Bir sorun yok. Yeni bir program eklemek istiyorum, hepsi bu. İsimleri *E* ile başlayıp *O* ile biten meraklı insanlar, olmayan sorunları uydurmayı severler."

Kollarımı kavuşturup dolap kapısına yaslanıyorum. Sorunları gerçekten umurunda değil, ama artık ona bir kama sapladığıma göre, duramayacak kadar meraklıyım. Avukatlık mesleğinin bu kısmı her zaman en sevdiğim kısım olmuştur, birinin katmanlarını daha da derinlemesine kazmak, acımasız ama dikkatli, sakladıkları şeyi ele verene kadar. "Yeni bir program eklemek neden hukuki danışmanlık gerektirsin ki? Paraşütle atlama gibi bir sorumluluk kabusu olmadığı sürece."

"Bu paraşütle atlama değil," diye açıklıyor gözlerini can yeleğinden ayırmadan. Bu sefer sadece bekledim. Bir dakikalık sessizlikten sonra patladı

Sanki artık kendini tutamıyormuş gibi. "İşimi her türlü olumsuzluktan uzak tutmak istiyorum. Ama ben bunu hallettim. Tek yaptığım küçük bir profesyonel koçluk programı düşünmek. Hepsi bu."

Zihnim her şeyi didik didik edip bağlantılar arıyor. Her şey yerli yerine oturduğunda, yüzümü ellerime gömüp inlememek için kendimi zor tutuyorum. "Seçtiğin bir koç var mı?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Çenesi meydan okurcasına kalkıyor, bir kelime söylemem için bana meydan okuyor. "Ben. O ben olacağım." "İşte ." Kollarımı açtım, tüm tesisi kapladım.

"Buraya arkanızdan davet edildiğime göre, çalışanlarınızın babanızın izinden giderek tüm organizasyonunuzu riske atmanızı desteklemediklerini söylemeye çalıştıklarını varsayıyorum." Şimdi ediyorum ama bir insanın ailesinin aşağılık şöhretinden muaf olduğuna inanmasına neden olan kibri aklım almıyor. Şu anda sahip olduğu şey, Olimpik yüzücülere koçluk yapmanın anlamsız egosundan çok daha önemli görünüyor.

Patlamasını bekliyorum ama garip bir şekilde öfkelenen ben oluyorum, o ise uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. Tamamen boş. Sesini bulduğunda usulca "Lütfen git," diyor. "Şimdi."

İç çekerek doğruldum. "İşte sana yasal tavsiye. Bunu yapmayın. Bu senin tüm sorunlarını çözecektir. Sıkıldıysan resim falan yap, Tanrı aşkına."

Alek can yeleğini bırakıp kişisel alanıma giriyor ve yüzüme dik dik bakıyor. Gömleğimin önünü tutmak için hamle yaptığında, göz temasını kesmeden elini itiyorum. "Dikkatli ol."

"Buraya geri gelme," diye gürlüyor, tüm vücudu gergin ve çözemediğim, öfkeden daha karmaşık bir duyguyla titreşiyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Burayı sıfırdan ben yarattım. Gray'e de kendi işine bakmasını söyle."

"Memnuniyetle." Öne doğru bir adım attığımda hareket etmeyi reddediyor ve bizi göğüs göğüse, alınlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde bırakıyor. "Ben bir avukatım, sıkılmış zengin çocuklarına bakıcılık yapmıyorum."

Uzun bir süre sonra yanından geçip koridora doğru ilerliyorum. Bir şeyi devirmiş gibi arkamdan bir ses yankılanıyor ama dönüp kontrol etmiyorum. Şaşkın Willow'a el sallayarak ön kapıyı itip açıyorum ve temiz havayı içime çekiyorum. Yarım yamalak yağın yağmur saçlarımı ve tenimi gagalıyor, kaldırımda koyu noktalar bırakıyor.

Kafamdaki kısır tartışmayı sürdürmekle o kadar meşgulüm ki, alnını arabamın yolcu camına dayamış sırık gibi genç adamı neredeyse fark etmiyorum. "?" Sesim bastırılmış kızgınlıkla sert çıkıyor.

Suçluluk duygusundan eser kalmadan rahatça doğruldu. Ne kadar muhteşem olduğunu görünce kalbim bir an duraksıyor; narin bir boyun, vahşi kumral saçlar ve kaprisli, tatlı bir gülümseme. "Altmışlı yıllar, değil mi? İçi orijinal mi?"

"Evet." Restore edilmiş, pırıl pırıl koyu yeşil boyalı spor arabayı inceliyorum. "Koltuklar hariç her şey. Onlar kurtarılamazdı."

Beni utanmadan bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kaldırıma atladı. "Böyle bir araba kullanan bir adam hayal ediyordum. İz bırakıyor, hem seksi hem de... klasiksin." Son kelimedede kaşları hafifçe çatılıyor, gülümsemesi genişliyor. Adamda taşak var.

Ben de flört etmeyi, bu gece benimle eve gelip gelmeyeceğini sormayı düşünüyorum. Sosyal çevremdeki erkeklerden ölesiye sıkıldım-her şey malikaneler ve saatler ya da reflü ve diz ağrısı hakkında. Seks, tekrarlayan bir bulanıklık içinde akıp gidiyor. Bu seferki gerçekten iyi vakit geçireceğimi benziyor ama nedense yemi yutmuyorum.

"Alek içeride mi?" diye soruyor bir süre sonra, ellerini dar mavi şortunun ceplerine sokup binaya doğru başını sallayarak.

"Alek Simmons?"

Gülmemeye çalışarak dudaklarını büzüyor. "Hayır, diğer Alek."

Tiksintiyle homurdandığımda kaşları daha da yukarı kalkıyor. "İyi şanslar. O inatçı, kuruntulu bir aptal."

Yeşil gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Oh, mi?" "Kendini gör."

Binayı bir kez daha inceledikten sonra dudaklarını büzüyor. "Pekâlâ."

"İçeri mi giriyorsun?" Arabama doğru ilerlediğimde yoldan çekiliyor. Şu anda onu gezdirmemi isteseydi, kelimenin herhangi bir anlamıyla, yapardım. Biraz stres atmam lazım.

"Karar vermemiştim," diyor gizemli bir şekilde.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ona kaşlarımı çatıyorum. Tek omzunu silkiyor, yüzü bomboş. "Hayır, yok. Senin var mı?"

O güzel ağzın açık dizlerinin üzerinde mi duruyorsun? Sürücü kapısının kilidini açıyorum. "Hayır."

"Hoşça kal o zaman." Porsche'ye bindiğimde, sırtı bana dönük bir şekilde binanın yan tarafına yaslandı ve sıkı kışını göstermek için kalçasını kaldırdı. I

Bir dakika açık açık bakıyor, çünkü açıkça istediği bu, sonra motoru çalıştırıyor. Gırtlaktan gelen mırıltıyla omzunun üzerinden bakıyor ve bana tembel bir selam veriyor.

Eve dönüş yolunun çoğuna geldiğimde Gray aradı. "Alek Ethan'a bağırdı, o da nedense bana bağırdı. O yüzden iyi gittiğini varsayıyorum."

Direksiyonu daha sıkı kavıyorum. "Boyanın kurumasını izlemek daha az zaman kaybı olurdu. O sadece elindekiyle yetinemeyen hayalperest bir velet ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diye beni kışkırtıyor. Onu Iowa'daki sıcacık çiftlik evinde, ayaklarını kanepeye uzatmış, etrafı ailesiyle çevrili bir halde hayal edebiliyorum. Birini istemediğim bir şey için kıskanmak garip bir duygu.

"Bu yaptığın çok sapıkça bir şeydi," diye çıkışıyorum, arabamdaki sensöre tepki olarak topluluğumun kapısının geri dönmesini izliyorum. "Senin gibi olmadığımı biliyorsun Gray. Ben hukuka kazanmak için girdim, umutsuz vakaları şımartmak için değil."

"Elbette," diye gürliyor kuru sesi.

". Bu çocuk ne sanıyor?" "Ben bilemem."

"Gerçekten bu kadar inatçı mı, yoksa bir şekilde anlamıyor mu?" Ben düşüncelerimde ilerlerken Gray ara sıra homurdanıyor. "Eğer tavsiye dinlemiyorsa, kötü fikirleri kafasından atacak birine ihtiyacı var demektir."

"Sanırım bir kız arkadaşı var."

"O zaman, lanet olası işini yaptığını sanmıyorum."

"Uh-huh. Akşam yemeğim fırından çıkmak üzere, Alek Simmons hakkında daha ne kadar konuşmak istemediğine dair bana bir tahminde bulunabilir misin?"

Hay sikeyim. Garaj yoluma hızla giriyorum. Evim iki taraftaki malikanelere kıyasla küçük görünüyor; sadece bir yatak odası, bir ofis, oturma odası ve mutfak bir arada ve bir banyo. Tam istediğim özelliklere göre tasarladım ve her şeyin en iyisiyle donattım. "Bir mizah anlayışı bulmandan nefret ediyorum. Artık dayanılmaz oldun."

Bir kahkaha patlatıyor ve birden onu özlüyorum - bir sevgili olarak değil, entelektüel bir ortak olarak. Söyleyecek bir şey bulamadan günlerce sohbet edebilirdik.

"Onu unut ve hayatına devam et. Yoğun emekliliğinin bir gününü boşa harcadığım için özür dilerim."

"Sakin başlama." Garaja girerken yağmur damlalarının ön camdan aşağı süzülüşünü izliyorum. "Ama belki de Ethan'dan Alek'e benim

sayı. Duygularını dinlerse diye."

"Böylece ondan ne kadar nefret ettiğini söyleyebilirsin. Yoksa o senin söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlememekte ısrar ederken mastürbasyon mu yapmak istiyorsun?"

Gray'i kelimenin ortasında kapatıyorum, sonra başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. On yıl sonra bile beni bu kadar iyi tanıması utanç verici, sanki o kadar durgunmuşum gibi. Eve girerken parmak izimi okuttuğumda garaj kapısı otomatik olarak kapanıyor. Yumuşak bip sesiyle birlikte iki gümbürtü duyuyorum, ardından pençelerin ahşap zeminde çıkardığı takırtılar geliyor. Borzoi'lerim ipeksi tüyler içinde, kuyruklarını öfkeyle sallayarak koridordan dörtlüğe geliyorlar. Krem ve kırmızı Triss daireler çizerek zıplarken, beyaz göğüslü siyah oğlum Hamlet elimi kokluyor. Bir ortaçağ duvar halısında görebileceğiniz köpekler gibi görünüyorlar, ama içlerinde hayal edilebilecek en aptallar var.

Yağmur hızlandı ama tek anlamlı etkileşim kaynağımın benim için üzülen, aldattığım eski sevgilim olduğu gerçeğinden kaçmam gerekiyor. Takım elbisemi çıkarıp üzerime siyah bir sıkıştırma tişört ve atletik bir şort geçiriyorum, üstüne de büyük boy bir rüzgârlık giyiyorum. "Yürüyüşe hazır mısınız lordum ve hanımefendi?"

İkisi de bu kelimeyi duyunca çılgına dönüyor ve kayışlarını takmamı imkânsız hale getiriyorlar. Beni kapıdan dışarı sürüklediklerinde, Washington'da neredeyse hiç olmayan bir şekilde gerçekten fırtına kopuyor. Rüzgâr ağaçlara çarpıp yağmuru çaprazlamasına savuruyor ve bulutlar ufukta morumsu ve tehditkâr görünüyor.

Yürüyüş botlarım su birikintileri ve kaygan çamurda sıçrarken, köpekler mahallemin arkasındaki ormanda tanıdık, tekerlek izli patikada aceleyle ilerliyor. Böyle kirlendiklerinde onları tımar etmek saatlerimi alıyor, ancak herhangi bir ceket kabul etmiyorlar ve evde kalırsak ruhları ezilir. Onları kurularken ve fırçalarken klasik araba podcast'leri dinlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yok. Gray gülerdi, çünkü kendimden başka kimseyle ilgilenmeyi reddetmem bizi çökerten şeydi. Ama bu ikisi benim istisnam, yalnızlıktan kurtulma yolum, böylece çuvallamıyorum ve insan ilişkileri arıyorum.

Ağaçların derinliklerinde yer yükselmeye başladığında, tasmalarını çıkarıyorum ve damlayan eğrelti otları ve yosunlu gövdeler arasında uzaklaşmalarına izin veriyorum. Karşıya bakıp Seattle'ın şehir merkezinin ipuçlarını ve onun da ötesinde Seattle'ı görebildiğim alçak tepeye tırmanırken güneşleriymişim gibi etrafımda dönüyorlar.

Ses. Benim dışımda biri bu manzaraları keşfeder keşfetmez tüm bu tepe yıkılacak ve geliştirilecek.

Nefesimi tutarak, son birkaç yıldır sevmeyi öğrendiğim loş, puslu ufuk çizgisine hayranlıkla bakıyorum. Ayrıldığımda onu özleyeceğim ama yerini daha iyi bir şey alacak. Altı hafta içinde, beş ay boyunca dünyayı dolaşacak bir gemiye bineceğim. Henüz nerede olduğunu bilmiyorum ama yol boyunca bir yerlerde, kimsenin beni tanımadığı ya da benden bir şey istemediğı, evim gibi hissettiren bir yer bulacağım. Karaya çıkacağım, bir yer satın alacağım, köpekleri getireceğim ve asla arkama bakmayacağım. Kemiklerimi sızlatan bu uyuşukluk sonunda yok olacak.

Hamlet ıslak kuyruğunu bir bayrak gibi sallayarak bana doğru geliyor ve ben cebimden bir top çıkarıp atana kadar etrafta zıplıyor. Ben yokken onları özleyeceğim ama eskiden birlikte çalıştığım harika bir kadın, ben bize bilmediğimiz tarlaları ve ormanları olan, keşfetmeye bayılacakları yeni bir ev bulurken onlara bakacak.

Kolum ağıryana kadar yakalamaca oynuyoruz, sonra kayarak tepeden aşağı iniyoruz. Evimin ışıkları göründüğünde, keşke o cilveli çocuğın sessiz davetini kabul etseydim diyorum. Aklını başından alıp, muhtemelen sonsuz dayanıklılığının tadını çıkarırken, ateşin önünde kahve içip Alek Simmons hakkında konuşabilirdik. Çünkü görünüşe göre ikimizin de aklında o var.

Bölüm A

Benji

Takım elbiseli ateşli baba uzaklaştıktan KIRK BEŞ DAKİKA sonra gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı. Yağ damlacıkları ensemden aşağı kayıyor ve burnumun ucundan damlıyor, ta ki ben titreyene, kıyafetlerim tenime yapışana kadar.

Buraya gelmek şimdiye kadar yaptığım en bencilce şeydi ve bu çok şey ifade ediyor. Çünkü bana bir kez daha ders vermesini, değerli olduğum konusunda ısrar etmesini istiyorum. Bana böyle çıplak bir özlemle bakmasını. Yürüyüp gitme düşüncesi ağlama isteği uyandırırken, içeri girme düşüncesi kendimden nefret etmeme neden oluyor. Hava olmasaydı, muhtemelen sonsuza kadar bu otoparkta dururdum.

Sırlısıklam saçlarımı düzeltmeye çalışırken, fikrimi değiştiremeden Lang Aquatic Center'ın ön kapısından içeri daldım. Sinirli adam Alek'in burada bir yerde olduğunu söylemişti ama terk edilmiş görünüyordu. Floresan tavan ışıklarının çoğu kapalı ve küçük resepsiyon masası alanı kilitlenmiş. Belki de ben beklerken herkes arka kapıdan çıkmıştır ve ben eve elim boş dönerim. Belki de hepimiz benim bencilliğimden kurtulduk.

Ama çıkmak için döndüğümde, tiz kıkırdamalar koridorda yankılanıyor. Kendimi durduramayıp ona doğru sürükleniyorum. Duvarlar ödülleriyle kaplı - Toplumsal Çeşitlilik ve Kapsayıcılık, Yılın Kâr Amacı Gütmeyen Kuruluşu, Western Washington Changemaker Ödülü. Çerçevesi fotoğraflar, çocuklardan yaşlılara, tekerlekli sandalyeli ve diğer engelli insanlara kadar farklı sınıfları ve programları gösteriyor. Hayırsever kuruluşlar yöneten pek çok ünlü tanıyorum. Her şeyi organize etmeleri için başkalarını tutuyorlar, sonra da yılda bir kez Ferrari'leriyle gelip fotoğraf çektiriyorlar, rastgele bir bebeği kucaklıyorlar ya da adını öğrenme zahmetine katlanmadan marjinal bir insanın elini sıkıyorlar.

Buna karşın, Alek her fotoğrafın ortasında. Çoğu zaman kıcını kameraya doğrultuyor çünkü neler olup bittiğini fark edemeyecek kadar meşgul. Midem sert ve mide bulandırıcı bir düğüm ama yine de beni gülümsetiyor. Dünyanın en kötü fikri olsa bile onu tekrar bulmaya nasıl gelmem? Ben böyle açgözlüyüm.

Su sıçramaları ve çığlıklar, bir sandalyenin açık bıraktığı kapıdan koridora süzülüyor. Kafamı içeri uzattığımda, on kadar ebeveynin duvara dayalı bir bankta sıralandığını görüyorum. Çoğu telefonlarını yere bırakmıştı.

Gürültücü yavruları havuzdan çıkıp havlu çığlıkları atarak onlara doğru koşuyor. Alek saçları dağınık ve yorgun bir gülümsemeyle kenarda duruyor ve onlar yanlarından koşarak geçerken beşlik çakıyor.

İlk aile çantalarını toplayıp çıkışa doğru yönelirken ben de garip bir şekilde kapıyı onlar için açık tutuyorum. Menteşelerin gıcirtısı Alek'in konuşurken başını kaldırıp bakmasına neden oluyor. Beni görünce obsidyen gözleri açılıyor ve cümlesini yarıda kesiyor. Tam kızgın olup olmadığını merak ettiğimde, ağzından minik bir gülümseme çıkıyor ve oğlunun su korkusu üzerinde nasıl çalışacağı hakkında bir babayla sohbet etmeye geri dönüyor. Ders planının ardındaki teoriyi açıklarken kendinden emin bir şekilde el kol hareketleri yapması, yaptıkları işte yetenekli erkeklere fetişimi tetikliyor.

Kendimi adadığımdan beri orada durup, çoğu bana teşekkür etme zahmetine bile girmeyen on ailenin hepsinin kapısını tutmak zorundayım. Ön kapılar son bir kez gıcırdayarak kapandığında ve ortalığı sakın bir sessizlik kapladığında, kararsız adımlarla odaya giriyorum. "Geldin," diye mırıldanıyor Alek, yağmurdan sıırıslık olmuştur halimi bir gizem gibi inceliyor. "Gelmeyeceğinden emindim."

"Evet." Gözlerimi yerden ayırmadan, kirli kanvas terliklerimle havuzun kenarında yürüyorum. Ondan sadece bir adım uzaktayken duruyorum ve yukarı bakıyorum. "İşte buradayım." Kulağa bu kadar savunmasız, kendimi ona sunuyormuşum gibi gelmesini istememiştim. Tatil köyünde söylediklerine bakılırsa yeteneğimi istiyor. Gözleriyle buluştuğumda gözlerindeki bulanıklığa bakılırsa, geri kalan her şeyimi de istiyor.

"Sen ne..." Boğazını temizliyor. "Teklifimle ilgili fikrini mi değiştirdin?"

Parmaklarımı şortumun beline geçirip bir santim aşağı kaydırarak mayomun gri polyesterini gösterdiğimde gözleri vücudumda geziniyor - bu sefer parlak yeşil mayo yerine ciddi bir mayo. "Gerçek yüzüşümü gördüğünde geri alman için sana bir şans vermem gerektiğini düşündüm."

Mayo, ciddi olduğumu göstermek için görsel bir yardım gibiydi - hemen şimdi başlamamızı beklemiyorum. Hafta içi rastgele bir akşamda beni eğitmekten daha iyi bir işi olduğuna eminim. Beni şaşırtarak parmağını kaldırıyor ve duvara asılı kamuflajlı sırt çantasına doğru koşuyor. "Kronometremi bulayım."

Ürkütücü bir sessizlik içinde beklerken, bir ayağımı havuzun üzerine uzatıyorum ve ayakkabımın tabanını yüzeye dayıyorum, sanki ortasına doğru yürüyebilirmişim gibi. Annemle babam boşanmadan çok önce Pazar okuluna gittiğimi hatırlıyorum, çünkü annem Katolik'ti. İncil'deki hikayede

İsa'nın takipçisi su üzerinde yürürken neredeyse boğuluyordu çünkü bunu yeterince istemiyordu. Çok fazla şey istiyorum, yürümeye başlayabileceğim ve asla batmayacağım kadar.

"Bir saat önce ayrılan Porsche'deki aygır kimdi?" Girişimde bulundum. Adamın seni yatağa atmak için mükemmel güçlü kolları ve müstehcen şeyler fısıldamak için sesinde hoş bir kadifemsi doku vardı. Sahip olamayacağım heteroseksüel bir yüzme koçuna ağzımın suyunu akıtmakla meşgul olmasaydım, muhtemelen o adamın tereyağlı deri yolcu koltuğunda, malikânesine doğru gidiyor olurdum. Belki bir dahaki sefere.

Alek çantasını karıştırırken, "Kimi kastettiğini bilmiyorum," diye çok hızlı cevap veriyor.

Suyun içinde ayakkabımın ucuyla isminin izini sürüyorum. "Sana hıyar dedi."

"Oh." Sanki ekşimiş bir turşu ısırması gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Göt herif. O bir avukat ama buraya yanlışlıkla geldi."

Ağzım kuruyor ve başım . "Avukat mı?"

Bir kronometre ve pano sallayarak geri dönüyor ve sıkı bir çalışma gününden kalma rahatlatıcı, temiz ter kokusunu alabileceğim bir yerde duruyor. "Avukata ihtiyacım yok. Orada-"

Bir elimi göğsüne bastırıyorum ve o da susuyor. "Sırlarını yabancılara anlatma. Sokakta pek akıllı değilsin."

"Hayatında hiç sokağa çıkmış gibi görünmüyorsun," diye şaşkın bir gülümsemeyle karşılık veriyor, lüks saatime ve şortumdaki Ralph Lauren logosuna doğru başını sallıyor.

Ben cevap veremedim, telefonu gürültüyle çalıyor. Ekrandaki isim, sırtışının çökmesine neden oldu. "Affedersiniz."

Sanki duymamı istemiyormuş gibi birkaç metre uzaklaşıyor ama hoparlörden cevap veriyor. Muhtemelen telefonunu kulağına tutamayacak kadar meşgul olmaktan kaynaklanan bir alışkanlık. Sessizliği bir kadın sesi böldüğünde kaşlarımı arkasına kaldırıyorum. "Eve giderken bir şişe şarap alabilir misin, yoksa dükkânın önünden çoktan geçtin mi?"

"Ummm...kahretsin." Alnını ovuşturarak omzunun üzerinden bana suçlu bir bakış fırlattı. "Geç saate kadar çalışmam gerekiyor. Randevu gecesini yine unuttuğum için çok özür dilerim."

Sesinin üzgün çıkmasını bekliyorum ama sesi yumuşak ve yorgun çıkıyor. "Yeni iç çamaşırı aldım. Sana yardımcı olabileceğini düşündüm-" Alek telefonu karıştırıyor ve

hoparlörü susturur ve kulağına götürür. Duvara yaslanıp dinlerken başparmağı panosunun kenarında ileri geri hareket ediyor.

"Yapamam," diye mırıldanıyor, başını öne eğerek. Eve gelemeyeceğini mi yoksa iç çamaşırının yardımcı olması gereken şeyi yapamayacağını mı kastettiğini bilmiyorum. "Gün bitmeden önce dosyalamam gereken bazı eksik vergi evrakları buldum."

"Oooh," diyorum yüzümü buruşturarak. Bana pis bir bakış fırlatıyor.

"Kadınlar konusunda uzman değilim ama gidip iç çamaşırlarını yırtıp atmalısın," diye cömertçe öneriyorum telefonu kapattığında. "Küçük bir kızken muhtemelen birinin *vergi evraklarından* daha önemli olmayı hayal ediyordu."

Parmakla yaptığım alıntılara gözlerini devirerek, taşan yedek karton kutudan bir çift gözlük aldı ve bana fırlattı. "Biz kesinlikle iyiyiz."

"Kesinlikle öyle görünüyor."

Çenesi geriliyor ve başını sallıyor. "Soyun ve benim için havuza gir, böylece ikimiz de gece yarısından önce buradan çıkabiliriz."

Sakin ve otorite dolu sesindeki değişimle midem bulanıyor. Bildiğim tek itaat korkudan kaynaklanıyor, bu yüzden sessiz talebi vücuduma yavaş, tatlı bir ateş gibi sızıyor. Şortumu indirip büyük boy tişörtümü çıkarıyorum, sonra donup kalıyorum ve aptal gibi suya bakıyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve vücudumda bilinçsiz bir ürperti dolaşıyor - felaketle sonuçlanabilecek bir dizi olayı başlatmamak için son bir uyarı.

Kürek kemiklerimin arasına sabit bir avuç bastırıyor ve Alek'in başparmağı çıplak tenimde bir kez geziniyor. "Stres yapma Benji. İyisin," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde. Aman Tanrım. İçime girerken parmaklarını omurgamdan aşağı kaydırmasını ve enseme ısırmasını istiyorum. Beynim şehvet ve sinirden çılgına dönmüş durumda, huysuz gözlü adam gelip ikimizi de alana kadar ipleri çekiştiriyor, bir alana bir bedava. Yapabileceğimiz şeyler.

Zihinsel pornom o kadar ahlaksız olmalı ki evrene yayılıyor, çünkü Alek elini çekip panosuna odaklanıyor. Üzgün görünüyor, sanki seks istismarcısı babasının yüzücülere nasıl uygunsuz şekilde dokunduğunu hayal ediyor. Şimdi kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissediyorum. Kafasında kurduğu rüya versiyonum kadar güzel yüzebilirim, belki tekrar gülümsemesini sağlayabilirim.

Havuzda bir çocuk gibi dalmak ya da gülle atmak yerine bir profesyonel gibi giriyorum. Yüzmek beni her zaman sakinleştirir, bu yüzden birkaç ısınma turu atmak aletimdeki dürtüleri ve beynimdeki sisi soğutur. Bitirdiğimde Alek havuzun kenarına çömeliyor ve kronometresini kaldırıyor. "Bana en iyi kulaçlarından 200 metre at, senin için bazı ön zamanlar belirleyelim."

İlk serbest stil uzunluğum boyunca acele ederken aklımdan geçen tek düşünce *bok bok bok bok*. Başlangıcım berbat, uzuvlarımla ne yapacağımı hatırlayamıyorum, çok yavaşım ve onun zamanını boşa harcıyorum. Elim duvarı bulduğunda, ciğerlerime kadar su çekerek ve burnumdan soluyarak yukarı çıkıyorum.

Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi kısıarak Alek'e bakıyorum. Kesinlikle gülümsemiyordu. "Ne?" Mırıldanıyorum. Zaten nefes nefese kalmıştım, çünkü aylardır vücudumu tamamen çalıştırmamıştım.

"Daha önce böyle yüzmüyordun." Ona sefilce göz kırpyorum. "Ha?"

"Bu tamamen farklı. Eski yöntemle yap."

"Sen neden bahsediyorsun?" Stresim arttıkça havuz daha da büyüyor, sanki okyanusta sıkışıp kalmışım gibi. "Ben hiçbir şey *yapmıyorum*. Sadece yüzüyorum."

Uzanarak, duvara tutunduğum yerdeki parmak eklemlerine hafifçe vuruyor. "Hey. Olmadığın bir şey olmaya çalışmayı bırak. Rahatla ve kendi bildiğin gibi yap."

"Sana hiç koçluğu denemeni söyleyen oldu mu?" Sırıtiyorum ve spor ayakkabısının yan tarafına vuruyorum. "Bu işte iyi olabilirsin."

Kıkırdayıp başını sallamadan önce yüzünde pek çok çelişkili duygu beliriyor. "Tekrar yapmayı dene."

Beni sonsuz uzunlukta yüzdürürken zaman duruyor, ben bitkin düşene kadar ona tüm kulaçlarımı gösteriyorum. Kollarım titreyerek dışarı çıktığımda ve evde bırakmış olmam gereken gösterişli Rolex'i kontrol ettiğimde, bir saat geçmişti. Ağrıyan vücudum, Alek'in yanında olmanın verdiği ekstra serotoninle birlikte iyi bir egzersiz kimyasalıyla dolup taşıyor.

Katlanmış bir havluyu yüzüme fırlatıyor, ben de banyo zamanındaki küçük bir çocuk gibi havluyu başımdan geçirip duvardaki bankın yanına kadar onu takip ediyorum. Omzunun üzerinden panoya bakarken kığım gri plastiğin üzerinde bir su birikintisi bırakıyor. "Bunlar sizin saatleriniz," diye anons ediyor, parmağını dağınık bir şekilde karalanmış rakamlardan oluşan bir sütunda gezdirerek.

Sanki benden bir şey bekliyormuş gibi uzun bir duraksama oluyor, ben de ona bakıp kırpiklerimi kırıştırıyorum. "İnanılmazlar, değil mi?"

Homurdanıyor ve havluyu yüzüme indiriyor. "En iyi ihtimalle vasattırlar. Ama, Benji-"

Kahretsin, neden adımı bu kadar güzel söylemek zorunda? Ne zaman sakinleşsem, beni tekrar sinirlendiriyor.

"Önümüzdeki birkaç yıl boyunca gücünü geliştirmeye ve kötü alışkanlıklarını düzeltmeye odaklanırsak, Olimpiyat seçmelerinde iyi bir şansın olabileceğini düşünüyorum."

"Sorun değil, ben- Bekle, gerçekten mi?" Ona bakakalıyorum, kulaklarım cınlıyor. Profesyonel koçluktan, olimpiyatlardan ve *yıllardan* bahsediyor. Kimse bana yıllarını vermedi, ne bir öğretmen, ne bir arkadaş, hatta ne de bir aile. Hiçbir zaman buna değmedim.

"Sana bir şey göstereyim." Alek aradığı videoyu bulana kadar telefonundaki videoları karıştırıyor. "Seni yüzerken gördüğüm anda bana eskiden yarıştığım Avustralyalı'yı hatırlattın. İnsanlar onun yüzüşünün sıkıcı ve basit, hatta çirkin olduğunu söylüyordu."

"Oh, teşekkürler." Havlunun altından ona sırtıttığımda, kendi gülümsemesini engellemek için mücadele ediyor.

"Sadece beni *dinleyin*. Stiline bayıldım ve Victor'un bıraktığı yıl Olimpiyatları silip süpürdü. İzleyin."

Havluyu başımdan kaydırıp kenara bırakıyor, sonra telefonunu aramıza uzatıyor. Elimin arkasındaki bankın üzerine koyup eğildiğimde dağınık, nemli saçlarım kulağına değiyor.

Bronz tenli, iri yarı bir yüzücü 200 metre serbest stilde bir makine gibi ilerliyor, her nefesi ve hareketi birbirinin aynısı. Alek hevesle küçük ekranı dürtüyor. "Seni bu stilde eğitirsek, bu senin doğal güçlerine uyacak ve muazzam bir ilerleme kaydedeceksin."

"Parmağını yüzünden çek de belki görebilirim." Elini uzaklaştırıyorum, sonra tekrar işaret etmeye çalıştığında tutuyorum. "Hayır, ben asla bakamam."

Videoyu kapatmaya gittiğimde Alek parmaklarını serbest bırakıyor ve bileğimi yakalayıp göğsüne bastırıyor. Güldüğünü hissedebiliyorum. "Bırak da bitirsin, Tanrı aşkına." Sesi kulağımın dibinde daha alçak çıkıyor ve kalbi elimin arkasına çarpıyor. Herkesin parmak izi gibi farklı bir kalp atışına sahip olduğunu hayal etmek istiyorum, ama sonuçta sanırım hepimizin sesi hemen hemen aynı.

Yüzücü rakiplerinden bir saniye önce duvara çarptığında yumruklarını havaya kaldırıyor ve kalabalık çığlıklar atarken çığlık atıyor. Hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyor.

O kadar mutlu olmak için tek bir şansım olsaydı, bunu kullanır mıydım? Babamın bana biçtiği gelecekten kaçmak için en ufak bir umut bulsam, bu yolda başka birinin hayatını mahvetmeye değer miydi?

"Ne düşünüyorsun?" Alek sessizce sorar.

"Bence sen delisin." Kafamı kaldırdığımda yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıktaydı. Öpülmeye *ihtiyacı var*. Benim tarafımdan. Tatlı, sonra çaresiz. Neden bir kız arkadaşı var ki?

İkimizin de nefeslerimizi tuttuğumuzu fark etmemiştim, ta ki o bir yudum hava çekip elimi bırakıp ayağa fırlayana kadar. "Her gün havuza girmeye hazır olana kadar haftada üç gün temel egzersizlere, diğer dört gün de kondisyona başlamanı öneririm. Önce dayanıklılığa, sonra da hıza odaklanacağız. Birkaç hafta içinde düzenleyeceğimiz yardım toplantısına katılabilirsin, sonra da rekor dereceler elde etmek için daha büyük yarışlara katılabilirsin." Yüz ifademi görünce aceleyle söylediği sözler yavaşlıyor. Muhtemelen boğuluyor gibi görünüyorum. "Özür dilerim, çok abartıyorum. Bu benim bir sorunum."

"Um." Sesim tamamen kaybolmuş gibi geliyor, çünkü öyleyim. Omuzlarımdaki melek ve şeytan, ben düşünemeyene kadar birbirlerine bağıyorlar. "Ben... Ben bilmiyorum. Biraz zaman alabilir miyim?" Vücudum o kadar yorgun ki ayağa kalkıp kıyafetlerimi giydiğimde bacaklarım neredeyse çöküyor.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyor. "Tabii ki. Sana numaramı vereceğim."

"Evet, teşekkürler."

Küçük, kırılğan bir sesle "Hey" dediğinde kapıya doğru yolu yarılamıştım. Bu kasvetli odada tek başına kaybolmuş gibi görünüyor. "Kim olduğumu biliyorum ve eğer koçluğa başlarsam insanların bana korkunç şeyler söyleyeceğini biliyorum. Belki de haklılar. O yüzden tereddütünün benimle bir ilgisi varsa anlarım. Sizi gerçek bir koçla görüştürmekten mutluluk duyarım."

Midem bulanıyor ve kendi üzerine kıvrılıyor, ama ona çarpık bir gülümseme vermek için kendimi zorluyorum. "Hayır, sen iyisin. Sana haber veririm." Beceriksizce el sallayarak koridora çıkıyorum ve daha kötü bir şey yapamadan gördüğüm en yakın kapıdan çıkıyorum. Gün batımı fırtına bulutlarının son parçalarını koyu bir mora boyamış ve hava asfalt üzerindeki yağmur gibi kokuyor.

Gideon'la uğraşmak istemediğim için ilk kez toplu taşımaya bindim ve otobüse bindim. Ama gerçekten çok iğrençti ve şimdi ben de

ve bununla başa çıkmak için perişan haldeydim. İnsan dışkısı parçasına gelip beni alması için mesaj attıktan sonra, dizlerimi yukarı kaldırarak duvara yaslanıyorum ve yağmur suyu şortumun kışına sızıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve o Porsche'nin yolcu koltuğuna oturduğumu, etrafımın o seksi adamın kokusuyla çevrili olduğunu, belki de elinin bacağımda olduğunu hayal ediyorum. Bedenim canlı bir tel gibi kıvılcımlar saçıyor ama onu mu yoksa az önce bana dünyayı sunan tatlı, yorgun adamı mı istediğini bilmiyor. Tanrım. En az on kez mastürbasyon yapmam gerekiyor ama bu, suçluluk duygusundan yapılmış bir bowling topunu yutmaya çalışmışım gibi hissettiğim gerçeğini düzeltmeyecek.

En sevmediğim gri cipim yirmi dakika sonra, nemli akşam esintisinde dişlerim takırdamaya başladıktan sonra yanaşiyor. Sıçrayarak yolcu kapısını açıyorum ve kendimi koltuğa atıyorum. Gideon kış ısıtıcılarını çalıştırıyor, çünkü onlardan nefret ettiğimi biliyor. Kıvraniyorum ve pantolonumun kışındaki kirli suyu deri koltuklara sürüyorum, böylece daha sonra temizlemek zorunda kalacak. Düz, mavi gözleriyle bana bakarken tüylerim diken diken oluyor. En azından gündüzleri güneş gözlüğü takıyor.

"Her ne olacağını düşünüyorsan, sakın ol," diyorum ona, bakışlarımı yola sabitleyerek. "Bu gece sana hiçbir şey borçlu değilim."

Sıkışık sokaklardan sessizce geçerek doğruya giden köprüye doğru ilerlemeye başlar. Gökyüzü karardıkça, şehrin ışıkları arabanın üzerindeki su lekelerini minik mücevherlere dönüştürüyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey; şakağımı cama dayıyorum ve gözlerimi açarak kendimi düşüncesiz bir bulanıklığa bırakıyorum.

Gideon köprüde beni ellemeye çalışıyor, iri elleri kasıklarımın dolaşiyor. Ben onun kişisel fahişesi değilim; sadece babama haber vermeden gizlice kaçmak için özgürlüğe ihtiyacım olduğunda birkaç kez ona sakso çekmeyi teklif ettim. Bu gece saklayacak sırrım yok. "Kes şunu, sık kafalı." Elini tokatla uzaklaştırdım.

"Kapa çeneni. Şehrin öbür ucuna kadar geldiğim için bana borçlusun." Kalın parmaklarını şortumun paçasına sokmaya çalışıyor.

"Bu senin lanet olası işin. Bunun için para alıyorsun." Kolunu ittiğim bileğimi yakaladı. "Bırak *lan* beni." Koltuğumda dönerek direksiyonu tekmeliyorum ve tüm araba düzensiz bir şekilde kayıyor.

"Hey!" Tekrar sabitlenene kadar direksiyonu kırıyor. Onu korkmuş görmek haftalardır hissettiğim en iyi şey, sanki bir saniyeliğine başka birinin kaderini kontrol etmek yerine ben kontrol ediyormuşum gibi. Yakınlarda araba olmadığından emin olmak için aynayı kontrol ederken topuğumu

Araba korkuluklara doğru sarsılırken elini uzattı ve inledi. "Ölmek mi istiyorsun lan?" diye bağıyor, bizi düzeltmeye çalışıyor.

"Evet, ama biz karşıya geçeceğiz ve sen boğulurken ben kıyıya yüzeceğim." Ayakkabımı direksiyona doluyorum ve yarım saniyeliğine ciddi olabileceğimi düşünüyorum. Gideon bana vurduğunda başım geriye düşüyor. Bir böcek gibi kıvrılıyorum, gözlerim acıdan sulanıyor ve başıma gelen her şeyi kontrol edebilme özgürlüğüne dair o anlık his yok oluyor.

Gideon direksiyonu iki eliyle kavrayarak, "Seni kendini beğenmiş küçük pislik," diye hırlıyor. Benimle uğraşmayı bıraktı ama gözlerimi ve burnumu koluma silip kemerimi açıyorum, böylece ön koltukların arasından ve orta koltuğun üzerinden en arka sıraya geçebiliyorum. Burada hiç kimse oturmuyor, bu yüzden döşeme hala yeni kokuyor ve yanıma kıvrıldığımda yanağıma yapışıyor.

Tiştörtümü yüzüme doğru çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Vücudum antrenmandan dolayı ağrıyor ve kulaklarım hâlâ Alek'in suyun yüzeyinde yankılanan sesiyle çınlıyor. Bana özel olduğumu söylemişti. Harika biri olabileceğimi söylemişti ve bunu tüm kalbiyle ifade etmişti.

Yedi yaşındayken, bakıcım bana kullanılmayan havuzumuzda nasıl kürek çekileceğini öğretti. Yeryüzündeki en güçlü elementlerden biriyle oynamanın mucizevi hissini seviyordum, sanki bir tür tanrıydım. Babam ders almama izin vermezdi, ben de gizlice yerel eğlence merkezine gider ve onların derslerini izlerdim. Öğretmenler muhtemelen havuzun halka açık bölümünde yaptıkları her şeyi taklit eden sıksa çocuğu fark etmişlerdir ama hiçbiri bana zorluk çıkarmadı. Kulaçları öğrendiğimde, onları nasıl daha iyi yapacağıma dair videolar ve eğitimler izledim. Bir uçtan diğer uca çırpınır, sonra kollarımı pompalar ve sevinçten havalara uçan bir hayran kalabalığı gibi çığlık atardım, sesim sessiz bahçede yankılanırdı.

Sonunda bu seçimi nasıl yaptığının, neden yaptığının ya da sonuçlarının ne olacağının hiçbir önemi yok. Cevabımı zaten biliyorum. İlk kez biri beni istiyor ve bana inanıyor ve ben görünmez olmaya geri dönemem.

II

dumpster fires are my type

Bölüm 5

Alek

Geçen gün için özür dilerim. Bu öğleden sonra Madison'daki Dock Club restoranında buluşabilir miyiz?

Fikrimi değiştiremeden Ethan'ın bana verdiği numaraya -birkaç gün önce yüzme merkezinden kovduğum, özellikle iğrenç, tepeden bakan bir avukata ulaşan numaraya- mesajı gönderiyorum. Telefonumu yüzüstü tozlu pencere kenarına bırakırken ellerim titriyor. Pişmanlıkla nefes almaya çalışarak klostrofobik küçük ofisime bakıyorum ve "Boş ver" diye mesaj atma dürtüsüne direniyorum.

Hayatım boyunca babam beni kendisine itaatsizlik edemeyecek biri şekline soktu. Önemseydiğim insanlara korkunç şeyler yaptığında, sadece izledim çünkü onun yüzme takımına sahip değilsem, hiçbir şeyim yoktu. Güvenlik, emniyet, var olmak için bir neden. Her türlü sevgi.

Tanıklığım onu hapse attığında medya "özgür kaldığımı" söylese de, gölgesi düşündüğüm ve yaptığım her şeyi kaplayana kadar kafamda daha da güçlendi. Eğer Colson'dan koçluk programını duyurmama yardım etmesini istersem, geri dönemem. Hakkında hiçbir şey bilmediğim tuhaf, fevri bir çocuk uğruna şeytanlarıma meydan okumuş olacağım. Geçen gece soğukkanlı davranmaya çalıştı ama birlikte antrenman yapmaktan bahsettiğimde gözlerindeki özlemi gördüm. Kalbim ne pahasına olursa olsun bu sözleri onun için gerçeğe dönüştürmek istiyor.

"Korkunç görünüyorsun." Victor'un sesi sessizliği bozuyor, son birkaç merdiveni hızla çıkıp ofisin kapısını çarparak kapatıyor. Sıcak bir karton bardak boynuma çarptığında bakışlarımı pencereden uzaklaştırıyorum, ardından buhar kıvrımlarında yükselen chai latte kokusu geliyor. Huysuz sarışın iş ortağım masaya ulaşana kadar kutulardan ve kağıt yığınlarından kaçarak yerdeki açık bir noktadan diğerine atlıyor. Gerçekten bir felaket, ama her bir belgenin nerede olduğunu biliyorum - Maya'nın evdeki bardakları ya da konserve açacağını nerede tuttuğunu bildiğimden daha fazla.

Klasörleri masanın ucundan iten Victor, çizik meşe yüzeye yayılıyor. Eşyalarımın çoğunu duvara dayalı bir masaya taşıdım, bunu onun için sakladım, tıpkı eski mobilyaları sakladığınız gibi çünkü kedi üzerinde güneşlenmeyi seviyor. Her sabah buzlu karamelli kahvesini pipetle içerken "sırtını uzatıyor" ve beni çalışırken izliyor. I

Sanırım artık takılamayacak kadar meşgul olduğumuz için benimle vakit geçirme şekli bu.

Yapmam gereken bağış toplama görüşmeleri ve lanet öğle yemeği toplantımdan önce planlamam gereken etkinlikler var. Ama onda, sessizlikte ve kahve kokusunda beynimi yavaşlatan bir şey var ki son üç haftanın etkisi bir anda üzerime çöküyor. Kahvemi can simidi gibi iki elimle kavrayarak, dizlerimi göğsümde birleştirene kadar sırtımı duvardan aşağı kaydırıyorum. Victor başını eğip beni izliyor, kaşları çatılıyor.

Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ta ki nefes nefese kalana kadar. "Sanırım Maya'dan ayrılmam gerekiyor."

Bana göz kırpmıyor, sonra dönüp çenesini elinin üzerine koyuyor. "Ha?"

Başka kelime bulamıyorum, bu yüzden aynı kelimeleri daha vurgulu bir şekilde tekrar deniyorum. "Sanırım Maya'dan ayrılmam gerekiyor."

Kıvrıcık saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak ağzını açıyor, kapatıyor, odaya bakıyor ve sonra "Yorum yok" diyor.

"Bu da ne demek şimdi?" O yüzünü buruşturup içkisinin son kısmını höpürdeterek yudumlarken, ben de cenin pozisyonundaki bir çocuğa daha az benzemek için bacaklarımı uzatıyorum.

"Ethan, benden Maya hakkında tavsiye istediğinde *yorum yapmayacağıma* dair söz vermem için beni zorladı."

Kaşlarım çatıldı. "Seni zorladı. Gerçekten."

"Adam itaatimi nasıl satın alacağını biliyor," diye inliyor, tekrar sırt üstü dönüyor ve tüm uzuvlarını geriyor.

Oyalanmanın bir anlamı yok, o yüzden doğrudan milyon dolarlık soruya geçiyorum. "Neden seni bunu yapmaya zorladı?"

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Şey, ona bir kadının zavallı azizesini üç yıllık kuraklık döneminden kurtarman ve ağzında biraz penisle Viagra'dan vazgeçirmen gerektiğini düşündüğümü söyledim. Geçiş anlık olmalı, yan etkisi olmamalı. Nedense bunu söylemeye iznim olmadığına ısrar etti."

Bir anlık ölüm sessizliğinden sonra hafif histerik bir kahkaha atarak alnımı dizlerime yaslıyorum. Dün gece ya da ondan önceki gece, Benji havuza geldiğinden beri gerçekten uyumamıştım. Yan yattım ve karanlıkta Maya'nın dış hatlarını inceledim, son kez kalbimin ya da bedenimin tepki vermesini sağlamaya çalıştım, bariz olanın dışında herhangi bir cevap aradım. Ne zaman

Konuşurken sesim titriyor ve bir elimi kabaca gözlerime götürüyorum. "Kapatabilir misin? Başka bir şey olabilir misin? Yoksa başka seçeneğim yok mu?"

Hayatım boyunca kendimi diğer erkeklerin bedenlerine soyut araçlar olarak bakmaya zorladım, et ve kemik yerine düşünceden inşa edildiler. Çünkü eğer babam gibi eşcinsel değilsem, o zaman belki de insanları ebeveynlerine dönüştüren hastalıklı genetik kaçınılmazlığa karşı bağışıklığım vardır. Maya'nın benim cevabım olması gerekiyordu, tıpkı benim onun bir dizi boktan eski sevgilisine cevabı olduğum gibi. Kendi bencil ihtiyaçlarımızdan umutlu, ılık bir aşk inşa ettik, ama sürece kadar güçlü değil.

"Oh be." Victor iç çekerek oturur, uzun bacaklarını masanın kenarından sarkıtır ve kollarını uzatır. "Gel buraya, seni küçük ucube."

"Ben senden büyüğüm," diye huysuzca mırıldanıyorum ayağa kalkmaya çalışırken ve yüzümü onun sıcak omzuna gömerken. En iyi arkadaşım her zaman klor ve ortağının okaliptüslü vücut yıkama suyu kokar. Birbirimizi on yedi yıldır tanıyoruz ve birlikte cehennemden geçtik - bazen kardeşten daha yakındık ve bazen birbirimizden nefret ettik, ama sonunda, o benim en güvenli yerim.

Bacakları benimkilere dolanıyor ve uzun parmakları saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Sen tanıdığım en kalın kafalı, en inatçı insansın," diye kıkırdıyor. "Hayatında bir kez bile bir kadın için doğru düzgün kalkmadın, ama denemekten vazgeçmiyorsun. Doktorlar, uyuşturucular, porno, tuhaf seks oyuncakları - gerçekten ilgi duyduğun biriyle sevişmek dışında dünyadaki her şey."

"Belki de eşcinsel değilimdir," diye anlamsızca itiraz ediyorum, kendimi geri çekiyorum. "Belki de gerçekten başka bir şeydir. Nereden bilebilirim ki?"

Alay ediyor ve elini yüzüme dolayarak burnumu kırıyor. "Kahretsin, ne zor bir soru. Tanıdığın en mükemmel erkeği hayal et, ama yatağında çıplak olsun. Altmış saniye kadar bekle ve tekrar kontrol edelim, tamam mı?"

Tutuşunu kırarak onu masadan geriye doğru itmeye çalışıyorum, o ise boğuk kıkırdamalara boğuluyor. "Sen bir ahmaksın."

Ama artık çok geç; Benji'nin gerinirken kavis çizen pürüzsüz, bronz vücudu, kaslarının ve kemiklerinin ince vadileri, ağzını öyle yoğun bir gülümsemeyle kıvrması beynimden taşıyor ki, suyun altında tutuluyormuşum gibi hissediyorum. Onu yatakta siki dışarıdayken düşünmem gerek yok; düşünmek bile istemiyorum. Ellerimin boynunu kavradığını ve ıslak dudaklarının yumuşak bir şekilde dudaklarıma yapıştığını hayal etmek fazlasıyla yeterli. Karşı koymayı bırakıp sonuna kadar girmesine izin verdiğimde, bedenimin ve ruhumun içgüdüsel olarak verdiği tepki beni korkutuyor.

Victor'un ıslık sesi beni küflü ofise geri döndürüyor. Fincanından bir parça buz alıp ağzına atarken gözleri beni benden ayırıyor. "Tanrım, her şeyi tersten yapmaya bayılıyorsun. Bir çocuğa sırlıslıkla aşık olmuşken burada bana *eşcinselliğin* ne demek olduğunu soruyorsun." Küçük bir gülümsemeyle uzanıp başparmağını gözümün altındaki nemden geçiriyor. "Kendini kontrol altına al ve hayatını düzene sok."

"Yavaş ol." Zayıf bir kahkaha atarak onu silkeliyorum. "Şu anda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Düşünmem gerek."

"Tamam, ama bu sefer bu saçmalığın üç yıl sürmesine izin vermeyeceğim." Parmaklarını burnumun altında şıklatıyor. "Ethan'ın kurallarını siktir et; bana yapabileceği hiçbir şey beni tahrik etmez zaten."

Bu kez elimi hafifçe başına koyuyorum, yumuşak bukleleri parmaklarıma dolanıyor. "Söz veriyorum."

Babamın ona zarar vermesini izlediğim, ikimizin de kafası karışık, korkmuş çocuklar olduğumuz ve bize tanrı gibi görünen erkekler tarafından kontrol edildiğimiz yılları asla geri saramam. Ama o zamandan beri çok şey yaşadık - kahkahalar, gözyaşları, birkaç kavgadan fazlası ve ikimizin de mümkün olduğunu bildiğinden daha fazla umut. O bana karanlığın o kadar da güçlü olmadığını, sonunda iyiliğin kazanabileceğini hatırlatıyor. Ama bugün, imkansız şeylerin peşinden koşmak için inşa ettiğimiz huzuru havaya uçurmayı düşündüğümde, belki de bu umut yaslanmak için tehlikeli bir şeydir.

Bölüm G

Alek

Restorana arabayla gitmek istemiyorum, bu yüzden en yakın hafif raylı sistem istasyonuna yürüyorum ve yürüyen merdivenle beni şehir merkezine ulaştıran yeraltı trenine biniyorum. Telefonumdaki haritayı takip ederek The Dock Club'a doğru ilerlerken, iş adamları ve teknoloji çalışanlarından oluşan kalabalık öğle yemeklerini bitirip işlerine dönüyor ve kaldırımlar şehrin gürültüsünden kuş sesleri duyulacak kadar sessizleşiyor. Günlerce süren yağmurun ardından gelen ilk güzel öğleden sonra. Yumuşak, sulu bir güneş ışığı binaların pencerelerinden parlıyor ve yükselen sıcaklık keşke ceket giymeseydim dedirtiyor.

Pislik avukatı bulma konusunda endişelenmeme gerek yoktu; popüler restoran görünür görünmez, onu bir bacağını diğerinin üzerine atmış, açık havada bir masada uzanırken fark ettim. Uzaktan bile simsiyah saçları ve omuzlarının ukala açısı onu ele veriyor. Takım elbise yerine, kolları kıvrılmış ve üst kısmı göğüs kıllarını gösterecek kadar açık, kömür rengi düğmeli bir gömlekle zahmetsiz ve pahalı görünüyor. Köpüklü suyuna uzandığında bileğinde gümüş bir zincir parlıyor. Benim haki pantolonum ve mavi polom ona kıyasla eski püskü ve hüzünlü geliyor.

Verandanın parmaklıklarının altından geçerek masaya yaklaşıyorum ve sanki bu toplantıyı çağıran ben değilmişim gibi tereddüt ediyorum. Gölgem beyaz masa örtüsünün üzerine düştüğünde, Colson başını kaldırıp bakıyor ve dört haneli bir değere sahip olabilecek bir çift kaplumbağa kabuğu güneş gözlüğünü yavaşça çıkarıyor. Neden güneş gözlüğüyle bu kadar iyi görünen ve sanki bir ön sevişme eylemiymiş gibi gözlüklerini çıkaran erkeklerle tanışıp duruyorum ki? Eşcinsel olduğumu daha bir saat önce kabul ettim; bu saçmalığa ihtiyacım yok.

"Hoş geldiniz," diyor soğukkanlılıkla, iki tembel parmağını karşımdaki sandalyeye doğru sallayarak ve garsonu işaret ederek. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Otururken rastgele "Ekstra limonlu buzlu çay lütfen," diye mırıldanıyorum, onun kontrolü ele almasıyla dengem bozuluyor. Colson, okumaya zaman bulamadığım meze menüsünden kızarmış enginar kalbi istiyor ve ikimiz de personelin telaşla uzaklaşmasını izliyoruz.

Sonunda kıyafetine başımı salladım. "Burayı seçtim çünkü buralardaki hukuk bürolarından birinde çalıştığını düşünmüştüm ama iş için giyinmiş benzemiyorsun."

"Hayır." Gözleri, ter lekeli bir tişörtün yeterli olmadığı zamanlar için masamın çekmecesinde sakladığım üstümdeki kırıksıklıkların üzerinde geziniyor. "Süresiz izne ayrıldım..." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, kelimeleri arıyor. "...hayatın başka neler sunabileceğini görmek için. Bir ya da iki ay içinde dünyayı dolaşmak ve yerleşecek bir yer bulmak için ayrılacağım."

"Dur ." Öne doğru eğildiğimde koltuğum gıcırıyor. "Emekli mi oldun?"

Sadece sinirli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. İki gün önce hissettiğim tüm hayal kırıklığı tekrar alevleniyor, onun üstünlüğünden ve anlamadığı şeyler hakkında yargıda bulunmak için dünyama girme şeklinden nefret ediyorum.

"Avukatlığı bıraktığın halde neden etrafta dolaşıp hukuki yardım teklif ediyorsun? Ethan'ın ne dediğini bilmiyorum ama ben hayırsever bir vaka değilim. İhtiyacım olursa gerçek bir avukat tutabilirim."

"Güzel soru." Sıkı, hafif tehlikeli bir gülümsemeyle bir omzunu silkiyor. Garson aramızdaki masaya dumanı tüten sebzelerden oluşan bir tabak koyduğunda da bakışmalarımız kesilmiyor. "Belki de yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Belki de aslında *'istediğim her şeyi yapamayacağımı'* fark etmeni izlemek istedim -" bir eliyle tırnak işareti yapıyor "-ve benden çok nazıkçe yardım istemeni."

Çenem sıkıştığında, gözlerinde eğlence parlıyor. Victor'un arkadaşı Gray çok fazla değer veren ve herkesi kendinden önce düşünen, acımasız, neredeyse sinir bozucu derecede iyi bir adam. Bu ukala herifle nasıl evlendiğini anlayamıyorum.

"Buraya *geldim*," diyerek buzlu çaydan bir yudum alarak kendimi destekliyorum, "çünkü bunun yüzde yüz gerçekleşeceğine karar verdim. Bununla nasıl başa çıkacağıma dair bir tavsiyeniz olabileceğini düşündüm."

"Tavsiyemi zaten duydunuz: Yapmayın. Eğer inşa ettiğin şeyi önemsiyorsan yapma." Başını arkaya yatırarak, sabır için dua ediyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Basına Clint Simmons'ın oğlunun 'koçluk' yapmak için genç ve gelecek vaat eden yüzücüler aradığını söylersen seni tepkilerden koruyabilecek bir avukat var mı sanıyorsun? Aile mirasını devam ettirmek mi?"

"Tamam, siktir ." Sandalyemi gürültüyle geriye iterek ayağa kalkıyorum ve içkinin bahşişini vermek için cüzdanımı . "Bu şehirde birden fazla avukat var. Eminim birçoğu güvensizliklerini büyük bir pislik olarak telafi etmiyordur."

Hareket etmiyor, sadece beni izlerken gülümsüyor. "Ne tür bir avukata ihtiyacınız olduğunu ya da onlardan ne yapmalarını istediğinizi bilmiyorsunuz. Sadece istiyorsun

Güzel bir takım elbise giymiş, etkileyici bir diplomaya sahip biri başınızı okşayacak ve size her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek." Bir enginar kalbini iki parmağının arasına alıp inceliyor ve ağzına atıyor. Düşünceli bir şekilde çiğneyerek, "İyi olmayacak," .

Alay ederek bardağımın köşesinin altına beş dolarlık bir banknot sıkıştırıyorum ki uçup gitmesin. "Tanışmak istedim çünkü yaptığınız işte çok zeki olduğunuzu ve söyleyecek yarı yarıya faydalı bir şeyleriniz olabileceğini düşündüm. Bana yardım etmeyeceğinize göre-"

"Bu saçmalıkta sana yardım edemem."

"-O zaman kendi başıma hallederim."

Ayrılırken bir hakaret savurmasını bekliyorum ama kaşlarını hafifçe çatarak başını eğiyor, gözleri benimkiler arasında öyle dikkatle gidip geliyor ki sanki cevaplar için beynimi didik didik ediyor. Ve ben bir türlü uzaklaşamıyorum. Yavaşça öne doğru eğiliyor ve geniş bir avucunu koltuğumun önündeki masanın üzerine koyuyor. "Bir dakika otur."

Başımızın karaağaç dallarının gölgesi, belirgin tendonları ve koyu renk saçları olan elinin arkasında titreşiyor. Gray gibi kırk yaşında olamayacak kadar genç görünüyor ama elleri olgun ve güçlü, tam bir erkek. İsteğim dışında sandalyeye geri çökerek ona asık suratlı bir bakış fırlatıyorum. "Son sözü senin söylemen mi gerekiyor?"

Parmaklarını önünde birleştiriyor ve çenesini parmak uçlarına dayıyor. "Neden böyle olması gerektiğini söyle bana. Yaratabileceğin onca program, yapabileceğin onca sorunsuz şey varken Olimpik yüzücülere koçluk yapmak *zorundasın*. Anlamamı sağla."

Tüm parçaları bir araya getirmek için zaman ayırsam, en başa dönsem ve babamın beni ilk kez yüzmeye götürdüğü günden Benji'nin beklenmedik bir mucize gibi ortaya çıktığı güne kadar her şeyi sırayla açıklasam, belki benden istediği şeyi yapabilirim. Ama yaşamak için insanların sözlerini manipüle eden zengin bir dangalak için ruhumu açmayacağım. Asla göğsümü açıp içimdeki fırtınaya dokunmasına izin vermeyeceğim. Ellerimi açtım, ifadem boştu. "Çünkü istiyorum."

Dolgun dudakları düz bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. "Bana iki gün içinde kararsızlıktan yüzde yüz eminliğe geçmenin de bir nedeni olmadığını söyleyeceksin. Sadece rastgele öyle hissettin, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum, pipetimi yarı erimiş çayımın etrafına itiyorum.

Sessiz bir kahkaha attığını duyuyorum. "Gözlerimin içine bak ve tekrar söyle, ciddiymişsin gibi."

Adam çok iyi bir avukat olmalı. Bir şeyler sakladığımı biliyor ve beni zahmetsizce sınıra kadar götürdü. Bakışlarına karşılık veremiyorum, konuşmayı geri sarıp benimle daireler çizerek konuşmadığı bir ana geri saramıyorum ve zayıf görünmeden oradan ayrılamıyorum. Ayağa kalkarken sandalyem yine sürtünüyor. "Bir dakika." Restoranın ön kapısından içeri girerken gözlerini sırtımda hissedebiliyorum.

kaybolduğumda, tökezleyerek tuvaletlere giriyorum ve seçimimden hemen pişmanlık duymadan önce kendimi tek kabine kapatıyorum. Bayat hava sidik ve Clorox kokuyor, Nelly Furtado ise tepe hoparlörlerinden *I'm like a bird, I'll only fly away* şarkısını son derece sıkıcı bir cehennem gibi tekrar tekrar mırıldanıyor. Babamın varlığı o kadar yakın hissettiriyor ki, bir çift elbise ayakkabısı içeri girip pisuarlara doğru ilerlediğinde, kendimi onun olmadığına ikna edemiyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve boş midem burkuluyor.

Rüya gibi yüzen güzel bir çocuğa takıntılıdır, ta ki doğru ve yanlış, istediğini elde etmenin önündeki engellerden başka bir şey olmayana kadar.

Tıpkı onun gibi.

Tuvaletten çıkıp sıcak yüzüme soğuk su sıçrattığımda rastgele işeyen iş adamı irkiliyor ve ıslak parmaklarımı başım dönene kadar yakamın altında gezdiriyorum. Colson benimle günümün geri kalanı arasında oturuyor, bu yüzden bu işi bitirmenin zamanı geldi. O kadar çok bağışçı ve yatırımcıya yalakalık yapıyorum ki, Victor'un deyimiyle, *konuşmadan* kibarca sıyrılmak için milyonlarca yolum var.

Ama dışarı çıktığımda Colson sandalyesine uzanmış, tıpkı benimkine benzeyen bir telefonu inceliyordu. Boş ceplerimi yoklarken, aceleyle masanın üzerinde bıraktığımı fark ediyorum

"Hey," diye bağıryorum, verandadaki diğer müşterilerin bakışlarını üzerime çekecek kadar yüksek bir sesle. Telefonu geri aldığımda ekran kilidinin açık olduğunu ve kısa mesajlarımın açık olduğunu görüyorum. Tate beni her zaman şifre için bir desen kullanmanın insanların izlemesi ve kopyalaması için çok kolay olduğu konusunda uyarırdı - eminim *sana söylemiştim* demekten zevk alacaktır. "Neyin var senin?"

Bir an için Maya ile konuşmamı okuduğundan korkuyorum. Onun kadar zeki bir adam, son birkaç aydaki cansız gidiş gelişlerimizden ve ardından trende gönderdiğim mesajdan pek çok sonuç çıkarabilirdi - *Sonra konuşabilir miyiz?*

Ekranın üst kısmında Benji'nin adını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, çünkü mesajlara kadar ilerliyorum. Onu videolar ve eğitim fikirleriyle bombardımana tutuyordum, *evet* demeye zorlamak için değil, ama çok

Elimde olmayan doğal bir öğretmenim. Dün gece sabahın üçüne kadar pizza hakkında mesajlaştık. Sadece telefonumun ışığıyla yatakta kıvrılmış bir şekilde iki saat geçirdim ve kahkahadan yastığıma titreyene kadar emojiler ve dramatik suçlamalarla malzemeler hakkında tartıştım. Şimdi Colson'ın hesapçı gözleri her şeyi didik didik etti ve istediği sonuçları çıkardı.

"Benji kim o zaman?" Colson, muhtemelen tanık kürsüsünde kendisiyle çelişen birini yakaladığında takındığı ifadeyle beni iğneliyor.

Öfke ve suçluluk duygusu bedenimde birlikte titriyor ve nedense tekrar oturuyorum. Sıcak enginar kokusu kusma isteği uyandırıyor. "Hiç kimse. Lanet olsun."

"Soyadı olmayan ve iki günlük mesaj geçmişi olan bir çocuk, kâr amacı gütmeyen kuruluşunuzu büyük bir potansiyel skandala açmanızın nedeni." Nefesinin altında alay ediyor. "İlham verici bir spor filmi fantezisi yaşayacağını mı sanıyorsun? Ve eğer bu işe yaramazsa, sanırım onu bir yandan becerebilirsin."

Başımı kaldırdım. İlk kez bocaladığını, gözlerinde pişmanlık olduğunu görüyorum. "Tekrar söyle."

İç çekiyor. "Ben... Ben yanlış konuştum. O kısmı dikkate almayın."

"Soyadım Simmons olduğu için yüzücülerimi kontrolsüzce becerdiğim bölüm mü?" Bu sefer elimi masaya vuran ben oluyorum ve o da seğiriyor. "Yanlış söyledin çünkü bu kolay bir şaka ve sen de değersiz bir insansın. Benim asla ve asla kaçamayacağım bir şeyle dalga geçme ayrıcalığına sahipsin. O ahlaksız hayvan herif tüm hayatımı elimden aldı ve sen bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenesi geriliyor ve güneş koyu renk gözlerinde nefes kesici bir şekilde parlıyor. "Ne söylememi istiyorsun? *Trajik bir geçmişiniz olduğu için hiçbir şey ters gidemez* mi? Güzelim kâr amacı gütmeyen kuruluşunuzu yerin dibine sokacak yırtıcı haber kaynakları geçmişinizi umursamıyor. Artık okuldan sonra gidecek bir yeri olmayan çocukların da umurunda olmayacak." Sesi göğsünde alçalıyor, sadece benim duyabileceğim kadar sessiz. "Gray bana Victor'un davasından bahsetti. Baban ve istismara karışan diğer adamlar hapse girdi, ancak birkaçı hiçbir sonuç almadan çıktı. Bu durumu tekrar gün ışığına çıkarırsan kaybedecekleri çok şey var ve bu çok daha tehlikeli-"

"Oh, yine sen." İkimiz de tanıdık şakacı, meraklı sesle irkildik. Sanki konuşmamız onu ortaya çıkarmış gibi, Benji veranda korkuluğunun en alt basamağına atladı ve Colson'a baktı. Konuşmasını duymasaydım, lacivert takım elbisesi ve düz kesilmiş saçlarıyla onu tanıyamazdım. Sadece neon pembe kravatı tanıdığım adama dair ipuçları veriyor.

"Ben- Ne?" Dünyamın bu iki parçasının asla birbirine değmemesi gerekiyordu ve buna benden başka kimse şaşırmış görünmüyor. "Neler oluyor?"

Benji'nin geniş, zümrüt gözleri yüzümdeki öfkeyi anlayınca omuzları biraz kamburlaştı. "Gelmemi sen istedin." Telefonunu kaldırıyor, yeni, pahalı bir model, o kadar büyük ki parmaklarını zar zor geçirebiliyor.

Dönüp masanın üzerine gelişigüzel atılmış telefonuma, sonra da Colson'a bakıyorum. "Sen yapmadın." Telefonu elime alıp numaramdan gelen ve ben banyodayken gönderilen en yeni mesaja doğru ilerlerken ikisi de bana bakıyor. *The Dock Club yakınlarında mı çalışıyorsun? Şehir merkezindeyim ve seninle konuşmam gerek.*

Benji hemen cevap verdi. *Evet, aslında. Ne ?*

Şimdi buradayım. Gel benimle tanış. Adımın yanında benim yazmadığım kelimeleri nefret ediyorum. Bir yanım masanın üzerinden atlayıp o lanet adamı boğazlamak istiyor. "Ne oluyor Colson?"

Benji bacaklarını korkulukların üzerinden sallıyor ve sanki takım elbise yerine şort ve tişört giymiş gibi üzerine tünüyor. Ne kadar kızgın olsam da, onu görme ve bir saniye bile olsa onunla konuşma şansı vücudumu aydınlatıyor. O, dokunulmaz ama aynı zamanda çok tatlı bir sırtışla, ukalalık ve dizginlenemez neşenin tamamen bağımlılık yaratan bir karışımı.

Colson da bunu hissediyor; dikkati Benji'nin üzerinde, yarı merak yarı da ondan daha da nefret etmeme neden olan aç bir şeyle. Benji kuru bir sırtışla başını avukata doğru eğiyor, gözlerinin arkasında çarklar dönüyor. "Ona hıyar dedin ama şimdi buradasın."

Colson konuştuğunda, benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürüyor. "Avukatlar bilmemizi istemediğiniz şeyleri bulmakta iyidir. Bu konuda çok can sıkıcı davrandığın için cevabımı almak için gerekeni yaptım." Sonunda gözlerini çocuktan ayırıp bana çevirdi. "Bu asil bir amaçmış gibi davranıyorsun ama bana öyle geliyor ki yüzmeyi seven küçük, seksi bir sokak köpeği bulmuşsun ve onu elinde tutmak istiyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde Benji küçük, rahatsız olmayan bir kıkırdama çıkarıyor, Colson'a oynayacak yeni bir oyuncak bulmuş gibi bakarken ağzının köşesi seğiriyor. Çok farklı değiller, hepsi akıl oyunları ve seksapeli. Aralarındaki hava neredeyse çatırdıyor ve ben sadece yan taraftayım, acı çekiyorum ve

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Belki daha sonra takılırlar, çünkü onları ben bir araya getirdim.

"Sen bir piçsin." Ayağa kalkıp telefonumu cebime sokuyorum. "Bunu eğlence olsun diye mi yaptığımı sanıyorsun? Altı yıl boyunca çizgimin dışına çıkmadım çünkü sonuçlarının ne olabileceğini biliyordum. Koçluk, kendimi savunacak kadar inandığım tek şey ve sanırım senin de-" Sesim utanç verici bir şekilde çatlıyor. Colson mükemmel, köşeli yüzünde hiçbir ifade olmadan beni dinliyor. "Siktir git," diye hırslıyorum.

Avlu merdivenlerinden inip caddenin karşısına geçerken, bir yanım Benji'nin peşimden koşup kolumu tutmasını umuyor. Uzak köşede omzumun üzerinden kontrol ediyorum, ikisi de beni izliyor ama Benji korkuluktaki yerinden kıpırdamamış. Arkamı döndüğümde, bir mağazanın vitrininde yansımanı yakalıyorum, yüz hatlarım pembe güneş elbiseleri giymiş bir dizi mankenin önünde geziniyor. Yüzüm her geçen yıl babaminkine daha çok benziyor, giderek daha az cevabı olan bir farkı bulma oyunu gibi. Kendime her baktığımda, kendime duyduğum nefret daha da büyüyor ve karmaşılaşıyor, ta ki kenarlarını asla bulamayacak hale gelene kadar.

Colson'a götürüp anlamasını sağlamak için bu acıyı kavramaya uzandığımda parmaklarım soğuk cama çarpıyor ve gerçekliğe geri . Bunu daha fazla yapamam. Ölü bir ilişkinin içinde saklanamam ya da her günümü çocuklara kürek çekmeyi öğreterek, kendimi suya değdiremeyerek geçiremem. Aynaya sırtımı dönerek dişlerimi fırçalayamam ya da ön kapının yanındaki pencerenin önünden her geçişimde gözlerimi kapatamam. Artık güvende ya da akıllı olamam. Bir şey kırılmak zorunda ve ben onun ben olmasına izin verecek kadar iyi değilim.

Benji

Alek iki dakika boyunca köşede görünmeyince, "Sanırım blöf ," diye yorum yapıyorum.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," diyor Hot Daddy. Konuşmaya göre, Hot Daddy'nin adı Colson. Saçlarının ve gözlerinin rengi gibi kısa kömürün Cole'u da olabilir. Alek'in gözleri kuzgun gibi, yanardöner ve canlı. Bu daha sert, daha koyu, parmaklarıyla kavrayamayacağın bir şey. İkisine de açım. Gökyüzüne ve yeryüzüne.

"Haklı olmak iyi işti sanırım." Alek'in sandalyesine çöküyorum ve dizlerimi yukarı çekiyorum. Yarım bardak sulu buzlu çayı alıp pipetinden höpürdetirken elime buğu bulaşıyor. Öksürüp öğürerek bardağı neredeyse masaya geri fırlatıyorum. "Bu şeyin içine kaç dilim limon sıkılmış?"

Colson'ın ağzı beni izlerken bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ona koca bir kâse getirdiler. Altı tane saydım."

"İsa. Dili çalışmıyor mu?"

Colson, Alek'in dilinin çalıştığı düşüncesiyle bir anlığına donup kalıyor. Sözde nefret ettiği bu adamın her ayrıntısına takıntılı görüldüğünü söyleyebilirim ama bunu kendi başına anlamasına izin vereceğim. Muhtemelen o da benden daha fazla yardımcı olamaz. Alek'te öyle bir şey var ki, hem duygusal hem de gerçek anlamda kaybolmuş ve doldurulmaya muhtaç. Ona ihtiyacı olan her şeyi veren kişi olmak için sizi çıldırtıyor.

"Yani." Arkama yaslanıp dudaklarımı büzüyorum ve masanın ortasındaki soğuk yeşil sebzeleri inceliyorum. Acıktım, çünkü öğle yemeğimi unutmuştum ama o kadar da aç değilim. "Kıçımı kovaladığı için ona bağırabilmek için beni kandırıp buraya getirdin."

Colson şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor, sonra dirseklerini masaya dayıyor. Onun zengin adam duruşu beni korkutmuyor. "Neyin ateşe atlamaya değer olduğunu düşündüğünü görmek istedim."

"Profesyonel olmamı gerçekten istiyor. Bu onun egosu ya da benim kıçım ile ilgili değil." Colson şüpheyle bakınca uzanıp maden suyunu alıyorum, buzla karışık çilekleri karıştırmak için Alek'in pipetini kullanıyorum. Gözleri ağzımı pipetin etrafına nasıl doladığıma takılıyor ve tarafa bakamıyor. "Cidden, beni becermesi için ona yalvardım ve o hayır dedi. O çok

Kız arkadaşının ne kadar mükemmel olduğundan ve omuzlarımı geliştirmek için kaç barfiks çekmem gerektiğinden bahsetmekle meşgul."

Kendi varsayımlarını ikinci kez tahmin etmenin onu ne kadar incittiğini izlemek eğlenceli. Sonunda başını sallar. "Sen de kimsin?"

"Şey," diye mırıldanıyorum, bir çilek çıkarıp dilimin üzerine bırakıyorum. "Ben senin müdahaleni mahveden uygunsuz kış parçasıyım."

"Tekrar dene." Gülümsemesi, istediğinin verilmemesinden duyduğu tedirginliği tam olarak gizleyemiyor. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Alek için yüzeceksem muhtemelen bu sorulara cevap bulmam gerekiyor ama Ateşli Baba'nın bugün şansı yok. "Eğer onun bir pislik olduğunu düşünüyorsan," diye geçiştiriyorum, "o zaman ne yaptığını neden umursuyorsun?"

"Onun bir bok olduğunu sanmıyorum." Buraya geldiğimden beri söylediği en samimi şey bu. Bu adam Alek'ten neredeyse benim kadar etkileniyor; sanırım kıskanmam gerekiyor, ama bunun yerine sarhoş edici bir şey. "Bence saf, inatçı ve biraz da kendini beğenmiş biri. Ama bu onun ve hayatının eserinin herkesin gözü önünde paramparça olmasını istediğim anlamına gelmiyor." Tereddüt ediyor, kaşlarını çatıyor. "Sanırım seni dinliyor. Ona buna bir son vermesini söyle."

"Belki yapabilirim ama önemli bir şeyi atlıyorsun." Saatiye bakarak ayağa kalkıyorum ve içkiyi ikimizin arasına bırakıyorum. "Bu kış parçası Olimpiyatlarda yüzmek istiyor ve o adamın beni oraya götürmesini istiyorum."

Teklif ettiğim el sıkışmayı kabul ederken beyninin çalkalandığını görebiliyorum. Yanlış hesaplamış ve düşünce hızıyla yeniden ayarlıyor. Güçlü eli uzun, çetrefilli parmaklarımı sıkarken sıcak hissediyor. "Yine de onun üzerinde çalışmaya devam et," diye ekliyorum aniden. "Hepimizi dibe çekmeden önce onu bana karşı çevir."

Gözleri yüzümü yağmalıyor, tutunabileceği bir şey arıyor. "Kimsin sen?"

"Sadece yüzmeyi seven küçük, ateşli bir sokak köpeği. O beni kovaladı, sonra ben onu kovaladım ve sanırım şimdi hepimiz birbirimizi kovalıyoruz." Sırtarak başımı ona doğru eğiyorum. "Yani bu heyecan verici."

Etrafta bu kadar çok insan olmasaydı, belki de peşimden gelir, beni bir duvara fırlatır ve konuştururdu. Buna hiç aldırmazdım. Ama ben uzaklaşırken o sadece oturuyor ve bakıyor.

İzlendiğim hissi üç blok sonra da kaybolmuyor. Omzumun üzerinden baktığımda, bir ağacın arkasında koyu renk bir saç parıltısı görüyorum. Tanrım, neden herkes kendini James Bond sanıyor? Colson Bond ilk filmde beş dakika sonra ölmüş olurdu.

Beni takip etmekten sıkılana kadar işe dönemeyeceğim için, başım dönene ve terden sıırıslıklam olana kadar şehir merkezindeki sokaklarda spiral çizen saçma bir şekilde yürüyorum. Hâlâ kıcımda bir kene gibi duruyor. Sinirle, önünde adı bile olmayan bir gökdelenin döner kapısından içeri giriyorum. Resepsiyon görevlisi bana şüpheyle bakıyor, sanki sahte bitkilerle dolu bu çirkin art deco lobinin kutsallığını savunmak önemliymiş gibi.

Onu görmezden gelerek pencereden Colson'ın durup bir süre binaya bakmasını, sonra da vazgeçip gitmesini izliyorum. Dışarıda gizleniyordur diye bir saksının kenarına oturup ağaç kabuklarıyla oynarken, masadaki kadın gözleriyle içimde delikler açıyor. Babamın iş yerinde kaçıracağım önemli toplantıya iki dakika kala telefonumu çıkarıp babamı arıyorum.

"Bennett? Neredesin?" diye hırlıyor.

"Komik bir şey." Başımı arkaya eğerek tavandan sarkan gösterişli cam heykele bakıp burnumu kırıştırıyorum. "Kötü bir Chihuly taklidinin olduğu bir lobideyim. Oraya zamanında gidemediğim için eve taksiyle döneceğim. Üzgünüm, ezik çocuğumu işe götürme günün iyi geçmedi."

"Beni delirtiyorsun. Bunu yapmaya devam edemezsin."

"Bu noktada ne istersem yapabileceğimi düşünüyorum," diye . Gözlerimi kapatıp başımı katlanmış dizime yaslıyorum.

"Seni alması için Gideon'u gönderiyorum."

"Hayır, hayır, hayır. Hayır, hayır. Olmaz. Hayır, teşekkür ederim. Bunu yapmayın." Gideon'un ne isteyeceğini çok iyi biliyorum.

"Çoktan yola çıktı."

"O zaman onu boktan bir Uber gibi iptal et." Babam dinlemezse diye kaldırıma çıkıp taksi aramaya başlıyorum.

Sanırım rüyayı yaşıyorum. İstedğim her şeyi yapabilirim, çünkü sonunda babamın hayatında sıçıp batırmak dışında bir amacım var. Ama artık bir amacım var ve bundan nefret ediyorum. Eve gidip, tek yapabileceğim fayansın üzerine yüzüstü uzanıp iki siyah saçlı adamı, gökyüzünü ve yeryüzünü düşünmek olana kadar tur yüzeceğim.

Bölüm 4

Alek

Benji'yi Colson'la bıraktığımda onu kaybettiğimi düşünmüştüm. Aralarında çok hızlı bir kimya vardı ve avukatın Benji'nin korkularını ve şüphelerini ortaya çıkarmak ve bunlardan faydalanmak için hiç vakit kaybetmeyeceğini biliyorum. Bir yüzücü olmadan, uğruna savaşacak hiçbir şeyim olmayacak.

Ama vahşi çocuğu hafife almışım, belki de hiç korkusu yoktur.

O akşam geç saatlerde telefonum tek bir kısa vızıltı veriyor.

Hadi gidip olimpiyatların içine edelim.

Sırtımı gererek loş ofisime bakıyorum ve Willow'un kaç saat önce kafasını içeri uzatıp bana kapıyı kilitlediğini söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. Eve gitmem ve hayatımın en zor konuşmalarından birini yapmam gerekmiyormuş gibi davranmak için kaç saat gerekiyorsa o kadar.

Mesajını tekrar okudum, sonra gözlerimi kapattım ve alnımı telefonumun üst kenarına yasladım. Onu eğitmek kolay bir yol olmayacak. Açıklamalar ve halkla ilişkiler planları hazırlıyor olmalıydım. Ama dünya onu mahvetmeye çalışmadan önce nefes almak ve Benji'nin getirdiği temiz, lekesiz mutluluğun tadını çıkarmak için sadece birkaç hafta istiyorum.

Salı akşamı antrenmana başlayabilir misin? Pizza getireceğim, ama sadece çok çalışırsan alırsın.

Anında cevap veriyor. *Senden zaten nefret ediyorum.*

Geçen geceki kısır sos tartışmamızı hatırlayarak sırtıyorum.

Hamsi ve ananas, değil mi?

Yapamazsın. Birini bu kadar sert trollemek için fazla köşelisin.

: Ben olsam varsayımlarda bulunurken dikkatli olurum.

Mesajlaşma uygulamasını kapatıp arkasındaki fotoğrafı gösterdiğimde aptalca sırtışım kayboluyor - Maya ve ben iki yıl önce bir hayır kurumunun ödül töreninde resmi kıyafetler içindeyiz. O kadar uzun zamandır duvar kâğıdım ki beynim onu unutmuş. Başparmağımı zaman içinde donmuş parlak, sahte gülümsemelerimizin üzerinde gezdiriyorum. Hiç kavga etmedik ya da birbirimizi incitmedik ama birbirimizi hiç sevmediğimizden de giderek daha fazla emin oluyorum. Ayrıcalık maddesi olan oda arkadaşları gibiyiz ve bu anlaşmanın var olmamasının bir nedeni var.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp her şeyi başım ağrıyor. Kaçınılmaz olanı erteleyerek bisiklet şortumu giyiyor ve aşağıya, yan taraftaki yangın kapısına iniyorum. Yıllar içinde, balık gibi kokan depo ve palet sıraları arasındaki çatlak sokaklarda akşam koşusu rotamı belirledim. Ben nakliye rıhtımına yaklaştığımda, güneş vinçlerin arkasından ağır ve puslu bir şekilde çökerken, işçiler her zaman evlerine gitmiş oluyor.

Normalde ağırdan alır ve gevşerim ama bugün kapüşonumu indirip nefes alamayana ve gözlerim terden yanana kadar koşuyorum. Bedenimde var olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğum, hiçbir soru ya da şüphe duymadığım o unutulma anını bulmaya çalışıyorum. O an bu gece gelmeyecek, eve gitmem ve korktuğum şeylerle aramda duran kişiye veda etmem gerektiğinde gelmeyecek.

Bir viraja çok hızlı giriyorum ve ayakkabım çakılda kayarak beni kalçamın üzerine sertçe düşürüyor. Yırtık şortumun kenarını sıyırdığımda geniş, sızıntılı bir sıyrık ortaya çıkıyor. Acı, korkaklığımın cezası gibi içime işliyor. "Kahretsin." Bacaklarımı katlayıp başımı dizlerime yasladığımda bacaklarım yorgunluktan titriyor. Bunu yapmak *istemiyorum* ama artık her şey farklı. Salı günü elimde bir pizza kutusuyla havuza girip Benji'nin gülümsemesini gördüğümde, çatlamış kalbimin ve yıpranmış bedenimin istediği herhangi bir parçasını almasına izin vermem sadece an meselesi olacak. Elimde değil ve bu kadına onu aldatmayacak kadar çok saygı duyuyorum.

Uzun bir süre sonra ayağa kalkıyorum ve topallayarak arabaya dönüyorum. Sessiz eve dönüş yolunda Benji'yi, Victor'u ya da Tate'i aramayı düşünüyorum. Bir an için Colson'ı bile. Yalnız kalmamak için her şeyi yapardım. Ama bu benim pisliğim ve bununla yüzleşmem gerekiyor.

Maya'nın bizim için dekore ettiği renkli, boho dairenin kapısını açar açmaz televizyonu kapatıyor ve ayağa fırlıyor. Aceleyle yanıma gelirken lavanta rengi maksi elbisesi yeri sıyrıyor ve kaşlarını çatarak topallamama bakıyor. "Sen iyi misin? Konuşmak istediğini söylemiştin ama geç saate kadar çalıştın. Endişelendim."

"Özür dilerim." Sırt çantamı girişteki ayakkabılarımın yanına koyarken ellerim kararsızca titriyor.

Her zamanki öpücüğümüzü başlatmadığımda, biraz geri çekilip beni inceliyor. "Doğru tahmin ettim, değil mi?" Sesi hem üzgün hem de hiç üzgün değil. "Benden ayrılıyorsun."

"I..." Tereddütle uzanıp parmaklarımı onun gür saçlarında gezdiriyorum. Artık gerçekten başladığımıza göre, kendimi serbest düşüştüğüm gibi hissediyorum. Güvenlik

Üç yıldır beni yakalamak için orada duran ağ, kesip attığım şeyin ta kendisi. "Bu senin mükemmel olmadığın ya da bana verebileceğin her şeyi vermediğin anlamına gelir. Bunu söylemek istemiyorum. Her ne olursa olsun, benden ayrılmalısın."

Elimi tutup iki elinin arasında tutarken ağzının kenarı üzüntüyle yukarı kalkıyor. "Ben de hata yaptım, Alek. Yürütemeyeceğimizi anladıktan sonra bile sana tutundum çünkü sen çıktığım ilk iyi erkeksin ve tekrar denemekten korktum."

Başımı sallıyorum. "Değil... Sadece sanırım ben- um... siktir."

Ellerinin nazik baskısı beni sakinleştiriyor. "Sorun yok, tatlım. Anlıyorum. Sadece mutlu olmanı ve bana bol bol terapi göreceğine dair söz vermeni istiyorum." Gözlerinde uzun zaman önce söndüğünü sandığım bir ışık yanıp sönüyor. "Adil olalım ve birlikte ayrılalım mı? Bir, iki, üç, gidelim mi?"

Gülmeye başlıyorum ama boğazım daralıyor ve ses titrek bir nefesle son buluyor. Üç yıllık yaşamın yapısını çözmek kolay olmayacak - daireyi kimin alacağına karar vermek, eşyaları bölüşmek, kar amacı gütmeyen etkinliklerde onun yokluğunu açıklamak. Arkasına saklanabileceğim heteroseksüel bir ilişki olmadan cinselliğimle yüzleşmek. Tüm bunları on dakika önce düşünmüş olsaydım, devam edecek iradeye sahip olacağımdan emin değilim. "Emin miyiz?"

Ufak tefek kadın koluma sarılıyor ve çok da önemli olmayan tüm gücüyle kolumu yumrukluyor. "Tabii ki öyleyiz, seni pislik. Eğer benden ayrılacaksan, bunu biraz hevesle yap. Bence sakin sana teşekkür edecek."

Bana tekrar saldırdığında kolundan tutup onu son bir kez uzun uzun kucaklıyorum. "Burası senin olsun, ben de bir yer bulana kadar Victor ve Ethan'ın yanına taşınırım."

"Tanrı aşkına, hayır" diye mırıldanıyor göğsüme doğru. "Şehirden nefret ediyorum. Çantamı kız kardeşimde kalacağım. Suya bakan şirin bir yer hayal ediyordum, belki Bainbridge Adası'nda bir kulübe?"

Son bir kez aynı yatakta uyuyoruz, sanki ayrılık aramızdaki son engelleri de yok etmiş gibi birbirimize sarılmışız. Uyandığımda sabah ışığı tül gibi beyaz yorganın üzerinden süzülüyor ve Maya'nın diğer odada şarkı söyleyip toparlandığını duyabiliyorum. Ellerimi yüzüme doğru kaldırıp inceliyorum, tırnaklarım küt ve avuç içlerime notlar yazdığım yerlerde rastgele kalem izleri var. Şu anda, hayatımda sadece birkaç gün içinde tanınmayacak kadar değişmeyen tek şey onlarmış gibi hissediyorum.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor ve ben de Victor'un benim işe gitmediğim tek günde neden zamanında gittiği konusunda sızlandığını görmeyi umarak şarj kablosundan tutuyorum. Onun yerine, Benji'nin kolsuz bir bluz ve ters bir şapka giymiş, somurtkan, yorgun gözleri ve elinde bir shaker şişesiyle çekilmiş bir selfie'si geliyor. Hemen ardından bir mesaj atıyor. *İğrenç protein shake, omuz egzersizi, siktir git.*

Sen de siktir git, çok gurur duyuyorum. Aptal gibi sırtımdan duramıyorum.

Bölüm 8

Colson

"NE DÜŞÜNÜYORSUN KIZIM?" Telefonumu çeviriyorum, böylece kucacımda sallanan kırmızı-beyaz borzoi, gri-yeşil çimenlerden oluşan uçsuz bucaksız bir denizde yer alan minimalist ahşap kulübeyi görebiliyor. "İzlanda mı? Koşmak için çok alan var. Belki biraz soğuk?" Ölmek üzere olan bir domuz gibi homurdanıyor ve inanılmaz uzun burnunu kırıştırarak esniyor. Yüzünü kalçamla kanepenin arasındaki boşluğa daha da sokarken gözleri tekrar kapanıyor. "Çok mu sıkıcı? Not edildi."

İpeksi sırtını okşayarak minderlere uzanıyorum ve İtalya ve Fransa'daki emlak ilanlarını karıştırıyorum. Hemen hemen her şeyi karşılayabilirim, ancak son zamanlarda terk edilmiş bir kır evi satın alma ve tasarımlarıma göre restore etmeleri için inşaatçılar tutma fikri beni cezbediyor. Herhangi bir insan medeniyetinden onlarca mil uzakta ve İngilizce konuşan herkesten yüzlerce mil uzakta bir yer istiyorum.

Bu düşünce ironik bir şekilde telefonumun elimde çalmasına neden oldu. *Mopey Gri Dev*, 1.80'lik geniş gövdesi ve hiç de neşeli olmayan tavırlarıyla eski kocam için kullandığım iletişim ismim. Bazen onunla dalga geçtiğim için kendimi suçlu hissediyorum ama bu noktada birbirimizle dalga geçmek, arkadaşlık kurmak için sahip olduğumuz tek ortak zemin. "Ye-"

Kafamı ısırmadan önce konuşmamı bitiremedim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ha?" Gözlerimi kapatıp burnumun kenarına masaj yapıyorum. "Sen söyle, çünkü hiçbir fikrim yok."

"Jonah bu sabah postada içinde dört rakamlı bir çek olan bir zarf buldu."

"Ah, şu. Çocuklarınıza eğlenceli bir şeyler alın."

"Her şeyden önce," diye tersledi, "benim çok param var. Seninkine ihtiyacım yok. İkincisi, çocuklarımla isimlerini biliyor musun?"

Triss'i nazikçe kucacımdan iterek yarı uykulu bacaklarımı uzatıyorum ve bir parmak viski doldurmak için mutfığa gidiyorum. Bu konuşma ve bu akşamki randevum arasında, buna ihtiyacım var. "Eli ve... Kelsey."

"Kenzie."

"Ne demek istiyorsun Gray?"

Arka planda kıkırdayan çocukların sesi azalıyor, sonra bir kapıyı kapattığını duyuyorum. "Seni bir haftalığına bizi ziyaret etmeye davet ettim-ailemle tanış, evimizi gör

Çünkü yeniden bağlantı kurmaya çalıştığımızı sanıyordum."

"Şey, ben gelemem." İçkiyi geri atarken alkol boğazımı yakıyor. "Bu yüzden onun yerine bir hediye gönderdim."

Sanki aptalmışım gibi şaşkın bir duraksama oldu. "Asıl noktayı tamamen kaçırıyorsun. Bunu yırtıp atıyorum."

"Haklısın, . Para faydalıdır ve insanları mutlu eder.

Benim varlığım hiçbirini yapmıyor. Yani gerçekten, sen kazandın."

Onun acımasız sessizliği şakamı daha az komik hale getiriyor. "Başımı ağrıttıyorsun," diyor sonunda.

"Bunu bir saniyede düzeltebilirim: beni aramayı bırak. Düğününüzü duyduğumda peşinize düştüm ve özür diledim çünkü bunu duymayı hak ediyordunuz. Sen de beni affettin. Bu kadar. Aldatan eski sevgilinle arkadaş olmaya çalışmakta neden ısrar ettiğini anlamıyorum."

"Nedenini bilmek ister misin?" diye soruyor hızla, sesi sert. Şimdi bunun için varım; öfkeli olduğunu söyleyebilirim.

Hiçbir şey söylemiyorum, arka pencereden ormanın kenarında duran bir geyiğe bakarken camı parmaklarımın arasında yavaşça çeviriyorum. *Lütfen benden vazgeç. Seni özlemiyordum gibi davranabilirim.*

"Senin için üzülüğüm için görüşmeye devam ediyorum," diye tersliyor. "Zehirli bir pislik olmana rağmen, eskiden hayattan çok şey isterdin. Büyük hayaller kurar ve istediğin şeyler için savaşırdın. Şimdi denemek için bile yeterince umursamıyorsun. Kendine bir hayat kurmalısın Cole."

"Harika. Bu çok güzel," diye mırıldanıyorum, avucumu gözlerime sürterek.

"Bağlanmak istersen buradayım, ama sakın bir daha bana para göndermeye kalkma. Ve lanet çocuklarımla isimlerini öğren."

Gray kendini kaybettiğinde, saldırgan ve zorba oluyor. Ben sadece kindar oluyorum. "Al sana daha çok hoşuna gidebilecek bir hediye, bir ay içinde ülkeden ayrılıyorum ve geri dönmeyeceğim, yani yakında yakandan düşeceğim." Cevap veremeden telefonu yüzüne kapattım. İnatçı ben onun numarasını silmek istiyor ama o kadar az kişiyle görüşüyorum ki bir tanesini bile silmeye kıyamıyorum.

Randevumu bir saat sonra almam gerekiyor, bu yüzden halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum - her geçen yıl daha da acı veren bir başarı - ve elektrikli şömüne havalandırmasının tam önüne yüzüstü düşüyorum. İki köpek de sevinçle üzerime atlıyor, böbreklerimin üzerinde tepiniyor ve ense mi yalıyor.

Onları görmezden gelerek tarayıcıyı açıyorum ve *Alek Simmons* ismini aratıyorum. Rıhtım Kulübü'nden bu yana geçen iki hafta boyunca her gün onu kontrol ettim,

Ama ilk koçluk deneyimiyle ilgili manşetler hiç . Adam cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama geri alamayacağı bir çizgiyi aşmaktan korkuyor. Hâlâ bu kadar tartışmalı ve çözülmemiş bir skandalı ortaya çıkarırsa işlerin ne kadar boka saracağını biliyor.

Telefonum yine çaldı, bu sefer bilinmeyen bir numara. "Alo?"

Trevor, akşamki flörtüm, boğazını temizliyor. "Bu geceki şey için kıyafet kuralı nedir?"

"Güzel soru." Sırt üstü dönerek, dün bilet aldığım etkinliği bulana kadar sekmeler arasında geziniyorum: *Lang Aquatic Center Yaz Buluşması* ve *Pikniği*. Gray tam olarak haklı değildi; bir şey çektiğinde ona yapışıyor ve bırakmayı reddediyorum. Başka biriyle randevum varken bu kusura kapılmak biraz kabalık olabilir ama *randevu, sevişmeden önce bir şeyler atıştırmak* için fazla güçlü bir kelime. Öyleyse neden çoklu görev yapmıyoruz?

Parmağımı etkinlik detaylarında gezdiriyorum. "Kıyafet kuralı yok."

"Oh." Kaşlarını sıkıntıyla çatlattığını duyabiliyorum. Eskiden benimle aynı koridorda çalışan bir boşanma avukatı ve bizim sosyal çevremizde her şeyin bir kıyafet kuralı vardır.

"Akşam yemeğinde jumbo sosisli sandviç ve tatlı olarak da traşlanmış buz olacağı yazıyor," diye yorum yapıyorum sertçe, "yani bunu istediğiniz gibi yorumlayın."

Homurdanıyor. "İkimiz de Hawaii tişörtü giysek mi?"

"Benim yok," diye hemen yalan söylüyorum. Biriyle uyumlu kıyafetler giydiğim gün, hayattan gerçekten vazgeçtiğim gündür. "Ne istersen giy. Seni kırk dakika sonra alırım."

Kıyafetler konusunda hıyarlık yapmamın karşılığı, tek temiz gömleğimin, beni Pazar öğleden sonraları kiliseden sonra barbekü yapmayı seven Gary adında bir banliyö babası gibi gösteren yeşil ekose düğmeli bir gömlek olması. Kimseyi etkilemek istediğimden değil. İnsanlar başka bir Gray bulmak ve birlikte sahip olamadığımız her şeyi yeniden yakalamak için çıktığını sanıyor. Onu kaybettiğim için pişman olduğumu sanıyorlar ama değilim. Sadece onu incittiğim için pişmanım ve bu döngüyü başka bir erkekle tekrarlama şansını asla istemiyorum. Konuşmak, biraz içmek, benim için eğilmek ve sonra yoluna devam etmekten başka bir şey istemeyen benim yaşımdaki ya da daha yaşlı alaycı erkeklerle takılmaktan mutluyum.

Son bölüm için o kadar geciktim ki neredeyse yemekten önce ve sonra seks yapıp yapamayacağımızı soracaktım. Bu hafta taşaklarımı boşalttım - duşta, yatakta, kanepede, تنها arka verandada - çünkü o iki çocuğu düşünmeden edemiyorum. Biri evcilleşmemiş ve

tehlikeli, diğeri şaşkın ve çok ciddi. Sağ kolum kalıcı olarak ağrıyor. Karanlıkta gürleşmek için canlı, çıplak bir bedene ihtiyacım var, onları zihnimden temizlemek için. Ama önce onlara son bir kez bakmalıyım.

"Woah." Yüzme merkezinin otoparkının kenarında duraksarken Trevor elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Bu çok vahşi." Bu şekilde dokunulmaktan nefret ediyorum, samimi ama cinsel değil. Özellikle de bütün hafta boyunca kendimi sağdığim adam bizi görüp çift olduğumuzu düşünecekken.

O ipucunu anlayıp elini bırakana kadar ağırlığımı başka yöne kaydırıyorum. Adam haksız değil; duyularımıza saldıran koku, ses ve renk cümbüşünü zar zor algılayabiliyorum. Otoparktaki arabaların yerini bir barbekü çadırı, masa ve sandalyeler, şişme bir zıplama evi ve kilometrelerce dalgalanan bayraklar almış. Yüzlerce aile yüksek sesle konuşarak ve ellerinde yemek tabaklarıyla binanın ön kapısından girip çıkıyor. Yüzme merkezinin toplumda önemli bir yeri olduğunu duymuştum ama böyle bir şeyi hayal etmemiştim.

"Doğru yerde miyiz? Bu pek senin tarzın bir şey gibi görünmüyor." Trevor umutla birkaç blok ötedeki park yerimize doğru bakıyor. Özenle kesilmiş tuzlu ve biberli saçları ve iyi bir yapısı olan yeterince yakışıklı bir adam - iri ve kaslı ama altta kalmaktan mutlu. Yine de bu işten pek hoşlanmıyor. Ben de öyle, ama yine de nedense beni rahatsız ediyor, sanki Alek'e kişisel olarak hakaret ediyormuş gibi.

"Orayı işleten adamı tanıyorum." Boynumu uzatıyorum ama siyah saçlarını hiçbir yerde göremiyorum.

Trevor omuz silkiyor. "Bir jumbo sosisli şimdi, bir tane de sonra, değil mi?"

Bu beni güldürdü. "Benimkini yutmak çok daha zor. Hadi git."

Seattle nüfusunun yarısı gibi hissettiren şeyi iterek Siyah yemek tişörtleri giymiş birkaç adamın devasa odun pelet ızgaralarını denetlediği barbekü alanı. Trevor sosisli sandviçini alıyor, ben ise hamburger alıyorum çünkü beynim daha fazla fallik imgeyi kaldıramıyor. Beyaz plastik bir masanın bir ucunda sıkışmış halde, çok gürültülü olduğuna karar vermeden önce kısa bir süre sohbet etmeye çalışıyoruz. Trevor telefonunda bir şeyler okurken ben de Alek ya da Benji'yi görebilmek için avlanıyorum.

Bir sandalye asfalta sürtünüyor ve srk gibi sarşn bir adam dirseklerini agresif bir şekilde arkaya dayayarak sandalyeye oturuyor. Soğuk, solgun gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sonunda tanıştık," diyor uğursuzca, sanki bir filmin doruk noktasındaymışz gibi.

Ben yeni geleni incelerken Trevor şaşkınlıkla aramıza bakıyor ve benim küçük, sıkı glmsememi onunkiyle eşleştiriyor. "Victor Lang?" Eski basın fotoğraflarından ve röportajlarından tanımak çok kolay, arkamızdaki binada ayak yüksekliğinde harflerle yazılı isminden bahsetmiyorum bile. "Ben-"

"Biliyorum." Yanıt vermeyince daha da yaklaşıp aramızdaki masayı dürtüyor. "Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birini siken pisin. Alek seni yanında istiyorsa, bu onun sorunu, ama senin lanet yüzünü yüz adım yakınımda görmek istemiyorum." Boşandığımızda Gray'i tanımıyordu bile, ama eminim tüm kanlı ayrıntıları duymuştur.

"Sanırım yüz metre ilerlemeniz gerekecek, çünkü yemeğimi bitirmedim."

Burnunu isteksizce kırıştırıyor, sanki haklı bir öfke ile kendi tavrına uygun birini takdir etmek arasında kalmış gibi.

"Eğer bir fark yaratacaksa," diye daha nazık bir tonda teklif ediyorum, "Gray ve ben düzenli olarak konuşuyoruz. Hatta beni ziyarete bile davet etti." Olayın nasıl bittiğini anlatmaya gerek yok.

"Bana söyledi." Victor başını ne eğıdi. "nk o senin gibi kaybolmuş davalara ilgi duyan büyük bir kolay lokma."

"İkisini de inkâr etmeyeceğim," diye mırıldanıyorum, yanmış hamburgerimi bitirirken.

"Tamam." Tabağımı itiyor ve göz teması kurmamı bekliyor. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer Alek'e herhangi bir şekilde zarar verirsen, kafanı keserim ve Gray'e postalarım, o da kargalar gözlerini yerken kafanı n bahçesindeki bir çiviye monte eder."

"Peki bu anlaşmadan benim kazancım ne olacak?"

"Gzbebeklerinin yenmemesi. El sıkışalım mı?" Karşıya uzanıp avucunu benimkine vuruyor. "İyi sohbetti." adırdan çıkarken pm aldı ve bir çöp kutusuna attı.

"Ne oluyor lan?" Trevor mırıldanıyor. "Bu gerçekten Victor Lang miydi?"

"Evet. Harika ocuğın ta kendisi." Izgaraların boğucu dumanından uzaklaşmayı neremedi, kalabalığın uzak tarafından mikrofon sesi geliyor. Ayağı fırladığımda, bir sandalyenin üzerinde duran ve ucuz bir mikrofonu kavrayan siyah saçlı, tknaz bir figür görüyorum.

"Merhaba, herkes beni duyabiliyor mu?" Yetişkinler alkışladığında ve çocuklar çılgınca tezahürat yaptığında Alek'in gergin ifadesi yerini kocaman bir gülümsemeye bırakıyor. Elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdiriyor ama dimdik ayakta duruyor. "Bu gece bilet alan herkese çok teşekkür etmek istiyorum. Sizler buranın can damarısınız ve her birinize minnettarım."

"Bay Alek," diye bağıyor küçük bir çocuk, onu susturmaya çalışan annesinin sesinin üzerine. "Az önce havuza tek başıma atladım!"

Yüzü, binanın arkasında yavaşça batmakta olan güneşten daha parlak bir şekilde aydınlanıyor. "Gerçekten mi, Harrison? Başardın! Seninle çok gurur duyuyorum!" Sallanan sandalyeden atlıyor ve elini uzatıyor. "Bana beşlik ver, koca adam." Beş yaşlarında bir çocuk sıçrayıp avucuna bir tokat atar ve ardından yumruk tokuştururken herkes gülüyor ve *hayretler* içinde kalıyor. Tekrar ayağa kalktığına sesi daha da yükselir. "Yemeklerin ve oyunların tadını çıkarmaya devam edebilirsiniz, ancak yüzme yarışımız birkaç dakika içinde içeride başlayacak. Her yaş grubu için yarışlarımız var, gelin onları alkışlayın. Ve eğer katılacaksanız, kulvar atamalarınızı almaya gelin."

Kolunun altından bir pano çıkararak açık olan ön kapıya yöneldi. Tam arkamı dönmek üzereydim ki, yan tarafta aylak aylak dolaşan zayıf bir figür fark ettim. Bir haftadır mastürbasyon yaptığım diğer adam, yapışkan beyaz tişörtü ve gün batımında kızıla çalan dağınık saçlarıyla büyüleyici görünüyor. Alek'le arasına mesafe koyuyor ama içeri girerken birbirlerine sırtıyorlar. İşte böyle, havuzda bir aşağı bir yukarı yüzen rastgele çocukları izlemekle derinden ilgileniyorum.

"Buluşmaya bir göz atalım." Ayağa fırlayıp, içeriye doğru ilerleyen insan seline karışıyorum. Rahat olma çabalarımıza rağmen, hem Trevor hem de ben aşırı derecede şık görünüyoruz. Yüzme merkezinin zengin yatırımcılar için resmi ziyafetler düzenlediğini biliyorum ama bu tamamen farklı.

Banklarda oturacak yer kalmadığı için sıcak ve gürültülü havuz alanının arka tarafına yakın, kimsenin beni fark etmeyeceği bir duvara yaslanıyorum. "Gerçekten yüzmeyi falan mı seviyorsun?" Trevor yanımda durmuş telefonunu kontrol ederken yakınıyor. "Benimkine dönmeye ve partiyi başlatmaya hazırım."

Normalde bu davete hemen icabet ederdim ama ilk yarış başladığında Benji'nin mayosuyla yaştı birkaç erkekle birlikte beklediğini görüyorum. Alek, Benji'ye anonim kalabileceği anlamsız bir etkinlikte nazik bir başlangıç veriyor olmalı. Ama kaşlarının arasında çatık bir çizgiyle her şeyi izleyen Benji'nin yüzündeki yoğunluğa bakılırsa, bu onun için anlamsız bir şey değil.

Yarış yaklaştıkça ısınmak için volta atmaya ve kollarını sallamaya başlıyor. Sıkı vücudu öyle bir esniyor ve dalgalanıyor ki ellerim onun üzerinde gezinmek için can atıyor. Benji'ye hayranlıkla bakarken ve Alek'in etrafındakilere patronluk taslamasını izlerken o kadar büyülenmişim ki -ki ikisi de aynı derecede tahrik edici- Trevor bana bunun ilk kez olmadığını ima edecek kadar sert bir dirsek attığında irkiliyorum. Doksan dakikadır ayakta olduğumuzu göstermek için akıllı saatini bana doğru sallıyor.

"Yakın zamanda yola çıkmayı planlıyor muyuz?"

Yaş gruplarına göre, Benji'nin en son yüzeceğinden şüpheleniyorum. "Hayır, sonunu görmek istiyorum."

"Ciddi misin?"

Ses tonu dikkatimi sinirli yüzüne çekiyor. "Sorun nedir?"

"Beni buraya getirdin, boktan bir sosisli sandviç verdin, saatlerce havuzun arkasında hiç konuşmadan beklettin. Şimdi ayaklarım yoruldu ve sevişmeden önce bir saat daha beklememi mi bekliyorsun?"

"Tanrım," diye bağıriyorum, sesimi alçak tutmaya çalışarak. "Seni daha sonra istediğin kadar beceririm ama bu iş bitene kadar kalmak istiyorum."

Bana ters ters bakarken burun delikleri hayal kırıklığı içinde alevlendi. "Sen bir pisliksin."

"Aksini asla iddia etmedim. Gelmeyi kabul etmeden önce bunu biliyordun." Dokunaklı ve yarı sert olan sikim, duşta boş yere mastürbasyon yaparak geçireceğim başka bir gecenin düşüncesiyle itiraz ediyor.

"Unut gitsin." Trevor duvarı itti ve uzaklaştı. Eşleşen gömlek yorumundan yüksek bakım gerektireceğini anlamalıydım.

"Sana bir araba çağırabilirim," diye arkasından sesleniyorum ama beni başından savıyor. İşte bu kadar.

Bölüm 9

Benji

Eşyalarımı paylaşmayı sevmiyorum. Tek çocuk olduğum için kimse beni zorlamadı. Akşamları yüzme antrenmanı mükemmeldi -Elek ve ben binada yalnızdık, onun tüm ilgisi, övgüleri ve talepleri benim üzerimdeydi. Şimdi özel alanımız duvardan duvara çılgılık atan çocuklar ve terli yetişkinlerle dolu ve etrafım muhtemelen hepsi benden daha iyi yüzen on iki yaşındaki çocuklarla çevrili. Sonuncu olduğumda, Alek beni terk edecek ve onun yerine onlardan birini seçecek.

Midem ağrıyor, kısmen sinirden kısmen de son iki haftadır uyumama izin vermeyen, sürekli değişen suçluluk duygusundan. Keşke yaralı beynim bir ya da iki saatliğine çalışmayı bırakabilse. Başımı arkaya yaslayarak yüksek kirlilere bakıyorum ve her şey rahatlatıcı bir bulanıklığa dönüşene kadar gözlerimi odaklamıyorum. Birkaç yavaş nefesten sonra çenemi tekrar aşağı eğiyorum ve donup kalıyorum. Ateşli Baba Colson odanın uzak tarafındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, on altı ila on sekiz yaş arasındaki gençlerin yarışını izliyor. Basit bir kaltak ekose düğmeli bluzun içinde bile günahkâr bir çekiciliği var, beni hediyelik eşya dükkânlarında oynadığınız o garip, karanlık manyetik taşlar gibi kendine çekiyor.

Gözleri kayarak benimkilere sabitlendiğinde vücudumdan bir heyecan geçiyor. Alek yarışım için düdüğü çalmadan önce birbirimize ne kadar süre baktığımızı bilmiyorum. Colson hafif alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını meydan okur gibi kaldırıyor. Hem o hem de Alek benim ilk yarışımı mı izleyecek? Cennette tanrı yok.

Ayak parmaklarımı başlangıç bloğunun dokulu yüzeyine dayayıp parmaklarımı kenardan geçirmek için eğildiğimde ellerim titriyor. Alek'in son birkaç haftada bana öğrettiği her şey, taşan bir nehirdeki enkaz gibi kafamın içinden geçip diğer tarafa çarpıyor, kavramak imkansız. Düdüğü neredeyse kaçırıyorum ve dalışım daha çok panikle atılmış bir hamleye benziyor.

Suya girdiğimde, yüzeyde olup biten tüm saçmalıklar -Alek ve Colson, diğer yüzücüler, babam, Gideon- bedenim ve seçimlerim üzerinde tüm kontrolün bende olduğu basit bir dünyaya dönüşüyor. Kaslarım yarı yolda yanmaya başlıyor, çünkü henüz yeterince kötü sabah antrenmanı yapmadım, ama acı iyi hissettiriyor. Omuzlarım çılgılık atana kadar kendimi daha da zorluyorum.

Öyle bir trans halindeyim ki, ellerimle kendimi yakalamadan önce neredeyse duvara kafa atacaktım. Ayağa fırlayıp bir ezik gibi burnumdan su fişkırtırken bir alkış patlaması öksürüğümü örtüyor. Alek'in spiker mikrofonuna ne dediğini duyamıyorum, bu yüzden alkışlamam gereken kişiyi bulmak için etrafımda dönüyorum.

Kahretsin, herkes bana bakıyor. Solumdaki adam omzuma vuruyor ama duvardaki skor tabelasını görene kadar nedenini anlayamıyorum. Adım saniyenin çok az bir farkıyla en üstte ve kaç kez gözümü kırıp tekrar kontrol etsem de orada kalıyor. Alkışlar çünkü rüzgâra kendi adını haykıran çocuk-Benji değil.

Bunalmış bir halde kalabalığın içinde Alek'i arıyorum. İşte orada, sevinçle ve minnettarlık gibi bir şeyle sırtıyor, sanki eğitimini takip etmem onun için önemliymiş gibi. Henüz resmi olarak koç ve öğrenci değiliz, bu yüzden koşup onu yakalayamam ya da gerçek bir kutlama yapmak için onu tüm bu insanlardan uzaklaştıramam. Bunun yerine havuzdan çıkıyorum ve kazananların arasında bekliyorum, omurgamdan aşağı su damlarken titriyorum. Alek bir fotoğraf çekiyor, ardından arkasında yüzme merkezinin adının yazılı olduğu ucuz madalyaları dağıtıyor. Bir tanesini avucuma sıkıştırırken göz göze geliyoruz ve elimi sıkıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum çarpık bir sırıtışla, daha fazla çalışmamı söylerse diye hâlâ nefes nefese olduğumu saklamaya çalışıyorum.

Colson'ı en son gördüğüm yere bakıyorum ama gitmek için ayağa kalkan insanlar görüşümü engelliyor. "Geldiğiniz için herkese teşekkürler," diye anons ediyor Alek. "Çıkarken birkaç sandalye ya da masa katlayabilirsiniz çok memnun oluruz."

Kalabalık etrafımda bir akıntı gibi akıyor ama ben bir dakika hareketsiz kalıp başparmağımı madalyamın donuk sahte bronz parıltısında gezdiriyorum. Genel ve anlamsız bir madalya; bir yüzünde dalga, diğer yüzünde *Lang Aquatic Center* yazıyor ve boynunuza asabileceğiniz kırmızı, beyaz ve mavi bir kurdele var. Ama daha önce hiç ödül kazanmadım. O kadar zeki değilim, babam spor yapmama izin vermiyor ve babamın malikânesindeki her düz yüzeyde depresyona girmekle o kadar meşgulüm ki ödüle layık bir şey yapamıyorum. Parmaklarımı pürüzlü kenarların etrafında sıkıyorum ve duvarda asılı duran, bununla başlayıp bir Olimpiyat altınıyla biten bir dizi madalyayı hayal etmeye çalışıyorum.

Tam zamanında kafamı kaldırıp Alek'in köşeyi dönüp binanın sessiz bölümlerinde kaybolduğunu görüyorum. Kimse bakmazken bir havlu kapıp atlıyorum, çıplak ayaklarım fayanslarda nemli izler bırakıyor. Arka tarafta

Kargaşadan uzakta ağır bir kapının kilidini açıyor ve kapıyı iterek açtığında plastik malzeme kutuları ve yere sarılmış şerit çizgileri ortaya çıkıyor. Dışarı çıkmıyor, ben de gizlice yaklaşıp kafamı kapının çerçevesine sokuyorum. Depoların arkasında bir bank, bir çamaşır sepeti ve üzerlerine personel isimleri bantlanmış bir dizi eski dolaptan oluşan bir soyunma alanı görüyorum.

Üzerinde *Big Boss Man* yazan dolabı açan Alek, bir su şişesinden derin derin içiyor, gömleğini kokluyor ve temiz bir gömlek giymek için çekip çıkarıyor. Vay be. Kalın omuzları kaldırıyormuş gibi görünüyor ve harika baldırları var, ama göğüs kıllarını ve kalçaları ile göbeğinin etrafındaki hafif yumuşaklığı da seviyorum.

Siyah tişörtünü düzelterek arkasını döndü ve beni görünce sıçrayarak bir elini kalbine götürdü. "Beni korkuttun. Burada ne işin var?"

Sesi, tenimi gıcıklayan şampanya köpükleri gibi bedenimi köpürtüp kıvılcımlandırıyor. Parmaklarımın arasında tuttuğum madalyayı havaya kaldırırken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. "Bunu bana biri verdi. Bunun bir kaza olmadığından emin olmak istedim."

O mükemmel gülümseme bir dönüşüyor. "Bu başlangıçla beni korkuttun. Küçük Harrison bundan daha zarif bir şekilde zıplar."

"Seni tetikte tutmak zorundaydım, böylece diğer adamları izlemedin." Kendimi çılgınca bir şey yapmaktan alıkoymak için bir ayağımı diğerinin üzerine koyarak dengede duruyorum. Dışarıda hâlâ iki yüz kişi falan var.

Ama sonra Harrison'ın korkularıyla yüzleştiği için aldığı gibi yumruk tokuşturmak için sıkılı elini uzatıyor ve bu beni aptalca mutlu ediyor çünkü daha önce kimseyle yumruk tokuşturmamıştım. Ona doğru ilerliyorum ama rahatlatıcı vücut ısınısını hissedecek ve deodorantının kokusunu alacak kadar yaklaşır yaklaşmaz kendimi durduramıyorum. Yumruğunun yanından geçip kollarımı boynuna dolayarak ayaklarımın yerden kesilmesine neden olacak kadar sıkıca sarılıyorum. Donup kalmasını ya da beni itmesini bekliyorum ama kolları belime dolanıyor ve yavaş bir daire çizerek dönüyor, alnı omzuma değişiyor. Denememiz işe yaradığı için ikimiz de çok rahatlamıştık. Yapmamalıydım ama yüzümü boynuna daha da bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Kim bilir ne kadar zaman sonra beni yere bırakıp bir adım geri çekiliyor. Gözleri, antrenmanda yapamayacak kadar odaklandığı meraklı bir şekilde vücudumda gezinirken gülümsemesi biraz soluyor.

"Her şey için teşekkürler," diyorum usulca, tenimin tişörtünde bıraktığı ıslak lekelerin ve klimanın meme uçlarımı şişirdiğinin farkındayım.

sert ve hassas. Kendimi çıplak ayaklarımın arasındaki zemini incelemeye zorluyorum. "Bundan sonra kız arkadaşınla çıkacak mısın?"

Ağırlığını huzursuzca kaydırırken bir kıpırtı duyuyorum. "Ben... Geçen hafta ayrıldık."

Gözlerim tekrar onun yüzüne kayıyor. "Artık birlikte değil misiniz? Gerçekten mi?"

Hafifçe başını sallayarak çenesini eğiyor ve yutkunurken adem elması sığıyor.

"Söyle."

Boğazını temizleyerek sesini yükseltir. "Maya'dan ayrıldım. Ben bir-"

Vücudumu onunkinin içine atıyorum ve sırtı dolaplara çarptığında çıkan şangırtıyı duyuyorum. Kendime yükseklik kazandırmak için spor ayakkabılarının üstüne tırmanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum. Islak dillerimiz birbirine dolanmadan, birbirimizin ağzının sıcaklığına kaymadan önce bir saniyeden daha kısa bir süre öpüşüyoruz. Elleriyle ne yapacağını bilemiyor, önce parmaklarını kaburgalarımın gezdiriyor, sonra güçlü kavrayışını belime saplıyor. Yarın dünyanın en iyi morluklarına sahip olacağım.

Chapter 10

Benji

onunkilere sürttüğümde ALEK dilimin etrafında inliyor, böylece ereksiyonumu hissedebiliyor. Ağızlarımızı ayırmadan benimle güreşiyor ve ben de onu sertçe iterek dolapları sarsıyorum. Oksijensizlikten bayılmak üzereyken tişörtünü avuçluyorum ve burnumu kolunun altındaki pamuğa gömüyorum. "Siktir," diye inliyorum, rüyalarımnda benimle alay eden deodorant, deterjan ve misk kokusunun tatlı, erkeksi kombinasyonunda yuvarlanıyorum. Parmakları saçlarımın arasından kayıyor, ben omzuna daha sıkı sokulurken vücudu altında nefes nefese kalıyor. Bir erkekle yaşadığı tüm ilkleri yaşamak istiyorum. Sanki o Marie Curie ve ben radyasyonmuşum gibi üzerimde deneyler yapmasını istiyorum.

İlk başta koridordaki ayak seslerine dikkat etmedim. Çok meşgulüz ve kimse kafasını arka dolaba sokmayacak. Sonra elbise ayakkabılarının fayanslara vuruşu kesiliyor ve bir geri gelmiyor. Alek keskin bir nefes alıyor ve kolumu acıtacak kadar sert kavrayarak altımda kaskatı kesiliyor. Kafamı kaldırdığımda yumuşak gözlerindeki panikle omzumun üzerinden bana bakıyordu. Başımın döndüğünü hissederek döndüğümde uzun boylu, yakışıklı adamın koridorda adımlarının ortasında donup kaldığını görüyorum. Bakışlarını benimkilere sabitleyen Colson'ın gözleri her zamankinden inanılmaz derecede daha koyu. Alek'in çarpan kalbi ve Colson'ın delici bakışları arasında nefes nefese kaldığım bir an boyunca kendimi evrenin gibi hissediyorum. Yıldızları kendime çeker ve dengede tutarım. Bunu gönderebilirim

istediğim yöne dönebiliyorum.

"Ben- Bu gibi değil." Alek beni gönülsüzce itiyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, parmağımı çenesine koyarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Bana odaklan bebeğim." Buğulu gözleri şaşkınlıkla yüz hatlarımı inceliyor, nemli dudakları daha fazlası için yalvarır gibi aralanıyor. Uzanıp onu yavaş ve nazikçe öptüğümde usulca inliyor. Buna o kadar aç ki saniyeler içinde tekrar ağzımın derinliklerini yalamaya başlıyor, bu sırada kalp atışları yavaşlıyor ve kasları gevşiyor. Geri çekildiğimde biraz sallanıyor ama kıpırdamıyor.

Arkamı döndüğümde Colson hâlâ oradaydı. Kıpırdamadan duruyor, bir eliyle çarpık kapı çerçevesini kavlıyor. Bakışları Alex ve benim aramda gidip geliyor, sonra ben odayı geçip ondan birkaç santim ötede durduğumda bir şahin gibi bana odaklanıyor. Güzel de kokuyor, ezilmiş çiçekler gibi pahalı, odunsu bir koku. Keskin çenesinde sürekli bir kirli sakal gölgesi var,

ve yüzünün hafifçe yıpranmış hatları benden çok daha uzun süredir buralarda olduğunu gösteriyor.

Dengede durmak için omzunu tutuyorum, ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum, böylece alınlarımız birbirine değiyor, dudaklarımız bir nefes arayla. "Merhaba," diye fısıldıyorum. Bu benim için bile berbat bir şey. Gerçeklikten kopmuş, havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

Sonsuza dek süren bir sessizlikten sonra, eli sırtımın alt kısmına bastırıyor ve ikimiz de aynı anda içeri giriyoruz. Alek'i öpmek bir dans gibiydi, hassas ve narindi. Colson daha talepkâr, alıştığım erkekler gibi, ama başka bir şey de var. Oyunculuk, saygı. Uzaktaki duvara yaslanmış adama karşı neredeyse benimki kadar çaresiz bir ihtiyaç. Ağzımın istediği her parçasını alırken enseme kavıyor.

Beni bıraktığında, mayomun önünde sürtükçe, nemli bir prekum lekesi vardı. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyorum, taşaklarım ağrıyor. Sikeyim seçmeyi. Her şeyi istiyorum.

Parmaklarımı Colson'ınkilere geçirip Alek'e hızlı ve düzensiz nefes alışını duyabileceğim kadar yaklaşıp kadar geriye doğru yürüdüğümde odada hiç hava kalmamıştı. Kaçmadı çünkü derinlerde, tüm iyiliğin ardında, o da hepimiz gibi açgözlü. Arkamı döndüğümde onu şortundaki okşamakla tutmak arasında kararsız kalmış gibi sıkarken yakalıyorum.

"Ben buradayım." Sırıtarak uzanıyorum ve başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum, dilinin ucu tenimi arayana kadar dudaklarını okşuyorum. Hemen arkamdaki bedenin derinden farkında olarak gözlerimi kapatıyorum ve onu başka bir uzun, tutkulu öpücüğe sürüklüyorum, dünyayı yok eden türden.

Başparmağı enseme okşadığında, bir iniltiyle Alek'in sert vücuduna bastırıyorum, tenim kıvılcımlarla patlıyor. Titrek elleri sıcak, terli yanlarımdan yukarı kayıyor ve başparmakları göğüs kaslarımın alt kısımlarını izliyor. Farklı parmaklar omurgamda iz bırakıyor, ardından nemli bir şey geliyor; bir dil, dişlerin sıyrılışı. Alek'in sert siki karnıma sürtünürken, daha kalın bir başka ereksiyon kıcımların yarığına baskı yapıyor. Colson kalçalarını bana doğru daha sert iterken ve dilini kulağımın kabuğuna doğru sürüklerken, "Kahretsin," diye inliyorum, titriyorum.

Alek için son bir saygılı öpücük, tatil köyünde göz göze geldiğimizden beri ikimizin de hayalini kurduğu türden bir öpücük, Colson'a alaycı bir sırıtış sunmak için arkamı dönüyorum. "İkincisini ister misin Cole?" Yırtıcı gözleri daralıyor, sonra istismara uğramış ağızma düşüyor. Sert parmakları ağızma girdiğinde kendime rağmen inliyorum.

başımı mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla geriye çevirdi. Alek'in yumuşak dilinin yerini kalın ve güçlü bir dil alıyor.

Evrene hükmetme vaktim geldi.

Onu silkeleyerek, başım artık iki adamın arasında kalmayana kadar uzağa eğildim. İkisi de bana o kadar odaklanmıştı ki anlamaları bir saniye sürdü.

Sonunda birbirlerine odaklandıklarında, Alek'in meydan okuyan bakışları Colson'ın tehlikeli sakinliğine karşı, aralarındaki hava eriyen asfalt gibi kayıyor. Colson hızlı bir hareketle beni bırakıp Alek'in çenesini kavırıyor ve onu cezalandırmak istercesine dişlerini alt dudağına geçiriyor. Alek karşılık verirken göğsünden hırlıyor ve ereksiyonunun kalçamda sertleştiğini hissedebiliyorum.

Alek zevkle acı arasında bir ses çıkararak teslim oluyor ve Colson dişleriyle boynunu işaretleyip morarmış derisini sertçe emerken başını dolaplara yaslıyor. Boğazının çukuruna tüy kadar hafif öpücükler kondurarak acısını dindirdiğimde, hırıltılı bir şekilde haykırıyor ve bana doğru kükrüyor. Kendimi ondan uzaklaştırmaya zorlayarak eğiyorum ve Colson'ın boğazının hizasını ısırp emebileceğim, Alek'in ağzını tekrar yağmalarken onun sessiz hırıltılarını ve inlemelerini tadabileceğim kadar başımı eğiyorum.

Avukat omzuma bastırıldığında, ne talep ettiğini anlamam bir saniye sürdü. *Kahretsin*, daha fazlasını isteyemezdim. Vücutlarının baskısından kurtularak itaatkâr bir şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum ve her birinin kalçasına birer elimi koyarak kendimi sabitliyorum. Önce Colson'ın, sonra Alek'in kemerini kurcalarken vücut ısıları tenimi okşuyor. Boxer külotlarını inceliyorum, Colson'ınki pahalı bordo ipek, Alek'inki ucuz gri pamuk. İkisi de sırlıslıkam.

Artık ayak altında olmadığım için, Colson Alek'in yüzünü iki elinin arasına almış, hayvanlar gibi yiyiştiriyorlar. Zonklayan sikimi sıkarak, yumuşak kumaşın arasından Colson'ın sikinin kalın başını ağzıma alıyorum. Daha fazlasını yapamadan, saçlarımdaki sert eli başımı çeviriyor ve beni Alek'in kasıklarına doğru itiyor. Kim olduğunu bilmediğim biri külotunun önünü indiriyor ve yüzüme çarpıyor, kızarmış, kadifemsi ve damlıyor.

Dilimi şaftının alt tarafına doğru kaydırıldığında, Alek kırık bir şekilde küfrediyor ve çırpınıyor. "Şşşt." Parmak uçlarımı kalçalarının bağımlılık yaratan yumuşak derisinde gezdiriyorum. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştin, değil mi?" Gözlerini yakalayarak en ucunu öpüyorum, ağzım açık, yarıkla alay ediyorum. "Durmali mıyım?"

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Siktir, lütfen."

Sırıtişım genişliyor. "Ne yapmamı istiyorsun, bebeğim?"

Colson'ın parmakları çenesindeyken ve Colson'ın dudakları kulağının altına bastırılmışken yalvarırcasına beni izlerken mükemmel görünüyor. "Lütfen sikimi yala Benji," diye yalvarıyor yumuşak bir sesle, kalçalarının titrediğini hissetmeme rağmen çok kibar.

Onu dilimin üzerine kaydırduğımda, ikinci bir sert, kaygan siki yanağımın üzerinde bir vaat ya da uyarı gibi durduğunu hissediyorum. Bir elimle onu gevşekçe kavrarken, diğer elimle Alek'in taşakları çeneme çarpana ve başı nefes alamayacağım kadar derine girip boğazımdan aşağıya precum sızdırana kadar şaftını daha derine yönlendiriyorum. Kalçaları seğiriyor ve ben onu yutarken parmakları saçlarımı sıkıyor.

Yanaklarımı çukurlaştırarak yavaşça ondan uzaklaşıyorum ve Colson'ın bekleyen sikine doğru dönüyorum. Bir el saçlarımı okşuyor, diğer parmaklar ise ağzımı açarak ucunu dilimin üzerinde gezdiriyor. Çekildiğinde, ikisini de tabanlarından yakalıyorum ve ağır, damlayan başlarını bir araya getiriyorum. Onları birbirlerine sürttükten sonra yalayarak temizlerken üstümdeki biri inliyor.

Alek inleyerek mastürbasyon yapmaya çalışacak kadar yaklaştığında, elini uzaklaştırıp onu tekrar emiyorum. Parmaklarımı kalçalarına sokarak onu gırtlığımı sikmesi için ikna etmeye çalışıyorum, bu sırada Colson'ın kendini okşarken çıkardığı hızlı ses kulağımı dolduruyor. Alek bana zarar vermekten korkuyor, ben de başımı hafifçe sallayarak onunla alay ediyorum, ta ki o kırılıp derinlere doğru iterek ağzımı döllerleriyle doldurana kadar.

Ben daha yutkunamadan, yanağıma ve kaşıma ılık döller fişkırıyor ve omzuma damlıyor. Seğirip titriyorum, irkiliyorum ve Alek küfrediyor. Bu çok fazla, çok iyi. Aletim dokunulmak için yalvarıyor ama kollarım artık çalışmıyor ve dik oturamıyorum. Bir el saçlarımı düzeltirken birinin bacağına yaslanıyorum.

Alçak ses, Colson, uyuşuk beynimin anlayamadığı bir şeyler mırıldanıyor. Elleri beni koltuk altlarımdan kaldırıyor, sonra Alek gibi kokan güçlü bir göğse doğru itiyor. Kolları beni arkamdan sarıyor ve yanağını rahatlatıcı bir şekilde kulağıma sürüyor. Gözlerimin kapalı kalmasına izin veriyorum; beni öldürmeyi planlıyor olabilirler ve ben yine de umursamayacak kadar yorgun ve mutlu olurum.

"Tut onu, işte böyle." Alek'in parmakları, denesem bile kaçamayacağım bir kavrayışla bileklerimi sarıyor. Colson'ın sesi sert ama yatıştırıcı bir şekilde devam ediyor. "Bunlardan bıktım."

Mayomu çekip yere bıraktığında gözlerim fal gibi açılıyor. Alek küçük metal banklardan birine oturuyor, ben de onun üstüne çıkıyorum, Colson da kalçalarımı ayırıp dizlerimin arasına çömeliyor. Bakımsız sikim, ödöl için yalvaran bir köpek gibi aramızda dimdik duruyor. Onu inceliyor, sonra açığıtaki taşaklarımla oynayabilmek için bacaklarımlı daha da açıyor.

O kadar hassasım ki acıtıyor, çiğ bir deri parçasını ovmak gibi. "Kahretsin." Başımı geriye atıp kalçalarımlı çırpıyorum ama elleri beni sıkıştırıyor. "Siz pislikler beni çok beklettiniz ve şimdi kırıldı."

Altımda Alek'in homurdandığını hissediyorum ve Colson yüzündeki yoğunluğu kıran bir sırıtışla bana bakıyor. Bir saniyeliğine, açıklayamadığım bir şekilde tamamen, ezici bir mutluluk duyuyorum. Sonra Colson sikimi yutuyor, sıkı ve agresif bir ritim tuttururken dilini en hassas noktalarımda gezdiriyor. Ben bunu bir sanatmış gibi yapıyorum; Colson ise ben hayatta olduğum sürece mükemmelleştirmeye bir bilim gibi davranıyor. Elimde olsa ona Nobel ödölü verirdim.

Ben çırpındıkça Alek beni daha sıkı kavırıyor ve o izlerken sikinin altımda yeniden canlandığını hissedebiliyorum. Başım Cole'un boğazına girdiğinde ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, taşaklarımlı ne kadar ustaca yuvarlarsa yuvarlasın ve kıcımlı okşarsa okşasın, boşalabileceğimi sanmıyorum. Eşiğin milyonlarca mil , beni topraklayacak hiçbir şey yok, vücudum ne yapacağını bilmediği bir his içinde tükeniyor. Oda şimdi çok sıcak, seks kokuyor ve kendimi tekrar tekrar inlerken duyuyorum.

Alek burnunu kulağımın altına bastırıp narin deriyi öptüğünde sisi delip geçiyor. Dudakları Colson'ın yüzümün kenarına bıraktığı yapışkan lekeyi bulduğunda titrek bir nefes verdiğini duyuyorum. Sanki dürtüsüyle savaşımaya çalışıyormuş gibi bir an hareketsiz kalıyor. Hafif bir iniltiyle dilini Colson'ın döllelerinin arasında gezdiriyor. Çenemden elmacık kemiğime doğru açıklıkla yalıyor ve işte o an, mükemmel Alek'in nefret etmesi gereken adamın dölünü umutsuzca yaladığı an, vücudumun ihtiyaç duyduğu itici güç oluyor. O kadar sert boşalıyorum ki dünya dönüyor, Colson'ın boğazını doldururken sırtımı kamburlaştırıyor ve çığlık atmamaya .

Benden çok daha kolay yutkunuyor ve nefesini tutarken alnını karnıma yaslıyor. Eli hassas sikimi yavaşça, neredeyse dalgın bir şekilde okşamaya devam ediyor ve acıtmasına rağmen durmasını istemiyorum. Yeterince sabırlı olsaydı bu tarafa gelebilirdim. Bir özlem telaşı içinde, keşke hep birlikte bir yatağa kıvrılabilsek ve onlar

saatlerce hatta günlerce, teslim tarihleri olmadan ve bizi rahatsız edecek boktan insanlar olmadan.

Colson başını kaldırdığında, gözleri geçip altımdaki adama gidiyor, bileklerimi terli bir şekilde kavrayışı gevşiyor. Karanlık bakışlarındaki hayranlık tüylerimi diken diken ediyor. "Payını almaya hazır mısınız?"

Yukarı tırmanıp üzerime eğilene kadar ne demek istediğini anlamıyorum, ağır vücudu benimkine bastırıyor. Tekrar öpüştüklerinde Alek titriyor. Kafamı kaldırdığımda Cole'un Alek'i derin, durgun vuruşlarla döllerimle beslediğini fark ediyorum. Dudakları benimle ve birbirleriyle ıslak ve tek yapabildiğim kulağımı Alek'in göğsüne dayayıp huşu içinde izlemek. Alek'in geri çekilmesini bekliyorum ama o sadece içine gömülüyor, Colson sert parmaklarını düzenli saçlarında gezdirirken inliyor.

Koridorda bir kapı vurulduğunda üçümüz de sığıyoruz. Ana lobiden gelen seslerin uğultusu tekrar bilincime yerleşiyor ve bana herhangi birinin buraya gelip bizi görebileceğini hatırlatıyor. Donup kaldıktan sonra Alek inliyor ve Colson'ı öyle bir itiyor ki neredeyse düşecek. Bana karşı daha nazik davranıyor, ayağa kalkmadan önce bana yol gösteriyor ve şortunu kalçalarına kadar çekiyor. Colson bana mayomu vermek için hamle yaptığında, Alek tüm kasları gerilmiş halde bir adım geri çekiliyor.

Hay sikeyim. Onu çok istedim ama kendimi kaybettim ve her şeyi istedim ve şimdi ona sahip bile değilim. Belki de tatlı bir müzik ve bir saatlik ön sevişme ile tatlı, romantik bir ilk sefere ihtiyacı vardı. Ve ukala, baskın avukatlar olmadan.

Nemli mayomu tekrar vücuduma geçirirken Alek kısıp sesle küfrediyor. "Tanrım, hayır. Kahretsın." Cam gibi gözleri benimkileri arıyor. En azından hâlâ bana bakabiliyor. "Korunmadık. Düşünmedim bile." Elinin tersiyle dudaklarını siliyor, az önce Colson'ın ağzından yalayarak çıkardığı döllerini bir şekilde geri almaya çalışıyor. "Çok özür dilerim."

Her şeyin ne kadar çabuk boka sardığını anlayamıyorum bile. Eğer Alek'le, onu ilk gördüğüm andan beri istediğim gibi, doğru düzgün seks yapma şansımı kaçırdıysam, beni diri diri gömün ve tekrar çıkarmaya zahmet etmeyin, çünkü devam etmek istemiyorum.

Colson

Alek ve Benji beklentiyle bana bakıyorlar ve ben de iç çekiyorum. "Lanet olsun, özür dileme. En tecrübeli benim, bu yüzden suç bende. Birkaç ayda bir test yaptırıyorum ve geçmişteki tüm cinsel partnerlerim de yaptırdı. Herkesin yaptırmadığını unutmuşum."

Gray'in bir keresinde, hepsi benim hatam olan milyonlarca kavgadan birinden sonra bana ne dediğini hatırlıyorum. *Sen bencillikten yapılmışsın Cole. Seni bir ot gibi sarmış, ama onu söküp attığında, altında daha fazla bencillik olduğunu fark ediyorsun, ve onun da altında, sonsuza kadar. başka bir şey olduğunu sanmıyorum.* Ve bu o kadar doğru hissettirdi ki acıtmadı bile. Başkalarını incitmediğinden emin olma sanatını mükemmelleştirdiğimi sanıyordum, ama görünüşe göre henüz değil.

Benji'yle göz göze geldiğimde iki elini birden kaldırıyor. "Temiz olduğumu bilmeden etrafta dolaşacağımı düşünüyorsan hakarete uğradım. Telefonumda sonuçlar var."

Ona doğru döndüğümüzde Alek sertleşiyor, gözlerini yıpranmış beton zemine sabitlerken elleri kenetleniyor. "Ben, şey... Erkeklerle seks yaparken cinsel yolla bulaşan hastalıkların nasıl olduğunu bilmiyorum." Sesini zar zor duyabiliyorum. "Ama ben üç yıldır tek eşliyim ve biz zar zor... Ben bile..." Yorgun gözleri bir meydan okuma parıltısıyla benimkilerle buluşuyor, sanki alaycı bir yorum yapmam için bana meydan okuyor. "İyi miyim, değil miyim?"

"Bir şeyin yok." İradem dışında, elim omzunu sıkmak için hareket ediyor. Sanki az önce ona tokat atmışım gibi kavgacı bir şaşkınlıkla bana bakıyor. Şu anda bile bundan çok uzak değilim. Onun ne kadar iyi bir adam olduğunu gördükçe, bazı paçavra idealler ve ateşli bir çocuk uğruna kurduğu hayatı mahvetme konusundaki inatçı kararlılığına daha fazla öfke duyuyorum. "Ama bir dahaki sefere ikinizden biri biriyle seks yaptığında, bu konuşmayı sonrasında değil öncesinde yapın."

"Evet." Alek sarsılarak uzaklaşır, sesi kararsızdır. "Ben gidiyorum."

Benji ona bir el uzatıyor, parlak gözleri panikle parlıyor. "Alek, dayan. Sadece bir dakika nefes al." Çocuk ne zaman bana baksa, flört ve cesaret görüyorum. Alek'e baktığında ise inanılmaz derecede karmaşık bir şey var - özlem, pişmanlık, hayranlık.

Alek başını sallar. "Biraz zamana ihtiyacım var." Yerdeki pis bir lekeymişim gibi etrafımda dolanıyor ama kapı aralığında duraksayıp Benji'ye bakıyor.

"Salı günü antrenman mı var?" diye soruyor çocuk uysalca.

"Oh..." Alek kıpırdanıyor. Bu yüzden Benji'yi bırakmayı düşündüğüne göre aklını kaçırmış olmalı. "İkimiz de düşünmek için biraz zaman ayırmalıyız, değil mi? Sadece emin olmak için." Beni görmezden geliyor, sanki bu olayda benim nasıl bir rol oynadığımı düşünmek bile istemiyor.

"Sorun değil," diye mırıldanıyor Benji. "Düşünebiliriz." Ama çok üzgün görünüyor. Alek'in ayak sesleri , her şey acı verici bir sessizliğe bürünür. Benji yerden bir havlu alıp omuzlarına asarken dişleri alt dudağıyla oynuyor. "I..." İnleyerek ellerini yüzüne sürüyor. "Bu yanılttı. Ama doğru hissettirdi. Bu berbat bir şey mi?"

Pantolonumun fermuarını kontrol ediyorum, sonra kemerimi bağlıyorum. "Belki de. Şanslısın ki seni bir daha görmeyeceğim ve Alek az önce yüzücüsünü beceremediği için varoluşsal bir panik yaşadı. Aynı anda becerecek çok fazla erkeğin olmasının yakın gelecekte sorunlarınızdan biri olacağını sanmıyorum."

Özellikle acımasız olmak istemiyorum, sadece dürüstüm, ama omuzları çöküyor ve yakışıklı yüzü buruşuyor. "Haklısın," diye mırıldanıyor kısık sesle. "Unut gitsin."

Bu iki yorucu, inanılmaz dramatik adamla buraya kadar geldim. Neden iki hafta önce çekip gitmediğimi anlayamıyorum. "Ne söylememi bekliyorsun?"

"Benden hoşlanıyor musun ki?" Bu tuhaf soru o kadar hızlı geldi ki, uzun zamandır orada bekliyor olmalıydı. Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Çenesi gerilir. "Hiçbir şey."

Yanından geçmeye çalıştığında bedenim isyan ediyor ve onu kolundan yakalayıp önümde durmaya sürüklüyor. Daha önce onu incelemek için yeterince zaman ayırmamıştım - vücudu güzel, ama yüzü olağanüstü. Parlak yeşil gözler, evcilleşmemiş ve meraklı, yüksek elmacık kemikleri ve yumuşak bir cilt, şehvetli ama aynı zamanda kurnaz olan dolgun bir ağız. Zamanını iyi vakit geçirmek için cehenneme gizlice inerek geçiren bir melek gibi.

Gözlerim kusursuz boynundan aşağı inerek köprücük kemiklerinin çizgisini, ardından narin ama zarif göğüs kaslarını izliyor. Şimdi sadece aval aval bakıyorum. "Senden hoşlanıyorum," diye teklif ediyorum sonunda. "Sen de benim gibi geveze, açgözlü küçük bir hıyarsın ve çok çekicisin. Ama benden çok daha gençsin ve ben ilişki yaşamıyorum. Kiralık bir çocuğa ihtiyacım yok."

Keskin bir kahkaha atıyor, sonra aniden kollarını belime doluyor ve alnını göğsüme yaslıyor. Kalbinin hala çarptığını, nefes alışının düzensiz olduğunu hissedebiliyorum. Umursamaz biri ama bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Beni odaya sürüklediğinde tam olarak ne yapıyordu. Beynim mesafemi korumam gerektiğini biliyor ama elim boynunun arkasını buluyor ve hafifçe masaj yapıyor. Dokunuşumu hissettiğinde inliyor ve yüzünü o kadar yaklaştırıyor ki, sıcak nefesi gömleğimden içeri giriyor. "Her şeyin içine edeceğim." Sesi o kadar boğuk ki onu zar zor anlayabiliyorum. "Onu çok kötü inciteceğim."

"Sakin ol." Parmağımı çenesinin altından geçirip bana bakana kadar yukarı kaldırıyorum. "Tek yaptığın onun aletini yalamaktı. Hem de çok güzel bir şekilde. Bu kimsenin hayatını mahvetmez, o ne kadar mahvedecekmiş gibi davransa da."

O çarpık, temkinli gülümseme yüzüne geri düşüyor ve aklından geçenleri gizliyor. "Elbette." Burunlarımız birbirine değene kadar parmak uçlarında yükseliyor. "Hoşça kal. Sikişinin tadı güzel. Kiracı çocuk hakkında fikrini değiştirirsen bana haber ver." Sonra tekrar ayağa kalkıyor ve koridorda uzaklaşıyor.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak sıkışık depo odasının etrafına bakıyorum. Benji'nin ıslak bedeninin diz çöktüğü yerdeki nemli lekeler ve ona sakso çektiğim bank, son yirmi dakikanın yaşandığının tek kanıtı. Şimdiden kendimi ayrıışmış hissediyorum, sanki garip bir şekilde zorlayıcı bir porno video felaketi izlemişim gibi. Tek yapmak istediğim Alek'i bulup vedalaşmak, kendimi bu düğünden sonsuza dek kurtarmaktı. Beni kaçamayacağım kadar derine çekmeden önce aramızdaki ipleri koparmalıyım.

Hayal kırıklığı içinde puflayarak telefonumu çıkardım ve binanın önüne doğru yöneldim. Yarın için başka bir randevu bulmaya çalışabilirim. Ne kadar çaresiz olduğuma bağlı olarak, Trevor'dan ikinci bir şans almak için biraz yalvarabilirim. Kolay, temiz ve dikkatsiz bir şey. Bunun dışında herhangi bir şey.

Chapter II

Benji

"BENNETT." Babam kilitli kapının kolunu tıkırdatıyor. "Ne yapıyorsun orada?"

"Büyüklüğü ortaya çıkarmak."

"İki dakika içinde antrenmana gitmen gerekiyor."

"Hiç bu kadar hazır olmamıştım." İki parmağımı kıçımın derinliklerine sokarken burnumdan bir nefes çekiyorum ve hızlı vuruşlarla göbeğime precum sağıyorum. Yırtık batık tişörtüm koltuk altlarımın etrafında sıkışmış ve bacaklarım dizlerim göğsümde olacak şekilde yayılmış, bir çift boxer bir ayak bileğimden sarkıyor.

"O zaman geliyor musun?"

Bir parmak prostatımı sıyrıyor ve tüm kaslarım elektrik çarpmış gibi kasılıyor. "Mmmmmmm." Başımı yastığa yaslayıp titriyorum. "Geliyorum."

"Doksan saniye içinde buradan çıkın yoksa hizmetçiye kapınızı açtırırım."

Pantolonum aşağıdayken odamdan sürüklenerek çıkarılma düşüncesi neredeyse acelemi öldürüyor, ama kendimi daha sert sarsarken ve parmaklarımı sonuna kadar sokarken Alek'in ve Colson'ın yüzümdeki yaraklarını düşünüyorum. "Uhhhhh Tanrım..." Gözlerimi sıkarak çeneme kadar sıcak döl fişkırtıyorum. Daha aletimin sızıntısı bitmeden ayağa kalkıyor ve gömleğimi çamaşır sepetine doğru fırlatmadan önce üzerimi siliyorum. Gördüğüm ilk şortun içine komando olarak dalıyorum, sonra kapının kilidini açıp babamın yanından geçerek salona girerken kocaman bir kapüşonlu sweatshirt çekiyorum. "Yüzme antrenmanının ne zaman olduğunu *biliyorum*. Tam olarak çıkmak üzere olduğumu anlamadın mı?" Muhtemelen bir yere saklanıp Alek'i arayacağımı ve işi bırakacağımı bilmesine gerek yok.

Haşın, gümüş saçlı adam bana bakarken küstahlığım dilimde kuruyor. Oyun oynayabilirim, ama yirmi üç yaşında hâlâ burada olmamın ve bana ne derse yapmamın tek nedeni olan ona asla itaatsizlik etmeyeceğim; bu adamdan çok korkuyorum. Annem on bir yıl önce bir gecede ortadan kaybolmakla doğru bir karar vermiş ama nedense beni yanına almayı unutmuş.

Bana doğru bir adım attığında, omuzlarım duvara çarpma kadar geri çekiliyorum. "Unutma evlat. Eğer bunu ciddiye almazsan

ofise gelip tembel kışını bölüm başkanı olmak için eğitiyorsun. Yerinin neresi olduğunu öğrenene kadar hayatında bir gün bile sabah ikiden önce o ofisten çıkmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Alek'in bana bakışını ya da Colson'ın elini boynumda hissettiğimi düşündüğümde neredeyse *hayır* diyecek cesareti buluyorum. Ama onlar burada değiller ve asla da olmayacaklar ve ben de her zaman herkesin ayakkabısının altındaki bok olacağım. Adam gözlerini uyarırcasına kıstığında dişlerimi sıkıyorum. "Evet, efendim."

"Şimdi siktir git."

Etrafından dolanıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, en alttan altıncı basamakta korkuluğun üzerinden atlayarak aynı şeyi defalarca yaptığım için aşınmış, pürüzsüz bir zemin parçasının üzerine çıkıyorum. Bu yerin tavanları olması gerekenden üç kat daha yüksek ve hiçbir lamba mağara gibi odaları gerçekten aydınlatmıyor. Her şey sert ve parlak - cilalı ahşap, mermer, pirinç, soğuk ışığı ve gölgeleri yansıtıyor. Başka hiçbir yerde yaşamadım, çünkü babam beni liseden sonra doğrudan kendi finansal yazılım geliştirme şirketinde "stajyer" olarak işe aldı. Bazen bir kurt olduğumu ve buranın da benim mağaram olduğunu hayal ediyorum; odalarda geziniyor, pencere kenarlarında oturup abur cubur yiyor ve kuşların çimlerden kurt çıkarmasını izliyorum.

Gideon'dan kaçmak için kullandığım otobüs durağına gitmeliyim. Bunun yerine, yemek odasından ve uşağın kilerinden geçerek, sahte bitkilerle dolu nemli, yosunlu bir kar küresi gibi tamamen pencerelerle çevrili havuza gidiyorum. Kıyafetlerimi giyer giymez çıkarıp çırılçıplak suya atlıyorum. Sırt üstü yüzmeyi ve sincapların üzerimdeki camın üzerinden koşmaya çalışmasını izlemeyi seviyorum. Bazen ayaklarını kaybedip düşüyorlar ve ben de arka bahçeye gidip ölmediklerinden emin olmak zorunda kalıyorum.

Bugün dirseklerimi tuğlanın kenarına dayadım, pantolonumu yaklaştırdım ve telefonumu cebimden çıkardım. Alek'in kişi listenin en başında yer alıyor. Burnumu katlanmış kollarıma dayayıp ona bakıyorum ve söyleyeceklerimi rastgele, karışık parçalar halinde prova etmeye çalışıyorum.

Bu seninle ilgili değil. Sen .

Bütün sınırları yıktım. , daha çok kıracağım. Kıracağım.

Sen.

Bu hiç adil değil.

Islak parmağım arama düğmesinin üzerinde . Her zaman ne yaparsam yapayım Hayatımı daha az berbat hale getirmek için yapabileceğim her şeyi istedim. Bu doğru şeyi yapmam gereken tek zaman. İtiraz edecek ve doğru şeyi yapmadığını söyleyecek.

Anlıyorum, ama ben ortadan kaybolacağım ve babamın yordakçıları tarafından gece ikiye kadar azarlanırken o beni unutacak.

Parmaklarımı yavaşça yumruk yapıp alnımı dayamadan önce elim uzun süre orada asılı kalıyor. "Kahretsin."

Zihnimi boşaltmaya çalışarak itiyorum ve dikkatlice yüzüyorum -çünkü aletim dışarıda- bir uçtan diğerine ve geri. Suyla aramda mistik bir bağ olduğuna inanmıyorum. Benim için yüzmek mantıklı, çözebildiğim tek matematik problemi. Ama burayı seviyorum. Burası, gerçek dünyada başarılı olmak için hiçbir yeteneğim için babamın beni tekmelemesine izin veren versiyonumdan daha güçlü ve daha iyi hissettiğim bir yer. Ve şimdi burası beni Alek'e bağlayan yer.

En uzaktaki duvara çarptığımda, yaptığım gibi başımı geriye atıp hayali bir skor tablosunu kontrol ediyorum. "Ve goooooold için Bennett Atwood! Ne mazlum bir hikaye!" Spiker sesinden tezahürat yapan büyük bir kalabalığın sesine geçiyorum ve yumruklarımı pencerelere doğru sıkıyorum. Çimleri biçen çim biçme makinesindeki adam başını çevirip bakmıyor bile. Kollarımı başımın üzerine kaldırarak sudan çıktığımı ve Alek'in kollarını bana doladığını, beni bir

garip, aptal kutlama dansı. Çok gurur duyardı.

Yavaş yavaş, sadece ellerim yüzeye çıkana kadar batmama izin veriyorum. Bu çok adaletsiz. Yapılması gereken doğru şey bu olsa bile, kimsenin tüm dünyadan vazgeçmesi beklenemez. Bir şekilde, kimsenin zarar görmesine izin vermeden bu işi başaracağım.

Ve şimdi gerçekten antrenmana geç kaldım.

Alek

Sözüne sadık kalan Benji, bağış kampanyasından bu yana geçen üç gün boyunca beni yalnız bıraktı. Ve tıpkı korktuğum gibi, her dakikasından nefret ettim. Boş zamanlarımın çoğunu ona adım adım egzersiz rutinlerini içeren yedi sayfalık bir belge hazırlayarak, inlemeler ve ağır nefes alış verişlerle dolu sıcak, terli soyunma odasını hatırlamaktan kaçınmaya çalışarak geçirdim. Gittiğinden beri ilk kez Maya'yı aramayı ve sakın, mantıklı bir şekilde benimle konuşması için ona yalvarmayı bile düşündüm.

Günün son orta seviye dersinden sonra Tate'e iyi geceler diliyor ve antrenman havuzuna gitmeden önce arabayla uzaklaşmasını izliyorum. Gelip gelmeyeceğini görmek için köpek yavrusu gibi beklemek yerine, dördüncü kez dolabı karıştırıyorum. Her zamanki başlama saatimizden yirmi dakika sonra kapı gıcırdadığında, asi kalbim kontrolden çıkıyor.

Benji bugün o kadar sevimli ki nefesimi kesiyor. Normalde tasarım olduğu belli olan düz gömlekler ve kot pantolonlar giyer, bileğindeki ağır denizaltı saatiyle aksesuarlarını tamamlar. Bu kez, kısa kot pantolonu ve kendisine dört beden büyük gelen yıpranmış kırmızı Stanford kapüşonuyla dünyadan saklanıyor gibi görünüyor. Çantasını omzuna atmış, kambur omuzlarıyla beni izliyor, reddedilmeyi bekliyor. "Hey."

"Merhaba." Şimdi karşımda durduğuna göre, onu asla geri çeviremeyeceğimi biliyorum. Yerçekimi kadar kaçınılmazız. Kendimden emin görünmeye çalışarak sesimi yükseltiyorum. "Isınmaya hazır mısınız?"

Cevap vermek yerine bana doğru yürüyor ve duygulu, araştıran gözlerle yüzüme bakıyor. Son birkaç gündür her şeyi fazla düşünüyordum ama o, asi kumral dalgalarının tek tek tellerini görebileceğim kadar yakınımıdayken her şey keskin ve basit geliyor. Bana tehlikeli şeyler yaptıran ihtiyacın içine doğru geri kaydığımı hissedebiliyorum. Başımı başka yöne çevirerek, bakışlarımı hayatımın sonsuz döngüsünde bana her şeyi vermiş ve benden almış olan suya sabıtlıyorum.

Yumuşak, sıcak parmaklar çenemi okşayıp gözlerim onunkilerle buluşana kadar nazikçe çekiştirdiğinde seğiriyorum. Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor, sonra kayboluyor. "Özür dilemek istiyorum. Bunu yapmamalıydım..." Kaşları çatılıyor, sanki özür dilemeye alışık değilmiş gibi. "İlk seferinde sana sormadan böyle bir şey yapmamalıydım, çünkü bunu kabul edeceğini biliyordum."

"Bu benim ilk seferim değildi," diye itiraz ediyorum, kendimi acınası hissederek. "Çok seks yaptım. Senin yaşındayken her hafta sonu kokain çeker ve parti yapardım."

Çenesi düştü. "Sen ne?"

"Ben ciddiym. Bir kez tutuklandım bile." Polis arabasına binip sert bir şekilde konuşmayı sayabilirsiniz.

Kendisinden başka kimseye ait olmayan o bulaşıcı kıkırdamayla başını sallıyor. "Seninle gurur duyuyorum. Ne kadar sert olduğunla övünmeye devam et." Tereddüt ederek kelimeleri arıyor. Parmakları gevşek elime girip nazikçe sıkıldığında geri çekilmem gerekiyor. Onun yerine ben de sıkıyorum. "Biz özeliz. Bu özel, bunu hissedebiliyorum. Sırf azdım diye bunun bitmesini istemiyorum, dünyayı ele geçirme şansımız olmadan olmaz." Alnını göğsüme yaslıyor, sesi gittikçe kısılıyor. "Bana sarılmak istiyorsun, değil mi? Tek istediğin buydu."

Burnum saçlarının ucuna değene kadar başımı eğerek *evet* ya da *hayır* anlamına gelmeyen bir ses çıkarıyorum.

"değil," diye mırıldanıyor. "Bundan sonra pratik yapacağız, söz veriyorum."

Hepsi bu kadar. O zaman pratik yaparız. İçimden bir ses bu sözleri tekrar söyleyeceğimi, sınırlarımız esnemeye devam ettikçe onlara tutunacağımı söylüyor. Ne olursa olsun, eninde sonunda bir çıkmaz sokağa gireceğiz, taş bir duvar kadar sağlam. Babamın hapiste olup olmaması önemli değil, ben onun adını ve mirasını taşıyorum. Sonsuza kadar halkın onun hakkındaki görüşleriyle tanımlanacağım ve Benji'yle çıkarsam hapishaneden izleyip *benden daha iyi olduğunu düşündüğünü ama senin de aynı olduğunu* söyleyeceğini bilerek kontrol edileceğim.

Ama artık çok geç. Kollarımı çoktan onun ince bedenine doladım ve kendime çektim, alnı boynuma gömüldü. Yüzümü onun mis gibi kokan saçlarına yaslayıp sadece nefes alıyorum. Seks aklımı başımdan almıştı ama bu çok daha güçlü -sarılmak ve sarılmak, pizza hakkında şakalaşmak, mutlu hissetmek ve gerçekte olduğum gibi istenmek.

Benji herhangi bir amacı olmadan, sadece beni incelemek için yüzünü kaldırıyor. Kalbim sanki ilk kez öpüşüyormuşuz, sanki birkaç gün önce beni boğazlamamış gibi çarparken, dudaklarımı hafifçe onunkilere değdiriyorum. Küçük, rahatlatıcı bir ses çıkarıyor ve beni öpüyor, hızı benim belirlememe izin veriyor. Dilinin ucunu kendiminkiyle buluyorum ve daha derine itmeden narin tadının tadını çıkarıyorum. Uzun bir süre sonra geri çekiliyorum ve parmaklarımı yumuşak saçlarında yavaşça gezdiriyorum.

"Artık benden korkmadığına söz ver," diye mırıldanıyor, yarı şaka yarı ciddi. Belirsiz ve saf, daha önceki Benji'den çok farklı.

üç adamı çılgınca arka dolap seksine ikna etti.

"Ben değilim. Ama bunun bir yere varamayacağı halde varmış gibi davranarak incinmemizi istemiyorum." Ağzını açıyor ama ben parmağımı kaldırıyorum. İlk defa beni dinliyor. "Yüzmekle benim aramda bir seçim yapman gerektiğini söylemiyorum, çünkü başka seçenek yok. Bunun için potansiyelinden vazgeçmene asla izin vermem. O yüzden ben yasak bölgedeyim."

Asık suratlı gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Neyi yapıp neyi yapamayacağımın söylenmesi benim güçlü yanımdır değil."

"Koçunu dinlemeyi öğren o zaman." Devasa kapüşonunu yakaladım ve yüzüne kadar indirdim.

"Ya ben emekli olana kadar bekleseydin?" Kapüşon yüz ifadesini gizliyor ve sesinin tonunu boğuyor. Bunu söylemek o kadar akıl almaz bir şey ki, ona öylece bakıyorum.

"Ne?"

Kapüşonunu çıkararak saçlarını açmak için başını bir köpek yavrusu gibi sallıyor. "Yok bir şey. Sadece bir şakaydı." Küçük bir sırıtışla yanıma yaklaşmadan önce hava bir dakika boyunca yoğun ve garip bir şekilde duruyor. "Eğer bu kadarsa, bir güzel öpücük daha istiyorum."

"Benji..." Binada yalnız olmamıza rağmen suçlulukla kapıya bakıyorum. "Şimdi çalışacağımızı söylemiştin."

Duvar boyunca uzanan geniş plastik bankın üzerine atlıyor ve ellerini ceplerine sokarak kenarda dengede duruyor. "Bundan sonra çalışacağım, her gün, tüm omuz egzersizleri." Sırıtışı nazlı bir yaramazlığa dönüşüyor. "Ama önce gel ve beni al."

Ne zaman ona bir yumruk atsam, bank boyunca geri kaçıyor ve ikimiz de soluksuz gülene kadar beni kovalamaya zorluyor. Babamın tacizini keşfettiğimde bir gecede büyümek zorunda kaldım ve hapse atıldığı gün tekrar büyüdüm. Bazen kendimi otuz yaşında bir bedende elli yaşında biri gibi hissediyorum. En son ne zaman biriyle kaygısız ve gülünç bir şekilde oynadığımı hatırlamıyorum.

Sonunda hamle yaptım ve onu belinden yakaladım. Bir çığlık atarak bacaklarını kalçalarımın doluyor ve alnımız birbirine değecek şekilde onu kaldırmamı sağlıyor. "Bir tane daha."

"Bir tane daha." Kelimeleri söyler söylemez, aç bir şekilde ağzımı alıyor. Geçen günkü gibi çılgınca değil, emekli olana kadar birini bekleme sözü kadar hassas. Dili sanki içime aitmiş gibi derinlere kayarken elleri başımın arkasını kavıyor.

Sonra bitti ve onu ayağa kaldırıyorum. "Umarım antrenman yapmışsındır, çünkü bugün halletmemiz gereken çok şey var."

"Bana gösterdiğin şeyleri evde çalıştım," diyor takım elbisesini giyerken utangaç bir tavırla.

Benji hakkında, antrenmandan sonra nereye gittiği ve her gün ne yaptığı gibi konularda çok fazla düşünmemek için iyi bir iş çıkardım. İçimdeki sorumsuz bir şey bilmek istemediğimden şüpheleniyor. Ama ağzından kaçıracağı ipuçlarına -ev havuzları, beş haneli saatler ve Dock Club'da giydiği takım elbise- bakılırsa çok zengin olduğundan eminim. Bunun bir önemi var mı, hiçbir fikrim yok.

Tembel, sığ bir dalış yaptığında dikkatim dağılıyor, sonra dirseklerini kenara dayayıp gözlerini kısarak bana bakıyor. "Benimle yarışmalısın. Tek bildiğim, yüzmeyi biliyormuş gibi yaptığın."

"Benji, ciddi. Antrenman yapıyoruz. Aklımda birkaç hafta içinde senin için gerçek bir buluşma var ama sadece pratik yaparsan." Dirseğini ayak parmağımla itiyorum. "Benimle her konuştuğunda, ısınmana 100 metre ekliyorum."

"Hadi gel." Eli dışarı çıktı ve bileğime dolandı. "Benden daha iyi olduğunu kanıtla."

"Artık yüzmüyorum."

"Senden *yüzmeni* istemiyorum." Sabırsızca çekiştiriyor. "Sadece eğleniyoruz. İnsanların yaptığı o şey mi?"

Sarsılıp bir adım geri çekildiğimde yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Yapma bunu."

"Yüzme öğretmenisiniz ama suya girmiyorsunuz, öyle mi?"

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes veriyorum ve bu konu her açıldığında beni boğmak için yükselen tiksintiyle savaşıyorum. "Babamın yönetimindeki profesyonel kariyerim tam bir cehennemdi. Arkadaşımın istismar edilmesini izledim, beni hile yapmaya ve uyuşturucu kullanmaya zorladı ve bırakmam için yalvardığımda bana vurdu ve şantaj yaptı. Kendimi suçlamıyorum..." Bu bir yalan ama söylemem gerekenin bu olduğunu biliyorum. "Babamın davasından sonra gittiğim terapist buna *şartlanma* dedi. Yüzdüğümde kötü şeyler oluyor. Bunun üstesinden gelmem gerektiğini, yoksa kontrolden çıkacağını söyledi. Yapmadım ve şimdi havuza girmek bana panik atak yaşıyor."

Benji sanki bir anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor, sonra binanın etrafına bakıyor. "Ama senin bir havuzun var ve tüm zamanını havuzların etrafında geçiriyorsun."

"Çünkü bir parçam hala yüzmenin ne olabileceğini seviyor ve bu şekilde dünyayı daha iyi bir yer haline getirebiliyorum. Bu da beni kendini beğenmiş bir dangalak gibi gösteriyor." Omuz silkiyorum. "Hadi gidelim."

Gözlerinin ardında o kadar çok şey oluyor ki hepsini kavrayamıyorum. Hüzün, merak, anlamsız olsa da suçluluk gibi bir şey. Uzun bir süre sonra uzanıp spor ayakkabımın burnunu sıkıyor, sonra ele avuca sığmayan bedeninin bir titreşimiyle suyun altında kayboluyor.

Bölüm zz

Alek

"Çok . Gerçekten minnettarım." Sesimi neşeli tutarak gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarına masaj yapıyorum. "Anlaşıldı. Cuma günü saat sekizde orada olacağız. Sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapatır kapatmaz, dirseğimin yanındaki eski paket menüyü kapıp kenarına notlar karalamaya başlıyorum. Birkaç gün önce yerel haber kanalına Benji ve benimle yeni koçluk programımız hakkında bir röportaj yapmak isteyip istemeyeceklerini sordum. Bir basın toplantısı düzenleyecek kadar önemli biri olmadığım için, bu haberi duyurmanın en etkili yolu gibi görünüyordu. Kanal, Victor ve benimle ilgili skandalı yayınladığında sayısız izleyici kazandı, bu yüzden röportaj teklifimi hemen kabul ettiler. Şimdi elimde bir tarih ve saat olduğuna göre, sanki bir ölüm cezasına doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Fikirleri ve düşünce parçalarını not ediyor, bunların bağlam dışında bir alıntı veya ses kaydı olarak nasıl görüneceğini düşünüyorum. Zihnim olası her yanlış anlamayı, kastetmediğim bir şeyi söylemek için çarpıtılabilecek her şeyi tahmin etmeye çalışıyor. Birkaç dakika içinde başım ağrımaya başlıyor. Sırtımdaki gerginliği çalışarak, kollarımı iki yana açarak vücudumun üst kısmını masanın üzerine sarkıtıyorum.

Biri omzuma dokunduğunda başımı kaldırıp masa lambamın kenarına çarpıyorum. "*Kahretsin.*" Kafa derimde kan olup olmadığını kontrol ederken uykulu gözlerle Victor'a bakıyorum.

Bileğimi yakalıyor ve elimi çekerek ağrıyan yeri dürtüyor. "Bir şeyin yok. Sinir krizi geçirmeyi bırak."

Gözlerimiz kilitleniyor ve neredeyse bir dakika boyunca gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz. Sonunda, uzanıp yüzümü yanlara doğru iterek hile yapıyor. "Bana neler olduğunu anlat."

Elimdeki kâğıtları iterek başımı sallıyorum. "Dersime gitmem gerekiyor." Gözlerindeki bukleleri silkeleyerek sabırsızca ofluyor. "Dersiniz kırk beş dakika önce bitti. Derse girmem gerekiyordu, o yüzden öğrettiğin her şeyi geri aldım."

ve onlara nasıl daha iyi yapılacağını gösterdim. Bir şey değil."

Dilimdeki bakırımsı tattan dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "İyi uyuyamadım. Cuma günü resmi olarak bir mülakat yapacağım."

Başını sallıyor ama gözlerinin arkasındaki duvarın yükseldiğini görebiliyorum. Koçluk da dahil olmak üzere yaptığım her şeyi destekliyor, ancak travma davranışlarına nüksetmeden babamla ilgili hiçbir şeye fazla yaklaşmıyor. Yaraları çok derin. Gür kaşları çatılıyor. "Eğer gerçekten birine ihtiyacın varsa, dostum, orada olabilirim. Bunu başarabilirim."

Bir iniltiyle doğruluyorum ve berbat saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. "İyi olacağım, söz veriyorum." Sesim hırıltılı bir vıraklamaya benziyor.

"Ölüyormuş gibi görünüyorsun." Victor beni ayağa sürükledi ve ofisten dışarı çıkardı. "Bu akşam izin al. Uyu ya da otuz bir çek." Gitmeye başladı, sonra Lang Aquatic Center'ın beşinci yıldönümü için tasarladığım tişörtün önünü tuttu. "Hey. Benim için Alek'e iyi bak. O hassas küçük bir ruh."

"Siktir git." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir an için bu gece takılabilir miyiz diye sormayı düşünüyorum. Kendimi çırılçıplak soyulmuş ve tüm dünya izlerken bir uçurumun kenarına itilmiş gibi hissediyorum. Yalnız saatler geçirmek kulağa pek de iyi bir fikir gibi gelmiyor. Ama sonunda onu omuz silkip puslu geceye doğru yola çıkıyorum.

Eve gitmek istemiyorum, bu yüzden akşam yemeği için arabalı hamburger ve milkshake almaya karar veriyorum ve Seattle'ın güneyine, Sound'un yanına park edip gün batımını izleyebileceğim bir yere gidiyorum. Eyalet parkı harap ve dolup taşan bir kamp alanının hakimiyetinde, ancak en uçta, kilitli bir kano kiralamanın yanında sessiz bir yer buluyorum. Hatchback'im kafamı çarpmadan açıp kargo bölümüne oturabileceğim kadar büyük, bu yüzden sahildeki bir noktaya geri dönüyorum ve yağlı yemeğimin tadını çıkarmak için yerleşiyorum.

Telefonum çaldığında, neredeyse görmezden geliyorum. Yemeğim soğuyor ve parmaklarım dağınık. Ama ekranda Colson'ın numarasını gördüğümde, tüm iç organlarım hayal kırıklığı, utanç ve şaşkın şehvet karışımıyla boğazıma tırmanmaya çalışıyor. Tuzlu patates kızartmasından bir ısırık alıp sesimi sıradan tutmaya çalışarak aramayı cevaplıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Uzun bir süre kimse bir şey söylemiyor. Sudan gelen serin bir esinti kulaklarımı tırmalıyor, kurumuş yosun kokusuyla keskinleşiyor. "Duymadın, değil mi?"

Milkshake pipetimin ağzımın yarısında duruyor ve telefonu sıkıca kavriyorum. "Neyi duydun?"

Bir duraklama daha, o kadar uzun ki onu sarsmak istiyorum. "Ara sıra haberleri okumalısın. Babanızın suç ortaklarına karşı tanıklık eden bir kurban konuştu ve hikayesini değiştirdi, söylediği her şeyi geri aldı. Neredeyse

hiçbir şey çıkmayacağını garanti ediyor, ancak dışarıda sizi korkutmaya çalışan biri olduğunu gösteriyor. İşte bu yüzden-"

Telefonu yüzüne kapatıyorum ve kıpırdamadan oturuyorum, gözlerim yavaş yavaş koyu mora dönüşen altın ufka sabitlenmiş.

Altı yıl birini görmemek için uzun bir süre. Babamın sesini hatırlamakta zorlanıyorum. Yüzünü hatırlamamın tek nedeni her gün aynada kendi yüzümü görmem. Bir saniye bile unutmadığım tek şey kokusuydu. Naneli sakız çiğner, baharat ve karanfil kokan tuhaf bir deodorant kullanırdı. Hepsinin ötesinde, ayaklarının ve dirseklerinin kuru derisine ilaç kokulu bir losyon sürerdi. Bu kokular birbirine karışır ve teriyle karışarak evimizin her odasına ve havuza sinen tekinsiz ve mide bulandırıcı bir şeye dönüşürdü.

Temiz okyanus havasını içime çektiğimde, sanki yanımda oturuyormuş gibi hissediyorum. O mide bulandırıcı koku sinüslerime giriyor, kafamın içinde zonkluyor ve dilimin üzerinde kayıyor. Ellerimi dizlerime bastırıp sık nefesler alırken titriyorum.

Hapisten çıkmasının mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Olmamalı ama neredeyse sonsuz parası ve nüfuzu olan pek çok adam tanıyordum. Her an yüzme merkezine gelebileceği ihtimaliyle yaşamak zorunda kalsaydım, kendime yapabileceklerimden korkuyorum. Victor bana terapiye geri dönmem gerektiğini söyledi ama başka birinin bana istismarı neden daha önce bildirmediğimi sormasıyla başa çıkamam. Bu soruya asla bir cevabım olmayacak, ne kendim ne de bir başkası için.

Telefonum yine çalışıyor ama zar zor duyuyorum. Başım dönüyor ve midem bulanıyor, ayağa kalkıyorum ve arabanın etrafında anlamsızca dolaşıyorum. Alacakaranlık derinleştikçe, park alanını kaplayan eğri büğrü lamba direklerinden çirkin sarı ışıklar süzülüyor. Durup arabanın camında duran ve kenarları eriyen bulanık yansımama bakıyorum. İyi değilim; birini aramam gerek. Ama Maya gitti, bu Benji'nin yükü değil ve Victor bu haberi benden bile daha kötü karşılayacaktır. Yalnızım, tıpkı babamın ona itaat etmezsem yalnız kalacağımı söylediği gibi.

Yine telefonum çalışıyor, belki de hiç susmadı. Ekranı bakmadan cebimden . "Ne oluyor *lan*?"

"Neden telefonu yüzüme kapattın?"

Kafam o kadar derin ki beni kimin aradığını hatırlayabiliyorum. "Çünkü seninle konuşmak istemiyorum." Sesim çatlıyor ve titriyor

kelimeleri çıkarmak için mücadele etti. "Neden seninle konuşmak isteyeyim ki? Senden hoşlanmıyorum bile."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki neredeyse aramayı sonlandıracaktım. "Neredesin?" Colson sanki coğrafya sınavında sorulmuş bir soruymuş gibi kesin bir dille soruyor.

Kısa, hafif histerik bir kahkaha attım. "Bilmiyorum amına koyayım. Boktan bir plaj." "Plaj nerede?"

"Beni rahat bırakacak mısın?" Kendimi durduramadan saldırdım ve yumruğumu arabanın ön ve arka camları arasındaki metal sütuna indirdim. Aksiyon filmlerinden yola çıkarak, yumruk büyüklüğünde bir göçük açacağını ve sigortamın başını başka bir gün için ağrıtacağını hayal etmişim. Neyse ki sigortam için şanslıydım ama benim için o kadar da şanslı değildim, gövde paneli zarar görmedi ve elim hayatımdaki en büyük acıyla patladı. "Tanrım," diye hıçkırıyorum, hırıltılı bir şekilde iki büklüm oluyorum ve her nasılsa telefonu iyi bir çocuk gibi kulağıma tutuyorum. "Lanet olsun."

Colson sanki acı içinde çığlık attığımı duymamış gibi kaba bir tavırla, "Konumunuzu telefonumla paylaşın," diyor.

Sulanan gözlerimi polomun koluna siliyorum. "Ha?"

"Telefonu kapatmadan önce hemen yap, yoksa ölene kadar seni saatte altı kez ararım."

"Siktir." Omzumu arabaya dayayıp, yaralı elimi bacaklarımla vücudum arasına sıkıştırarak çakıllara doğru kayıyorum. Şu anda hiçbir şeyi nasıl yapacağımı hatırlayamıyorum ama sonunda telefonumdaki ayarı buluyorum. "İşte. Şimdi beni yalnız bırak ve lütfen bundan kimseye bahsetme." Colson tek kelime etmeden telefonu kapatıyor.

Acı düşünmeme izin verecek kadar dindiğinde, kırılıp kırılmadıklarını görmek için parmaklarımı nazıkçe esnetiyorum. Hareket başımı döndürse de hepsi çalışıyor. Ayağa kalkıp telefonumu arabaya fırlatıyorum ve yolcu koltuğunun altında sekmesini izliyorum.

Sokak lambaları, sahile inen yamaçta zikzaklar çizen küçük, bakımsız bir patikayı aydınlatıyor. Patikanın ötesindeki karanlık, saklanacak bir yer arayan hayvani yanımı çağırıyor. Yolun üçte birinde artık zemini göremiyorum ama kaygan çakıllar ve yarı çürümüş kütükler üzerinde ilerlemeye devam ediyorum. Belki buradaki hava onun gibi kokmaz.

Burası Washington olduğu için, kumsal golf topu büyüklüğünde taşlarla kaplı ve suya doğru sürünürken bileğimi kırmakla tehdit ediyor.

pis bir deniz yaratığı. Spor ayakkabılarım ıslak kuma battığında duruyorum ve soğuk sörfün ayaklarımı yıkayıp çoraplarımı ıslatmasına izin veriyorum.

Boşum, içinde hiçbir şey olmayan bir kap, rüzgâr alnımdaki terle dalga geçerken bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Dondurucu su baldırlarımın yarısına kadar ulaştığında vücudum protesto için titremeye başlıyor. Eğilip morarmış ellerimi uyuşturmasına izin veriyorum, sonra yüzümü ve saçlarımı siliyorum. Victor her zaman suyun onu koruduğunu söylerdi. Benim içinse babamın zinciriydi; tüm hayatımı onu kırmaya çalışarak geçirdim, mücadele etmek bana daha çok acı verse bile.

Colson'ın beni nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir ısıklık duyuyorum, sonra su sıcıyor, ardından suyun üzerinde gözlerimi acıtan bir ışık sallanıyor. Başımda duruyor ve losyon değil, tik ağacı gibi kokuyor. "Geri çekil," diye kulağıma yakın bir şekilde emrediyor ve kuru karada yan yana durana kadar beni kolumdan tutarak yönlendiriyor. Işığını kapatıyor, böylece birbirimizi görmemize gerek kalmıyor, sadece kokluyor, hissediyor ve duyuyoruz. Konuşmasını bekliyorum ama beni bırakıyor ve sanki uzun bir yol koşmuş gibi derin derin nefes alıyor.

Bir süre sonra dişlerimi gıcırdatarak saçmalamaya başladım. "Altı yıl önce, her şey ortaya çıkmadan önce, Victor'a Napoli'den Capri'ye on sekiz mil yüzmesi için meydan okudum. Genç ve güçlüydük ama ikimiz de neredeyse boğuluyorduk."

Colson sessiz kalıyor ve bizi denizin sonsuz iç çekişiyle baş başa bırakıyor. Tepemizde kayıp bir martı viyaklıyor ve uzakta bir konteyner gemisinin ışıklarını görebiliyorum.

Boğazımdaki yumruk büyüklüğündeki düğümün içinden yutkunuyorum. "Sanırım onun bir tanrı gibi kilometrelerce ileriye yüzmesini ve dünyaya gerçekten en iyisi olduğunu kanıtlamasını istedim. Kıyıya hiç çıkmadığımı bir süre kimse fark etmeyecekti. Ama bocalamaya başladı ve onu geride bırakamadım. Karaya ulaştığımızda, geri dönüp ortadan kaybolmam için artık çok geçti."

Göğsümdeki gerginlik sıkışıyor ve çatlıyor ve zayıf bir hıçkırık çıkarıyorum, sonra bir tane daha. Yere çömelıyorum, başımı dizlerime gömüyorum ve vücudumu sarsacak kadar çok ağlıyorum. O kadar uzun zaman oldu ki nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum. Her zaman güçlü kaldım, çünkü işin özüne indiğimde, doping ve cinsel istismar asla benimle ilgili değildi. Kurtarılmaya ihtiyacı olan Victor'du ve kimse benimle ne yapacağını bilmiyordu - her zaman orada olan ama asla doğrudan zarar görmeyen, tam olarak bir kurban ya da fail olmayan biri. Neden ağlamayı hak edeyim ki?

Eller omuzlarımı kavrayıp beni ayağa kaldırmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Colson beni kumsalda yumuşak, kuru bir kum parçasına götürüp yere indirirken hıçkırıklarına engel olamıyorum. Elim acıyor, babam korkutucu derecede yakınımda hissediyorum ve var olmayı bırakmayı dilemenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Bu yüzden toprağın üzerine çöküp top gibi kıvrılıyorum.

Colson'ın gittiğini varsayıyorum çünkü en az on dakika boyunca bana dokunmuyor ya da bir şey söylemiyor. Sonra bir eli beni yokluyor ve berbat saçlarımı düzeltiyor, tekrar yapmadan önce enseme duruyor. Hayatımda hiç olmadığım kadar acınası bir halde, başım kalçasına çarpına kadar ona yaklaşıyorum. Artık hıçkırımıyorum, sadece hızlı ve sık nefes alıyorum ve arada sırada acı veren, hıçkıran inlemeler duyuyorum.

Colson hoşnutsuz bir iç çekişle bir bacağına bana doluyor ve başımı göğsüne yaslayarak kalçalarının arasına girene kadar bedenimi itiyor. Ben yavaşça gevşerken eli saçlarıma dönüyor, huzursuz, mesafeli bir okşayış. Kalbi kulağımın dibinde sessiz bir ritimle atıyor. Niyeti bu olsun ya da , bu gece beni burada tutan tek şey o.

Bir solukla seçirerek uyandıgımda hiçbir şey değişmemişti. Ona dokunmadığım acınacak derecede soğuk. Gözlerim o kadar alışmıştı ki başımı geriye doğru eğdiğimde suya doğru boş boş bakan profilini seçebiliyordum. "Ne oluyor be?" diye mırıldanıyorum. Boğazım yanıyor ve yüzüm yapış yapış oluyor.

"Bana sorma," diye cevap veriyor bana bakmadan. Eli hâlâ enseme, başparmağı kulağımın arkasında yavaş daireler çiziyor. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Neden hâlâ buradasın? Neden beni uyandırmadın?"

Bir omzunun seğirdiğini hissediyorum. "Gidecek başka bir yerim yok."

"Saat kaç, sabahın ikisi mi? Neden yatakta değilsin?"

"Beni aramaya devam etmeseydin olurdu," diye mırıldanıyor.

"Ben- Affedersiniz?" Oturmak için mücadele ediyorum, yüzlerimiz birbirine yakın. "Seni hiç aramadım, seni psikopat."

Sessizce gülüyor. O kadar bitkinim ki, hiç kıpırdama belirtisi göstermiyor, ben de kendimi tekrar ona bırakıyorum. Tek yaptığı parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam etmek.

"Depo için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, losyonun kalan anısını silebilmek için başımı eğip kokusunu daha güçlü bir şekilde içime çekiyorum,

nane ve karanfil. "Benji'nin içine ne girdi bilmiyorum. Onu durdurmalıydım."

Yine sessizlik çöküyor. Arada sırada yoldan bir araba geçiyor, ama buradaki boşlukta gerçekten kaybolmuş durumdayız. "Kim o?" Colson biraz da kızgınlıkla soruyor.

Beklediğim gibi bir soru değildi, bu yüzden karmakarışık beynimin kelimeleri oluşturması biraz zaman aldı. "Ben... o sadece..." Cevap olmadığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Bu, bilinçaltımda farkında olduğum ama görmezden gelerek mükemmel bir iş çıkardığım bir şeydi. "Bilmiyorum," diye beceriksizce bitiriyorum.

Colson beni tırmalıyor ve yüz yüze oturana kadar çekiştiriyor, her kadar sadece gözlerinin belli belirsiz parıltısını görebilsem de. "Onu tartışmalı programınızın en önemli sporcusu olarak kamuoyuna duyuracaksınız ve kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

On farklı bahane bulmaya çalışıyorum ama sonunda hiçbirisi doğru çıkmıyor. "Sanırım öyle."

Beni bırakarak acı acı alay etti. "Beni ne kadar sinirlendirdiğini anlatamam."

Göğsümde öfke alevlenirken, her şey neredeyse rahatlatıcı bir şekilde doğru yerine oturuyor. "Başkalarının kötü yaşam tercihleri hakkında söylenmek kendi yaşam tercihlerin hakkında daha iyi hissetmeni sağlıyor mu?"

"Neden kötü seçimler yaptığımı düşünüyorsun?" diye tersliyor ama sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum.

Karanlıktan sarhoş olmasaydım ve büyük bir çöküşün kuyruğunda olmasaydım bu sözleri asla söylemezdim. "Çünkü tanıştığımızdan beri aşk acısı çekiyormuş gibi beni takip ediyorsun."

Bu sefer sessizlik ağır geliyor ve aramızda sıkışan vücut ısısının farkına varıyorum. Benji'nin sikimi emdiğini ve boşalırken üstümde kıvrandığını sayısız kez düşündüm ama aklımı bu adamdan uzak tuttum. Dili Benji'nin döllerini dudaklarımın arasında becerirken, elinin başımın arkasındaki şefkatli, emredici baskısını hatırlamamaya çalıştım. Benji'yle oynamak tatlı ve doğal geliyor, ama Colson beni parçalamak için aniden ortaya çıkan korkunç bir kasırga gibi.

Sesi alçalıyor. "Belki de inatçı küçük çocukların kendilerini yok etmelerini izlemek hoşuma gittiği için seni takip ediyordumdur."

"Kıskanıyorsun," diye alay ediyorum usulca. "Sıkıcı hayatında herhangi bir şey için Benji ve benim gibi tutkulu olmayı diliyorsun."

"Kapa çeneni." Başparmağı yanağımdaki gözyaşı kalıntılarını kabaca siliyor. Bizi yönlendirecek bu temas noktasıyla ağızlarımız birbirini buluyor. Saat beş yönündeki gölgesi çenemi sıyrırken, dillerimiz yavaş, aç itişlerle bir rahatlama gibi birbirine kayıyor.

Ayrıldığıımızda, alınlarımız birbirine değerken, "Bu bir daha olmayacak," diyor.

"Biliyorum," diye .

Parmak uçları karanlıkta tenimi keşfediyor, çenemi yukarı kaldırıyor, böylece burnunu beni işaretlediği aynı noktaya sürtebiliyor. "Ben ciddiyim."

"Ben de öyle." Cümlemi bitirmeden önce ikinci kez, sonra da üçüncü kez öpüşüyoruz, hem de dilsiz, ki bu bir şekilde daha da tehlikeli hissettiriyor. Bir yanım Benji'yi bir şekilde aldatıp aldatmadığımı merak ediyor, ama üçümüzün yarattığı karışıklığı anlamaya başlayamıyorum.

"İşte bu kadar." Colson uyarıcı bir elini göğsüme koydu.

"Bir tane daha." Sesim tıpkı Benji gibi çıkıyor. Bizim neyimiz var böyle?

Cevap vermiyor, ama parmakları gömleğimin eteğinin altından kayıyor ve çıplak kalçalarımın dolanıyor, vücutlarımız birbirine bastırılana kadar beni daha yakına sürüklüyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en uzun, en özenli öpüşme. Yarı yolda, elleri şortumun arkasını itiyor ve kıcımı sıkıca avuçluyor. Tüm hareketlerimiz açıktan ölüyor, sanki ikimiz de her şeyi almaya ve hiçbir şeyi geri vermemeye çalışıyoruz.

Ağzının içine doğru inliyorum, acıyan elimle geri çekiliyorum. Hasarı görmek için çok karanlık ama parmaklarımı bükteğümde şiştiğini ve sertleştiğini söyleyebilirim.

"Ne yaptın sen?" Colson ona dokunmaya çalışıyor ama ben itiraz eden bir sesle geri çekiliyorum.

"Arabamı yumrukladım."

"Tanrım, sen bir felaketsin." İri eli enseme sarıyor ve burnunu kulağıma bastırırken beni sabit tutuyor. "Beni dinle," diye mırıldanıyor, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderecek kadar sessizce. "Babanla aradaki durumun istikrarlı olmadığını biliyorsun. Eğer birisi eski defterleri karıştırıyorsa, bu duyuruyu yapamazsın. Lütfen."

Daha önce hiç kimseye *lütfen* dediğini ya da sesinin bu kadar içten çıktığını duymamıştım. Kararımdan eskisinden daha emin olduğumun farkında değil. Eğer karşı koymazsam, eğer babamın aldığı şeyleri geri almazsam,

o zaman sonsuza dek okyanusun ortasında boğulmayı bekleyen bir çocuk olurum.

"Özür dilerim." Burnum saçlarını okşuyor. Bu gece koku topladığım için saçları portakal gibi kokuyor. "Tek yapabileceğin bana yardım etmeye ya da yolumdan çekilmeye karar vermek."

İç çekerek arkasına yaslandı, sonra ayağa kalktı ve otoparktan gelen zayıf ışıktaki silueti beliren kot pantolonundaki kumları temizledi. "İstesem bile sana yardım edemem. Ben bir savcıyım, reklamcı ya da hukuk danışmanı değil."

"Ethan bana kim olduğunu söyledi." Titriyor ve acıdan sersemlemiş bir halde dik durmaya çalışıyorum. "Tek istediğim birinin avukatım olduğunu söylemesi ve kamuoyuna açıklama yaparken yanımda durmasıydı, böylece insanlar biri olduğunu düşünecekti." Zayıfça gülüyorum. "Beni daha az av gibi gösterecek herhangi bir şey. Ama sorun değil, bir yolunu bulurum."

Colson kayıtsız bir homurtuyla arkasını dönüyor. Engebeli zeminde onu otoparka kadar takip ederken bir şeylere takılıp tökezliyorum. Göz alıcı yeşil bir 911 benim hibridimin birkaç sıra ötesine park etmiş, etraftaki tek araba. Hâlâ yataktan kalkıp buraya kadar araba sürdüğü fikrini kavrayamıyorum.

Artık konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor, bu yüzden arkama bakmadan arabama biniyorum ve hastaneye gitmem gerekip gerekmediğini merak ederek elimi inceliyorum. Yarın siyah mavi bir balon gibi görünebilir ama kırık olduğunu sanmıyorum. Biri camıma vurduğunda neredeyse kafamı çarpacak kadar sert zıplıyorum. Colson parmağını agresif bir şekilde çeviriyor, ben de sırf onu daha fazla kızdırmak için parmağımı küçük bir çatlaktan aşağı yuvarlıyorum.

"Duyurunun saatini ve adresini bana mesaj at." Sesi kızgın geliyor ve bana bakmıyor. "Ve o şey jambon büyüklüğüne gelmeden üzerine biraz buz koy."

Ben cevap veremediğim arabasına geri dönüyor ve ne yapacağımı beklemeden hızla uzaklaşıyor.

III

~~truth~~ or dare

Bölüm I3

Colson

Mutfağında çırılçıplak, son bir peynirli ve soğanlı simit bulmak için dolapları karıştırırken TELEFONUM ÇALIYOR. Telefonu tezgâhtan alırken Triss'in oyun girişimlerini kalçamla savuşturuyorum. Bilinmeyen bir numara, ama *sil* tuşuna bastığımda mesaj beni duraksatıyor.

Bugün geleceğini söyledi.

İkinci bir mesaj gelene kadar sersem sersem bakıyorum.

Bu senin kira çocuğun.

Simitten vazgeçerek bir elimle cinsel organımı koruyor, diğer elimle de hiper köpeklerin arasından geçip tuvalete giderken yazıyorum. *Numaramı nasıl aldın?*

Googleda arattım, ihtiyar. Web sitesi denen şeyler mi var?

Ben daha kelimeleri sindiremeden, o başka bir düşünceyi ateşliyor. Gençler bu kadar hızlı mı düşünüyor?

Neredesin sen? Alek geleceğini söyledi.

Bana takvim bildirimlerimi iki kez kontrol ettirdiğinde zaten bozuk olan ruh halim daha da kötüleşiyor. *Görüşmesine dört saat var. Önce duş alabilir miyim?*

Stres . Hem de çok.

"Tanrı aşkına." Mermer tezgâhın kenarına tüneyip yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. *Varlığım sakinleştirici değil. Onu yürüyüşe falan çıkar.*

Bu sefer cevap vermiyor ve duştan çıktığımda telefonumun ekranı hâlâ boş. İşimden ayrıldığımdan beri rahatsız ve havasız takım elbiseler giymeyi özlememiştim. Ama bugün bu tuhaf güç ve nüfuz tiyatrosunda bir kostüm gibi, bu yüzden en iyilerimden birini çıkarıyorum. Gray gittiği her yerde, çiftçi pazarında ya da antikacıya gittiğimizde bile şık giyinirdi. Bu beni çıldırtıyordu ama bu adam tanıdığım en hükmedici duruşa sahipti. Bana verdiği terzilik ve moda tüyolarını hala kullanıyorum, bu yüzden keskin, şarap rengi kravatlı bu güzel kömür rengi takım elbiseye sahibim.

Saçımı şekillendirip ayakkabılarımı bağladıktan sonra Seattle şehir merkezindeki haber kanalının adresini iki kez kontrol ediyorum. Bir televizyon röportajının

en iyi yol olduğunu düşündüm ama Alek fikrimi sormadı. Sadece nerede ve ne zaman olacağımı söyledi.

Varmama saatler kaldığı için en sevdiğim köşedeki kafede durup buzlu latte ve kruvasan yiyorum. Güneş, pencerelerdeki halk vitray sanatının arasından parıldıyor ve beton zeminin her tarafına gökkuşağı renkleri saçıyor. Plastik bardağımı ve sıcak hamur işimi köşedeki bir masaya taşıırken sessizliğin tadını çıkarıyorum. Buradaki personel, *teşekkür ederim* ve *iyi günler* dışında sohbet etmeyi sevmediğimi biliyor, bu da burayı otomatik olarak başka herhangi bir yerden daha iyi yapıyor.

Koltuğumda arkama yaslanıp tereyağlı kruvasanın tadını çıkarıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Başka mesaj yok. Acaba yürüyüşe mi çıktılar, yoksa Alek kafasını bir köşeye çekip oturmuş, hiperventilasyon mu geçiriyor? Benji'nin çoktan birine uygunsuz bir şey söylediğine eminim. Çok tuhaf bir çiftler ama şehvetten çok daha derin ve çaresiz bir şekilde öpüşmelerini unutamıyorum.

"Lanet olsun," diye iç geçiriyorum, kalkıp sandalyemi masanın altına itiyorum. İki buzlu latte daha sipariş ediyorum ve her adımda daha da sinirlenerek her şeyi arabaya taşıyorum. Bu hafta başında neden gidip Aleki sahilde bulduğuma dair hiçbir fikrim yok. Tüm hayatımı kimseye bir şey borçlu olmamak üzerine kurdum, çünkü sorumluluğu kaldıramayacağımı kanıtladım. Ama bu konuda söz hakkım yoktu, gelgitler konusunda söz hakkım olmadığı gibi. Bedenim yapması gerekeni yaptı ve beni de peşinden sürükledi. Frene bastığımda latteyi arabamın her tarafına fırlatmamak için karton içecek taşıyıcısını nereye koyacağımı bulmaya çalışırken bunun tekrar olduğunu hissedebiliyorum. Bu saçmalık, bir bardak tutucu bugüne kadar hep mükemmeldi.

Stüdyonun yakınında park yeri yok, bu yüzden içkileri dört blok boyunca kızgın güneşin altında taşımak zorunda kalıyorum, bu da gururumu incitiyor. Orta yaşlı resepsiyonist bana bakmadan önce gözlüklerinin üzerinden elimdeki tepsiye bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Çekim alanını mı arıyorum? Alek Simmons ve Benji ile birlikteyim... bir şey." Umarım Alek en azından o çocuğun soyadını biliyordur ama içimden bir ses bunun bile onu durduramayacağını söylüyor.

"Adın ne senin?"

"Colson Strickland." O bilgisayarını kontrol ederken ben kıpırdanarak bekliyorum.

Beni rahatlatmak için başıyla onaylıyor ve yazıcıdan bir ziyaretçi rozeti çıkarıyor. Kırmızı bir kordona tutturulduktan sonra, beni rozetin etrafına asmam için yönlendirdi.

boynum. "Bunu asansörle üçüncü kata çıkar, sonra koridorun sonuna kadar sola dön."

Üst kattaki sessiz koridora ulaştığımda ve üzerinde *çekim yapıyor yazan* bir kapı bulduğumda, dirseğimle duvardaki bir düğmeye dokunarak içeri girmeyi talep ediyorum. Kapılar yüksek sesle tıklıyor, ben de birini omzumla iterek açıyorum ve başımı içeri sokuyorum. Bu oda bir şeye takılıp düşecek kadar karanlık, bu yüzden olsa gerek kilometrelerce uzanan kablolar dikkatlice bantlanmış. Üç büyük kamera, kendi televizyonumdan hayal meyal hatırladığım, photoshop'la yapılmış bir şehir manzarasının önünde bir haber masasının bulunduğu parlak ışıklı bir sete bakacak şekilde boşta duruyor. Bunun yanında daha samimi röportajlar için iki kanepe ve rahat ve davetkar görünmesi gereken sahte güneşli bir pencere fonundan oluşan ikinci bir set var. Topluluk önünde konuşma söz konusu olduğunda kendimi korkusuz biri olarak görüyorum ama sıcak, göz kamaştırıcı sahne ışıkları ve kameraların gölgeli cüssesi karşısında midem bile huzursuzca bulanıyor.

Açık bir kapıdan gelen sesleri duyuyorum, bu yüzden odanın arkasına doğru ilerliyorum, ta ki tekerlekli bir sehpaye asılı birkaç kıyafet, bir kanepe ve sandalyeler ile uzun aynalı iki makyaj masasının bulunduğu sıkışık bir alana girene kadar. Alek makyaj taburelerinden birinde sırtı bana dönük bir şekilde sertçe oturuyor, bir personel de yüzünü muhtemelen kamerada iyi görünmesini sağlayacak bir şeyle pudralıyor.

Kanepede yarı uykulu bir şekilde oturan Benji beni görür görmez ayağa fırlıyor ve hemen yanıma geliyor. "Nihayet." Elimdeki kahvelere göz kırıyor, sonra taşıyıcıdan bir tane alıyor, buzunu karıştırıyor ve iri, parlak gözleri benimkilere kayarken dudaklarını pipetin etrafına sarıyor. Ağzından çıkarmadan "Teşekkürler," diyor.

"Birini Alek'e götür." Tepsiyi ona doğru itiyorum ama o boştaki elini arkasına koyuyor.

"Bunu onun için aldın."

"Yapmadım," diyorum anlamsızca. Küçük, alaycı bir sırıtişla kaşını kaldırıp bana bakıyor. "Görüşmen ne zaman başlıyor?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

Mizah gözlerini terk ediyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Röportajı sadece o yapıyor."

Kafamın içinde uyarı sirenleri çalıyor. "Asıl plan bu değildi. Neden değiştirdiler?" Bundan hoşlanmadım. İkisinin birlikte dışarıda olmasını, birbirlerini desteklemelerini istedim.

Zayıf bir omzunu sallıyor, başparmağı fincanındaki buğuya resimler çiziyor. "Ben bir haber kanalı işletmiyorum, değil mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Yerinde olsam ağzından çıkana dikkat ederdim. Bazı insanların aksine, beni küçük parmağında oynatmıyorsun."

Gözlerini benimkilere dikeyor, kahvesini dikkatle , sonra da koltuğuna geri dönüyor.

Şimdiye kadar gördüğüm tüm genel haber sunucularının bir karışımı gibi görünen bir kadın, pembe blazer ceketini ayarlayarak odaya dalıyor. "Merhaba, siz-" isimliğimi inceliyor "-Colson olmalısınız. Arkadaşın mı?"

"Hukuk danışmanı," düzeltiyorum.

"Oh." Heyecanlı görünmüyor; ben geldiğimde kimse öyle görünmez. "Ben Amanda ve bugün röportajı yardımcı sunucum Craig'le birlikte yapacağım. Sette hazır olduğumuzda Alek'e haber veririm."

Makyaj asistanını da yanına alarak üç santimlik topuklarının üzerinde hızla uzaklaştığında, Alek sandalyesini bana bakacak şekilde çeviriyor. Cildindeki garip mat fondöten tabakasının altında sanırım biraz kızarıyor. En son karşılaştığımızda, gecenin ikisinde bir plajda kışını okşuyordum.

"Merhaba." Ödül yemeklerinde ve bağış galalarında giymek zorunda olduğu, son derece saygın ama üzerine biraz kötü oturan lacivert takım elbisesine bakıyor. "Gelmişsiniz."

Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyor? İç çekiyorum. "Bir kez söz verdim mi, sözümü tutarım. Hıyar olabilirim ama pislik değilim."

Benji'nin kendine özgü kıkırdaması odanın öbür ucundan yankılanıyor ve Alek'in dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirliyor. "Elinizi sıkmadığım için beni bağışlayın. Titrek ve terli bir haldeyim."

"O zaman bunu buraya koyayım." Kahvelerle işim bittiği için rahatlamış bir şekilde sonuncusunu tuvalet masasının köşesine yerleştiriyorum.

Şaşkın gözleri daha önce hiç buzlu latte görmemiş gibi hareketlerimi takip ediyor. "Oh. Um, teşekkürler?"

"İçmen ya da atman umurumda değil. Ya da şuradaki dipsiz kuyuya atarsın." Benji'nin çoktan bitirdiği ve bardağın dibindeki şekerli şurubu emmeye çalıştığı yeri işaret . "Ama benimle görüşme planının neden değiştiği hakkında konuşmanı istiyorum."

Kara kaşları, aynı derecede kara olan ciddi gözlerinin üzerinde çatılıyor. Gerçeklikten kopmaya başladığınız türden bir endişeyle parlıyorlar. "Bunu kendim yapmamın bir sakıncası yok."

"Hey." Bana odaklanana kadar bekliyorum ve sesimi alçaltıyorum ki odanın diğer ucuna taşınmasın. "Sorduğum şey bu değildi. Benji neden artık katılmıyor?"

Kaşlarını çatıyor. "Bütün sabah bulanık geçti. Sorulara cevap vermesi gerektiğini öğrendiğinde sahne korkusu yaşadı."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Benji kanepenin ucuna sarılmış, gözleri kapalı. "Bana onu kim olduğunu bilmeden anons etmeyi planladığını ve *şimdi* de toplum önünde konuşmaktan çekindiğini mi söylüyorsun?" İçimden bir ses, gördüğüm kırmızı bayrağın arkasında daha büyük kırmızı bayraklardan oluşan bir ordu olduğunu ve tepenin üzerinden yürüyüp tam olarak ortaya çıkmak üzere olduğunu söylüyor.

İlk kez yüz ifadesi sertleşir. "Kes şunu Colson. Bu gerçekleşiyor ve beni desteklemene ihtiyacım var."

Benji'nin bu sabahki hakareti aklıma geliyor. "En azından adını Google'da arattın mı?"

Suçluluk duygusu öfkesini seyreltmek için içeri sızar.

"Yani... evet?" "Ve?"

Amanda kapıda beliriyor. "Senin için hazırız, Alek!"

Beni geçmeye çalıştığında kolundan tutup bir süre hareketsiz tutuyorum. "Ve...?"

Geri çekilmesini bekliyorum, ama yüzünü ovmak için uzanıyor, makyajı hatırlıyor ve hayal kırıklığıyla elini bırakıyor. "Hiçbir şey, tamam mı? Hiçbir şey bulamadım. Ama bu normal; herkesin sosyal medyası yok."

"Pekâlâ beyler," diye cıvıldıyor Amanda. Alek beni nazikçe başından savarak sete doğru onu takip ediyor. "Sen ve Benji gelip izleyebilirsiniz," diye omzunun üzerinden öyle küçümseyici bir tonla teklif ediyor ki neredeyse homurdanıyorum.

Benji'yi bu odaya kapatıp çatlayana kadar sorguya çekmeyi düşünüyorum, ama baktığımda ayağa kalkmaya çabalıyor. Gözleri Alek'i o kadar büyük bir endişeyle takip ediyor ki sanki röportaj için değil de kalp ameliyatı için götürülüyor. Bu çocuk neyin peşinde bilmiyorum ama adamın bastığı yere taptığı çok açık. "Hadi," diye yumuşuyorum. "Eğer onunla kanepede oturmayacaksan, seni görebileceği kadar yakınında duracaksın."

Başını sallıyor, Alek ve Amanda'nın peşinden giderken yanıma yaklaşıyor. Alek röportajı önceden kaydettiklerini, canlı yayınlamadıklarını söyledi ama oda hâlâ ekiple dolup taşıyor. Craig ve Amanda bir kanepede ve

Alek'i, birinin oturma odasında garip bir sohbet ediyormuş gibi diğlerinin üzerine tünemeye yönlendirin.

Titremesini gizlemek için ellerini kucagında kavuşturarak bize mide bulandırıcı ama kararlı bir gülümseme fırlatıyor. Bırakın başkalarınınkini, kendi duygularımı hissetmekten bile nefret ederim, bu yüzden empati kurmaktan kaçınırım. Ama çenesini cesurca kaldırışına baktığımda ve daha birkaç gün önce toprakta hıçkıra hıçkıra ağlarken çıkardığı sesi hatırladığımda göğsümde bir şeyler sıkışıyor, kalbim sıkışıyor. Benji'ye sevimsiz bir el sallıyor, sonra dikkatini Amanda'ya çeviriyor.

Ona duyamadığım bir sürü şey söylüyorlar, bu da beni çok rahatsız ediyor, sonra beşten geriye doğru sayıyorlar. Yönetmen harekete geçilmesini istediğinde Alek, cimri milyonerlerden bağış koparmak için kullanması gereken o parlak ve çekici gülümsemesini takınıyor.

Sunucu Alek'i tanıtip Lang Aquatic Center hakkında temel sorular sorarken Benji'ye bakıyorum. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, sıkıntılı gözlerle onu izliyor.

Craig notlarına bakarak, "Spor dünyası için heyecan verici haberleriniz olduğunu duydum," diye söze girdi. "Bize biraz bundan bahset."

Geri dönüşü olmayan bir an. Alek'in gerildiğini, gülümsemesinin bozulduğunu görebiliyorum. Sonra onu tekrar zorluyor ve biraz sert de olsa net bir şekilde konuşuyor. "Evet, profesyonel bir koçluk programı başlattığımı duyurmaktan heyecan duyuyorum. İlk yüzücüm Benji Adams ile çalışmaya başladım bile ve önümüzdeki hafta Ohio'daki ilk resmi yarışmasına katılacak."

"Bu muazzam bir haber." Amanda'nın yüzü gülüyor ama seçtiği kelimelerin nötr olduğunu hemen fark ediyorum. Kalbim sıkışıyor ama artık yapabileceğim bir şey yok. "Elbette profesyonel yüzme dünyasıyla uzun ve karmaşık bir geçmişiniz var," diye devam ediyor, "kâr amacı gütmeyen kuruluşunuzun eş direktörü Victor Lang ile birlikte."

"Evet," diye cevap veriyor Alek, bir önceki konuya dönerek. "Yeni yüzücülere sunabileceğim çok fazla uzmanlığım var. İnanıyorum ki bir gün Dünya Şampiyonası'nda ve hatta Olimpiyatlarda yarışan öğrenciler görebiliriz."

"İnanılmaz," diye araya giriyor Craig. "Bize Benji hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

Söz konusu adam kılını bile kıpırdatmadı. Artık nefes aldığından bile emin değilim ve beni en az Alek kadar strese sokuyor.

Benji'den bahsedilince Alek'in tüm vücut dili canlanıyor. "Zeki ve son derece teknik bir amatör yüzücü. Uzun hikâye ama

İkimiz de tatildayken onu keşfetmiş. O gidiyor-" Amanda elini kaldırıp onun üzerinden konuşmaya çalıştığında tereddüt ediyor. "Evet?"

"On sekiz yaşından küçük mü?"

Oda zaten sessizdi, ama bu dört kelimeyle daha da derin bir sessizliğe gömülüyor - kalın, boğucu bir sessizlik. Beynim bir saniyeliğine kapanıyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Alek anlamsızca ona bakıyor. "Pardon, ne dedin?"

"Reşit olmayan yüzücüleri eğitmeyi planlıyor musunuz? Senin..." Bir kelime arıyor. "*Geçmişin* göz önüne alındığında."

Benji ileri atılıyor, ben de tam zamanında bir kolumu beline dolayarak onu durduruyorum. Çırpınıyor ve bana garip bir şekilde çaresiz bir bakış fırlatıyor ama onu göğsüme bastırana kadar geri çekiyorum. Bana karşı sert nefes aldığını, kalbinin güm güm attığını hissedebiliyorum.

Ben de öfkeliyim ama riski değerlendirmek gerektiğine inanıyorum. Onu pusuya düşürmüş olsalar bile, bu soru üzerine sahneye fırlayıp röportajı durdurmak onu çok suçlu gösterecektir. Tıpkı mahkemede yaptığım gibi, bir hareket tarzı seçmeden önce durumun ortaya çıkması için on saniye veriyorum. Benji neredeyse sessiz bir hırıltı çıkarıyor ve tekrar debeleniyor, ben de diğer kolumu ona doluyor ve sıkıca tutuyorum.

Alek konuşmadı, hatta kımıldamadı bile. Konuşmaya karar vermeden hemen önce, omuzlarını geriye çekerken ceketinin kumaşının kaydığını görüyorum. Benji'nin gerilmesinden onun da bunu gördüğünü anlıyorum.

Boğazını temizleyen Alek dönüp doğrudan ortadaki kameraya bakıyor. Sesi boğuk ama bütün gün olduğundan daha güçlü çıkıyor. "Bunu bir kez söyleyeceğim ve bir daha asla söylemeyeceğim, bu yüzden hepinizin kayıta olduğundan emin olun. Sorunuza cevap vermek gerekirse, Benji yirmi üç yaşında. Ama bir şeyi çok net ifade etmek istiyorum. Washington'daki kar amacı gütmeyen toplulukta istediğiniz yere gidebilir ve istediğiniz kişiyle konuşabilirsiniz; hepsi Lang Aquatic Center'ı bilir. Size programlarımız aracılığıyla güvenlik, destek, arkadaşlık ve amaç bulan tanıdıkları biriyle ilgili bir hikaye anlatacaklardır. Bu konuda asla övünmüyorum, çünkü yaptığımız iş benimle ve egomla ilgili değil. Ancak hayatımın her anını, babamın dünyaya getirdiği kötülüğün bir kısmını bile dengeleyecek kadar iyilik yapmaya adanmışımı anlamanızı istiyorum. Bu yüzden buradayım ve bu yüzden geleneksel eğitim programlarına erişimi olmayan insanlar için bir koçluk programı başlatıyorum." Gözleri hafifçe kayıyor, böylece kameranın arkasından bana bakıyor. "Bu spor

Yüzme Clint Simmons'a ait değil. Ben de değilim." Amanda'ya geri döner "Sanırım bu sorunuzu yanıtlıyor."

İki sunucu da bir süre aval aval ona bakar. Sıcak bir haber yakalamamanın heyecanı dedikodu çıkarma meraklarından daha ağır basıyor olmalı ki Craig notlarını bırakıp alkışlıyor. "Bu çok güzel, Alek. Paylaştığın için çok teşekkürler."

Benji'nin elleri göğsünde tuttuğum koluna dolanıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. Tutuşumu sıkılaştırıp ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "O iyi. Onunla işleri bitti." Yanağım onun yay gibi kumral saçlarına yaslanmışken, keşke beynine girip düşüncelerini okuyabilseydim. Bu her şeyi çok daha basit hale getirirdi.

Amanda anlamsız şeylerle ilgili birkaç yumuşak soru yöneltiyor, ardından el sıkışarak ve teşekkür ederek kaydı sonlandırıyor. "...seni akşam yemeğine davet ediyorum..." gibi bir şeyler söylediğini duyuyorum ama Alek kibarca reddediyor. Kör edici ışıklar altında gözlerini kırıpıştırarak sahneden iniyor, sonra da neredeyse koşarak odadan çıkıyor. Benji'yi bırakıyorum, o peşinden koşarken ben daha ölçülü bir tempoyla onu takip ediyorum.

Alek'i koridorun duvarına yaslanmış, başını geriye eğmiş, nefes nefese kalmamaya çalışırken buluyorum. Yüzü bitkin görünüyor ve makyajının kenarlarında boncuk boncuk ter olduğunu görebiliyorum. "Şu anda hiçbir konuda fikrini duymak istemiyorum," diyor ben daha ağzımı açmadan. "Sen haklıydın, *falan filan*. Anladım."

Benji, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş volta atarken, "Bu bir sürü saçmalık," diye homurdanıyor.

Alek gözlerini kısarak ona bakıyor, sesi kenarlardan yıpranmış. "Öyle mi? Yüzücümü sikmem saçmalık mı? Oh, bekle..."

"Hayır," diye tersliyor Benji, öfkeyle doğrulurken. "Bu babanın yaptığına hiç benzemiyor ve bunu sen de biliyorsun."

"Bizi ortadan kaldırmaya ve itibarımızı zedelemeye yettiği sürece bunun hiçbir önemi yok."

"Ama..." Benji'nin çenesi sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi çalışıyor. "Sen kazandın."

Mükemmel bir cevabınız vardı."

"Henüz kazanmadı," diye belirtiyorum kendimi tutamayarak. "Bildiğimiz kadarıyla, en kötüsü daha başlamadı bile."

Alek beni inceliyor, sonra başını sallıyor. Sonunda neye imza anladı. Gözlerinde savaşmaya devam edecek gücü olduğunu görebiliyorum ama bu gece değil. "Sadece eve gidip bu pisliği yüzümden temizlemek istiyorum."

Aramızda bakışan Benji hayal kırıklığı içinde ofluyor. "İkiniz de berbatsınız. Alek mülakatta başarılı olunca takımınız Dünya Kupası'nı kaybetmiş gibi davranıyorsunuz. Bunu kutlamalıyız." Biri Alek'ten, diğeri benden olmak üzere iki inanmaz bakışa maruz kalıyor ama bu onu korkutmuyor. "İçki almaya gidiyoruz."

"Değiliz," diyorum hızlıca ama gözlerinde anlamam için yalvaran bir ateşle bana dönüyor. Bakışlarını takip ederek Alek'i tekrar inceliyorum. Gururla ayakta duruyor ama yüzü perili görünüyor, sanki onu cehenneme kadar kovalayan gölgeler çok yaklaşmış gibi. Benji onu bu şekilde yalnız bırakmamızı istemiyor. "Siz ikiniz içmeye gidebilirsiniz," diye açıklıyorum. "Bu beni ilgilendirmez."

"Ben iyiyim," diye zayıfça itiraz ediyor Alek ve Benji bacağıma tekme atıyor.

"Tanrı aşkına. Birkaç sokak ötede iyi bir bar biliyorum." Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Bir şey olmaz. Alek sarhoş olacak bir tip değil ve ikimiz Benji'yi dizginleyebiliriz. Birkaç dostça birayı paylaşacağız, sonra eve gidip kanepede, bacaklarımın altında bir köpek ve başımın arkasında kucaklanmış başka bir köpekle kestireceğim.

"Sanırım senin evine gitme vakti geldi."

Burada bulunduğumuz süre boyunca Benji'nin çözülmüş kravatına ve açık gömlek düğmelerine bakmaktan kaçınmaya çalışıyordum, ama dikkatimi ona vermekten başka çarem kalmayana kadar öne eğildi.

Başımı sertçe sallıyorum. "Benim evime gitmiyoruz."

"Onu burada mı bırakmak istiyorsun?" İkimiz de Alek'e bakıyoruz. Sandalyesine uzanmış, başını arkaya yaslamış, sanki sadece kendisinin duyabileceği bir konçertoyu yönetiyormuş gibi parmaklarını sallıyor - kesinlikle tepedeki hoparlörlerden gelen Michael Jackson değil. Son bir saatimi Gray'le birlikte barlara gittiğimiz zamanlara dair anılarla oyalanarak geçirdim. Onun dünya hakkındaki ansiklopedik bilgisiyle trivia gecesinde herkesi mahvetmesini izlerken mutlu bir şekilde sarhoş olurdum. Buraya gelmek bana sadece eğlenmeyeli ve başka biriyle var olmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlatıyor.

Alek'in bira bardaklarının arasına kim bilir neler sıkıştırdığını fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim. Yüzü ve boynu,

Banyoda ovalayarak temizlediği gözleri kıpkırmızı ve cam gibiydi. Bunun olmasına izin verdiğim için kendime çok kızgıyım.

"Evime gelmeyecek," diye vurguluyorum. "Onu eve götüreceğiz."

Tırnağını kemiren Benji dudaklarını büzerek bana bakıyor. "Tamam." Sesini yükseltiyor. "Hey Alek, nerede yaşıyorsun?"

Başını masaya yaslayan Alek, bize göz kırpana kadar yan çeviriyor. "Kesinlikle eşcinsel insanların olmadığı bir yerde yaşıyorum" diye mırıldanıyor. Vay be. Sadece çakırkeyif değil, kendinden geçmiş.

"Elbette, dostum. Peki bu nerede olabilir?" Benji küçük sevimli bir sırıtışla ayaklarını kucağıma koyuyor ve ben de onları itiyorum.

Alek derin bir nefes alır. "Bir kız arkadaşım var, yani... bir sikim var. Sürekli kaldırıyorum. Çok büyük, Viagra yok." Cümleleri birbirine karışıyor ve anlaşılması neredeyse imkânsız, sonu gelmeyen bir kelimeye dönüşüyor. Sonra masanın kenarına eğiliyor ve ben dikkat etmediğimde bir personelin yanına koymuş olması gereken çöp kutusuna kusuyor.

Benji kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Evini bulmada iyi şanslar."

"Peki ya ehliyeti?"

"Güncelliğini yitirdiğine güvenip onu rastgele bir yerde kaldırıma mı atacaksın?"

İkinci rom ve kolamı bitirip bir kenara itiyorum. "Onu evine götür o zaman."

Hemen başını sallar. ". Gerçekten kötü oda arkadaşlarım var. Lütfen? Muhtemelen havalı bir evde yalnız yaşıyorsundur."

Durumun kontrolünü kaybediyorum ama dayanmaya çalışıyorum. "O benim kanepemi kullanabilir ama sen eve gidiyorsun. Bu bir yatıya kalma değil."

Alek inleyerek yüzünü peçeteye siliyor, sonra başını Benji'nin kucağına yaslıyor. Çocuk bir parmağını hafifçe kulağında gezdiriyor, sonra yatıştırıcı bir şekilde saçlarını okşuyor. "Bir şeyin yok, yanıdayım." Pes etmeyince, Alek'in gevşek kollarından birini tutup bana doğru uzatıyor. "Al onu o zaman. Umarım iki yüz bin dolarlık arabana kalmaz ve hasta çantasını tutacak kimse olmaz."

Ne demek istediğini vurgularcasına kolu bırakıyor ve kol bir taş gibi düşerek aramızda gevşekçe sallanıyor. Alek itiraz eden bir inilti çıkarıyor ama kıpırdamıyor. Benji bana şöyle bir bakış attı.

"Hayatında sana hiç *hayır* diyen oldu mu?" Barmene bahşiş vermek için cüzdanımı karıştırırken yakınıyorum.

Benji yüzünü nötr tutuyor ama ağzının kenarlarının gerildiğini görebiliyorum. Başka tarafa bakarak elini Alek'in buruşuk gömleğinin sırtında aşağı yukarı gezdiriyor. İkisi de bu şekilde garip bir şekilde savunmasız görünüyorlar.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıyorum. "Sıkı bir uyum olacak. Kusmuk torbası görevindesin."

Ben hesabı öderken o da boktan bir sırtışla Alek'i ayağa kaldırmaya çalışıyor. Siyah saçlı adam Benji'nin küçük bedenine yaslanarak sallanırken gözleri sadece yarı açık. Arabama ulaştığımızda, sanki hayatında hiç motorlu taşıt görmemiş gibi bakıyor. "İyi misin?" Anahtarlarımı çıkararak retorik bir şekilde soruyorum.

Kuru dudaklarını yalıyor ve bozuk heceler mırıldanıyor. "Peşimden geleceklerini söylemiştin. Dinlemediğim için özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim. Gerçekten, gerçekten, gerçekten-"

"Anladım." Benji'ye ortaya geçmesi için el sallıyorum, çünkü o en derli toplu olanı. Alek'in başının arkasını elimle koruyarak, barmenin bize verdiği bir tomar plastik poşeti tutan küçük koruyucu meleşine sarılması için onu aşağı indiriyorum. "Olan , şimdi ayaklarınızı arabaya sokun ve bir gün daha savaşmak için yaşayın."

"Gray senden çok daha iyi," diye somurtuyor.

"Bundan hiç şüphem yok." Beni dinlemedi, ben de ayakkabımın ucuyla bacağına tuttum ve kapıyı çarpmadan önce içeri ittim.

Yarın oturup bugünün her anını küçük, sevimli bir günlükte anlatacağım. Ve ne zaman bu iki adamdan biri benden bir şey yapmamı istese, günlüğü çıkarıp yazdıklarımı tekrar okuyacağım ve kendime neden bir daha asla bu duruma düşmeyeceğimi hatırlatacağım.

Chapter 14

Benji

COLSON benim ailemin zenginliğine yaklaşamaz ama belli ki zengin. LED sokak lambaları ve devasa, yüz­süz evlerle kaplı kapılı bir mahalleden geçerken bir tür malikaneye yanaşmayı bekliyorum. Cole, geniş arazide başka bir bina olmadığını fark edene kadar stüdyo ya da misafirhane olduğunu düşündüğüm, beton ve camdan yapılmış yazlık büyüklüğünde bir binanın önünde motorunu durduruyor. "Bu sizin mi?"

"Ben öyle rastgele evlerde durmam," diye tersleyerek dışarı çıkar ve kapıyı arkasından sertçe çarparak kapatır. Bütün gününü boşa harcamak ve Alek'in yol boyunca kusmasını dinlemek arasında -bir çantada, ama yine de- sanırım Colson'ın işi bitti. Beni baygın bir adamla terk edecekmiş gibi eve doğru yürüyor ama sonra , duraklıyor ve yolcu kapısını açmak için tekrar geri dönüyor.

Onun kaldırması ve benim itmemle Alek'i temiz akşam havasına çıkmaya zorluyoruz. Adam ayaklarını altına almayı reddediyor, bu yüzden Colson onun tüm yoğun, kaslı vücut ağırlığını taşımak zorunda kalıyor. Ben ayağa kalkıp ortada ezilmekten kaynaklanan krampları esnetirken, Alek mide bulandırıcı bir öğürme sesiyle yüzünü Colson'ın omzuna gömüyor.

"Üzerime kusma," diye mırıldanıyor Cole, sanki bu benim suçummuş gibi başının üzerinden bana bakarak. Boşta kalan eliyle bana bir anahtar seti fırlatıyor. "Porsche amblemi arabayı kilitler ve plastik fob ön kapıyı etkinleştirir. Acele edin lütfen."

Arabayı hallettikten sonra, tertemiz beton basamaklardan yukarı çıkıyorum ve çipi evin derinliklerinde önce klik sonra bip sesi çıkaran dijital kilide dokunduruyorum.

"Kapıdan sağa dönün ve 4335'e girin," diye homurdandı Colson, Alek'i kalçasına yaslayarak. "Alarm çalmadan önce."

Karanlık girişe doğru kaçıyorum ve gözümü kısarak loş ışıklı düğme paneline bakıyorum. Ailem güvenlik sistemleri için fazla zengin -daha doğrusu, sistemlerimiz korumalar ve yüksek teknoloji gözetim içeriyor- bu yüzden hiçbir şeyi bozmadan devre dışı bıraktığımda rahatlıyorum. Colson'ın özel hayatına bir göz atma hevesiyle kısa koridorda ilerleyerek mutfak-oturma odası kombinasyonuna giriyorum.

"Benji, bekle bir dakika-" Colson arkamdan uyarıyor, aynı anda sekiz cılız bacaklı ve uçuşan saçlardan oluşan bir canavar köşeyi dönüp bana saldırıyor. Ben de o kadar ayık değilim, bu yüzden ağzım açık donup kalıyorum ve ölmeyi bekliyorum.

Başımın üzerinde bir ışık yanıyor ve sekiz bacaklı canavar, uzun ipeksi tüyleri ve şimdiye kadar gördüğüm en gülünç yüzleriyle kalçam kadar uzun, dört bacaklı iki köpeğe dönüşüyor. Siyah olan arka ayakları üzerinde zıplayarak üzerime atlıyor, diğeri ise daireler çizerek kuyruğunu öfkeyle sallıyor.

"Eğil Hamlet," diye bağıyor Colson arkamdan, diğeri köpek bacaklarının arasından geçmeye çalıştığında hayal kırıklığıyla hırlıyor. "Tanrı aşkına, siz ikiniz yoldan çekilecek misiniz? Etli çubuk ister misiniz? İkram mı?"

Bu sözler üzerine köpekler mutfağa doğru o kadar hızlı koşuyorlar ki patileri yerde kayıyor. Bir çift metal köpek kasesinin iki yanına oturuyorlar, heyecandan titriyorlar ve özlem dolu gözleriyle içimizi deliyorlar.

"Ne oluyor lan?" Colson Alek'i yanımdan sürüklerken kıkırdıyorum. "Bunlar gerçekten köpek mi?"

"Evlat edinme ajansı beni buna inandırdı," diye terslenen adam Alek'i yumuşak bej kanepeye yatırıyor. Alek'in gevşek vücudu anında yana doğru devriliyor ve şaşkın bir iniltiyle top gibi kıvrılıyor. "Şu dolabı aç ve patlamadan önce onlara birkaç kuru et getir."

İri yarı yaratıkların yanına sokuluyorum ve yanlarından geçerek plastik bir kutu ödül maması alıyorum. Kapağı çevirir çevirmez, dudaklarının arasından uzun salya şeritleri damlıyor. "Ama karıncayıyenlere benziyorlar." Her köpek kibarca bir ödül maması alıyor, ardından köşedeki rahat yastığa doğru tırıs gidiyor ve orada bir yığın uzuv halinde yere yığılıyorlar.

"Ne kadar kaba." Colson raftan bir bardak alır ve suyla doldurur. "Onu dinlemeyin, lordum ve leydim."

Arkası dönük olduğu için ağzımın neşeyle açıldığını fark etmedi. Bir adamın bu kadar sevimli olabileceğini bilmiyordum. Onun da fark ettiğinden emin değilim.

"Alo?" Kanepeden boğuk, ağlamaklı bir ses yükseliyor. "Neredeyim ben? I?"

Colson'ı gözlerini devirirken yakalıyorum ama su bardağını karşıya taşıyor. odaya giriyor ve koyu kırmızı ahşaptan yapılmış, el oyması çarpıcı bir sehpanın kenarına oturuyor. "Benim evimdesin. Benji de burada." Benji'ye ulaştığında

Adam Alek'in elini tokatlayarak uzaklaştırır. "Tamam, çok sarhoşsun. Otur ve biraz su iç."

"Ben sarhoş olmam," diye homurdanıyor Alek, daha sıkı bir topun içine kıvrılıyor.

Colson bana kederli bir bakış fırlattı. "Bu çok açık, çünkü nasıl hızlanacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

Onu kurtarmaya geliyorum, kanepeye çöküyorum ve dik oturana kadar Alek'in kolunu çekiştiriyorum. Nemli elini alnına bastırıyor ve biraz sallanarak inliyor. Odanın nerede olduğunu bile bilmezken odanın etrafınızda dönmesi berbat bir şey olmalı. Hiç düşünmeden parmaklarımı onunkilerin arasına sokup rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. "Derin nefes al."

Talimatlarıma aldırmadan, donuk gözlerle bana bakıyor. "Kötü bir şey yaptım," diye mırıldanıyor. Onu susturduğumda, beni susturmak için beceriksizce işaret parmağını ağzımın üzerine bastırıyor. "Çok kötü bir şey."

Parmağını yüzümden çektiğimde direnmiyor. "Bildiğim iyi oldu. Cesetleri nereye gömmemiz gerekiyor?" Şaka yapmamalıydım, çünkü bu onun kafasını o kadar karıştırıyor ki neredeyse kelime üretme yeteneğini kaybediyor. Kafasını temizlemek için sallıyor, sonra odanın daha fazla dönmesine neden olduğunu fark edince duruyor. Alek işaret parmağını ona doğru salladığında Colson'ın kaşları havaya kalkıyor. "Onu öptüm. Hem de çok. Ama seni de çok öptüm ve bu kötü bir şey."

"Hey, sorun yok." Gülmemeye çalışarak uzanıp saçlarını düzeltiyorum. Bu çok saçma ama Alek ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Havuzda demek istiyorsun, değil mi? Hepimiz öpüştük, sorun yok." İkinci seferden, dersten bahsetmemeyi tercih ediyorum çünkü bu Colson'ı ilgilendirmez.

"Ders ne olacak?" Alek sefilce ısrar ediyor. *Bu kadarı da fazla.*

"Ve sahilde, karanlıkta. Özür dilerim. Çok özür dilerim. I-"

Colson aniden ayağa ve migreni tutmuş gibi avucunu alnına bastırıyor. "Daha önce hiç özür dileyen bir sarhoş duymamıştım ve bu bende ölme isteği uyandırıyor."

"Siz ne zaman bir plajda öpüştünüz?" Ona kaşlarımı çatıyorum. Bu düşünce bende kötü duygular uyandırıyor ama hoşlandığın adam başka birini öptüğünde hissetmen gereken duyguların bunlar olduğunu sanmıyorum. Sadece orada olup izleyemediğim için kızgıyım. "Colson?"

Bana cevap verip vermeyeceğine karar vermeden Alek öne doğru eğiliyor ve az önce içtiği suyu güzel mavi ve altın rengi halının köşesine kusuyor.

"Aman Tanrım." Colson'ın çenesi gözlerini kapatırken esniyor. "Bu lanet adam."

Alek'in sırtını sıvazlıyorum ve Colson'a şımarık bir sırıtış sunuyorum. Beni davet etmeden Alek'i öptüğü için ona hak verdim. "Ona iyi davran. Bugün bir kahramandı."

"Yanan bir tren dolusu yetimi kurtarmış olması umurumda değil. Sadece yeri doldurulamaz halımın üzerine kustu."

"Tamamen değiştirebiliriz. Sanırım Target hâlâ açık." Bana doğru öfkeli bir adım attığında sırıtışım genişliyor, vücudumda sıcaklık dönüyor. Ama kendini tutuyor ve yavaş bir nefes veriyor.

"Bunu temizleyeceksin. Ne kadar şanslısın. Mutfakta kağıt havlu ve çöp torbası var."

Adil görünüyor, bu yüzden Colson Alek'i kaldırıp yatak odasına açılan bir kapıdan geçirirken ben de malzemeleri topluyorum. Muhtemelen Alek'in tekrar hastalanmayacağından emin olmak için bir süre orada kalıyor ve ben işimi bitirip ellerimi yıkadıktan sonra çıkıyor.

Sadece ikimiz olduğumuz için hava ağır ve yüklü geliyor. Colson iki bardak daha su dolduruyor ama ben daha heyecan verici bir şeyler bulmak için dolapları açmaya başlıyorum. "Eminim buralarda en iyi raflardan bir şeyler vardır," diye ima ediyorum.

"Hayır." Yanımdaki tezgâha yaslanıyor ve ben ona bakmak zorunda kalana kadar başını eğiyor. "Bütün bunları sen mi ayarladın ya da ne olacağını düşünüyorsun bilmiyorum ama hepimiz biraz su içip uyuyacağız."

Elimi soğuk mermer tezgahın üzerinde parmaklarım onunkine çarpana kadar kaydırıyorum. En ufak bir temas bile aletimin uyanmasına ve sertleşmesine neden oluyor. "Emin misin?" Kısık sesle mırıldanıyorum.

Ona uzandığımda elini çekip bileğimi tutuyor. Kıvırmaya çalışıyorum ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor. Benimki de bundan hoşlanıyor. "Senin hakkında konuşmayı tercih ederim."

Masumca göz kırpyorum. "Peki ya ben?"

Nefesinin yanağıma değdiğini hissedebileceğim kadar yakınımda. "Oh, bilmiyorum. Adınla, kim olduğunla ve mülakatta sorulara neden cevap vermediğinle başlasan nasıl olur?"

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki onu zar zor duyabiliyorum. Şu anda her şeyi anlatabilirim. Belki bana yardım etmeyi teklif ederdi. Ama hem Alek'i hem de yüzmeyi kaybederim, bulduğum tek iyi şey elimden alınmış olur. Alt dudağımı dışarı çıkarırken Colson'ın gözleri ağızıma kayıyor. "Belki de sadece utangacımdır."

Elinin arasına sıkışmış koluma bakarak homurdanıyor. "Evet, çok uysal ve yumuşak konuşuyorsun. Eğer ona biraz olsun değer veriyorsan, bu da bir yalan değilse, o zaman-"

"Siktir git." O kadar sert çekiyorum ki bırakmak zorunda . "Bu bir yalan."

Koyu renk gözleri sakince benimkileri tutuyor. "Emin misin?"

"Bunların hiçbirinin önemi yok. Ünlü olduğumuzda geri gel, ne zaman Onun için tüm şampiyonaları kazandım ve Olimpiyatlar için hazırlanıyoruz. Eminim o zaman söyleyecek bir şeyin olmayacak." Arabasız gidemeyeceğime göre, bir sonraki en iyi şeyi yapıp yatak odasına daldım ve kapıyı Alek'i uyandıracak kadar sert değil ama bir şey anlatacak kadar sert çarptım.

Colson ceketini, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardıktan sonra onu kabarık gri yorganın altına dikkatlice yan yatırdı. Ağzı açık, yüzü solgun ve saçları dağınık olsa bile çekici görünüyordu. Göğsümü sıkıştıran suçluluk duygusunu, yükselen panik hissini görmezden gelmeye çalışarak ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa, onun yanına girdim. Bunu birçok kez hayal etmiştim ama rüyalarımda Alek çıplaktı ve akli başındaydı ve ben ağlamanın yarısına bile gelmemiştim. Muhtemelen en fazla kadar yaklaşabilirim, bu yüzden vücut ısını hissedebileceğim yatağın ortasına doğru gizlice ilerliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime anlattığım o mükemmel hikâyeyi hatırlamaya çalışıyorum; yüzüşüm o kadar mükemmel ki sonunda her şeyin yoluna girmesini tek başıma sağlıyorum.

Alek

Sarsılarak uyandığımda, nefes nefese kalmıştım, ağzımın tadı iğrençti ve başım uyuşturucu dolu parti günlerimden beri hissetmediğim türden bir acıyla zonkluyordu. Bedenimi saran yatak benimki gibi kokmuyor. Lavanta deterjanı, köpek ve yüzümü Colson'ın göğsüne gömdüğümde aldığım kokunun en hafif önerisi var. Tavandaki tavan penceresi, odanın kenarlarındaki yabancı mobilyaları belirginleştirecek kadar ay ışığını içeri alıyor.

Yuvarlanıyorum ve yanımda başka bir beden olduğunu fark ettiğimde neredeyse çılgık atacağım. Kalbim gümbürdeyerek yataktan geriye doğru yuvarlanıyorum ve Benji'nin uyuyan yüzünü ortaya çıkaracak kadar sarı ışık saçana kadar başucu lambasını kurcalıyorum. Başımı arkaya eğip nefes almaya çalışırken, vestibüler sistemim hangi yönün yukarı olduğunu hatırlamakta zorlanıyor. Bara varışımla şu an arasındaki boş siste bir şey, bu odanın Colson'a ait olduğundan emin olmamı sağlıyor.

Ben yatağın kenarına tüneyip uzak duvardaki televizyona, yerdeki tüylerle kaplı köpek yatağına ve yatağın üzerinde asılı duran eski bir Porsche'nin devasa sanat eserine bakarken Benji kıpırdamıyor. Onun yatağı. İnsanları becerdiği yer. Yatak başlığına baktığımda, çıtaların üzerinde tam da birinin kement atarken tutunduğu yerde aşınmış bir nokta görüyorum. Bu görüntü, akşamdan kalma halimle birleşince yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum.

Görüşmeyi hayal meyal hatırlıyorum, ardından lüks bir bara dair bulanık görüntüler geliyor. Arada kendimi utandırmış olmam gerektiğinden emin olmaktan başka bir şey olmadan bir yerden başka bir yere ışınlanmak savunmasız bir duygu. Düşüncesizce telefonumu çıkarıp öğleden sonra uyumaya ve bütün gece uyanık kalmaya meyilli olan Victor'a mesaj atıyorum.

Ben: Colson'ın yatak odasındayım.

Anında cevap veriyor. *Bana yapmadığını söyle. Zaten aldığım terapiden daha fazlasını kaldıramam.*

Ben: Tabii ki hayır. Zil zurna sarhoş oldum ve onun evinde ayılmama izin verdi.

V: Dolabında BDSM zulası var mı? Ben:

Onun lanet dolabına girmeyeceğim.

Bir duraksamadan sonra, bir uzlaşma öneriyor. *Yan masasında dildo falan var mı diye bak. Bana resimlerini gönder.*

Başucu çekmecesine kaşlarımı çatarak bakıyorum, kendime bunun ne kadar uygunsuz ve nankörce bir davranış olacağını söylüyorum. Tepkisiz Benji'ye bir bakış atarak çekmeceyi açıyorum. Birkaç prezervatif paketinin arasında bir şişe kayganlaştırıcı yuvarlanıyor ama çekmecenin büyük bir kısmı kitap ve kâğıtlarla dolu. Bir deste kitabı çıkarıp dizimin üzerinde dengeliyorum ve kitapların kapaklarını kontrol ediyorum. Colson'ın her ne hakkında okuyacağını düşündüysem, bu yerli bitki bahçeciliği ve sürdürülebilir ekoloji değildi. İkinci kitabın kendi havuzunu kazmak ve doldurmakla ilgili bir sayfasına kulaklarını tıkamış.

Görünüşe göre bahçe işleriyle ilgileniyor, Victor'a mesaj atıyorum, o da sadece göz deviren bir emoji ile yanıt veriyor. Ön kapağın içine sıkıştırılmış katlanmış kâğıt, şüpheli bir şekilde çizilmiş ama çok ayrıntılı bir ev ve peyzaj planına dönüşüyor. Dikkatli çalışmak yerine, Colson bir sürü kalın işaret koymuş, sonra geri dönüp beğenmediklerini *hayır* ve *senin neyin var* gibi dramatik notlarla agresif bir şekilde karalamış gibi görünüyor. Tüm vücudum ağrısa da beni gülümsetiyor.

Kitapları bir kenara koyup pantolonumu giyiyor, ceketimi ve ayakkabılarımı alıyorum. Tenime hafif bir sıcaklık yayan ısıtılmalı zemini geçerken bacaklarım hâlâ biraz titriyor. Victor ve ben tüm paramızı kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa yatırmamış olsaydık, böyle bir yerde yaşayabilirdik. Ama ısıtılmalı zeminin tadını çünkü artık yataktan kalkmak için bir nedenim olmazdı.

Yatak odasının kapısını hafifçe aralayıp başımı hafifçe aydınlatılmış oturma odasına uzatıyorum. Colson kanepede dizüstü bilgisayarıyla uzanmış, hâlâ pantolonunu giymiş ama gömleğinin düğmelerini tamamen açmış. Borzoi anladığım iki komik görünümlü köpek iki yanına sokulmuş. Siyah olan kucağında bilgisayar kaburgalarının üzerinde dururken, kırmızı başı göğsündeydi. Bir süre onu izlemiş olabilirim ama kırmızı köpek başını kaldırdı ve küçük bir uyarı hırıltısı çıkardı. Colson bana bakıyor, dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve bir kenara koyuyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yatak kapısını kapatarak, kanepenin diğer ucuna oturmak için beceriksizce geçiyorum. Bu, zıplayıp uzaklaşan köpekleri rahatsız etmiş gibi görünüyor. "Sanırım öyle. Bakın, baygınken yaptığım ya da söylediğim her şey için çok özür dilerim."

Dudakları seğiriyor. "Çoğunlukla durmadan özür diledin. Bu gerçekten havayı bozdu."

Kendime rağmen gülüyorum. "Peki ya Benji? Orada kendini evinde gibi hissediyor."

"Oh." Küçümseyici bir el salladı. "Onu üzdüm, o da rahatlamak için diğer babasına koştu."

Birbirimize bakarken bir anlık ölüm sessizliği oluyor, kelimeler ağır bir şekilde aramızdaki kanepeye düşüyor. Yüzünü buruşturdu. "Unut bunu. Ona kendisiyle ilgili sorular sormaya çalıştığım da sustu ve konuşmayı reddetti. Onun hakkında endişelerim var."

Kızgınlık göğsümde alev alev yanıyor. "Şunu keser misin? Bu senin sorunun değil."

Colson cevap vermiyor; sadece yüz hatlarımı öyle dikkatle inceliyor ki nefes alamıyorum. Bana doğru uzandığında geriliyorum ama geri çekilmiyorum. Uzun parmakları çenemi yakalıyor ve yüzümü yana çeviriyor, sonra boynumda soyunma odasındaki izinin henüz tamamen kaybolduğu noktayı okşuyor. "Sen her zaman iyi adamsın," diye mırıldanıyor. "Mükemmel Alek. Ama içten içe sen de bencilsin. Onu ve sana verebileceklerini istiyorsun, bu yüzden uyarı işaretlerini görmezden geliyorsun."

"Hayır." Sesim bana ihanet ediyor, çocukça ve inandırıcı gelmiyor. "Ben sadece ona güveniyorum."

Colson başını yavaşça sallıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Sana inanmıyorum."

Elini itiyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum, her ne kadar orada anlamsızca durmaktan başka bir şey yapamasam da. "Bak, Colson. Umurunda mı değil mi? Umurunda olmadığını söylüyorsun ama burada olmaya hakkın varmış gibi davranarak geri gelmeye devam ediyorsun. Ya varsındır ya da yoksun. Var olmadığın sürece de söylediğin hiçbir şeyi dinlemem için bir neden yok."

Muhteşem yaşlı adam beni dinlerken çenesini kaldırıyor, lamba ışığı saçlarında ve cildinde parlıyor. Benji- gibi esnek ve kusursuz değil, ben konuşurken derinleşen ince kaz ayakları ve kaş çatma çizgileri var. Ağzımın onunkinin şeklini hatırlamadığı bir saniye bile geçmiyor. Tüm dikkatleri üzerine çeken Benji ama ben de bu adamı istiyorum, o kadar yoğun ki midem bulanıyor. Uzun bir aradan sonra, hayal görüyor olabileceğim kadar silik bir gülümseme sunuyor. "Haber istasyonunda iyi iş çıkardın."

Bu sefer çenesini avucumun içine alıyorum. Elimde değil, sanki bedenim iki kutup arasında kalmış bir mıknaş gibi; biri burada, diğeri arkamdaki odada. "Konuşmamı gerçekten dinledin mi? Bunca zamandır sana anlatmaya çalıştığım şey buydu."

Başını avucuma doğru eğiyor, hafifçe bastırıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Dinledim ama yine de muhakeme yeteneğinizi ciddi şekilde sorguluyorum. Sen bir

inatçı piç."

Başparmağım yanağını okşuyor. "Sen diyorsun."

Aniden ayağa kalktığında odadaki atmosfer bozuluyor, geriye doğru sendeliyorum. Sehpadan bir bardak alıyor ve mutfığa çekiliyor, zaten temiz görünmesine rağmen duruluyor. "Bak. Ben ülkeden ayrılmadan önce bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin." Bardağı yere bırakıp yatak odasını işaret ediyor. "Ama o küçük dinamit parçasına dikkat etmelisin ve hepimiz oyun oynamayı bırakmalıyız."

Sözler beklediğimden daha fazla acıtıyor, kalbimin açmaya devam ettiği parçalarını acıyla parçalıyor. "Bu benim için bir oyun değil. Siz ikiniz oyun oynuyor olabilirsiniz ama ben tüm geleceğimi riske atıyorum." Bir an öncesinin dipsiz arzusu, onun kendini beğenmiş suratının beni her zaman aşağılık hissettirmesine karşı duyduğum acıyla iç içe geçiyor. "Ben gidiyorum. Tate beni alacak."

Ben ön kapıya yönelirken arkamdan "Bekle," diye sesleniyor. "Benji ile ne yapmam gerekiyor?"

"Onu dışarı atmak mı? Bilmiyorum. Onu benim sorunum yapmamamı söyledin, o yüzden yapmayacağım." Bunun üzerine kapıyı vurarak kapattım ve ayakkabılarımı giymek için basamakta durakladım.

Kaldırımda öfkeyle Tate'i beklerken aklım başıma geldi -Colson bana tekrar yardım etmeyi kabul etti. Onu ne kadar delirttiğimi söylese de hep yapıyor. Ve bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Chapter 15

Alek

Maya gittiğinden beri daha küçük bir yatak alma fikriyle . Bazen eskiden başka birinin yattığı yerde oluşan boşluğu dengelemek için büyük boy yatağımızda çaprazlama yatıyorum. Giderek daha çok, sakın ve sevimli bir Cumartesi sabahında yatağımı asla paylaşamayacağım iki adamı düşünmeme neden oluyor.

Bugün, Benji'nin buluşması için Columbus, Ohio'ya en ucuz biletleri ararken, boxer'larımı yatağa yayılmış, bir fincan kahveyi göğsüme yaslamış durumdayım. Röportajım birkaç gün önce yayınlanmış, izleyiciler zar zor hatırladığım tutkulu konuşmamı överken olumlu tepkiler almışlardı. Yine de ufukta büyüyen karanlık bir gök gürültüsünü izliyormuşum gibi bir korku hissinden kurtulamıyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum çaldı. Tate'in adını gördüğümde dizüstü bilgisayarımı bırakıp cevap vermek için uğraşıyorum. Bir terslik var; adam insanları aramaktan nefret ediyor. Oturur pozisyona geçip, öğrencilerimin benim için yaptığı *1 numaralı Bay Alek Öğretmen* kupamı bir kenara bırakıyorum ve bacaklarımı yataktan aşağı sallıyorum. "Her şey yolunda mı dostum?"

"Sana gönderdiğim e-postayı kontrol et," diyor selam bile vermeden.

Onu hoparlöre alıyorum ve bildirimlerimdeki mesajı açıyorum - iki haber sitesi bağlantısı içeren boş bir e-posta. Parmağım ilkinin üzerinde geziniyor ama bilmek istemiyorum. "Tate, bu..."

"Hayır, bu iyi değil. Sadece aç onları."

Her bir bağlantıya tıklayıp başlıkları gözden geçirirken boş midemde kahve çalkalanıyor.

Kâr amacı gütmeyen kuruluşun başkanı, tartışmalı aile koçluğu imparatorluğunu yeniden inşa etmek için kenara çekiliyor.

Bağışçılar, yöneticinin kişisel bir girişim başlatması üzerine yüzme sivil toplum kuruluşunun fon kullanımını sorguluyor.

"Ben... Ne?" Kelimeler, önümdeki ekranda bir odaklanıp bir kayboluyor.

Ben.

"Ben değil Tabii ki o röportaj oldu ve en iyi fikir," Tate teklifler

diplomatik olarak. Kibar görünme çabası sözlerinin daha da batmasına neden oluyor. "Bu hiç mantıklı değil." Makaleler arasında tekrar geziniyorum.

"Bunlar

Haber siteleri benimle hiç konuşmadı ve ben de hiç söylemedim. Onlar sadece

uyduruyorsun."

Parmaklarım Colson'a bir mesaj yazmaya başlıyor ama durup kelimeleri siliyorum. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok ve beni uyarmaya çalıştığını söylemesini dinleyecek kadar uyanık değilim.

"Alek." Tate sesini yükseltiyor ve dinlemediğimi fark ediyorum. "Victor bu sabah gelmedi."

"Kahretsin." Victor son birkaç yıldır çok iyi gidiyordu ve ben burada onun unutmak için çok çalıştığı her şeyi ortaya çıkarıyorum. "Ben onu bulurum. Öğle yemeği su aerobiği dersimi alabilir misin?"

"Siz içeri girene kadar ikinizi de koruyorum," diye rahatlatıcı bir şekilde gürlüyor Tate. "Ve özür dilerim. Gününüzü mahvetmek istemedim."

Telefonu kapattığımda koşu şortumu, yüzme merkezi kazağımı ve yıkanmamış saçlarımı örtmek için Seahawks şapkamı giyiyorum. Bisikletim koridordaki bir kancada asılı, ben de onu alıp merdivenlerden aşağıyasokağa sürüklüyorum. Victor'u arayacağımı bildiğim tek bir yer var. Eğer yanılıyorsam, Ethan'ın veteriner kliniğindeki yoğun gününü bölmek zorunda kalacağım.

Trafik henüz yoğun değil, bu yüzden evimle yüzme merkezi arasındaki geniş ve bakımsız parka huzurlu bir yolculuk yapıyorum. Bisikletimi kilitleyip birkaç kazın yanından çakıllı bir patikayı takip ederek iyi gizlenmiş metal bir köprüye ulaştığımda jimnastik salonundaki çocukların keskin çığlıkları havayı deliyor. Karşıya geçmek yerine korkuluklara tutunuyorum ve aşırı büyümüş otların arasından suyun kenarına doğru kayıyorum.

Victor köprü desteklerinden birinin küçük ağzında oturuyor, bacakları gölette sallanıyor. Ben yapışkan otlarla mücadele ederken ve baldır derinliğindeki suya tökezlerken aynalı gözlüklerinin ardından beni izliyor. "Ugh." Tekrar karaya tırmanmaya çalışıyorum ama spor ayakkabılarım çamurda kayıyor. "Daha az boktan bir yer seçemez miydin?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "O zaman bu manzaranın tadını çıkaramazdım." Ayağını kaydırarak kıyafetlerime su sıçratıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Dalga geçmeyi bırak." Gözlerini devirip başka tarafa baktığında, iki elimi de havuza sokup onu geri sıçratıyorum.

Ciyaklıyor, sonra da tüneğinden atlayıp baldır yüksekliğindeki suya atlıyor. "Böyle mi istiyorsun? Ha?"

Gölette tökezlerken, su fırlatırken ve neredeyse ayağımızı kaybedecek kadar gülerken bizi burada kimse göremez. Victor kayıp kışının üzerine düştüğünde aniden duruyorum. "Oh iğrenç, iyi misin-

Siktir git!" Adam beni suya daldırıyor, erkekçe olmayan ıgılığımın tadını çıkarıyor.

Sessiz bir ateşkes içinde ayağı kalkmaya çalışırken ikimiz de göğsümüzden aşağısı sırlıklam olmuş durumdayız. Güneş ışığını içime çekerek köprü desteğine yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir süre sonra ıslak, nefes nefese kalmış bir beden benimkine yaslanıyor ve en iyi arkadaşım alnını omzuma dayıyor. Çoğunlukla kuru olan buklelerini nemli parmaklarımla nazikçe okşuyorum. "Manşetler için çok üzgünüm. İnsanların peşimden gelmesi umurumda değil ama sen ve yüzme merkezi yasak bölgesiniz. Ne pahasına olursa olsun geri çekileceğim."

Hırlıyor ve yumruğunu kaburgalarıma bastırıyor. "Durmanı istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Kazanmalarına izin veremeyiz. Bu çok zor. Koç şimdi daha yakın hissediyor ve ben..." Sesi kesiliyor ve ürperdiğini hissediyorum. Kollarımı ona doladığımda söyleyemediği kelimeler kalbimin derinliklerine bir bıçak gibi saplanıyor.

"Benji ve benimle Ohio'ya gelmen gerektiğini düşünmüyorum." Yanağımı saçlarına yasladım ve elimi sıktım. Bize katılacağı için heyecanlıydı ve Benji'yle yatağı girmemizi engelleyecek bir refakatçi istiyordum. Sanırım elimden gelenin en iyisini yapmam gerekecek. "Hafta sonunu Ethan'la geçir ve haberlerden uzak dur. Döndüğümde bu işi birlikte hallederiz."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor ve beni itiyor. "Keşke yanında gidecek biri olsaydı. Sen ve o çocuk küçük kuzular gibi etrafta dolanacaksınız."

"Buna cevap vermeyeceğim." Kıyıya tırmanırken ona yardım etmek için elimi uzatıyorum. Görmezden geliyor ve beni geçip çimenlere doğru tırmanıyor. Onu takip ederken sırlıklam kıyafetlerim tenimi yıpratıyor. Eğer burası halka açık bir park olmasaydı, ikimiz de külotlarımıza kadar soyunur ve tam bir mutluluk içinde güneşlenirdik.

Bisikletimin kilidini açıp yüzme merkezine doğru yürürken Victor, "Aklıma bir fikir geldi," diyor. "Şu sik kafalıyı da yanına al. Onda büyük bir bebek bakıcısı enerjisi var."

"Ne oluyor be?" Kimi kastettiğini anladığımda başımı hızla sallıyorum. "Hayır, hayır. Onunla seyahat etmeyeceğim. Zaten o da asla kabul etmez." Daha kötü bir fikir düşünmüyorum -Benji ve beni yataktan uzak tutacak birini istiyordum, bizi belki de kelimenin tam anlamıyla yatağı atacak birini değil.

Victor güneş gözlüklerini çıkarıp tehlikeli bir şekilde beni izliyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor. "O her ortaya çıktığında daha da telaşlanıyorsun."

"Telaşlanmadım."

Tepki vermemden daha hızlı bir şekilde bana doğru hamle yapıyor ve elini cebime sokuyor, ardından telefonumla dans ederek uzaklaşıyor. "Hey, geri ver onu." Bir yanım açılmayacak kadar sudan zarar görmüş olmasını umuyor. Onu kovalamaya çalışıyorum ama o yağsız kaslardan oluşuyor ve ben daha yavaş, daha güçlü olanım.

Ellerimi savuşturarak kişi listemde geziniyor ve telefonu kulağına götürüyor. "Colson, değil mi? Ben Victor."

"Kapat şu lanet telefonu," diye itiraz ediyorum. Colson muhtemelen arka planda öfkelendiğimi duyabiliyor ama umurumda değil.

Victor veremediğim kelimeleri dinliyor. "Bunun Alek'in telefonu olduğunu biliyorum," diye sakince cevap veriyor, çok yaklaştığımda beni tekmeliyor. "Bir gölete düştüğünü ve balık dışkısında boğulduğunu üzülerek bildirmek zorundayım. Onu daha sonra çıkaracağız ama bu arada onun için Ohio'ya uçmanı istiyorum."

Nefes nefese, pes ediyorum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Victor telefonu hoparlöre veriyor ama Colson hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik uzadıkça veledin sırtışı daha da genişliyor. Sonunda ekliyor, "Columbus'ta harika bir budama parkı olduğunu duydum."

Colson boğazını temizliyor. "Ya benim anlayamayacağım kadar yaşlı olduğumu ima ediyorsun ya da gerçekçi davranıyorsun ve ben hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum."

Victor beni rahatlatan yüksek sesli bir kahkaha atıyor. "Alek ve Benji bu hafta sonu büyük bir buluşma için Columbus'a uçuyorlar ve onlara nezaret edemeyeceğimi yeni fark ettim. Alek sana sormam için yalvardı. Ona patronluk taslamanın onu tahrik ettiğini söyledi."

"Victor," diye itiraz ediyorum, Colson'ın beni duyup duymadığını umursamadan. "Ona bunun doğru olmadığını söyle."

"Şu anda gerçekten tahrik olmuş görünüyor," diye düşünüyor Victor. Sanırım o ve Colson beni perişan etme konusunda beklenmedik bir bağ kuracaklar.

Bir duraksamadan sonra Colson'ın sesi tekrar gelir. "Benim için telefonu ona ver."

Victor düşünüyor, sonra iki parmağının arasında bana doğru sallıyor. Onu kaptım ve ters yöne doğru yürüdüm. "Bunun için çok üzgünüm. Keyfi yerinde değil."

Colson sanki konuşmanın geri kalanı hiç olmamış gibi, "Bugün bazı manşetler gördüm," diyor.

Yürümeyi bıraktım. "Şimdi her yerdeler mi?"

"Hayır, bakıyordum. Ama bu yayılacak."

"Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum. Bağlamından koparılabilecek bir şey söylemedim ama yine de bu oldu." Göğsüm sıkılaşıyor kadar

nefes almakta zorlanıyorum. "*Sana söylemiştim* de. Bunu benim istediğimi mi sanıyorsun?"

İç çekiyor. "Hiç kimse, ne kadar aptal olursa olsun, vicdansız insanlar tarafından istismar edilmeyi hak etmez. Biliyorum çünkü davaları kazanmaya çalışırken ben de vicdansızlardan biriydim ve bu asla doğru değildi. Elinde değilmiş gibi hızlıca ekliyor: "Bence beni dinlemeliydin ama bunun için artık çok geç."

Bir çocuğun etrafa attığı ağaç kabuğu parçalarıyla kaplı bir bank var, ben de onları fırçalayıp oturuyorum. "Böldüğüm için özür dilerim. Gününüzün geri kalanında iyi eğlenceler."

"Bekle. Ohio'daki buluşmaya yalnız mı gidiyorsun?"

Alay ediyorum. "Yani? Ben yetenekli bir yetişkinim, inanmayı seçsen de seçmesen de o."

"Ama ya insanlar röportaj için seni zorlarsa ya da Benji'ye bilgi?"

Utanç ve hayal kırıklığı arasında sıkışmış bir halde, çoğunlukla yatay olana kadar banktan aşağı . "Bilmiyorum."

"Detayları bana gönderin, orada olacağım."

O kadar hızlı doğruluyorum ki başım dönüyor. "Ne oluyor lan? Neden?"

"Bu hafta sonu seçeneklerim köpeklere banyo yaptırmak ve senin nasıl bir boka bulaştığını düşünürken ev alışverişi programlarının tekrarlarını izlemek ya da vasat sayılabilecek bir şehre gidip bahçenin ne olduğunu öğrenmek. Ve orada en azından bir kişinin sizin tarafınızda olduğunu bilmek."

"I..." Onu geri çevirmeye çalışıyorum ama kendimi zorlayamıyorum. Bununla tek başıma yüzleşmekten yoruldum. Çok yorucu. Ve çoğu zaman pişmanlık duymayan bir pislik olmaktan kendini alamasa da, Colson bir kaya kadar sağlam, sarsılmaz ve güvende hissediyor.

Kendini beğenmiş bir tavırla parmaklarını Victor'a bakıyorum. "Tamam. Cuma günü sizi alacağız. Teşekkürler."

"Bana teşekkür etme." Sesi kuru ve kaba. "Bunu senin için yapmıyorum. Sadece budama işlerini çok seviyorum." Ben daha şaka yapıp yapmadığını anlayamadan telefonu kapatıyor.

Chapter 16

Colson

"BİR ŞEYLER ATIŞTIRMAK İSTER MİSİNİZ EFENDİM?"

Gürültü önleyici kulaklığımı çıkarıp Benji'nin uyuyan başının üzerinden uçuş görevlisine göz kırpıyorum. "Teşekkür ederim. Bir şeyiniz var mı?"

Alek'e bir tane daha uzatıp yoluna devam etmeden önce küçük bir folyo poşet tepsimin üzerine bırakılıyor. İki parmağımın arasına alıyorum ve havayolu markalı etiketi okumak için başımı yana çeviriyorum. En sevdiğim havayolu yiyeceği olan karışık meyve ve kuruyemiş var mı diye soracaktım ama görünüşe göre uçağın arka bölümünde *Cheez Crackers* ile sınırlı.

Alek kıkırdıyor. "En son ne zaman ekonomi sınıfında uçtun?" "Sanırım dokuz yaşımdaydım ve Disneyland'e gidiyordum."

Cheez Crackers'ını açtığında, ince turuncu kırıntılar kucağına saçılır. Onları mutlulukla teker teker alıp ağzına atıyor, normalde ciddi olan gözlerinde muziplik parlıyor. "Kusura bakmayın, sizin lüks standartlarınızı karşılayabilmek için bazı yoksul çocukları programımızdan atmalıydım. Columbus'ta da Four Seasons var mı bir bakayım mı?"

"Kendi seyahat ayarlamalarımı yapmayı teklif ettim ve sen hayır dedin," diye ekşi bir şekilde işaret ediyorum. Bana küçük bir plastik bardakta verdikleri domates suyunu yudumlarken, elimdeki kraker torbasını Benji'nin kucağına, gevşek ellerinin arasına atıyorum.

"Çünkü bizi burada bırakmak kabalık olur."

Alaycı sırıtişını inceliyorum, sonra kulaklığımı tekrar takıp arkamı dönüyorum. Gray bana uçuşlarda klasik müzik dinlemek gibi iddialı bir numara öğretmişti, ben *de* gözlerimi *Clair de Lune*'un rahatlatıcı yükseliş ve alçalışına kapatıyorum. Bu sabah SeaTac Havaalanı'nda çocuklarla çok erken karşılaştım. Birlikte tuhaf görünüyorlardı; Alek siyah tekerlekli çantasının üzerinde sabırla oturuyor, Benji ise metalik sert kenarlı çantasını daireler çizerek döndürüyor ve bir yandan da kulaklıklarından bir şeyler dinliyordu. Hiçbirimizin canı sohbet etmek istemiyordu, ben de pencere kenarındaki sandalyede uyukluyor ve Alek'in Oliver Shaw adında bir yazarın kalın fantastik kitabına odaklanmaya çalışmasını izliyordum. İsim bana tanıdık geliyordu ama nedenini düşünemiyordum. Bu arada Benji, takip edemeyeceğim kadar çok McDonalds yedi.

Öksürerek sıçrayarak uyandım. Boynum ağrıyor ve bacaklarımda yer kalmadığı için kramp giriyor. Saatime hızlıca bir göz attığımda sadece kırk dakika geçtiğini görüyorum. Bu bir cehennem.

Ağırlığımı değiştirdiğimde, iki yanımdaki bir baskı beni sabit tutuyor. Bir tarafta Alek uykusunda yanağını omzuma dayamış ve ağzı açık bir şekilde yatıyor. Diğer tarafta Benji bir şekilde koltuğunda yana doğru kıvrılmış ve yüzünü boynuma dayamış, kollarından biri gevşekçe benimkine dolanmış. Yoldan geçen uçuş görevlisi bana şaşkın bir şekilde "çok şirin" diye gülümsüyor. Onu geri çağırmak ve bunun görüldüğü gibi olmadığı konusunda ısrar etmek istiyorum, ama dürüst olmak gerekirse artık neye benzediğini bile bilmiyorum. Televizyon izlerken Hamlet ve Triss'in kişisel alanımı işgal etmesine benziyor. Nefret ediyormuş gibi yapıyorum ama tekrar gittiklerinde kendimi yalnız ve boş hissediyorum.

Benji sanki bu noktayı vurgulamak istercesine uykusunda inliyor ve parmaklarını benimkilerin arasına sokarak daha da yaklaşıyor. İşte bu, bunu bilerek yapıyor olmalı. Ama elimi onunkinin sıcaklığından çektiğimde, daha derine sokulmak dışında bir tepki vermiyor. İç çekerek başımı koltuğa yaslıyorum ve kavisli tavana bakıyorum. Gelmek için ısrar eden ben olmama rağmen bir şekilde kandırılmış hissediyorum.

Bu şekilde bağ kurmamamız için üç ikna edici neden var. Sebeplerden biri sağımda, biri solumda ve biri de tam olarak koltuğumda oturuyor. Üçümüz de kusurlu ve yersiziz - ve peri masallarının aksine, kırık parçalar bir araya gelerek daha iyi bir şey oluşturmazlar. Parçalanırlar ve orada işe yaramaz bir şekilde otururlar, çünkü *kırılmanın* tanımı budur. Üçümüz aynı odada olmadığımız sürece her şey kontrol altında kalıyor. Sadece ikimiz etkileşime girdiğimizde, bunun neden olamayacağını hatırlamamız için bize alan kalıyor. Birlikte olduğumuzda, bize düzgün bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini öğreten tüm toplum kuralları çökmeye ve yok olmaya başlıyor, ta ki önemli olan tek şey Alek, Benji ve ben olana kadar. Gelmemeliydim. Ama her zaman olduğu gibi, içten içe bencilim. Hepimiz öyleyiz.

Benji kollarını bacaklarını çözmeye çabalıyor, sonra aniden doğruluyor. Uykulu çayır yeşili gözleri beni içine çekiyor, sonra Alek'e bakıyor. "Çok tatlı, değil mi?"

Adamın buruşmuş yüzünü görmek için başımı eğiyorum. "Bir kez olsun stresli görünmüyor."

"O mükemmel." Yanağının içini çiğneyerek, okuyamadığım bir ifadeyle uzun süre adama bakıyor. "İkimizin de onu hayal kırıklığına uğratacağımızı henüz anlamadı."

Kendi adına konuş demek istiyorum ama yapamam. O haklı. "Buluşma için gergin misin?" Onun yerine ben sordum.

Gülümsemesi soluyor. "Ağırlık kaldırıyorum ve koşuyorum ama başlayalı bir ay bile olmadı. Hâlâ çok zayıfım."

"Belki bunlar seni ateşler." Kucağındaki kraker paketini alıp avucuna bırakıyorum. Gülümserken yanağında küçük bir gamze beliriyor ama hemen kayboluyor. Yine kafası yerinde, o puslu gözleri uzaklara kilitlenmiş. "Bu sadece senin ilk buluşman," diye belirtiyorum.

Alnını tekrar omzuma yaslıyor, sesi perişan. "Bundan çok daha fazlası."

"Ne oldu?" Dikkatlice soruyorum. Sanki beni ilk kez bir şeye yaklaştırmış gibi hissediyorum.

"Um..." Elindeki kraker poşetini birkaç kez evirip çevirip içindekiler etiketini okuyormuş gibi yaparken sesi titriyor. "Ben-" Bir an gözleri Alek'e kayıyor, sonra çenesini sıkıyor ve bana ne kadar genç olduğunu hatırlatan bir hareketle bana . "Unut gitsin. Her şey yolunda."

Alnımı saçlarına yaslıyorum ve temastan dolayı iç çektiğini hissediyorum. İlk defa, bu cevaplarla ve haklı olmakla ilgili değil. Sadece bu iki kayıp çocuğun iyi olmasını istiyorum. "Konuş benimle, Benji. Daha önce sert davrandığımı biliyorum ama dinlemeye çalışacağım."

Vücudundaki gerginlik azalmıyor. Geri çekiliyor ve yüzümde gördüğü şey onu gülümsetiyor. "Bu hafta sonunu sevişmeden sanıyorsan, pek zeki değilsin."

Gözlerimin, kapüşonunun içinde kaybolan boynunun güzel kıvrımını takip etmesine izin verdim. "Eski kocam Gray öz disiplin ve kendini inkar etme konusunda takıntılıydı. Üretken bir yaşamın anahtarının bu olduğunu söylerdi."

Gülümsemesi genişler. "Alek disiplinli ve üretken. Sen ve ben boku yedik."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve tepsi masasını tutan plastik parçayla oynuyorum. "Sadece izle. Çok disiplinliyimdir."

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Bu dikkatimi çekti. "Ne?"

"Madem kendine yalan söylüyorsun, günün geri kalanında doğruluk mu cesaret mi oynayacağız." Omuzlarını kıvrırarak, kendinden memnunmuş gibi koltuğunda kıpırdanıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Küçük kaygan bir balıksın, değil mi?" Duvarlarını aşmak için tek şansım bir oyun olabilir. Hiçbir şey değilse bile, budama parkından daha ilginç. "Gerçek."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hmmm. Hiç osurup sonra da başkasını suçladın mı?"

Sorduğu sorunun gülünçlüğü tedirgin havayı bozuyor. "Benimle ilgili önemli bir detayı unutuyorsun: İki büyük köpeğim var. Onlar etrafta olduğu sürece, bir daha asla bir osuruk için sorumluluk almak zorunda kalmayacağım."

Yüzüne aptalca bir sırıtma yayılıyor ve küçük bir çocuk gibi homurtularını bastırmak için kapüşonunun yakasını yukarı çekiyor.

"Şimdi benim sıram." Onu dürtüyorum. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve bana doğruyu söyleme seçeneği vermeyeceğini söyleyeceğim, değil mi?"

Cevap vermiyor, sadece işaret parmağını aramızdaki koltuğun kolunda duran elimin arkasından geçiriyor.

"O zaman sana tüm Cheez krakerlerini yemen ve onları sıcak domates suyumla dövmen için meydan okuyorum."

"Aman Tanrım." Çantayı yavaşça yırtıp açarken ve koklarken burnu kıvrılıyor. "Gerçekten mi?"

Domates suyunu akü asidiymiş gibi yudumlamasını ve dört rakamlı Tom Ford kapüşonlunun üzerine portakal kırıntıları dökmesini izlemek beni iniş için iyi bir ruh haline sokuyor. Tekerlekler asfalta çarptığında, Alek sığıyor ve kolumu körü körüne kavıyor. Ne yaptığını ve son bir saattir yüzünün nerede olduğunu fark ettiğinde geri çekiliyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor halsizce.

Benji kucağımın yarısına kadar uzanıyor, dirseğini neredeyse aletime gömüyor ve Alek'in bacağını sıkıyor. "Günün geri kalanında doğruluk mu cesaret mi oynayacağız. Katılmak ister misin?"

Sonunda kelimeleri bulacak kadar kendine gelene kadar bize bakıyor, anlamaya çalışıyor. "Anaokulu öğretmenim bize cesaret etmenin kötü bir şey olduğunu öğretti."

"Artık doğruluk mu cesaret mi yok." Benji'ye bilgece başımı salladım. "Anaokulu öğretmeni hayır dedi."

Alek omzuma şaşırtıcı bir güçle vuruyor. "Böyle söylemek zorunda değilsin."

Uçaktan indiğimizde Benji hâlâ kıs kıs gülüyor ve bir sonraki cüretini planlıyordu. Çantalarımızı alıp bir taksi bulduktan sonra ikisi de tekrar uykuya dalıyor, ben ise parlak bir yaz gökyüzüne karşı ziyaret etmeyi hiç düşünmediğim bir yerin tek başına ilginç olmayan silüetini izliyorum.

Otelin lobisinde, Alek bizi içeri alırken Benji enerji içeceği otomatına yöneliyor. Burası bir sivil toplum kuruluşunun çalışanları için ayırtacağı türden sade, mantıklı bir yer; her şey temiz ama ucuz ve kontinental kahvaltıda sadece muz ve mısır gevreği servis ediliyor. Alek beni şaşırtarak iki anahtar kartıyla geri dönüyor ve birini bana uzatıyor. "Paylaşıyor musunuz?" Benji'nin mutlu bir şekilde neon mavisi bir kutunun kapağını açmasına bakıyorum. "Buluşmadan önce o şeyi içmeli mi?"

"Bir, ben paradan yapılmadım ve iki, ona ne yapması gerektiğini söylemeyi denedin mi?" Alek'in şaka mı yaptığını yoksa sinirlendiğini mi anlayamıyorum. "Biz sizinkinin yanındaki odadayız, aşağıda."

Uyuşturucu almışım gibi hissettiren baş döndürücü turuncu ve bordo halısıyla koridorda ilerlerken, bu ikisini bir odada birlikte düşünmeden edemiyorum. Kafamda bir film gibi oynuyor -Benji duştan çıkacak, yumuşak teninde su parlayacak ve baştan çıkarıcı bir şekilde Alek'in yatağına tırmanacak. Sadece sevişmeyecekler; biliyorum sevişmeyecekler. Oynayacaklar ve keşfedecekler, birbirlerinin her santimini yalayacaklar, Benji Alek'e kışının nasıl çalıştığını öğretirken ve o da çaresiz inlemelerle karşılık verirken birbirlerini nazikçe parmaklayacaklar ve-

"Um, merhaba?"

Gözümü kırpıştırıp gerçekliğe döndüğümde, iki adam da bir odanın dışında durmuş, merakla beni izliyorlar. Benji sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi hafifçe sırtıyor. "Odan şurada," diye yardımcı olmaya çalışıyor Alek, bir kapı arkasını göstererek.

Geldiğimiz yoldan.

"Evet, özür dilerim." Aceleyle kapıma gidiyor ve kilidi kurcalamaya başlıyorum. İzledikleri için kartı çalıştırmak üç denememi alıyor.

"Akşam yemeği için buluşmaya ne dersin?" Alek arkamdan sesleniyor, kafası karışmış bir şekilde.

Omzumun üzerinden bir el salladım. "Ne istersen yap. Acıkırsam oda servisi çağırırım." Sonra yıpranmış ama düzenli mobilyalarla dolu küçük, çok klimalı bir odada yalnızım. Aynı anda hem sert hem de pütürlü hissettiren yatağa oturduğumda irkiliyorum. Yastıklar tamamen dümdüz, kuş tüyüyle doldurulmuş yol artığı gibi. "Harika."

Aklımı kafamda çalan yüksek çözünürlüklü porno kanalından başka bir şeyde tutmaya çalışarak, aşırı klimayı kapatıyorum, bir tişört ve eşofman alıyorum ve dondurucu bir durulamanın ardından kabarcıklı sıcak bir duş alıyorum. Acı verici ama sonrasında kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Oda servisi üç çeşitten oluşuyor: burger, somon ya da biftek. Ohio'dan gelen deniz ürünlerine ya da Ortabatı'daki bir zincir otelden gelen bifteğe güvenmediğim için

Domatessiz bir burger ve patates kızartması için ekstra ranch sos. Bekledikçe sessizlik daha da bunaltıcı bir hal alıyor. Evimde yalnız olmaktan, eşyalarım ve köpeklerimle çevrili olmaktan memnunum. Bu sadece iç karartıcı. Televizyonu açıyorum ama sadece bir reklam kanalı ve gerçek bir suç belgeseli var. Anlatıcının kurbanının odasındaki dolapta saklanan bir seri katili tarif etmesine izin verirken, mutfığa diz hizasında yerleştirdiğim köpek kamerasını kontrol eden uygulamayı açıyorum.

Yayın bağlandığında, yumuşak bir çınlama sesi çıkarmak için düğmeye dokunuyorum. Saniyeler içinde, en sevdiğim iki uzun burnum kameranın önünde zıplıyor. Kendime kızarak mikrofonu etkinleştiriyorum. "Hey, lordum ve hanımefendi. Bakıcınızı daha delirtmediniz mi?"

İkisi de delirmiş gibi mutfakta beni arıyor. Hamlet ortadan kayboluyor, sonra ağzında çirkin bir ağaç dalıyla zıplayarak geri dönüyor. Sinsi çocuk eve mümkün olduğunca çok sopa sokmayı hayatının misyonu haline getirdi. Belli ki bakıcısı hazırlıklı değildi. "Oh, anlıyorum. Çok iyi bir iş çıkardınız, değil mi?"

Triss sopanın diğer ucunu tutuyor ve güreşip hırlamaya başlıyorlar. Gülümsememe rağmen, sanki benden bir şeyler koparılmış gibi belli belirsiz hasta hissediyorum. Köpeklerimi iki günlüğüne geride bırakmak bu kadar acı veriyorsa, dünyanın öbür ucundayken ve geri dönme planım yokken Alek ve Benji'ye mesaj atmanın ne kadar berbat hissettireceğini merak ediyorum.

Bu düşünceyi kabul etmeyi reddederek uygulamayı kapattım ve kapıya bakmaya gittim. Dışarıdaki halının üzerinde bir tepsi, içinde yanmış bir hamburger ve az pişmiş patates kızartması var. Çocukların kapısını hızlıca kontrol ettiğimde oda servisini çağırmadıklarını gördüm. Bir restorana gitmiş olmalılar, bu da kendimi toparlamak için mükemmel bir zaman.

Hamburgeri komodinin üzerine bırakıp yatak başlığına yaslanıyorum ve eşofmanımın ve boxer'ımın kemerini aşağı çekiyorum. Zaten biraz sertleşmiştim; günün büyük bölümünde de öyleydim. Şimdi rahatlayabilirim, hamburgerden sonra tekrar yapabilirim ve sonra huzur içinde uyuyabilirim.

Son birkaç haftadır çok ama çok fazla kez yaptığım gibi elimi sikimin etrafına doluyorum. Artık ne benim ne de sikim için eğlenceli bile değil, sadece bıktığımız ama yolumuzdan çekmemiz gereken bir angarya. Derin bir nefes alarak sertleşen şaftı hızla okşuyorum ve boştaki elimle taşaklarımı yuvarlıyorum.

Telefonum çalana kadar her vuruşta çürük yatak başlığının arkamdaki duvara vurduğunu fark etmiyorum. Taşaklarımı serbest bırakarak yaklaşıyorum ve bildirime dokunuyorum.

Yardım ister misin?

Donup kalıyorum, sonra "*Git buradan*" diye mesaj atıyorum. Bir dakika kıpırdandıktan sonra, yatağın hareket etmediği sırtüstü bir pozisyon buluyorum ve ilk orgazmıma doğru yavaşça tırmanmaya devam ediyorum.

Sanki tekrar mesaj atmadan önce tam olarak iyi hissetmeye başladığı anı bekliyor. *Hâlâ mısır mı ayıklıyorsun?*

Onu görmezden geliyorum ama bu onu takip mesajı göndermekten alıkoymuyor. *Doğruluk mu cesaret mi?*

Seçeneklerimi düşünürken elim sert, kaygan uzunluğumun etrafına sarılmış bir şekilde hareketsiz duruyor. *Gerçek. Ama sadece ben de oynarsam.*

Anlaştık.

Yoldaki yastıklar başka bir işe yaramadığından, dönüp onları kalçalarımın altına yerleştiriyorum ve sikimi kaydırmak için bir boşluk açıyorum. Artık iki elim mesajlaşmak için serbestken kalçalarımı çalıştırabilirim. Acı verici derecede uzun bir süre sonra soru geliyor. *Bunu yaparken hangimizi düşünüyorsun? Beni mi, Alek'i mi?*

Gerçek zevkin ilk fısıltısı aletimde kıvılcımlar çıkarıyor ve yatağa doğru daha hızlı itiyorum. *İkisi de değil.*

B: Eğer yalan söylersen, bonus bir soru alırım. Hangimizin şu anda kapına çıplak gelmesini istersin?

"Kahretsin," diye inliyorum soru içime ve doğru yayılan bir sıcaklık gönderirken. *Cevabını zaten bildiğin soruları sorma*, diye karşılık veriyorum. Onlardan birinin tek başına ortaya çıktığını düşünmek keyfimi tamamen kaçırmaya yetecek kadar boş hissettiriyor.

Alek de seni duyabiliyor, biliyorsun. Yorganının altında seviştiğinden %95 eminim.

Başımı şilteye yaslayıp biraz ürperiyorum. Sınırlarım yok denecek kadar azaldı, bu yüzden azgın beynim ve avukat beynim mükemmel bir ikilem sunmak için bir araya geldi, her iki şekilde de fayda sağlıyorum. *Doğruyu ya da cesareti seçebilirsin. Ya bana kendinle ilgili doğru bir şey söyle ya da Alek'in bana müstehcen bir videosunu göndermesini sağla.*

Uzun süre kimse cevap vermiyor. İnce duvarın diğer tarafında neler olduğunu hayal etmeye çalışarak yatağı yavaşça tekmeliyorum. On dakika sonra pes ediyorum ve yan dönüyorum. Vücudum bu ikisi için içinde olmadığı sürece boşalmayı reddediyor.

Telefonum titrediğinde yorganın üstünde yarı çıplak uyumaya başlıyorum. Ekranda Alek'in adını görünce tüm vücudum aydınlanıyor.

Videonun yüklenmesini beklemeye o kadar odaklandım ki oturup mastürbasyon yapmaya devam etmeyi unuttum.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye tıslıyor Alek, otel yataklarından birine kıvrıldığı yerden Benji'ye kamera dışında. Yanakları utançtan kızarmış, her zamanki gibi düzenli olan saçları dağılmış.

Küçük iblisin boğuk sesi, "Ona ne yaptığını söyle," der.

Alek yutkunuyor ve kamerayla göz teması kurmaktan kaçınıyor. "Yatağın duvara çarpışını dinliyordum." Sesi boğuk ve muhtaç geliyor.

"Yatağın neden duvara çarptığını açıkla," dedi Benji sabırla. "Ona, bana değil."

"O-" Derin bir nefes alıyor. Sonunda, utanç ve istek arasında bir şeyle dolu karanlık, etkileyici gözlerine bakabiliyorum. "Otuz bir çekiyordun ve seviştığımızı hayal ediyordun. Sanırım kıskanıyorsun, çünkü her şeye sahip olmak istiyorsun." Ağzının köşesi alaycı bir şekilde yukarı doğru seğiriyor. "Benji ne yaptığını sana göstermem gerektiğini söylüyor. Daha kendime bile dokunmuyordum."

O kadar yavaş ki çığlık atabilirim, kamera görüntüsünü çeviriyor ve külotundaki şişkinliği göstermek için çarşafı aşağı itiyor. Her şeyi görebileceğim kadar yavaşça bel bandını aşağı indirirken nefesinin titrediğini duyabiliyorum. Sadece kısmen sertleşmiş, ki bu daha da seksi. Kalınlaşmış siki kalçasında duruyor, ucu kızarmış ve yumuşak teninde parıltı veren bir damla prekum sızdırıyor. Uyluklarını birbirine sürterek hareket ettiğinde, taşakları kayıyor ve sessizce inliyor. "Benji, ben- Lütfen-"

Cümlesini bitiremeden video kesiliyor. Bir saniye boş boş bakıyorum, sanki biri kafama su dökmüş gibi. Sonra kalkıp eşofmanımı öyle hızlı çekiyorum ki neredeyse düşüyordum. Bir saat boyunca iyi adam olmaya çalıştım. Disiplinli olan. *Gri* olan. Berbattı. Şimdi gidip iki çocuğu yatağa atacağım.

Chapter 17

Alek

Uyuşmuş, titrek parmaklarımla videoyu göndermemin üzerinden üç dakika geçmeden biri kapıyı sertçe çalıyor. İrkiliyorum ve Benji'nin yüzüne yayılan sırtışıla birlikte kafasını kaldırıyor.

Kımıldamadığımda "et," diyor. "Bunu almalısın."

"Yapamam." İtiraz etsem de, beceriksizce külotumu yeniden ayarlıyorum ve yataktan tökezleyerek çıkıyorum. Aletimin başının oturduğu pamuğun üzerinde, ne kadar ahlaksız olduğumun reklamını yapan bir pano gibi koyu, ıslak bir leke anında yayılıyor.

Girişe doğru ilerlerken sert halı ayaklarımın tabanını çiziyor. Yanından geçerken gözlerim sıradan şeylere takılıyor: Benji'nin yatağından attığı yedek yastıklar, hiçbir şeye benzemeyen şu soyut otel sanatı baskılarından biri, duvara dayalı duran ve üstünde plastik bir poşet tuvalet malzemesi olan bavulum. Her şey çok normal, sanki heteroseksüel, saygın, sıkıcı Alek soyunup iki erkeğin ona istediklerini yapmasına izin vermeyecekmiş gibi.

Bir omzumu duvara yaslayarak elimi kapının arkasına koyuyorum. "Kim o?" Belki de zamanlaması çok kötü olan bir temizlikçidir. Benji arkamdan yüksek sesle homurdanıyor.

"Oda servisi," diye cevap veriyor tanıdık alçak bir ses.

Sert kapıyı sürükleyerek açtım. Colson bir kolunu uzatıyor, avucundaki tabağı bir garson gibi dengeleyerek bana yağlı bir hamburger ve yanında çiğ görünecek kadar soluk patates kızartması sunuyor. "Aç mısınız?"

İkimiz de bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz. Zayıfça güldüğümde ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve gözleri ısınıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Koridordan aşağı bakar. "Şşşt. Belki de Ohio'nun devlet yemeğidir."

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Gray gibi züppe değilmişsin gibi davranıyorsun, ama sen kesinlikle öylesin."

Sırtarak, tabağı almaktan başka çarem kalmayana kadar göğsüme doğru itiyor. "Sen ye o zaman."

Bu kez gözlerimiz buluştuğunda, o kadar da tuhaf ve korkutucu değil. "İçeri gelmek ister misin?"

Tereddüt ediyor, vücudumdan aşağıya, iç çamaşırmındaki lekeye bakıyor, sonra avukat olduğunu hatırlatan o keskin, sondalı bakışıyla tekrar yüzüme bakıyor. "İçeri gelmemi ister misin?" Sesinin tonu bunu açıkça ortaya koyuyor.

Hayır dersem, şikayet etmeden çekip gideceğini söyledi. Bu beni rahatlatıyor - eğer Benji kadar muhtaç ve kontrolden çıkmış olsaydı, bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi hata yapamayacağım bir dünyaya bırakıyorum çünkü doğru cevaplar yok, sadece yanlış cevaplar var. "Dürüst olmak gerekirse, evet."

Kapıyı açıp kenara çekildiğimde omzu göğsüme değiyor. Kapı arkasından bir kesinlik hissiyle gümbürdeyerek kapanıyor. Artık seçimimi yaptığıma göre, bacaklarının arasında sallanan yarıyı gizlemek için hiçbir şey yapmayan beyaz tişörtünü ve gri eşofman altını takdir edecek kadar rahatlayabilirim. Eğer onu bir duvarın ardından dinlemek beni kendime dokunmadan sertleştiriyorsa, aynı odada olmak tüm bedenimi eritiyor.

Colson odanın derinliklerine gitmek yerine, bedeniyle beni duvara yaslayarak duruyor. Hâlâ hamburger tabağını elimde tutuyorum ve onu elimden çekip rafa koymak için yanımdan uzandığında bir an için direniyorum. Ağzıma dolan tükürüğü yutmam gerekiyor ama işaret parmağının ucunu külotumu zorlayan ereksiyonun kıvrımına sürttüğünde nasıl yapacağımı unutuyorum. Neredeyse siyah gözlerini benimkilere dikeyyor. Aynı görünüyoruz ama daha farklı olamazdık. "Çok seksisin," diye mırıldanıyor, elini bırakarak.

Bunu nasıl hazmedeceğim? Ünlü bir sporcuyken her hafta sonu yeni bir kızla yatıyordum ki kimse büyük resmi bir araya getirip iktidarsız olduğumu fark etmesin. Sonra kız arkadaşını tatmin edemeyen, kaygı dolu bir işkolik oldum. Bunların hiçbiri *seksi* değil. Ama Colson bunları söylediğinde her şey mümkünmüş gibi görünüyor.

Teredditle tişörtünün eteğine dokunuyorum ve başparmağımı altından geçiriyorum. Teni sert ve sıcak, göbek deliğinin altında bir kıl izi var. Kendimi tutup geri çektiğimde bileğimi nazikçe kavırıyor ve tüm elimi tişörtünün altından geçirerek vücuduna bastırıyor. Avucumu yukarı kaydırıp parmaklarım göğüs kafesinin altını bulana kadar tişörtünü kaldırırken yumuşak, utanç verici bir inilti çıkarıyorum.

Sonra çenemi kavırıyor ve ağzımı kendi ağzıyla açmaya ikna ediyor. İki yabancı dillerinin birbirleri için yaratılmış gibi nasıl bu kadar mükemmel uyuşabildiğini anlayamıyorum. Biz öpüşmeye devam ederken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Benji'nin yatakta oturmuş, elini şortunun içine sokmuş, bizi özlemle izlediğini görüyorum.

Colson'dan uzaklaşarak tutarsız bir şekilde, "Benji üzgün," diyorum.

Kaşlarını çatıyor, sonra yataktaki çocuğa bakıyor. "Neden?"

"Ben seni plajda bir kez daha öpebildim ama o kendini dışlanmış hissediyor." "Bu beni şımarık bir çocuk gibi gösteriyor," diye Benji. "Ki bu da

Doğru, ama herkese söylemek zorunda değilsin."

Colson daha çok kıkırdamaya benzeyen bir iç çekişle bileğimi sıkıyor ve boynumu usulca öpüyor, sonra odayı geçip Benji'ye doğru ilerliyor. Birbirlerine baktıklarında atmosfer anında değişiyor. İkisi birlikte öylesine çılgın, vahşi bir cinsel enerjiye sahipler ki, bana nazik, neredeyse saygılı bir şekilde davranmalarından tamamen farklı. Belki de onları geride tutan benim.

Colson Benji'nin dizlerinin arasında duruyor ve boğazını gevşek ama sıkı bir şekilde kavrayarak çenesini yukarı kaldırmaya zorluyor. Benji'nin daha fazlası için mücadele ettiğini görebiliyorum ama Colson onu hareketsiz tutuyor ve usulca öpüyor. "İşte böyle." Başparmağını çocuğun çenesinde gezdiriyor. "Tatmin oldun mu?"

"Onu nasıl öptüğünü göster bana," diye hırlıyor Benji, parmaklarını Colson'ın bileğine geçirerek.

Bir an birbirlerine bakıyorlar, sonra Colson onu kabaca sırt üstü itiyor ve üzerine çıkıyor. Dizleri Benji'nin ince kalçalarını kavırıyor ve mümkün olabileceğini düşündüğümde daha şiddetli bir şekilde öpüşürken çocuğun saçlarını yumrukluyor. Colson beni böyle öpmüş olsaydı muhtemelen ölürdüm. Ortamı bozmak istemediğim için yatağın başucuna garip bir şekilde oturuyorum ve onlara yer açmak için duvar kağıdına bakıyorum. Sertleşmiş sikim külotumun içinde sıkışmış gibi sefil hissediyor ama ona dokunma dürtüsüne direniyorum.

Parmaklar kalçamda gezinerek beni irkiliyor. Başımı çevirdiğimde Benji, avukatın ağzı hâlâ boynunda olmasına rağmen bana odaklanmıştı. "Kıyafetlerini çıkar bebeğim," diye yalvarıyor, Colson dilini sert meme ucunun etrafında gezdirirken nefesi kesiliyor ve sırtını kamburlaştırıyor.

Colson dinliyor olmalı, çünkü Benji'nin şortunu çekip çıkarmak için yaptığı işe ara veriyor ve onu tamamen çıplak bırakıyor. Vücudu kesinlikle çok güzel ve gömleğimi ve külotumu çıkarırken ensemin yandığını hissedebiliyorum. Benji'nin siki boyuna göre şaşırtıcı derecede büyük ve Colson'ın şişkinliği onun daha da büyük olduğunu gösteriyor. En iyi zamanlarımda bile hiç bu kadar iyi görünmemiştim; şimdi sadece kendini biraz salmış ortalama bir vücudum ve küçük tarafta çalışan bir aletim var.

Vasat ereksiyonumu örtmek için otomatik olarak hareket ettiğimde, Benji'nin eli benimkini yakalıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. Harika, şimdi ikisi de

beni izliyor. "Benden saklanmana izin yok," diye somurtuyor Benji, yeşil altın rengi gözleri sıvı ve özlem dolu. "Lütfen buraya gel."

Colson'ın bakışları içimde bir delik açmıyormuş gibi davranarak, hayatımı altüst eden çocuğa odaklanıyorum. Yaklaşıyorum ve parmaklarımı tereddütle göğsünün pürüzsüz hatlarında gezdiriyorum.

"Tahmin et ne oldu?" Benji şeytani bir gülümsemeyle mırıldanıyor. Yüzümü avucunun içine alıyor ve aramızda sadece bir santim kalana kadar beni aşağı çekiyor. Göğsü kalçamda hızla yükselip alçalıyor ve eminim titrediğimi hissedebiliyor. "Eminim soyunma odasından beri Colson'ın ikimizi yatakta oynarken hayal etmediği tek bir gün bile olmamıştır. O kadar çok izlemek istiyor ki."

Omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası akıyor. "Eminim o-" Benji'nin elini sıkarak Colson'a bakıyorum, inkâr etmesini bekliyorum. Sadece başını eğiyor, gözleri kara bir ateş gibi gözlerimin üzerinde ve bir omzunu silkiyor.

"Oh," diye kekeledim. "Siktir, gerçekten mi?"

Benji doğruluyor, bir parmağını çeneme doluyor ve beni kendine çekiyor. Yaramaz bir kedi yavrusu gibi burnumun ucunu hızlıca yalıyor. "Düşünmeyi bırakmanın zamanı geldi, Alek. Tüm kötü kararlar çoktan verildi. Tüm çöküşler yarın için planlandı. Tüm pişmanlıklar bir milyon yıl önce yıldızlara yazıldı. O yüzden şu anda yapabileceğin tek şey tadını çıkarmak," diye fısıldıyor yüzümün her noktasını inceleyerek. "Tamam mı?"

Eğer bu doğruysa, eğer gerçekten doğruysa, ne istediğimi biliyorum. Her zaman ne isteyeceğimi.

Başparmağımı yumuşak dudaklarında gezdiriyorum, sonra da ağızla kovalıyorum. Dilimin tüm sırlarını, Colson'dan farklı olan tüm ince tatlarını yeniden keşfetmesine izin veriyor. Daha derine ittiğimde, mutlulukla sızlanıyor ve ellerimi onun sıcak, sıkı vücudunu keşfetmeye, kalçalarında ve kıkırda oyalanmaya ikna edecek şekilde kıvranıyor. Koordinasyonsuz bir şekilde birbirimize dolanıyoruz ve dudaklarımızı ayırmadan yatağa doğru sürünüyoruz. Öpüşmelerimiz çılgınca ve kontrolsüz bir hal alıyor, sanki ilk kez birbirlerini dilleriyle beceren gençler gibiyiz ve sanırım duyabildiğim sürtük inlemelerinin bir kısmı benden geliyor.

Benji bacaklarını benimkilere doluyor, kalçalarını öne doğru eğiyor, böylece sert aleti karnıma aynı hızda bastırıyor. İyi bir sürtünme sağlayamıyor ama yine de parmaklarını omuzlarıma geçiriyor ve bana sürtünüyor. Ellerimle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama içimden gelen dürtüyle hareket edip meme uçlarını çimdiklemek ve bükmek için kullanıyorum. Ağızımın içine gerçek bir çılgılık attı.

Şaşıyor ve siki zıplayarak tenime bir damla prekum bırakıyor. Onları tekrar çimdikliyorum, sonra kızarmış deriye başparmaklarımla yatıştırıcı masaj yapıyorum.

Colson' çıplak vücudu sırtıma bastırduğunda, ereksiyonu uzun ve kık yanaklarımın arasında kaya gibi sertleştğinde şaşkınlıkla sarsılıyorum. Beynime aynı anda iki kişiyle yatacağımı söylemek bir şey, ama hiçbir şey bedenimi onların arasında sıkışıp kalma hissine hazırlayamazdı - en savunmasız yerlerimi keşfeden dört el, terli tenimde iki ağız, beni dürtmeye çalışan iki muhtaç horoz. Benji'den ayrılarak, yuvarlanmaya ve tekrar kontrolün bir kısmını bulmaya çalışıyorum. Bu işe yaramadığında, hareketsiz kalıyorum, kalbim zorlukla kontrol altına alınmış panikle çarpıyor.

"Ah bebeğim," diye nefes alıyor Benji, boynumu ve yanaklarımı okşayarak. "Sen iyisin. Ben yanıdayım." Gözleriyle buluştuğumda başını sallıyor ve gülümsüyor. Parlak irisleri şehvetle bulutlanmış, yanakları ve ağzı kızarmış. "Boşalana kadar seninle oynayabilir miyiz?"

Düşünmeme olayı hiç uzun sürmedi. "Böyle mi olması gerekiyordu? Herkes farklı zamanlarda mı? Ortalama bir toplam süre var mı... çünkü biliyorsunuz, şu saatte uyanmamız gerekiyor..." Colson'ın yüzünü boynuma dayayarak güldüğünü hissettiğimde sözümü kesiyorum. "Sadece *söylüyorum*."

Benji alaycı bir şekilde inliyor, geriniyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Edepsiz konuşmalar üzerinde çalışacağız." Sonra çenemi hafifçe parmaklarının arasına alıyor ve alnımızı birbirine yaklaştırıyor. "Bize güveniyor musun? Her zaman değil ama şu anda. Bunun gibi."

Söylemediği kelimelere ve sormadığı sorulara takılmak istiyorum ama kendime kuralları hatırlatıyorum. İş batırmakla farkına varmak arasındaki o salisede yaşıyoruz. Onu yakaladık ve suçluluğun düne ve yarına ait olduğu, ama asla buraya ait olmadığı saatlere çektik. "Kabul ediyorum."

"Güzel." Kıvrak çocuk yüzünü çenemin altına sokuyor, boynumu ve göğsümü öpüyor. Meme uçlarımı kabaca okşuyor ve hassaslaşıp acıyana kadar emiyor. Colson parmaklarını alnıma doluyor ve başımı göğsüne çekip orada hapsederken diğer eliyle aşağı uzanıp çaresiz sikimle oynuyor. Sertçe okşadığında acınası, yalvaran bir ses çıkarıyorum. En tepeye her ulaştığında, başparmağını şişmiş başımın üzerinde sertçe kaydırıyor ve tüm vücudumu ellerinde eritip macun haline getiriyor.

Benji beni tekrar öpüyor, sonra Colson eğilip koca sikini sırtıma dayayana ve Benji'nin yumuşak dilini kendi diliyle değiştirene kadar yüzümü çeviriyor.

Daha kalın, daha sert bir tane. Ağzımı o kadar çok ileri geri hareket ettiriyorlar ki başım dönüyor, artık düşünemiyorum ve geriye sadece hissetmek kalıyor. Ve tüm bu zaman boyunca, o alıştırılmış el, boşalmaya o kadar yakın olana kadar sikimi çalıştırıyor ki, geri çekilmek için mücadele ediyorum.

Colson anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve Benji "Evet *amina* koyayım" diye tıslıyor. Tekrar öpüşebilmek için kollarını boynuma doluyor ve kalçalarını benimkilere doğru bastırarak siklerimizi birbirine bastırıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, alışkın olmadığım bu his karşısında geriliyorum. Bu, hayatım boyunca sakladığım cinselliğin ham kanıtı, beni bir yandan reşit olmayan çocuklara saldırırken bir yandan da eşcinsel hakaretler savuran babama bağlayan şey. Korkuyorum. Ama göğsümde ve sırtımda rahatlatıcı, nefes alan bir ağırlık var, o kadar ilkel ve karışık bir arzuyla istediğim iki insan var ki seçim yapma düşüncesini aklım almıyor. Şansıma, ben zorunda kalmadan her şey bitmiş olacak.

Ne biliyorum, ama Colson büyük elini sıkıca shaftlarımıza doladığında tüm vücudum kasılıyor, çünkü çok iyi hissettiriyor. Yavaşça başlıyor, sanki bizi sağıyormuş gibi uzun, pratik çekişlerle. Kendi siki sırtımda kayganlaşıyor ve tenime daha fazla sürtünmek için sürekli yerini değiştiriyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Benji sabırsızlanıyor ve shaftını benimkine sürtmeye başlıyor, prekumumuz tarafından yağlanıyor ve Colson'ın tutuşuyla bir arada tutuluyor. Ereksiyonu, mükemmel bir sürtünmeyle uçtan dibe kadar tüm sikim boyunca bir kerede sürükleniyor. Oda soğuk başlamıştı, ama şimdi birbirlerine sarılmış üç tahrik olmuş bedenin fırınının içinde sıkışıp kaldım.

Benji yüzünü boynuma gömüyor, kalçalarını hızlandırırken ritmik bir şekilde inliyor. Colson'ın dişleri omzuma saplanıyor ve elini Benji'nin itişleriyle koordine ettiği anda mahvoluyorum. *Patlıyorum*. Evde mastürbasyon yaparken bu kadar sert boşalmış olsaydım, yatağın üzerinde çırpınır, vücudumu artçı şoklarla uğraştırırdım. Burada, gidebileceğim hiçbir yer yok, hissi kontrol etmenin bir yolu yok. Ezici, kör edici bir zevk dalgasının ortasından, aralarında kıvranıp çırpınırken, Benji'nin her tarafına sıcak sperm darbeleri atarken hıçkıra hıçkıra ağladığımı duyabiliyorum.

Colson, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey kalmayana kadar okşamaya devam ediyor ve ben durması için ağlıyorum. Yüzümü yorganla Benji'nin omzu arasındaki karanlığa sokuyorum ve boşalmış bedenimi bir şeye, herhangi bir şeye yaslamaya çalışıyorum. Aletimin etrafındaki baskının yerini, beni Colson'ın tonlanmış, kıllarla kaplı göğsüne doğru çeken güçlü kollar alıyor. Benji altımdan öpüyor

kulağıma eğiliyor ve bana anlayamadığım ya da hatırlayamadığım inanılmaz, mükemmel şeyler söylüyor. Bir an için, on üç yaşından beri hatırlayamadığım kadar güvende hissediyorum ve bana bakması ve nasıl erkek olunacağını öğretmesi gereken adamın aslında ruhsuz bir canavar olduğunu fark ediyorum.

Başımı kaldırıp gözlerimdeki yaşları kırıştırdığımda otelin donuk ışığı beni kör ediyor. Benji odaklandığında, koyu renk kızarmış, tatminsiz ereksiyonunu avuçladığını fark ediyorum. Ve Colson hâlâ belime çelik bir çubuk gibi saplanıyor. Titrek bir elimle gözlerimi siliyorum. "Şimdi ne olacağını sormanın edepsiz bir yolunu bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Benji'nin yüzünde güneş gibi bir gülümseme beliriyor. "Çok tatlısın." Birbirimize bakabilmemiz için beni nazikçe sırt üstü yatıran Colson'a başıyla selam veriyor. Beni bitkin ve gözyaşları içinde görünce dudaklarında bir sırıtış beliriyor.

"Çenende döl var," diye gürleyerek başparmağıyla sıvazlıyor. Temizlemek yerine ağzıma götürüyor. "Eşcinsel bir erkek her zaman tadının nasıl olduğunu bilmelidir. Bu söylenmemiş bir kuraldır."

"Oh." Kendimi garip ve tuhaf bir şekilde tahrik olmuş hissederek parmağı için dudaklarımı ayırıyorum. Pürüzlü deriyi yalayarak temizlememe izin veriyor, sonra da nazikçe emiyor. Güçlü, keskin tadı, ikisinin dilimde nasıl hissedeceğini merak etmeme neden oluyor.

Colson başparmağını hızlı ve memnun bir öpücükle değiştirirken Benji kıs kıs güler. Avukat ona uyarıcı bir bakış fırlatır ama bu onun daha çok gülmesine neden olur. "Saçmalıyorsun."

"Ne?" Aralarına baktığımda, Benji hafif bir kahkahaya boğuluyor.

"Boşalmakla ilgili bir eşcinsel kuralı yok," diye nefes nefese kalıyor. "Sapık yaşlı adam sadece senin yaptığını görmek istedi."

"Yerinde olsam dikkat ederdim," diye homurdanıyor Colson, Benji'yi işaret ederek. "Sanırım sırada sen varsın ve nazik olmama gerek yok." Bana dönüyor ve alnımdaki saçlarımı düzeltiyor. Bana karşı çok dikkatli davranıyor, bunu yapabileceğini kabul etmek isteyeceğini sanmıyorum. "Mükemmeldin. Harikasın."

"Bana da muhteşem olduğumu söyle." Benji yatağın etrafında dört ayak üzerinde zıplayarak kıcını alaycı bir şekilde sallıyor. "Eğer bunun tadına bakmak istiyorsan."

Colson onu görmezden geliyor ve parmaklarıyla çenemi çerçeveleyiyor. "Erkeklerin nasıl yaptığını görmek ve izlemek ister misin?" Göğsüm biraz sıkışıyor. Eğer bu tek seferlik olmasaydı, belki bir gün onlar tarafından nasıl becerileceğimi ve becerilmeyi öğrenirdim. Sanırım gelecekteki erkek arkadaşım için notlar alıyorum. Sadece

Bu üç kelimeyi düşünmek midemi bulandırıyor. Başımı sallıyorum ve onun gergin yüzü biraz gevşiyor. "Panik yapma. Bu küçük canavara ihtiyacı olanı vereceğiz ama senin için bu kadar zor olmak zorunda değil."

Benji dizlerinin üzerinde zıplıyor, sırtıyor, döllerim teninde parlıyor. Tahrik olmanın sarhoşluğuyla Colson'ı olabildiğince azdırmaya çalışıyor. "Çünkü Alek senin mükemmel, kusursuz prensesin ve ona istediği her şeyi vereceksin."

Neredeyse gülecektim. Colson ve Benji aynı mizah anlayışına, aynı sümüklü tavra, aynı vahşiliğe sahipler. Birbirlerine takıntılılar. Colson'ın bana söylediği en güzel şey, *beni ne kadar sinirlendirdiğini anlatamam* oldu. Bu gece tuhaf olan biri varsa o da benim. Ama ben bir şey söyleyemeden Colson üzerime atladı ve Benji'yi yakaladı.

Bitişik odanın da bize ait olduğuna sevinmemi sağlayacak şekilde çığlık atan Benji, tüm gücüyle çırpınıyor, tekme ve yumruk atıyor. Çaresizce gülmeseydi, gerçekten dövüştüklerini düşünebilirdim. Benji sıırım gibi ve hızlı, ama Colson avını yüzüstü çevirip tüm ağırlığıyla yere yapıştırana kadar kendini tutuyor. Colson yırtıcı bir hayvanın bölgesini işaretlemesi gibi sikini kalkık kıkına sürterken Benji inliyor ve yorganı yumrukluyor.

"Alek?" Colson dikkatimi çekti. "Bu hayvanın bavulunda olduğundan emin olduğum kayganlaştırıcıyı getirebilir misin?" Bana baktığında gözleri sikime kayıyor ve ben onu izlerken okşadığımı fark ediyorum. Bana sırtarak bakıyor ve odanın öbür ucuna geçip Benji'nin eşyalarının karmaşasını bekliyor.

Elimde yarısı dolu bir seyahat kayganlaştırıcı şişesiyle döndüğümde Benji kızarmış yüzü örtüden kurtulana kadar mücadele ediyor. "Parmak yok. Çok yavaş."

Colson'ın kaşları çatılıyor ama gözleri aç görünüyor. "Emin misin?" "Sana meydan okuyorum."

Colson, Benji'nin kollarını tutup arkasına sıkıştırıyor, sonra kalçalarını hareket ettiriyor, böylece adamın birbirinden ayrılmış ve bekleyen şımarık kık yanaklarını görebiliyorum. "Sikimi benim için hazırlar mısın?"

Tam olarak düşündüğüm şeyi kastettiğini anladığımda, kapağı el yordamıyla açıyorum ve parmaklarımın üzerine çok fazla soğuk jel fişkırtıyorum. İlk defa başka bir adamın sikine dokunuyordum.

"Yapabilirsin," diye mırıldanıyor tereddüt ettiğimde yatıştırıcı bir şekilde. "Ve eğer yapmazsan, Benji sikilmemiş kıcı havada ölecek" diye eklerken sesi alaycı bir hal alıyor.

Sanki demek istediğini vurgulamak istercesine, söz konusu çocuk kıvranıyor ve inliyor. Kuru boğazıma karşı yutkunarak parmaklarımı Colson'ın hatırı sayılır aletinin etrafına doluyorum. Nefesi kesiliyor ve yumuşak bir zevk mırıltısı çıkarıyor, bu da bana onu ucundan dibine kadar kayganlaştırıcıyla kaplanana kadar mastürbasyon yapma cesareti veriyor.

Colson kalçalarını kaldırıp dizlerini daha da açtığında Benji *bir eep* sesi çıkarır ve sertleşmiş aleti hiçbir uyarım olmadan havada sallanır. "Seni kullanmamı istiyor musun?" Colson mırıldanarak Benji'nin açıkta kalan taşaklarını umutsuzca çırpınana kadar okşar. "Sırf kendimi iyi hissedeyim diye seni hiçbir hazırlık yapmadan açmaya mı zorlayayım?"

"Acele et lan," diye hırlıyor Benji, kollarındaki tutuşu test ederek. Colson taşaklarını uyarırcasına çekiştirdiğinde irkilir.

"Bana sor."

"*Lütfen* acele et."

Neye daha çok bakmak istediğime karar veremiyorum -Benji'nin yalvaran vücuduna mı yoksa Colson'ın gülümsemesine mi? Avukat birkaç kez otuz bir çekiyor, Benji'nin kıcındaki fazla kayganlaştırıcıyı siliyor ve kalın, ağır sikinin başını küçük deliğe bastırıyor. Kalçalarını birkaç kez çevirir, gözleri başlığın üzerindeki duvara odaklanır, sonra tamamen gömülene kadar çok yavaş ama istikrarlı bir itme ile içeri iter. Benji yatağın içinde boğuk bir çığlık atıyor ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Ale." Colson'ın sesi Benji'nin kıcı etrafında titreşirken düzensiz geliyor Onu.

"Evet?"

"Benim için rahatlamasına yardım et." Sanırım çocuğa yapmamı istiyor, ama Benji'nin böğrüne dokunduğumda acı ve ihtiyaç karışımı uzun bir ses çıkarıyor. Düşünmeyi bırakıyorum ve aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum. Yatağa uzanıp kalçasının altından geçiyorum ve dilimi sikinin başının üzerinde gezdiriyorum. Benji nefes nefese kalıyor, sonra daha fazlası için yalvarır gibi dizlerini daha da açıyor. Ucu idare edilebilir görünüyor, bu yüzden ağzıma girmesine izin veriyorum. Çökeltisinin tadı biraz benimkine benziyor ama daha sarhoş edici.

Colson yolun çoğunu çekip dikkatlice itiyor, Benji'nin sikini dilimin derinliklerine itiyor, sonra tekrar dışarı çıkarıyor, sonra içeri sokuyor. Ne yaptığımı bilmiyorum ama kıpırdamadan duruyorum ve ağzımı kullanmalarına izin veriyorum çünkü Benji'nin aklını kaçırma sesine bağımlıyım.

Tamamen çılgına döndüğünde, boğazımdan aşağı precum sızdığında, Colson omzuma vuruyor. "Geri çekil prenses." Bana bakmıyor, yani

Benji'nin daha önce söyledikleriyle dalga mı geçiyor yoksa garip bir şekilde gerçekten bunu mu kastediyor anlayamıyorum.

Colson Benji'nin bileklerini serbest bırakır ve çekilir. "Hazır ol." Çocuk sikine uzanmaya başladığında, Colson onun elini tokatlayarak uzaklaştırır. "Hayır, devam et."

Kolları neredeyse devrilecek kadar titreyen Benji yatağa sürünerek çıkıyor ve kendini duvara yashıyor. "Prensesimize kimse sikine dokunmadan nasıl boşalabileceğini gösterecek misin?" Colson soruyor, Benji gırtlaktan bir inilti çıkarırken hiçbir uyarıda bulunmadan sikini geri sokuyor. Kelimeler bana oksijensiz bir yere düşüyormuşum gibi hissettiriyor ve tükenmiş şaftım avucumun içinde yeniden sertleşiyor.

Benji kendine engel olamıyor. "O görmeden kendini yorma," diye mırıldanıyor kollarının arasında.

Colson bana kızgın bir bakış fırlatıyor. Onunla dalga geçildiğinde yüzünde beliren ifadeyi seviyorum, sanki duygusuzluk kuralını çiğnemenin insanlarla iletişim kurabildiği tek an buymuş gibi isteksizce mutlu. "Keyfini çıkar," diyor bana, sonra Benji'nin ensesini kavıyor ve kalçalarının mekanik sarsıntılarıyla onu acımasızca beceriyor. Bu manzara karşısında benim de kıcım sıkılıyor ama bunun korkudan mı yoksa istekten mi olduğunu anlayamıyorum.

Tüm yatak duvara çarparken Benji'nin uzun, kavisli sikinin zıplamasının görüntüsüyle büyüleniyorum. Colson başını tavana doğru eğerek sertçe itiyor, sonra elini duvara dayıyor ve bir şekilde daha da hızlanıyor. Benji, Colson'ın kalın aletinin olabildiğince derine girmesine izin vermek için sırtını kamburlaştırarak hırıltılı bir şekilde inliyor.

O kadar ani oluyor ki beni şok ediyor -Benji'nin siki her itişte sallanırken döl fişkırtmaya başlıyor. Duvarı tırmalıyor, Colson'ın sikinin üzerinde sallanıyor ve *sik, baba ve adil değil* gibi karmakarışık bir kelime akışı çıkarıyor. Colson'ın ortadaki kelimeyi yakalayıp yakalamadığını görmek için başımı kaldırıyorum ama ağzı bozuk bir çocuğu yatağa çekiçle vurmakla meşgul.

Colson, üç acımasız hamleyle daha Benji'yi sikinden uzaklaştırır ve Benji yere yığılırken kıcının yanaklarına ve seğiren sırtına boşalır. Nefes nefese kalan üç adamın sesi dışında her şey sessizleşiyor. Seksin böyle hissettirmesi gerektiğini bilseydim, vücudumu olmadığı bir şey olmaya zorlamak için on yılımı asla harcamazdım. Kendimi bu büyüünün sadece Benji ve Colson'la değil, herhangi bir erkekle gerçekleşeceğine ikna etmeye çalışıyorum ama bunun çoktan bittiğini fark ettiğimde ruh halim çökmeye başlıyor.

Colson eğilip Benji'yi kürek kemiklerinin arasından öpüyor, sonra da kucağına alıp dengesiz ayaklarının üzerine bırakıyor. "Duş almadan önce

kasları sertleşir." Benji etrafından dolanıp yatağa dönmeye çalıştığında Colson ayağa kalkıp onu kucaklıyor. "Kimse ortalıkta döl içinde yatıp hareket edemeyecek kadar ağrım var diye sızlanmanı istemiyor." Colson veledi duşa sürüklerken güreşip gülüşüyorlar ve beni yatakta bağdaş kurmuş, sersemlemiş ve bitkin bir halde bırakıyorlar. Klima terli tenimde oynaşıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Kendimi kucaklayarak uzanıyorum ve yorganın köşesini üzerim örtülene ve etrafta sıçradıklarını duyamayana kadar yukarı çekiyorum. Benji pişmanlıkların yarın için planlandığını söylemişti ama sanırım zaman yeniden akmaya başladı. Buradalar, ağır ve karanlık, beni yatağa bastırıyorlar. Bunun bir oyun olması gerekiyordu ama artık eğlenmiyorum. Her ne kadar aksini iddia etsem de, en başından beri eğlence ve rahatlık için yaratılmadığımı biliyordum. Kalbimin kapatma düğmesi yok ve bağ kurmaya o kadar açım ki bağısız dokunuşlar bile çok fazla geliyor. O ikisinin birlikte olmasına izin vermeli ve Maya'yla kalmalıydım. En azından bu şekilde her şey daha mantıklı olurdu.

Yatak altıma eğiliyor ve Colson'ın çıplak kalçasını görmek için gözlerimi açıyorum. Bana dokunmak yerine, yüzümü görene kadar yorganı katlıyor. "Hey," diye mırıldanıyor, kaşları çatılmış. Kaslı omuzlarına dökülen ıslak, karışık saçlarıyla seksi görünüyor.

Saçma olmayan bir şey söylemeyi düşünemiyorum, bu yüzden daha sıkı kıvrılıyorum ve yüzümü bacağına yaslıyorum. Duştan dolayı nemli olan eli yavaşça sırtımı okşamaya başlıyor. Sanırım onu bu kadar sarhoş edici yapan şey, herkesin yaptığı gibi toplumsal bir iyilik duygusuyla nazik olmaya *çalışmaması*. İstemiyor bile. İçinden kazara dökülüp duruyor ve bu onu çıldırtıyor çünkü dünyadaki yerinin bir anlam ifade etmesi için bir pislik olması gerektiğini düşünüyor.

"Odama dönüyorum," diye fısıldıyor, başparmağıyla kulağımı okşuyor. "Benji dışarı çıkıp yaygara koparmadan önce."

"Tamam." Ellerimden biri gizlice çıkıp onunkini buluyor ve avuçlarımızı birbirine bastırıyor. Geri çekilmiyor.

Uzun, hareketsiz bir andan sonra, "Ne yapacaksın?" diye sorar.

"Gerçekten mi?" Ona bakıyorum. "Eğer gidersen Benji'nin uyumasını beklerim ve muhtemelen yorganımın altında büyük bir panik atak geçiririm."

İç çekiyor. "Kalmamın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Acı acı alay etmek istememiştim ama ben durduramadan ağzımdan çıktı. "Geri kalanından daha kötü bir fikir mi?"

"Belki."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Sırt üstü yuvarlanıp bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Tüm adrenalinim o kadar sert düşüyor ki kontrol edemiyorum. "Bence ben kötü bir fikirim, sen kötü bir fikirsin ve o da kötü bir fikir. Ne yaptığımızın gerçekten önemli olduğunu düşünmüyorum, çünkü doğru ya da yanlış seçimler yapmamız evrenin umurunda değil gibi görünüyor. İyi ya da kötü olmalarına bakmaksızın sadece sevdiği ve sevmediği insanları seçiyor. Ve bence üçümüz de onun sevmediği insanlarız."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, otururken uyuyup kalmadığını merak ediyorum. İki parmağıyla kaburgalarım dokunduğunda sıcıyorum. "Sabah böyle düşünmeyeceksin. Git döllerini yıka."

Benji banyoya giderken yanından geçerken bana uykulu ama parlak bir gülümseme sunuyor. Karşılığında yüzümü buruşturmayı zar zor başarabiliyorum ama o bunu fark etmiyor. Robot gibi duş alıyorum, kapının çarpmasını bekliyorum ama suyun üzerinden kaçırılmış olmalıyım. Temizlendikten sonra belime bir havlu sarıyorum ve kafamı odaya sokuyorum. Colson gitmemişti. Yatağın kenarına oturmuş, Benji arkasından ona sarılmış, telefonuna bakıyor.

İçeri girdiğimde ikisi de bana bakıyor. Colson'a gözlerimle neden gitmediğini soruyorum ama bir an beni inceledikten sonra başka tarafa bakıyor. Benji, Colson'ın ensesini okşayarak, "Hamlet ve Triss'i kontrol ediyoruz," diyor. Bunun sabahın köründe aniden biteceğini biliyor olmalı, ama bölümlere ayırma konusunda benden çok daha iyi görünüyor. "Bir tür hareket alarmı çaldı."

Colson gözlerini kısarak telefona bakarken mutsuz bir şekilde, "Bela arıyorlar," diye düşünüyor. "Bu hiç iyi değil."

Yapılacak doğru şey bu olduğu için ve peşimden gelmelerini isteyen bir drama kraliçesi olduğum için yatağımda tek başıma uzanmayı planladım, ama telefonunu kaldırdığında çok meraklandım. Eğilerek, Colson'ın mutfakının grenli siyah beyaz videosunu çözmeye çalışıyorum, iki kıllı şekil hızla etrafta dolaşıyor.

Colson küfrederken ve Benji aynı anda "*EYET!*" diye bağırırken temiz bir çift külot giymenin yarısındaydım. "Hadi, hadi, hadi," diye bağırıyor ve ben aceleyle yanlarına gittiğimde onlardan birinin dolabın üzerine çıktığını, diğerinin de muzaffer bir kaşif gibi mutfak adasının üzerinde durduğunu görüyorum.

"Lanet bakıcı tezgahın üzerinde açık bir cips paketi bırakmış." Colson bir elini yüzünde gezdiriyor, ardından uygulamadaki hoparlör simgesine dokunuyor. "Hamlet,"

başın belada sesiyle havlıyor. "Yere yat. Hayır, bırak onu. *Yere* yat."

Triss ilgisiz bir şekilde duvardaki hoparlöre bakıyor, ardından kardeşi parçalanmış cips paketini tezgahın kenarına doğru iterken kuyruğunu sallıyor. "Hayır, hayır, hayır. Yere yat. Git yerleş, hemen şimdi." Colson'ın tek başarabildiğı, poşet uçup her yere kırıntılar saçarken onları daha da heyecanlandırmak.

Benji o kadar çok gülüyor ki yataktan düşüyor. Colson derin ve temiz bir nefes alıp uygulamayı kapatarak köpeklerin mutlu çitirtilerini susturuyor. "Bu gecelik bu kadar yeter."

"Aman Tanrım, tam bir ahmaksın," diye mırıldanıyor Benji, sonra tekrar kıkırdamaya başlıyor. Colson utangaç bir ifadeyle bana bakıyor. Aramızda ikimizin de cevabını bilmediğı bir soru var ama o sadece omuz silkiyor ve yatağı girmeye başlıyor.

Üçümüzün aynı yatakta uyuması büyük bir an olmalı - göğsümdeki krize uyacak şekilde karmaşık ve endişe dolu bir şey. Işıkları kapattığımda kalbim çarpıyor ve midem bulanıyor ama Benji ortada kendisinin mi yoksa benim mi yatmam gerektiğı konusunda dört kez fikir değıştirerek havayı bozuyor. O olması gerektiğine karar verdiğinde, kollarını bana dolayarak yan tarafına yerleşiyor ve yüzü göğsümde, kıcı Colson'a yaslanıyor. Ama ne zaman kendimizden geçsek yeniden gülmeye başlıyor ve ben onu yumruklamak istiyorum.

Bölüm 18

Colson

Güçlü bir iç saatim var, bu yüzden vücudum beni Alek'in alarmından önce uyandırıyor. Yatağı rahatsız etmemeye çalışarak, kendimi yatak başlığına yaslanıp oturur pozisyona getiriyorum ve telefonumu elime alıyorum. Artık kontrol etmem gereken iş e-postalarım olmasa da bu alışkanlığımdan vazgeçemiyorum.

Güneş ışığı sert ve çirkin perdelerdeki aralıktan içeri girerek zeminde ve şiltenin üzerine yayılmış iki çıplak adamın üzerinde bir ışık şeridi bırakıyor. Alek bir kolunu Benji'nin beline dolamış, ikisi de hareketsiz ve dingin.

Gray'i terk ettikten sonraki korkunç erkek arkadaşımın beri köpek olmayan başka bir canlıyla yatmamıştım. Dün gece üzerime atılmış bir bacak ya da kollarımın arasına sıkışmış bir beden bulmanın şaşkınlığıyla sıçrayarak uyandım. Uyanık bir şekilde uzanıp nefes alışlarını dinledim, Benji küçük bir hayvan gibi yumuşaktı ve Alek hafifçe horluyordu, ta ki ben tekrar uyuyana kadar.

Duş alıp üstümü değiştirmek için odama dönmeliyim ama koridora adımımı atar atmaz her şey bitiyor. Yarın yokmuş gibi oyunlar oynayabiliriz, ama yarın her zaman gelir - ve derinlerde sadece bağılılık fobisi olan bir pislik, travmasından kaçmak için ölümüne çalışan bir adam ve sahte bir adı olan, kimliği olmayan ve her yerinde sorun yazan bir çocuğuz. Hepimiz kendimize göre takıntılıyız, incinmemek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ve eminim ki bunun sonunda birbirimizi yakmak da var. Hepimiz sıcak ama ışık yok, karanlıkta boğuluyoruz, sürdürülemez. Sadece bir ya da iki hafta içinde bir teknede olacağımı ve bu karmaşayı sonsuza dek geride bırakacağımı bilmek hastalıklı bir rahatlama.

Şu anda, kendimi ayrılmaya ikna edemiyorum. Bugünkü buluşma için web sitesini açarak çeşitli etkinlikleri okuyorum ve programı inceliyorum. Boşta kalan elimin parmakları Benji'nin dağınık saçlarıyla boş boş oynuyor, bir düzene sokmak için okşuyor, sonra tekrar karıştırıyor.

Kafamı çevirdiğimde Alek'in gözleri bana sabitlenmişti. Benji'yi çabucak bırakıyorum ama çoktan fark ettiğine eminim. Ben onun vücuduna hayranlıkla bakarken o yuvarlanıp komodinin üzerindeki telefonunu karıştırıyor. Genelde becerdiğim zengin, kibirli erkekler dış görünüşlerine takıntılıdır, özel eğitmenlere, sıvı protein diyetlerine ve ameliyatlara para harcarlar. İtiraf etmeliyim ki aynaya çok fazla baktığım için ben suçluyum. Alek görünüyor, elinden gelenin en iyisini yapıyor gibi.

O dünyayı daha iyi bir yer yapmak için kalbini ve ruhunu dökmekle meşgulken. Aletinin boyutunu da seviyorum; birinin deliğini genişletip prostatına vuracak kadar büyük ama mükemmel bir ağız dolusu olacak kadar da küçük.

"Kırk beş dakika içinde kahvaltı edip kapıdan çıkmamız gerekiyor," diye fısıldıyor Alek, sesi düzensiz ve ağırlı. Tekrar yan dönerek Benji'yi saygıyla inceliyor. "Onu uyandırmalıyım."

"Bekle." Emin değildim ama bu son . Neden olmasın ki? Mesajlarıma göz gezdirdim. "Şuna bak. Dün gece duşta daha fazla doğruluk mu cesaret mi oynamak istediğinde bunu ondan aldım ve soru kalmaması için yazmasını istedim."

Alek şaşkınlıkla kaşlarını çatarak telefonumu alıyor ve ekranı inceliyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor ve kelimeleri tararken ağzı açık kalıyor. "Şaka yapıyorsun." Mesajı yirmi kez okumamışım gibi telefonu havaya kaldırıyor.

Sabah uyandığımda beni becermeniz için size meydan okuyorum. Ve evet, aklınıza gelebilecek tüm garip şeylere razıyım. Tatmin oldun mu? Bana üç sayfalık bir makale yazdırdıktan sonra artık ateşli olmayacağına eminim.

Alek'in metnin gerçekliği konusunda herhangi bir şüphesi varsa, bu son iki cümle muhtemelen şüphesini giderdi. "Bu... insanların yaptığı bir şey mi?" diye saçmalıyor. "Nasıl oluyor da... Gerçekten-" Elimi kaldırdığımda sözünü kesiyor.

"Buraya gel." Ayağa kalkıp Benji'nin ayaklarının arasına oturtmak için yatağın etrafında dönerken yavaşça sertleşen sikim bacağıma sürtünüyor. Alek hemen yanıma gelene kadar endişeyle yaklaşıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, her yere ama sadece bana bakıyor. Daha önce hiç bu kadar samimi bir yerde bulunmamıştım - ikimiz de çıplak ve uyku sersemiydik, cinselliğin sınırına yaklaşmıştık ama tam olarak geçmemiştik, korkmuştuk ama özlem duyuyorduk. Gray'in buna yaklaştığını sanıyordum ama biz aynı hayattan gelen, birbirine çok benzeyen iki insandık. Ona karşı hissettiklerim, her ikisi de birbirinden tamamen farklı ve hak edebileceğimden çok daha mucizevi olan bu ikisine baktığımda içimi kaplayan bunaltıcı, şaşkın dürtülere hiç benzemiyordu.

Parmaklarımı omzunda ve köprücük kemiğinde gezdirdiğimde Alek nefes alıyor. "Muhtemelen sabah nefesim var," diye fısıldıyor. Başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, kaşlarının çatılmasına neden olan yorgun kafa karışıklığını görebiliyorum. Geri çekilmesi için ona zaman tanıyarak eğilip onu öpüyorum. Rahatlaması sadece an alıyor, eli kalçamı sıkıyor. Bu muhtemelen son öpücük, bu yüzden tadını çıkarmaya çalışıyorum.

"Şimdi bak," diye mırıldanıyorum birbirimizden ayrıldığımızda. Bir parmağımı Benji'nin kalçasının iç kısmında hafifçe gezdiriyorum, kıcı bizim için çıplak kalana kadar karışık çarşafı itiyorum. Elimi bir yanağına bastırıp dün gece açtığım deliği ortaya çıkarmak için yana doğru çektiğimde Alek dikkatle izliyor.

"Onunla oynayabilirsin," diye kulağına nefes veriyorum. Yutkunarak belirsiz bir elini uzatıyor ve parmak ucunu Benji'nin deliğine değdiriyor. "Senin için gevşet onu." Sırtını okşuyorum, kıcıda oyalanıyorum ve keşke içine girme şansım da olsaydı diyorum. "Masaj yap. Tahrik olmaya başlayana kadar biraz bastır. Sonra kayganlaştırıcıyı getireceğiz."

Alek başparmağıyla büzülmüş deriyi okşarken usulca mırıldanıyor, o kadar odaklanmış ki aletin sertleştiğini fark etmiyor. İzlerken kontrolümü kaybetmemek için kendi sikimi sıkma zorunda kalıyorum. Uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Bir şey deneyebilir miyim?" Alek bana umut, endişe ve şehvet karışımı bir duyguyla soruyor. O kadar çok şey yaşamış olmasına rağmen o kadar saf ki. Bir yanımda, başka bir adamın onu alıp değiştirdiğini görmek için etrafta olmayacağıma seviniyor, bir ilişki için fazla bencil olmasaydım benim olabileceğini biliyor.

"Ne istersen yap, korkunç bir hata yapmak üzereysen sana söyleyeceğim."

Yüzünde yorgun bir gülümseme belirir. Elleriyle dayanarak, burnu Benji'nin deliğine bir santim kalana kadar öne eğilir. Parmağıyla bir kez daha okşar, sonra şefkatle öper. Dudaklarını narin tene ikinci kez bastırdığında, dilini biriyle öpüşüyormuş gibi kullanıyor, yalıyor ve her vuruşta daha derine bastırıyor. İlk kez ağzına alan pek çok kişi burada tereddüt ederdi ama Benji inliyor ve diliyle iterek daha derine iniyor. Benji nefesini içine çekiyor ve içgüdüsel olarak kalçalarını aralıyor, uykusunda miyavlar gibi sıcak, kaygan basınçtan daha fazlasını almak için geri itiyor.

Alek kızarmış ve nefes nefese oturduğunda bileğini yakalıyorum ve parmaklarına kayganlaştırıcı sürüyorum. "Çabuk gevşiyor, bu yüzden onları hemen içeri kaydırabilirsin."

"Bu ona zarar vermez mi?"

Gülümsediğimi görmesin diye burnumu bir saniyeliğine saçlarına dayıyorum. "Söz veriyorum olmayacak. Dilinle harika bir iş çıkardın. Bak sana nasıl yalvarıyor."

Alek'in sırtına dayadığım elim, iki parmağını kas halkasından geçirirken nefesini tuttuğunu, sonra da

alışılmadık, yoğun kavramanın içine kaydıklarını hissediyor. "Tanrım," diye fısıldıyor.

"Bak." Ona kendi parmaklarını gösteriyorum, ritmik bir şekilde kıvırıyorum. "Bunu dene. Prostatına vuracaksın ve sonra senin için her şeyi yapacak."

Yüzünü konsantrasyonla buruşturan Alek eliyle çalışıyor. Benji uykulu bir şekilde inliyor ve kalçalarını geriye doğru sallıyor. "Sikini hisset," diye mırıldanıyorum.

Çocuğun kalçasının altına uzandığında Alek titriyor. "Çok sert." "Tabii ki öyle. Denemeye hazır mısın?" Ciddi gözleri bana doğru açılıyor, Sanki bu kısmı gibi. Aşağı baktığımızda, aleti neredeyse hazırды.

Parmaklarını Benji'den çekerek ellerini çıplak göğsümde gezdiriyor, ben de avuç içlerimi kayganlaştırıcıya bulayıp dün gece bana yaptığını ona yapıyorum, shaftını kavrayıp kayganlaşana ve kaya gibi sertleşene kadar yavaşça sarsıyorum. O kadar tahrik olmuşum ki onu kenara itip zevk almak üzere olduğunu bildiğim mükemmel, dar deliğe girmemek çok zordu. Ya da daha iyisi, onu Benji'nin içine sokmak ve sonra arkadan almak. "olma." Kulağının ucunu öpüyorum. "Seni her şeyden çok istiyor."

Alek kararlı bir bakışla beni omuzlarından silkiyor ve Benji'nin kıkına tırmanıyor. Başını birkaç kez deliğe sürtüyor, sonra da deliğe bastırıyor. Bir an için geri çekileceğini düşünüyorum ama sonra Benji'nin iyi eğitilmiş kaslarının gevşediğini ve onu yarıya kadar içeri çektiğini görüyorum. Kısık sesle sızlanıyor, kaygan elleriyle kendini desteklemeye çalışıyor. Dengesini bulduğunda içgüdüleri devreye giriyor ve altındaki esnek vücudu sikmeye başlıyor. Hızlandıkça her itişinde kık kaslarının gerilmesini izliyorum.

Benji sonunda azgın bir hıçkırıkla uyanır. Beyni daha yetişmeden Alek'in içine tekrar tekrar sallanmaya başlar. Otuz saniye süren saf, çiğ seksten sonra, ten tokatları ve kırık inlemelerden başka bir şey olmadan omzunun üzerinden bakar. İçinde kimin olduğunu fark ettiğinde, "Aman Tanrım," diye inliyor ve yüzünü yatağa gömüyor. Alek bir elini onun altına kaydırır ve kıkını kalçalarına doğru çeker, böylece kendini köküne kadar gömebilir. Bu onun yeni bir yönü, kendi şartlarına göre zevk alıyor ve veriyor ve ben bununla başa çıkamıyorum.

Benji küfrediyor, mızmozlanıyor ve nefesinin altında saçmalıyor, ben de yatağın etrafında dolanıyorum ve parmaklarını saçlarına geçirip başını yukarı çekiyorum. "O ağızla yapabileceğin daha iyi bir şey var, tamam mı?"

Muhtaç bir şekilde inliyor, gözleri zar zor açılıyor, ben de hiç vakit kaybetmeden onu kalçalarımın arasına çekip sikimi ağzına sokuyorum. Alek salyalarını akıtırken sikimi boğazının derinliklerine doğru itmeye devam ediyor.

emmek için elinden geleni yapıyor. Alek'in daha fazla dayanacağını sanmıyorum ama tam onu kontrol etmek için başımı kaldırdığımda telefonu çalmaya başlıyor. Etrafına şaşkın şaşkın bakarken kalçaları tekliyor ve hareketsizleşiyor.

"Yapma-" Ama onu burada tutma şansımı kaçırdım. Benji'nin içinden kayarak çıkıyor ve cevap vermek için çabalıyor, dağınık siki zorlanıyor ve hüsrana uğruyor.

Benji kaybettiği için acınası bir ses çıkarıyor ve onu sikimden indirdiğimde ağlayacakmış gibi yuvarlanıyor. "Ne oluyor lan?"

Alek telefonu kapatır, çoktan ayağa kalkmıştır ve bavulunu aramaktadır. "Kayıt evraklarınızdan bazılarını kaybetmişler ve onlar tamamlanana kadar giriş yapamayız. Hemen şimdi gitmemiz gerekiyor."

"Hayır, hadi ama." Benji doğruluyor ve gözlerini kırıştırarak odanın dönmesini engellemeye çalışıyor. "Hayır, yapmayacağız."

"Var." Alek çoktan milyonlarca kilometre uzaklaştı. Bu doğruluk mu cesaret mi gecesi resmen sona erdi, başladığımızdan daha fazla doğruluk kalmadı.

Benji kendine sarılıyor, iri gözleri üzgün ve korkulu. "Yapamam," diye mırıldanıyor. "Alek, fikrimi değiştirdim. Lütfen."

"Bu önemli. Daha sonra mastürbasyon yapabilirsin," diye tersliyor Alek, temiz bir çift boxer giyerek. O kadar odaklanmış ki çocuğun ona gerçekten ne söylemeye çalıştığını anlamıyor - bugün koçunu hayal kırıklığına uğratmaktan korkan ve bunalmış birinin paniği. Doğru kelimeleri bulabilseydim, belki ikisinin de ihtiyacı olan şey olabilirdim. Ama Gray benim ne olduğumu yıllar önce gördü; baştan aşağı bencillik.

Bölüm 9

Benji

Sikim ancak onu bir mayonun içine sokup on beş dakika boyunca bir taksinin arkasında yolculuk ettikten sonra sakinleşiyor. Colson ön tarafa geçerken Alek yanıma oturuyor ve Victor'la telefonda ders programlarını bozmadan bozuk bir havuz filtresini nasıl halledeceklerini tartışıyor. Cole birkaç kez bana bakıyor, kapalı ifadesinde bir endişe belirtisi var ama hiçbir şey söylemiyor. Hepimizin yapması gerektiği gibi geri çekiliyor.

O otel yatağında her şey çok güzeldi -sadece kışımındaki alet değil, tüm duygular da. Kendimi hiç güvende hissetmedim ya da istenmedim, gerçekten değil, ama nasıl hakkında çok düşündüm. *Evin* nasıl . Ve birkaç saat boyunca, hepsi oradaydı. Belki sadece rol yapıyorduk, hak etmediğimiz şeylerle oynuyorduk ama her şeyi bulmaya çok yakındık. Ve bugün her şey o kadar hızlı bir şekilde elimden alındı ki her yanıma ağrıyor.

Taksi bizi Columbus şehir merkezindeki devasa bir tuğla tesiste indiriyor. Dışarıdaki gölgeli yürüyüş yolunda insanlar dolaşıyor ama bu kaotik avluya kıyaslanamaz bile. Durup burada antrenman yapmış en büyük yüzücülerin gerçek hayattan daha büyük fotoğraflarının yer aldığı on iki ayak yüksekliğindeki pankartlara baktığımda omuzlar beni iki yandan itiyor. Bana tepeden bakıyorlar, sanki *seni kim içeri aldı?* Ben de aynı soruyu Alek'e sormak istedim. Bunun onun bağış toplama toplantısından daha büyük olacağını biliyordum, ama şimdi havuzun etrafındaki dolu koltuk sıralarını, bir aşağı bir yukarı volta atan hakemleri, her şeyi görebiliyorum.

Colson ayrıldığını belli etmeden tribünlere doğru sürükleniyor. Alek beni bir imza masasına sürüklerken ve ben de bana doğru ittikleri rastgele kâğıtlara adımları karalarken, keşke birkaç dakika daha kalsaydı diyorum. Alek cesur ve iyi olmamı istiyor ama Colson da bana denemem için güç veriyor. Bugünü atlatmak için ikisine de ihtiyacım var.

Giriş yaptıktan sonra Alek'le birlikte kalabalığın arasından geçerek erkeklerin soyunma odasına gidiyoruz. Ilık, nemli hava, sesler ve çarpışan dolapların seslerini taşıyarak kapıdan dışarı çıkıyor. Panik boğazımı sıkıyor.

"Önce 100 metre serbest stil var," diye programı okuyor Alek. "Biraz sonra da 200 metre. İyi hissediyor musun?"

Bu biraz zorlama olabilir. Muhtemelen enerji içeceğinden daha iyi bir şeyle hazırlanmalıydım, kıtadan gelen buğdaylı bir bar

kahvaltı ve bir buçuk tur anal. Bir omzumu silkip etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama dirseğimi yakalıyor. "Sadece rahatla ve eğlen, Benji. Buraya tahtaya çıkmak için geldin, başka bir şey için değil."

Sahte bir gülümseme bile bulamıyorum, bu yüzden sadece ona bakıyorum. O bunu anlamıyor. Onunla Olimpiyatlara ulaşmak benim cankurtaran salım, ikimizi de tüm bu sırlardan ve yalanlardan kurtarabilmemin tek yolu. Eğer elimden gelenin en iyisini yaparsam ve elimden gelen yeterince iyi değilse, o zaman asla Benji olamayacağım, Alek'in seçtiği çocuk olamayacağım. Ben sadece Bennett'im, hiç kimse. Babasının onu tasmayla sürüklemesine izin veren zayıf bir pislik.

"İyi misin?"

Kafamı kaldırdığımda Alek'in alnı endişeyle kırışmış. Ben patlamadan önce beni çekip çekmemesi gerektiğini düşünmeye başladı bile. "Evet, b-" Neredeyse ona *bebeğim* diyecektim ama kendimi tuttum. "Ben iyiyim, Alek. Havuzda görüşürüz."

Beni daha fazla sorguya çekmeden, spor çantamı kaldırıp yanından geçerek soyunma odasına giriyorum.

Fit olduğumu sanıyordum ama boş bir yer bulmak için diğer sporcuların arasında dolanırken, ineğin futbol takımı tarafından köşeye sıkıştırıldığı lise filmlerinden birine benziyor. Diğer adamlar uzun boylu, Alek'in sahip olmamı istediği türden yapılı omuzlara sahipler, her santimleri mükemmel bir şekilde kondisyonlanmış. Bazıları kulaklıklarıyla sessizce duvara yaslanıyor, ama geri kalanı sanki yıllardır bu etkinliklerde birbirlerini görüyormuş gibi sohbet edip şakalaşıyorlar. Tek koçum YouTube videolarıyken ailemin havuzunda osurarak geçirdiğim onca yıl boyunca onlar buradaydı.

Ağzım kâğıt gibi kuru ve uyuşmuş parmaklarım soyunmak, yüzme bonemi takmak ve gözlüklerimi boynuma asmak için uğraşıyor. Birkaç şaşkın gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama havuz güvertesine giderken kimse bir şey söylemiyor.

Koltuklarda o kadar çok insan var ki, ne kadar bakarsam bakayım Colson'ı bulamıyorum. Gerinirken Alek bana yetişiyor ama göz teması kurmak zorunda kalmamak için kas krampıyla uğraşıyormuş gibi yapıyorum. Burası dolaplardan daha serin ama tüm vücudum terden kayganlaşmış durumda.

"Elinden gelenin en iyisini yap," diye yardımcı olmaya çalışıyor Alek, elindeki evraklarla kıpırdanırken. İngilizce'e bundan daha yavan dört kelime var mı?

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum ve kulvarıma doğru ilerliyorum. Genelde havuzun görüntüsü bana enerji verir, ama bugün bulanık görünüyor ve yaklaşık üç

Olması gerekenden yüz metre daha uzun. Ona baktığım her saniye daha da uzuyor, bu yüzden onun yerine ayaklarıma odaklanıyorum.

Düdük sesi duyulduğunda vücudum otomatik pilota geçiyor ve bloğun üzerine tırmanıyorum. Gözlüklerimi takıyorum, sonra eğilip titreyen parmaklarımla uçlarını kenarın altına kıvrıyorum. Dalışım başış toplama etkinliğinde olduğundan çok daha güzel görünüyor ama çok yavaş. Tempomu bulmaya çalışırken, beynim bana o kadar çok çelişkili mesaj veriyor ki, en temel esasları ikinci kez tahmin ediyorum. İlk uzunluğun sonuna kadar kendimi toparlayamadım, bu yüzden duvara çarptığımda ve panonun altında adımları gördüğümde tam olarak şaşırmadım.

Yüzümü havuzun kenarına yaslayıp bir zavallı gibi yutkunarak nefes alıyorum. Boğazım düğümlendi ve başım biraz ağrıyor ama beklediğim kadar berbat hissetmiyorum. Kötü bir yarış yüzdüm ve kaybettim. Eğer yetişmek için daha fazla zamanım olan 200 metrede iyi bir yarış yüzersem, hala üst sıralarda yer alabilirim.

Alek bu kez beni soyunma odasına kadar takip ediyor, gözlüklerimi çıkarmamı ve omuzlarıma bir havlu sarmamı izliyor. Ben telefonumu alıp köşedeki banka yerleşene kadar bekliyor, sonra yanıma oturuyor. Adamın üzerinde seksi ve sevimli karışımı bir polo var; saçları özenle geriye taranmış ve tıraş olmaya vakti olmadığı için çenesi kirli sakalla tozlanmış. "Harikaydın!"

Duvara daha da yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Öyle mi yaptım? Gerçekten mi?"

Bana uyarıcı bir bakış fırlattı. "İlk seferin için evet. Başlama düdüğüne sonradan tepki vermek yerine onu daha çok tahmin etmeye çalış. Ve ritminizi ikinci kez tahmin etmeyin. Vücuduna güven. Ama seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"En iyi zamanım mıydı?" Elindeki kâğıtlara bakıyorum, aniden öyle olabileceğinden korkuyorum.

Başını salladığında içimden rahat bir nefes geçiyor. "Yakınından bile geçmiyor."

"Güzel. Bu sefer ben alacağım."

İç geçiriyor ve bacağıma uzanıyor, sonra kendini tutuyor. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyormuşsun gibi hissediyorum."

Telefonuma baktığımda, mideme kramplar girmesine neden olan bir numaradan gelen tek bir mesaj görüyorum. Yüzüstü kucağıma bırakıyorum ve kendimi Alek'e odaklanmaya zorluyorum. "Ha?"

Yarı şaka yarı ciddiğim, ama en azından gözlerini devirmesine ve biraz gülümsemesine neden oluyor. "Eğer bana saygı duymuyorsan dün gece bir hataydı."

Artık koçluk yapmıyorum. İster inanın ister inanmayın, bu yüzme yarışı olayını birkaç milyon kez yaptım."

"Bu bir hata değildi," diyorum hemen, doğrulup. "Öyle söyleme. Dinliyorum."

Yüzü yumuşuyor ve eli, parmakları benimkilerin üzerinde durana kadar kayıyor. "Bunun bir hata olmadığını biliyorum. demek istemedim. Unutmayın ki buradaki en az deneyimli kişi sizsiniz ve kazanmak sizin işiniz değil. Tek istediğim-"

"Elimden gelenin en iyisini yapmam için," diye şarkı söylüyorum, yüzümü ona çevirerek.

O cevap veremeden gürültülü bir grup adam içeri giriyor ve ellerimizi birbirinden ayırıyoruz. Alek daha güvenli olmak için bankta benden uzaklaşıyor ve bundan nefret ediyorum. O telefonuna bakıyor, ben de kendiminkini kaldırıp babamdan gelen soru yağmuruna bakmaya cesaret ediyorum.

*Neden dün sabahattan beri bana mesaj atmadın? Ne zaman dönecek?
Gelecek haftaki bağış galası hangi gün?*

Hiç bilmiyorum. Lütfen beni yalnız bırak, olabildiğince hızlı cevap yazıyorum. Yapabilirsin.

*Daha elimden tekrar vızıldıyor. Sonra hemen geri gel
Seattle'a iniyorsun. Ve bana asla "bilmiyorum" deme.*

Bu sefer cevap vermiyorum, sadece mesajları siliyorum ve telefonumu yere atıyorum. Nefes nefese kalmamaya çalışarak, notlarını tekrar okuyan Alek'in güçlü profilini inceliyorum. Konuşması televizyonda yayınlandıktan sonra haber sitesine girdim ve her gece uykuya dalarken kapanış konuşmasını tekrar izledim. Alek sanki önemli olan tek şey ben ve yüzme kariyerimmişim gibi davranıyor ama bu doğru değil. Ben onun kefaretiyim, babasının çaldığı her şeyi geri alma yoluyum. Ve o bunu bilmiyor, ama o benim tünelimin sonundaki ışık, sonsuz bir karanlık deliğe doğru sürüklenmediğime dair bir söz. Her şey bittiğinde ikimiz de mutlu olacağız.

gelenin en iyisini yapmak Alek'in geçmişini değiştirmek için yeterli değil ve benim geleceğimi kurtarmak için de yeterli değil. Yeterince iyi olmalıyım.

Bir sonraki yarışım on beş dakika sonra, bu yüzden Alek'in başını okşuyorum ve biraz daha esnemek için havuz güvertesine geri dönüyorum. Sekiz dakika aradıktan sonra nihayet Colson'ı kalabalığın içinde buluyorum. Siyah saçlarını fark ettiğimde aşağıya bakıyor ama beni hissetmiş gibi yukarı bakıyor. Sevişmemiş gibi davrandığımız karmaşık kurallar ağında buna izin verilip verilmediğinden emin değilim ama ona küçük bir el sallıyorum. O da el sallamıyor ama çenesini yukarı kaldırıp

telefonuna geri dönmeden önce onayladı. Acaba Hamlet ve Triss'in mutfağında biraz daha kudurmasını mı izliyor?

Kulvarıma ikinci kez adım attığımda, binadaki herkes doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, merkezimi ya da sporcuların bahsettiği o saçma şeyi arıyorum. Bunun yerine, tüm panik ve kararlılığımın arasındaki çatlaklara düşen gizli bir anı buluyorum.

Dün gece sabaha karşı üç sularında, saatlerce tüm gücümle yüzdüğüm ve bir santim bile kıpırdamadığım, suyun hiçbir şey göremeyecek kadar karardığı bir kabustan kalbim çarparak uyandım.

Alek'in kolları bana sarılmıştı, nefesi enseme gıdıklıyordu. Colson hala yarı uykulu bir halde yuvarlandı ve buğulu gözlerle bana baktı. Tamamen savunmasız ve yumuşaktı, normal haline hiç benzemiyordu. Parmakları yanağımı okşadı ve başparmağı alt dudağımı okşadı.

"Uyu bakalım, küçük balık," diye mırıldandı, alçak sesle çıkardığı gürültüyü anlamak neredeyse imkânsızdı.

"Bize neler oluyor? Ne yapıyoruz biz?" Sanırım söylediğim buydu ama tam olarak hatırlayamıyorum.

"Bilmiyorum." Sonra başımı göğsüne çekti ve sanki aşkın bizi de kapsayacak kadar tanımının olduğu farklı bir dünyada farklı insanlarmışız gibi bana sarıldı.

Alek adımı söylüyor ve diğer herkesin başlangıç bloklarında olduğunu fark ediyorum. Pozisyonumu alırken kendime "Her şey yoluna girecek" diyorum. Bunu buradaki herkesten daha çok istiyorum. Tek yapmam gereken Alek'in bana öğrettiği her şeyi hatırlamak ve uçmak.

Bu sefer dalışım mükemmel, temiz ve hızlı. Öğrendiğim her şey yerine oturuyor ve vücudum uğuldamaya başlıyor. En iyi zamanımı yok edeceğim. Belki Alek birinci olamayacağım konusunda haklı, ama orta dereceden de mutlu olurum, gelecek yıl hepsini geçeceğime dair bir söz gibi. Dördüncü ya da beşinci olursam Alek'in yüzünü hayal edin, şok içinde nasıl sevineceğini ve doğru seçim yaptığını bilerek bana nasıl sarılacağını.

Son dönüşü yaparken etrafımdaki diğer yüzücüleri hissedemiyorum ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Omuzlarım acı içinde olsa da, odadaki tüm enerjiden güç alarak bunun üzerinde süzülüyorum. Profesyonellerin o yüksek şey bu olmalı. Kulağım suya girip çıktıkça

Bağırış ve alkış sesleri finişe yaklaştıkça daha da yükseliyor.

Parmaklarım duvarı sıyırır sıyırmaz başımı sudan çıkarıyorum ve görebilmek için gözlüklerimi yukarı itiyorum. Tribünlerin bir kısmı en uzak kulvardaki adam için çığlık atıyor, o da kocaman bir sırtışla yumruğunu havaya kaldırıyor. Diğer tüm yüzücüler duvara yaslanmış, izliyorlar. En yakındaki adam omzunun üzerinden bana acıyan bir gülümsemeyle *bakıyor, sanki sonunda ortaya çıkmaya karar vermiş* gibi.

Skor tabelasını kontrol ediyorum, sonra ıslak parmaklarımla gözlerimi silip tekrar kontrol ediyorum. Az önce 200 metre serbestte en iyi derecemi yapmıştım, Alek ve benim antrenmanda çıldırmamıza neden olacak bir derece. Burada ise sadece son sırada değil, sondan ikincinin tam üç saniye gerisindeyim. Alaycı kırmızı rakamlar hayallerimi bir dizi acımasızca dürüst sayıya indiriyor.

"Benji, hadi." Sersemlemiş bir halde başımı kaldırdığımda Alek bana eliyle işaret ediyor. Herkes çoktan havuzdan çıkıp soyunma odasına yönelmiş ve beni yalnız bırakmıştı.

"Özür dilerim," diye kekelediğimi duyuyorum, Alek'e mi yoksa görevlilere mi, emin değilim. Daha önce milyonlarca kez havuzdan çıktım ama bu seferki en zoru. Kayıyorum ve neredeyse tekrar düşüyorum, sonra ellerim ve dizlerim üzerinde çırpınarak çıkıyorum. Ayaklarımı altına alırmaz dönüp doğruca kapıdan çıkıyorum, kalabalık lobiye geçiyorum ve ana girişten keskin öğle güneşine doğru yürüyorum. Sıcak asfalt çıplak ayaklarımı acıtıyor ve herkes bana yan gözle bakıyor, bu yüzden bir çim parçasına doğru topallıyorum ve sırtımı bir karaağacın cızırtılı kabuğuna yaslıyorum. Burada havanın daha temiz olacağını düşünmüştüm ama ne kadar konsantre olursam olayım nefesimi tutamıyorum.

"Benji!" Binadan çıkan Alek beni fark etti ve aceleyle yanıma geldi. "İyi misin? Harikaydın!"

Eğer ona bakarsam, yıkılacağımdan eminim. Kirli betona bastırdığım ayak parmaklarıma odaklanıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben yapmadım."

İkinci bir çift ayakkabının sesi beni yukarı bakmaya zorluyor. Colson bizi fark edip yanımıza geliyor, yüzü nötr ama kaşları çatık. Sözsüz bir , içinden çıkardığı buzdan hâlâ damlayan soğuk bir şişe su uzatıyor. Çok susadım ama tek yapabildiğim parmaklarımdan yere düşen ve koyu lekeler bırakan damlacıklara bakmak. Beni ağaca sıkıştırmışlar, her yerde insanlar var ve bu tam bir işkence. Onlardan sarılmalarını bile isteyemiyorum.

"Çantamı almam lazım," diye mırıldanıyorum, aralarından sıyrılıp binaya doğru kaçmaya çalışıyorum.

Alek kolumu tutuyor, parmakları sıcak ve her zaman şefkatli. "Bekle, zamanını gördün mü? Rekorunu *kırmışsın!*"

Tırnaklarım avucuma batıyor. "Lütfen böyle söyleme."

"Ne demek istiyorsun?"

Kolumu öyle bir çekiyorum ki onu bir adım geriye itiyor. Sesim boğuk çıkıyor ve etraftaki insanların göz atabileceği kadar yüksek. "En iyi zamanım bok gibi. Yalan söyledin. İyi olduğumu söylemiştin."

Muhteşem gözlerinde hayal kırıklığı titreşiyor. Yakından bakıldığında düz bir renk değil, dumanlı gri, ela ve siyaha yakın karmaşık bir gradyan. "Bunun nasıl bir şey olacağı konusunda seni daha iyi hazırlamalıydım. İyisin ama uluslararası yarışmalar bir yana, bu seviyeye ulaşman bile *yıllar* alacak."

"Bu yeterince iyi değil."

Gözlerini kırıştırıyor, acısı yüzünden okunuyor. Onun koçluğunu kastetmediğimi açıklamamın bir yolu yok. Sadece kendimi kastediyorum. Zıt yönlerde çekiliyorum ve beni bir arada tutacağını düşündüğüm rüya, skor tabelasındaki bir dizi boktan sayıya dönüştü. İkiye bölünmekten kurtulmamın tek yolu bir şeylerden vazgeçmek. Kendime zarar vermek ya da tanıdığım en tatlı adama zarar vermek arasında bir seçim yapmam gerekirse, cevabımın ne çok iyi biliyorum. Ama hayatımın en kötü günü olacak.

Şişeyi Colson'ın elinden kaptığım gibi binanın yan tarafına doğru olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum. Gürültülü bir çatırtıyla tuğlaya çarpıyor ve su püskürterek havada dönerek uzaklaşıyor.

"Hey," diyor Alek uyararak. "Nefes al." Ensemde bir el var ama hangisine ait olduğunu bilmiyorum. Başımı eğiyorum, gözlerimden akan sıcak yaşları kaçmadan önce kırıştırıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama bulabildiğim sadece bu iki kelime.

"Sorun değil," diyor Alek nazıkçe, aptal bir su şişesinden bahsetmediğimden habersiz. "Sadece sakın ol."

"Her şeyi berbat ettim." Saklamaya çalıştığım gözyaşları sesimde kolayca duyuluyor.

"Hiçbir şeyi etmedin. Önümüzdeki hafta yeni bir başlangıç yapacağız ve net bir ilerleme planı yapacağız, tamam mı?" Adam en büyük kuralını çiğnedi ve

beni kaldırımda sımsıkı kucaklıyor. Vücut ısısı ve mükemmel kokusuyla sarmalandığımda, Colson'ın parmaklarını çıplak sırtımda hissediyorum, omurgamı yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı ovuyor. Bu hiç adil değil. İçime hücum eden duygular o kadar büyük ki kenarlarını göremiyorum, aynı anda hem kötü hem iyi, yüksek ve tamamen yabancı. Okulda gördüğünüz, buzdağının suyun elli metre üzerinde ve yüzeyin altında on kat daha derine inen resmi gibiler. Buzdağının sadece görünen kısmı bile beni yok etmeye yetiyor ama bu iki adamın bana yaptıkları, aklımın alamayacağı sonsuz bir derinliğe doğru uzayıp gidiyor. Kendimi kaybetmeden bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum," diye inliyorum Alek'in boynuna. "Çok özür dilerim."

Beni sıkıyor, sonra geri çekilip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve sert, koç gibi bir tavırla bana bakıyor. "Hiçbir şey için üzgün olmana gerek yok. Sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya devam et."

Ellerini silkeliyorum ve gözlerimdeki yaşları temizliyorum. Dışarısı çok sıcak ama ben titriyorum. "Yapamam. Lütfen beni zorlama." Aslında onunla konuşmuyorum, tam olarak değil, ama hayatımda söylediğim tek kelimeyi dinleyen tek insanlar bunlar.

"Bu kadar yeter." Bunu o kadar nazikçe söylüyor ki, bir azarlama gibi bile gelmiyor. "Bir yarış kaybettin diye pes etmene izin vermeyeceğim. Ama yavaştan alacağız ve gerçekçi hedefler koyacağız. Tamam mı?"

"Uh-huh. Evet." Bunun daha hızlı bitmesi için şimdi her şeyi söyleyeceğim. Burada, güneşin altında, bana inanan ve vazgeçmememi söyleyen en sevdiğim iki insanla birlikte olmak istemiyorum. Yalnız olmak, o lanet olası mezar gibi malikâneye geri dönmek, cesaretimi kaybetmeden önce yapmam gerekeni yapmak istiyorum. "Anladım."

Günün geri kalanında otelden eşyalarımızı alırken tedirgin ve şaşkın bir sessizlik oldu. Ben iç çamaşırlarımı bavuluma tıktırırken Colson'ın Alek'i kenara çekip beni rahat bırakmasını söylediğinden eminim. Uçağın kalkmasını beklediğimiz süre boyunca, şey söyleyecekmiş gibi bana bakıyor, sonra fikrini değiştiriyor ve sadece okuyormuş gibi yaptığı kitaba geri dönüyor. Bu sefer pencere kenarındaki koltuğa oturuyorum ve kapüşonumu yüzüme kapatarak uyumak için kendimi duvara sıkıca yaslıyorum. Dün geceyi rüyalarımda güvenli bir şekilde saklamaya çalışıyorum, diğer her şeyle lekelenmeden kaldığı yerde, böylece kimse mükemmel ve kırılmaz olduğumuz birkaç karanlık saate dokunamaz.

IV

we chase the most savage storms

Chapter 20

Alek

Yolcu koltuğumda karton bir kutu içinde duran yarım düzine çörekten birini yemeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama tarihte yaban mersinli donut yemeyi hak eden biri varsa, o da geçirdiğim haftadan sonra . Yüzme merkezindeki yerime geldiğimde, beş çöreklik bir kutu ve tüm parmaklarımda yapışkan şeker vardı.

Toplantıdan sonra, Benji'nin iyileşmesi için bir hafta izin vermeyi daha iyi bir karar olarak kabul ettim. Eve dönerken uçakta ve onun duvara yaslanmış ve büyük boy kapüşonuyla gizlenmiş bir şekilde usulca ağladığını duyduğum anı düşünmeden edemiyorum. Onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı çok geç fark ettim. Babam yüzücülerinin ruh sağlığıyla hiç ilgilenmedi; bizi tekrar tekrar imkansızlıkların içine attı ve bunların üstesinden gelemesek hayatımızı cehenneme çevirdi. İlk yarışında korkmuş, heyecanlı bir çocuk olmanın, yıkılması çok kolay olan inanılmaz büyük hayaller ve umutlar taşımanın nasıl bir şey olduğunu unuttum.

İşleri yoluna koymak için attığım ilk adım, yarım düzine çörekten bir tane eksiltmek oldu. Kendimi savunmam gerekirse, altıncısı çok lezzetliydi ve onu asla özlemeyecek. Yirmi üç yaşındaki bir sporcunun bile beş çörekten fazlasına ihtiyacı yoktur.

Umarım Benji iyi bir hafta geçirmiştir, çünkü benimki berbattı. Lang Aquatic Center, yarından sonraki gün, caddenin karşısındaki, ikinci katındaki pencerelerden tesisimizin güzel bir manzarasını sunan sinirli bir sanat galerisinde bağış toplama galasını düzenliyor. Halk günü her yıl en sevdiğim etkinlikse, bu en nefret ettiğim etkinliktir - sosisli sandviçler ve zıplama kaleleri yerine smokinler, kanepeler ve servetlerinin bir kırıntısı için milyonerlerin kışlarını öpüyorsunuz. Maya her zaman hazırlanmamıza yardım ederdi, bana rüküş ve şık dekor arasındaki farkı, hangi mezelerin birbirini tamamladığını ve konuşmamın berbat olup olmadığını öğretirdi. Şimdi elimde sadece Victor ve Tate var. Üçümüz her ayrıntı için kavga ettik, ta ki ikisini de bir daha görmek istemeyene kadar.

Bu yetmezmiş gibi, çocuklar sınıfta huysuz veletler oldular, hakkımda pasif agresif başlıklar çıkmaya devam ediyor ve beni kafası karışmış ebeveynlerle garip konuşmalar yapmaya zorluyorlar ve Benji veya Colson ile tek bir kelime bile konuşmadım. Başka bir dünyada olsaydık, belki de aptalca bir şekilde bir şeyler yapmaya çalışırdık. Ama bu tamamen

hiçbirimizin düşünemeyeceği kadar anlamsız. Colson denize açılıyor ve asla geri dönmeyecek. Benji bir muammaya sarılmış bir sorun yumağı ve o kadar hızlı geri çekiliyor ki, bırakın daha fazlasını, onu bir öğrenci olarak bile tutamayacağımdan korkuyorum. Ve ben hala sadece benim, kendini işinden asla ayıramayacak biri çünkü artık farkı bile söyleyemiyor. Böylece üçümüz havaalanında sessiz bir anlayışla ayrıldık. Bunun en iyisi olduğunu biliyordum ama göğsümde bıraktıkları kocaman, yırtık pırtık boşluğa hazırlıklı değildim.

Başparmağımdaki sırları emerek, yüzme merkezinin dışında duran ve binaya bakan insan kümesine gözlerimi kısarak bakıyorum. Sigara molasındaki Victor dışında kimse burada dolaşmıyor. Ama Victor'u göremiyorum - sadece Tate, Willow, yarı zamanlı stajyer eğitmenlerimizden biri... ve bir polis. Paniklemek yerine, beynim sanki biri güç düğmesine basmış gibi anında kapanıyor. Tek duyabildiğim, kulaklarımda çınlayan kendi nefesimin sesi. Colson'ın korkunç uyarıları gerçekleşirse, babamın davasından geriye kalan son adamların *beni* hedef alacağını düşündüm - itibarımı, kâr amacı gütmeyen kuruluştaki konumumu. fiziksel olarak dokunacaklarını, araziye gelip ellerini umudu ve iyileşmeyi temsil eden duvarlara koyacaklarını hiç düşünmemiştim. Aptallık ettim. Bunların ne tür insanlar olduğunu biliyorum ve daha fazla korkmalıydım.

Sersemlemiş bir halde arabamı durduruyorum ve saçma sapan büyüklükteki anahtarlarımı kontaktan çıkarıyorum. Çocuklar bana sürekli anahtarlık hediye ediyor -yüzme anahtarlıkları, rastgele tatillerinden anahtarlıklar, aptal anahtarlıklar- ve tabii ki kimsenin duyguları incinmesin diye beş yıllık anahtarlıkları bir kerede kullanmam gerekiyor. Normalde bu beni gülümsetirdi; bugün onları cebime sokarken midem bulanıyor.

Elimde aptal çörek kutum, aceleyle karşıya geçiyorum. Tate ayakkabılarımın asfalta vurduğunu duyunca sertçe döndü. "Alek. Seninle içeride konuşmam gerek." Beden dili ve sesindeki her şey yanlış, sanki beni uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi bir kolunu uzatarak bana doğru adım atması.

Onun ulaşamayacağı bir yerde duruyorum. Şimdi herkes bana bakıyor. "Ne oluyor lan?"

Tate'in ela gözleri kısılıyor ve sesi otoriter bir gürlemeye dönüşüyor. Personelimizin babası gibi -sorumlu, barışçı ve şiddetle koruyucu. "İçeri gel Alek. Her şeyi açıklayacağım."

"Hayır, bir bakayım."

Etrafindan dolaşmaya çalıştığımda yoluma çıkıyor ve omzuma geniş bir el koyuyor. "Lütfen yapma."

Onun en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu ve benden 30 kilo daha kaslı olduğunu kendime hatırlatarak onunla kavga etme dürtüsüne direniyorum. Onun yerine çörek kutusunu eline tutuşturuyorum. İçgüdüsel olarak kutuyu kapattığında, yanından sıyrılıyorum. Willow yolumdan çekiliyor, her zamanki parlak gözleri bulutlanıyor ve sonunda net bir şekilde görebiliyorum.

Baba Gibi Oğul Gibi, tuğlanın üzerine spreylenmiş boyayla bir metre yüksekliğinde, neon pembe harflerle yazılmış. Altına ise bir başkası kırmızı renkte *Pedofiller* yazmış ve bir ok işareti de ön kapıyı göstermiş. İki renk çarpışıyor ve uzun, mide bulandırıcı izler halinde akararak kaldırım boyuyor. Gece yarısı yapılmış olmalı - dün akşam eve dönerken yanından geçtiğimde duvar temizdi ama boya uzun süredir kurumuştu.

Burası altı yıl boyunca benim güvenli alanım oldu. Daha mükemmel insanlarla daha güzel bir deneyim isteyemezdim ve Victor'la nihayet iyileştığımızı sanıyordum. Ama iblisler beni buldu. Bunca zamandır çizgiyi aşmamı bekliyorlardı herhalde. Anlamadığım şey ne kadar çabuk tepki verdikleri, sanki bir sonraki adımda ne yapacağımı biliyorlarmış gibi.

Tate pazumu beni nazikçe çekmeden önce ne kadar süre sessizce baktığını bilmiyorum. "Bugünlük dersleri iptal ettik ve bir temizlik şirketi çağırdık. Bir saat içinde burada olacaklar."

"Victor?" Tate beni kapıya doğru sürüklerken mırıldanarak onu arıyorum.

"Ethan'ı onu evde tutması için aradım."

Ve buradayım çünkü beni çağıracak kimseleri yoktu. Bir an için hareket etmeyi bırakmak istiyorum, çünkü başım dönüyor, ama en çok Benji ve Colson'ın bana sarıldığını hissetmek istiyorum. Bunun doğru olup olmadığını gizlice merak etmeyen ya da tüm cevapları benden beklemeyen birinin olduğunu bilmek.

Tate beni ofisimin kapısından içeri itip bir sandalyeye oturttuğunda daha net düşünmeye başladım. "Polis ne dedi?"

Yüzünü buruşturarak çöreklerimi dağınık masamın köşesine bırakıyor. "Bir rapor hazırlıyor ama duvar yazılarının ciddi bir suç olmadığını ve elimizde kanıt olmadığını söyledi."

"Peki ya güvenlik kayıtları?"

"Çekiyoruz ama muhtemelen maske ve kukuleta takıyorlardı. Bunun hedefli bir tehdit olduğunu gösteren bir kanıt bulursak ya da daha kötü bir şey olursa onlarla irtibata geçmemizi söyledi. Ya da gerçek şüphelilerimiz varsa."

Daha kötü kelimesi beni biraz delice bir kahkaha atmaya zorluyor. "Yani sadece bekleyip görmemiz gerekiyor... Bilmiyorum. İçeri girmeye mi? Çalışanlarımızdan birine saldıracaklar mı?" O cevap vermeden önce parmaklarımı şıklatıp onu işaret ediyorum. "Bekle, ona babam, Victor ve seks çetesi hakkında açıklama yaptın mı? Onları asla suçlayamayalım diye gitmemizi isteyen zengin ve güçlü adamlar olduğunu?"

Adam bana birkaç kez göz kırptıyor, sonra ellerini yüzünde gezdiriyor. "Tüm bu kelimeleri yavaşça tekrar söyle, kendini dinle ve sonra bana gerçekten aşağı inip aşırı çalışan şehir polisi Jim'den binamıza grafiti yapıp yapmadıklarını öğrenmek için şehrin en zengin adamlarına su işkencesi yapmasını istememi istediğini söyle."

"Aman Tanrım," diye inliyorum, kollarımı dağınık masamın üzerine sarkıtıyor ve yüzümü onlara gömüyorum. "Aklımı kaybediyorum. Özür dilerim. Ne oluyor lan?"

" yok, sadece bir nefes al." Derin bir nefes alıyor, tutuyor, sonra ciğerlerin nasıl çalıştığına dair yardımcı bir gösteri gibi bırakıyor. "Sen bir suçun kurbanısın. Üzgün olman anlaşılabilir bir durum. Bugün izin alıp biriyle takılabilir misin? Maya'yla mı? Ya da sen ve ben yürüyüşe çıkabiliriz?"

"Bainbridge'e taşındı," diye mırıldanıyorum, kendimi toparlamaya çalışarak. "Ben iyiyim, Tate. Bu akşam Benji ile koçluk dersim var, o yüzden öğleden sonrayı burada geçirebilirim."

"Bilmiyorum..."

"Lütfen." Çabucak ayağa kalkarak, tüm tesisi, hayatımı adadığım her şeyi gören pencereye doğru ilerliyorum. Bir Cuma sabahı hiç sessiz ve boş olmazdı, bugüne kadar. Bu şekilde görmek, babamın arkadaşları beni çoktan yenmiş gibi hissettiriyor, savaştığımı bile bilmediğim bir savaşı kaybetmişim gibi. "Çıkarken bir çörek al. Her şeyi hallettiğin için teşekkürler. Söküm ekibi işini bitirdiğinde bana haber verir misin?"

İnatçı bir duraklama oluyor, sanki beni zorla cipine bindirip içeri tıkacakmış gibi. Sonra iç geçiriyor ve çörek kutusunun hisırtısını duyuyorum. "Turuncu olanlar balkabağı baharatlı," diye teklif ediyorum arkamı dönmeden.

"Mmmm," diye mırıldanıyor bir ağız dolusu. Sanırım Benji sadece dört çörek alacak. Ofisin kapısı gıcırlıyor ama çıktığını duymuyorum. "Sence galayı Cuma günü yapmalı mıyız?" diye soruyor sonunda.

Kelimeler aramızdaki havada büyüyor, ağır ve tehlikeli. Bana bunun daha kötü şeylerin dair bir uyarı olup olmadığını soruyor. Ben ararken

Doğru cevabı verdiğimde, burayı bir arada tutan iplerin ne kadar kırılgan olduğunu fark etmeye başlıyorum. "Yapamayız, Tate. Eğer devam etmezse, müdavimlerimiz bağış yapmaz ve bir yıl daha faaliyetlerimizi finanse edemeyiz. Zaten kırılma noktasına kadar gerilmiş durumdayız."

Sakallı çenesini ovuşturuyor ve muhtemelen buraya duş almadan ya da tıraş olmadan geldiğini fark ediyorum. "Bu durumda, öğleden sonra oturma düzenini ayarlamalarına yardım edeceğim."

"Ben de yemek servisini kontrol edeceğim."

Son lokma çöreği de ağzına atıp kapıya yöneliyor. Omzunun üzerinden, "Belki de şu avukatı aramalısın Gray," diye önerdi. "Victor'un ilk davasında çalışmıştı, değil mi?"

"Yapacağım. Ve Tate-bunu hallettiğin için teşekkürler." Adam bana bir başparmak işareti yapıyor ama gözlerinden gelip bana sarılmak istediğini görebiliyorum. Ne olursa olsun, ona sonsuza dek minnettar kalacağım. İlk yılımızda gönüllü bir öğretmen olarak başladı, zamanını bizimle kendi profesyonel yüzme kariyeri arasında dengeledi ve kısa sürede operasyonumuz için Victor veya benim kadar önemli hale geldi.

O merdivenleri tıkırdatarak indikten sonra bir süre daha pencereden dışarı bakıyorum. İnşaat işçilerinin burayı bir depoya ya da yenilikçi bir bira fabrikasına dönüştürmek için parçaladıklarını, havuzları betonla doldurduklarını hayal ediyorum. Sanki hiç var olmamışız gibi bizi siliyorlar. Alnımı serin cama dayayarak telefonumu çıkarıyorum ve Gray'i aramak için rehberimi açıyorum. Ama ne yaptığımı anlayamadan kendimi yanlış avukatın telefonunun sesini dinlerken buluyorum.

"İşimizin bittiğini sanıyordum," diye kesin bir dille cevap veriyor Colson. "*Bitti* genellikle son, sonuç, bir daha asla, bir daha hiçbir şeyin gelmeyeceği nokta anlamına gelir." Haklıydı ve kötü tavrını hak ediyordum ama küçük bir parçam hâlâ bana prenses diyen adam olmasını umuyordu.

"Bu hafta hakkımda çıkan sahte makaleleri takip ettin mi?" Şaşkınlıkla, olumlu bir homurtu çıkardı. "İlginç. Sözlükten *done* kelimesine de bakman gerekiyor mu?" Bu bana kuru bir sessizlik ve telefonu yüzüme kapatmış olabileceği korkusunu kazandırıyor. "Biri bana pedofil dedi," diye teklif ediyorum sonunda.

"Size pek çok şey söylediler ve daha da çok şey söyleyecekler."

"Binamın önüne spreyle boyanmış yazılmış dev harflerle."

Çok uzun bir süre cevap vermiyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Mesafeli, profesyonel kelimeler kullanıyor ama dünyadaki tüm duygular sessiz sesinden akıyor, ikimizin de adlandırılabileceğinden emin olmadığım duygular. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Temizleyip bir güvenlik görevlisi mi tutalım?"

Bir duraklama daha. "Demek istediğim, ne *yapacaksın*? İyi misin?"

"Hiçbir şey yapmayacağım." Adımlarken sesim perişan geliyor

Ofiste bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, her yere bıraktığım kitap ve kâğıt yığınlarına takılıp düşüyorum. "Devam etmekten başka bir şey yapamıyorum Colson. Yarından sonraki gün bağış toplama yemeğimiz var. Benji'yi içine düştüğü bunalımdan kurtarmak zorundayım. Yedi yüz çocuğun derse ihtiyacı var. Başka ne yapabilirim ki? Durursam delireceğim."

Bu sefer sessizlik canımı yakıyor. "Söyleyebilirsin," diye , duvardan aşağı kayıyor ve başımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Başından beri bana kârsızlığı kaybedeceğimi söylemiştin. Haklı olduğunu söylememi ister misin? Bu seni iyi hissettirecek mi?"

"Dramatik olmanın hiçbir şeye faydası yok." Sesinde acı ve hayal kırıklığı birbirine karışıyor, sanki duygularını ayrı tutmak için inşa ettiği duvarlar yıkılıyor. "Bunu sen başlattın ve sonuna kadar götürmek zorundasın. Beni neden aradın?"

"Tanrım, bilmiyorum amına koyayım." Elimini alnıma bastırıp ağrıyı dindirmeye çalışıyorum. "Bağış kampanyası yarından sonraki gün. Birkaç dakikalığına uğrayabilir misin? İşlerin nasıl dair bazı fikirler ortaya atabiliriz. Ve belki Benji ile konuşabilirsin. Zor bir dönem geçiriyor."

"Benji'yle konuşmuyorum," diye tersliyor, sesi gergin ve biraz da çaresiz. "*Her şeyin bittiğinin* neresini anlamıyorsun? O gece Vancouver'a gidiyorum, ertesi sabah gemime bineceğim."

"Oh." Bunu onlarca kez açıkladı ama o kadar meşguldüm ki çoktan burada olduğunu fark etmedim. Nefes alamıyorum, çünkü tam da bu ana kadar *bir daha asla'nın* ne kadar uzun olduğunu düşünmemiştim. "Colson, lütfen. En azından veda edebilir misin?"

"Hayır, hayır, hayır." Sesi yükseliyor, onu hiç duymadığım kadar tedirgin. "Ben veda etmem. Biz çoktan uzaklaştık, Alek."

Telefonu kavrayışım sıkılaşıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Sadece on dakika, söz veriyorum. Bu kadar. On dakika. Yüzünü görmem gerek. Lütfen."

Yutkunduğunu ve hırıltılı bir nefes aldığını duyabiliyorum. "Kahretsin. Neden böyle olmak zorundasın?"

Söyleyebileceğim bir şey yok, o yüzden gözlerimi kapatıp bekliyorum.

"Şehirden çıkarken uğramayı düşünürüm. Bu . Ben de Bunu bir düşün."

"Teşekkür ," diye kekeliyorum. Ama telefonu çoktan kapatmıştı.

Ziyafet için konuşmamı bitirmeye çalışırken, boş binanın sessizliği üzerime daha fazla baskı yapıyor, ta ki dışarı çıkıp gökyüzüne bakmak zorunda kalana kadar, zihnimin arkasında büyüyen kıyamet duygusunun gerçek olmadığını kendime hatırlatmak için.

Benji

Bana çörek aldı. Dört tane.

Bir tane yiyemeyecek kadar hastayım ama antrenmandan sonra eve dönerken kutuyu kucağında tutuyorum.

Gideon sikinden bir tane yememi önerdi. Ona, bana ya da kutuya dokunursa hareket halindeki arabadan saatte altmış mil hızla ineceğimi ve babama neden kaldırımda bir macun lekesi olduğumu açıklayabileceğini söyledim.

Eve arka kapıdan giriyorum, sonra çöreklerimi taze kalmaları için plastik bir torbaya koyuyorum ve Alek'in antrenmanlarım için almamı önerdiği protein tozunun arkasındaki dolaba saklıyorum.

Çıplak ayaklarım kaygan zeminde hiç ses çıkarmadan oturma odasından, okuma odasından ve çalışma odasından -üç gereksiz, kullanılmayan oda- geçip arka salona giriyorum. Babamın ofis kapısı biraz açık, yani burada. Eğer uzaktaysa, bir banka kasasından daha sıkı kilitlenmiştir. FBI'nın orada çok eğleneceğinden eminim.

Kapıyı çalmak için cesaretimi toplayarak birkaç dakika beyaz boyalı tahtaya bakıyorum. Alek bu gece duvar yazıları yüzünden sessiz ve üzgün olsa da bana çörek verdi ve uzun süre benimle güvertede oturup yeni hedefler belirlememe ve yeni bir antrenman planı yapmama yardımcı oldu. Sonunda beni yumruğumu kaldırıp kapıya vurmaya iten de bu oldu. Elimin altında kayarken menteşeler biraz gıcırıyor.

"Ne?"

Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Boğazımı temizleyerek tekrar deniyorum. "Benim, efendim."

Bir duraksamadan sonra, üzerinde çalıştığı şeyi saklarken bazı karışıklıklar duyuyorum. "İçeri gel."

Küçüklüğümden beri bu odaya sadece yanlış bir şey yaptığımda cezalandırılmak geldim. Tüm vücudum eşiği geçmemem için bana bağıyor. Ama hayatımda bir kez olsun lanet bir korkaktan daha fazlası olmalıyım. Yüzme sonrası saçlarımı düzeltmeye çalışarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve içeri adım atıyorum.

Aslında oldukça rahat bir oda. Mavi duvar kâğıdı, şömüne, rahat koltuklar ve binlerce gemi modelinin bulunduğu özenle hazırlanmış bir kitaplık.

arma için küçük ipler. Hâlâ ne zaman bir tekne maketi görsem midem bulanır çünkü o beni cezalandırırken ben bunlara bakardım.

Babam elindeki kâğıdı bırakıyor, gözlüklerini çıkarıyor ve bana yukarıdan aşağıya bakıyor. Fiziksel olarak korkutucu biri değil - ikimiz de 1.90 boyundayız ve o da yaşlı erkeklerin sahip olduğu sıska, sarkık görünüme sahip olmaya başladı. Ama toplum çökebilirdi -sokaklarda isyan, gökten ateş yağması, nükleer bombalar- ve benim en büyük korkum, o bana bakıp kaderime karar verirken gemilerle dolu bu mavi beyaz odada durmak olurdu. "Yardımcı olabilir miyim, evlat?"

"Um." *Harika* bir *başlangıç*. Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Benden bu kadar. Artık bunu yapmayacağım."

Tüm kenarları aynı hızda olacak şekilde bir yığın kâğıdı düzeltiyor, ardından dirseğinin dibindeki kahve fincanından bir yudum alıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Grafitileri yıkadıklarını gördüm." Tepki bile vermiyor, ben konuşmaya devam etmek zorunda kalana kadar gazetesini okumaya devam ediyor. "Ona kötü bir şey olmayacağını söylemiştin."

Kâğıdı indirirken başını bana doğru eğdi. "Pek zeki değilsin Bennett."

"Bu saçmalığı asla kabul etmezdim-" Sesim utanç verici bir şekilde çatlıyor ve duruyorum, kısmen kelimelerim tükendiği için kısmen de zaten çizgiyi aştığımı bildiğim için. "Ben yokum."

Kahvesinden bir yudum daha alıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Onu bir daha görmene izin verilmeyeceğinin farkındasın, değil mi?"

Aman Tanrım. Organlarım sergilenirken derim yüzölölüyormuş gibi hissediyorum, kartona tutturulmuş parçalanmış bir böcek gibi. "Bu fikrimi değiştirmez," diye boğuluyorum.

"Bu anlamsızlığın tanımını." Gözleri üzerimde gezinirken dudakları kıvrılıyor. "Eğer bilgi toplamayacaksan, başka birini buluruz. Oynayabileceği yeni bir favori kişi. Ve bugün dürüstlüğe değer verdiğimizize göre, söz veriyorum, *bunun* -" iki parmağının arasında vandalizmin fotoğrafını tutuyor "- senin yüzünden olduğunu bilmesini bizzat sağlayacağım. Tüm makalelerin yanı sıra."

Nefesim göğsümde acıyla sıkışıyor. "Lütfen," diye kekeliyorum. Bu kadar çabuk yalvarmaya dönüşmesi inanılmaz. Hep öyle olur. "Lütfen onun hayatından kaybolmama izin ver. Şirkette çalışırım; ne istersen yaparım."

Yüzü . "Sana ne olacağını söyledim, Bennett. Seçim sizin."

Küçük bir sürtük gibi titrediğimi görmesini istemiyorum ama bunu anlayabileceğini biliyorum. Boğazım ona bağırarak istiyor ama kelimelerim sadece bir fısıltı olarak çıkıyor. "Siktir git."

"Doğru," diye mırıldanıyor. "Devam edelim, bağış toplantısını iptal etti mi, etmedi mi?"

Başımı eğerek, burada hiç kimse yürümediği için tertemiz görünen kalın, krem rengi halıya bakıyorum. Hep gizlice üzerine işlemek istemişimdir. "Bugün dersleri iptal ettiler ve kimse görmeden yıkadılar. Polis bu konuda hiçbir şey yapmadı. Ve bağış kampanyası hâlâ devam ediyor. Benim de gitmem gerekiyor."

Kafamı kaldırdığımda pek memnun görünmüyordu. Tam olarak ne istediğini anlamıyorum ama Atwood'ların Clint Simmons'ın davası sırasında kaçan aile olduğunu biliyorum. Victor ve Alek bunu durdurmaya çalıştı ama babam paranın kanıttan daha önemli olduğunu kanıtladı. Eğer Alek gerçek adımı öğrenseydi, kim olduğumu anında öğrenirdi.

Dağlarda karşılaştığımızda sadece Alek'le konuşmam gerekiyordu; neler yaptığını ve hâlâ adalet arayıp aramadığını öğrenecektim. Kendini kaptırıp benden onun için yüzmeme istediğinde, yanlış seçim yaptığımı anlayana kadar gittikçe kontrolden çıkan bir olaylar zinciri başladı. Babamın bu bilgiyi Alek'i yok etmek için değil, kendisini beladan uzak tutmak için kullanacağını sanıyordum. Bu sabaha kadar Alek'in bunu öğrenmesinin olabilecek en kötü senaryo olduğunu düşünüyordum. Şimdi babamın bir sonraki hamlesine yardımcı olabileceğim için dehşete düştüm.

"Aslında gidiyorsun," diye emretti babam. "Bana bildiğin diğer detayları anlat, sonra gözümün önünden kaybol ve beni bir daha rahatsız etme."

Benimle işi bittiğinde tökezleyerek üst kattaki yatak odama çıkıyorum ve başım aşağıya gelecek şekilde yorganın altına giriyorum, böylece boğucu, güvenli bir mağaraya sarılıyorum. Ağlamak istiyorum, çünkü saatlerdir gözlerimin tam arkasındaydı, ama şimdi gelmiyor. Eğer bir daha kendimle yüzleşmek istiyorsam, geriye tek bir seçenek kalıyor: bağış toplama merkezine gidip taptığım adamla, bana sevgi ve saygıyla yaklaşan ilk kişiyle, bana her parçasını sunan adamla yüzleşmek ve ona gerçeği söylemek zorundayım. Nasıl tepki verirse versin, bana ne derse desin, bunu hak ediyorum. En azından babamın artık onu incitmek için bir kozu olmayacak.

Küçük bir çocukken her şeyden korkardım, merdivenlerin altında yaşadığını düşündüğüm hayaletler gibi aptalca şeylerden bile. Burada oturup kafama battaniye geçirip ağlardım, çünkü kimse gelip beni hayaletlerden korumazdı.

Canavarlar. Bu benim hatamdı, kendi kendime yarattığım bir kabustu ama bu acımı azaltmıyordu.

Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor.

Bölüm 21

Alek

"ÇOK ÜZGÜNÜM. Birinin size bu şekilde sırt çevirmesinin ne kadar stresli olduğunu hayal bile edemiyorum." Şampanyamdan uzunca bir yudum aldıktan sonra yanımdan geçen tepsiden keçi peyniri, kavrulmuş üzüm ve kekikle süslenmiş bir dilim tost alıyorum. Bütün akşam yüzümden eksik olmayan sabit gülümsememle garsona, son on beş dakikasını yatını tuttuğu marinanın bağlama ücretine yüzde iki zam yapmaya nasıl cüret ettiğinden yakınlardan geçiren adama kanepelerini sunmasını işaret ediyorum. Sohbet ortağımın dikkati yemeğe yöneldiğinde, bu fırsattan yararlanarak kurtuluyor ve odanın içinde dolaşıyorum.

Bazen kelimenin tam anlamıyla bantlar, lastik bantlar ve irade gücüyle bir arada tutulmasına rağmen, dekore edilmiş çatı katı alanı, bir araya getirildiğinde milyarlar değerinde bir konuk listesine ev sahipliği yapacak kadar iyi görünüyor. Her yıl gönüllü olarak zamanlarını ayıran yaylı çalgılar dörtlüsünden gelen zarif klasik müzik odayı dolduruyor. Tavan boyunca ışıklar parıldarken, tül beyaz perdeler konuşmamı yapmam için bir podyumun bulunduğu küçük bir sahne alanını gizliyor. Duvarların geri kalanı Maya'nın orijinal olarak icat ettiği bir fikirle dekore edildi - yüzme merkezinden çocukların fotoğrafları, en sevdikleri aktiviteler ve gelecek hayalleri hakkında elle yazılmış mektuplarla birlikte sanatsal bir şekilde sergilendi.

Akşam yemeği için masalar ve sandalyeler alanın çoğunu doldururken, batmakta olan güneş Lang Aquatic Center'ı altın bir ışıltıyla yıkarken onu vurgulayan devasa pencerelerin önünde sohbet etmek için boş alanlar bulunuyor. Sürekli ona doğru bakıyorum, çünkü uykusuz beynim arkamı döndüğümde tüm cephe boyunca üç metre yüksekliğinde harflerle *Pedofili* yazıldığını göreceğim konusunda ısrar ediyor. Ya da odadaki tüm telefonlar bir anda Alek Simmons'ın çocukları kaçırdığını, ızgarada pişirdiğini ve bağış gecelerinde servis ettiğini duyuran bir son dakika manşetiyle çalacak. Bunu kimin ve neden yaptığının dair hiçbir fikrim yokken, hiçbir şey güvende hissettirmiyor.

Etkinlik bir saat önce başladı ama gelmesini istediğim iki adamdan hiçbiri kapıdan içeri girmedi. Belki de şaşırmamalıyım. Belki de yoluna devam etmeyen tek kişi benim. Bir bağışçıdan diğerine dolaşırken, günlerce çalıştığım isimleri ve kişisel ayrıntıları hatırlamakta zorlanırken kafam allak bullak oluyor. Tate ve Victor, takım elbiseleri içinde inanılmaz görünüyorlar ve

Bir anda, susamış yaşlı kadınları peşime taktım. Her şey normal görünüyor ama bütün gün peşimi bırakmayan o garip korku hissinden kurtulamıyorum. Duvar yazılarının bir uyarı olup olmadığını ve bunu görmezden gelerek daha kötü bir şey denemeleri için onlara cesaret verip vermediğimizi merak ediyorum.

Güneş binaların arkasına düşüp cadde karanlığa gömülürken not kartlarımı çıkarıp bir kez daha tarıyorum. Bu yılki başarılarımız ve gelecek yılki hedeflerimizle ilgili yıllık konuşmamın ardından, konuklar başış taahhütlerini içeren taahhüt kartlarını doldururken, yemek şirketi üç çeşit yemek sunacak. Kendimi giderek daha acınası hissederek kapıyı binlerce kez kontrol ettim ama ne Benji'den ne de Colson'dan bir iz var. Tek yapabildiğim gülümsemeye ve kahkaha atmaya devam etmek, çünkü sonuçta onlar hayatımdaki geçici noktalar, bu kâr amacı gütmeyen kuruluş ise benim her şeyim.

Tam sahneye çıkmak üzereyken, bir kişinin daha merdivenlerden çıktığını ve konukların fotoğraf çektirmek için poz verebilecekleri ışıklı kemere doğru eğildiğini görüyorum. Benji'yi saçları aşağıya doğru kaymış ve mükemmel, tamamen siyah takım elbisesiyle tanımam bir anımı alıyor. Her zamanki umursamaz kamburu gitmiş; omuzları geriye çekilmiş ve çenesi yukarıda, sert bir şekilde duruyor. Araştıran bakışları kalabalığın arasından beni seçtiğinde, ona belirsiz bir gülümseme sunuyorum. Hayatında ilk kez beni görünce yüzü aydınlanmıyor; ifadesi boş ve mesafeli kalıyor. Aklımın bir köşesinde endişe ve kızgınlık birbirine karışıyor. Sadece bir geceliğine, bana çözmem gereken sorunlar getirmek yerine yanımda olacak birine ihtiyacım var.

Benji odanın içinde dolanırken, *pardon* ve *özür dilerim* diye mırıldanıyor. Ben daha bir şey söyleyemeden kolumdan yakalıyor ve beni sahnenin arkasındaki sessiz bir köşeye doğru çekmeye çalışıyor. Onu yarı yolda takip ediyorum, sonra şüpheli görünmeden önce duruyorum. "Yavaşla, Benji. Neden bu kadar geç kaldın?"

Bana bakıyor, ağzı düz bir çizgi ve gözleri cansız. Onu burada görmek Colson'ın gelmeyeceğini, bir daha asla üçümüz olamayacağımızı anlamama neden oluyor. "Seninle konuşmam gerek," diye mırıldanıyor, sesi zayıf ve boğuk. "Lütfen bir dakikalığına aşağıya gel."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Bu odadaki herkesin benimle konuşması gerekiyor. Bekleyebilir mi?"

Elini saçlarında gezdirirken yüzünde bir sıkıntı ifadesi beliriyor ve düzenli saç tellerini karıştırıyor. "Hayır, lütfen beni bekletmeyin. Bu çok önemli."

Omzumun üzerinden baktığımda, insanların huzursuzca yemek masalarına doğru sürüklendiğini görebiliyorum. "O zaman zamanında gelmeliydin. Şimdi konuşmamı yapıyorum."

"Bekle," diye neredeyse inleyerek elimi tutuyor. "Alek, lütfen."

Kolumu çekmem kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor ama şu anda daha fazla söylentiği kaldıramam. "On beş dakika bekle, tamam mı? Konuşmamdan sonra konuşabiliriz."

Dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışarak onun gergin halinin etrafından dolaşıyorum. Tate odanın diğer tarafından bana şaşkın bir bakış atarak her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor. Olmadığından neredeyse eminim ama tek yapabildiğim başımı sallamak. Eğer bu konuşmayı herhangi bir düzen ya da açıklıkla yapacaksam, önce bir kadeh şampanyaya daha ihtiyacım olacak.

Colson

Gün batımının en sevdiğim kısmı, battıktan sonraki andır. Güneşin son zerresi de kaybolur ve ardında aydınlık ile karanlık arasında sıkışmış, sessiz, mavi tonlu bir an bırakır. Birkaç dakika sonra fark edilmeden alacakaranlığa karışır.

Kuzeye, Kanada sınırına doğru ilerlerken o anın gerçekleşmesini izliyorum. Geceyi Vancouver'da geçirip yarın sabah gemiye yetişeceğim. Alek'in bağış kampanyasına uğrayıp uğramayacağıma karar vermeyi ertelemeseydim, bu yolculuk saatler önce bitmiş olacaktı. Sonunda, her zaman yaptığım gibi fikrimi değiştirdim. Hangisi beni daha çok korkuttu bilmiyorum, onları görmeme izin verirsem yolculuğuma hiç çıkamayabileceğimi fark etmek mi, yoksa kalırsam bir gün Gray'i incittiğim gibi onları da incitebileceğimi bilmek mi?

Yolcu koltuğumdaki küçük valiz dışında, altı aylık seyahatim için ihtiyacım olan diğer eşyalar kutulandı ve gemiye yüklenmek üzere kamyonetle yola çıkarıldı. Kiracılar bu hafta sonu evime taşınıyor. Arabam sabah lüks araçlar için uzun süreli bir depolama tesisine bırakılacak. Köpekler eski iş arkadaşımın yanındaki geçici evlerine yerleştiler, ancak onları şimdiden çok özledim. Seattle'daki tüm varlığımı silmenin bu kadar kolay olması korkutucu ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Gemi yelken açtığında her şey yoluna girecek.

Bütün gece ayakta kalıp hazırlıkları tamamlamama gerek yoktu ama uyumak da istemiyordum. Şimdi, karanlık çökerken çoğunlukla boş bir yolda bir saatlik sürüşten sonra, gözlerimi açık tutamıyorum. Seattle ile Kanada sınırı arasında çok fazla kasaba yok ve geç saatlere kadar açık kahve dükkânı olan daha da az, ama bir tabela beni ıssız görünen bir çıkıştan çıkarıp yirmi dört saat açık bir kafesi olan küçük bir kasabaya yönlendiriyor.

Kasiyer Porsche'umu camdan görüyor ve ben içine sığdırabildiği kadar çok shot içeren espressomu beklerken beni heyecanla detaylar için sorguya çekiyor. Yola geri dönmek yerine, güve bulutlarıyla çevrili eğri büğrü sokak lambalarının ışıltısı altında otoparkın çevresinde yürüyüşe çıkıyorum. Burada hava şehirdekinden daha temiz kokuyor ve otoyoldan geçen arabaların titreşimlerini izlemekten keyif alıyorum.

Pisliğin teki olduğum için sınırı geçene kadar telefonumu sessizde tutmayı planlamıştım, böylece Alek'ten gelecek herhangi bir mesaj beni geri dönmeye teşvik edemezdi. Ama otelimin geç check-in politikasına bakmam gerekiyor, bu yüzden isteksizce cebimden çıkarıyorum. Alek benimle iletişime geçmedi ama Benji'den bir bildirim görüyorum. Buluşmadan beri konuşmamıştık. Genç olmasına rağmen Alek'ten daha yorgun, daha çok benim gibi. *Bitmişliğin* ne demek olduğunu anlıyor. İkisini de çok özledim ama okunmamış olarak silmeyi ve ikisini de telefonumdan kaldırmayı düşünüyorum.

Sonunda, son mesajını görmek zorunda kaldım. Uzun değil ve giriş kısmı da yok. Sadece on üç kelime. *Eğer onu bırakırsam, benim için onunla ilgilenir misin?*

Kim bilir ne kadar uzun süre boş boş bakıyorum, midemde garip bir batma hissi var. *Sen neden bahsediyorsun? Kanada'ya geçmek üzereyim*, diye cevap veriyorum. Gitmem gerektiği halde bekliyorum. Elimde değil. Yirmi dakika sonra kahvemi bitirdiğimde cevap vermemişti. Tüm sağduyuma rağmen onu arıyorum. Açmadı.

"Siktir git Benji, ya da gerçek adın her neyse," diye mırıldanıyorum, boş bardağımı kafenin dışındaki çöp kutusuna atıp arabamın kapısını çekerek açıyorum. Tam bir baş belası. İkisi de öyle. Hayatımda hiç onlarla geçirdiğim son üç haftada hissettiğim kadar dengesiz ve kafası karışık olmamıştım.

Mesaj kulağa kötü geliyor ama onun ne kadar dramatik olabileceğini biliyorum. Belki Alek de bu işin içindedir ve gemimi özlememi sağlamaya çalışıyordur. Ama hayal kırıklığına ulaştığımda, bulabildiğim tek şey onun çarpık sırtışı ve benimle durmadan alay eden tembel, sıcak gözleri oluyor. Alek için savaşması ve ona tapması, sonra da korktuğunda bana yaslanması. Otoyol çıkışındaki dur işaretinde telefonumu çıkarıp mesajı bir kez daha okuyorum.

Chapter 22

Alek

Garsonların yedek şampanya tepsilerini tuttuğu masanın arkasında, henüz konuşmadığım konuklardan birini buluyorum: kırklı yaşlarında, her zaman hafif hoşnutsuz görünen ama dönüp bize çuvalla para veren bir yazılımcı. Bu akşam, uzatılan elimi görmezden gelirken her zamankinden daha üzgün görünüyor. "Bu yıl Atwood'ları davet edeceğinizi bilseydim evde kalırdım. Devletle olan sözleşmemi baltalayanların onlar olduğunu hatırlıyor musun?"

Atwood ismi karnıma bir darbe gibi indi. Patrikleri Gareth Atwood, babamın işlediği suçların ve Victor'un tacizinin derinlerindeydi, ama aleyhlerindeki tüm kanıtlar uygun bir şekilde ortadan kayboldu ve zarar görmeden her zamanki gibi işlerine geri döndüler. Eğer o buradaysa, bu her şeyi açıklayan bir güç oyunudur - manşetleri, duvar yazılarını. Onun hemen gitmesini istiyorum ve Victor'la bunun bizim için ne anlama geldiğini konuşmalıyım.

"Gareth Atwood burada mı?" Yüzümü odaya dönerek tanımadığımı biri var mı diye tarıyorum.

Acı acı homurdanıyor. "Tabii ki hayır. Bu Bennett Atwood, oğlu. Onu her zaman gözlerden uzak tuttular ama bir keresinde sözleşme savaşı hakkında konuşmak için Gareth'in evine gittiğimde etrafta dolanıyordu. Muhtemelen tedbirli olması için onu gönderdiler." Bir şampanya kadehi alarak duvara yaslanmış, ağzına götürme isteğini kaybetmiş gibi bir kanepeyi inceleyen bir figüre doğru sallıyor.

"Bekle, kim?" Bir şekilde yanlış anlamış olmalıyım.

Adam sabırsız bir öfkeyle tekrar işaret ediyor. El hareketini kendi yönünde yakalayan Benji bana bakıyor, alnı şaşkınlıkla kırışıyor. Gözleri benden misafirime, sonra tekrar bana kayıyor. Yüzündeki tüm rengin çekilişini izliyorum.

Her şey bir araya gelmeye başlar. Google'da görünmeyen bir isim, Rolex'i, bazen onu bırakan siyah SUV. Benimle antrenman yapmayı reddetmesi, sonra birden fikrini değiştirmesi. Bana zarar vermek isteyen insanların her zaman beklediğimden bir adım önde görünmesi.

"Çok özür dilerim." Yazılımcıya gergin bir gülümseme sunuyorum. "Davetli listesinde adı yoktu; kapıcıyı atlatmış olmalı. İzin verirsiniz, gitmesini isteyeceğim."

Lobiye inen merdivenlerin başında dönüyorum ve Benji'nin gözleriyle tekrar karşılaşıyorum. Tamamen donmuş, sadece kafası karışık değil, ruhu bedenini terk etmiş gibi bomboş. Beni takip etmesi için sertçe işaret ettiğimde itaat ediyor ve başı eğik bir şekilde odanın etrafında dönüyor. Tate'in dikkatini çekiyorum ve konuşmamdan önce bana birkaç dakika ayırması için işaret ediyorum, sonra beton basamaklardan iniyorum. Kendimi bütün gün olduğundan daha sakin ve zihnim daha açık hissediyorum.

Benji merdivenlerin dibine ulaştığında duruyor ve aramızdaki on beş metreyi kapatmıyor. "Alek." Sesi kırıldı.

zemini işaret ediyorum. "Buraya gel."

Kıpırdamıyor, sadece vurulmak üzere olan bir hayvan gibi gözlerinin akı görünerek beni izliyor.

"Şimdi, Benji."

Tüm vücudu kopacak kadar gergin olsa da itaat ediyor. Bakışları ayakkabılarının arasındaki betona odaklanıyor. "Ne-" İşte oldu. Sakinliğim çatlayıp erimeye başlamadan ve karanlık, çarpık nehirlerle akıp gitmeden önce sadece bir kelime söyleyebiliyorum. Artık konuşabileceğimden bile emin değilim. "Neden?" Sonunda mırıldanıyorum.

"Alek." Yumuşak, çayır yeşili gözleri göğsüme saplanmış bir bıçak gibi ıslak ve yalvarırcasına benimkilere dikildi. "Özür dilerim. Sana söylemek için geldim. Lütfen bana inanın. Ama sen-"

"Kes şunu."

İrkilir ve sessizleşir.

"Sana nasıl inanabilirim? Haftada üç gün benimle antrenman yaptın, beni baştan çıkardın, sanki aramızda bir şey varmış gibi. Ve tüm bu zaman boyunca yakalanana kadar bana gerçeği söylemeyi hiç düşünmedin mi? Bu tam bir şaka."

"Bu doğru! Babama artık bunu yapmayacağımı söyledim ve şimdi size söylemek için buradayım."

Bana doğru ama ben geri çekilip onu itiyorum. "Babanla bir *anlaşma* mı yaptın? Ne için? Pedofillerin ve suçluların hayatımı mahvetmesine yardım etmek için mi? Bundan sonra bana ne yapacaklar?"

Çocuk gözlerini silmeye devam ediyor ama burnunun kenarlarından süzülen yaşları durduramıyor. "Ondan korkuyorum ve yüzmeyi her şeyden çok istiyordum. Bu kadar mükemmel olduğunu bilmiyordum." İki elini yüzüne bastırarak çaresiz, titrek bir nefes çekti. "Lütfen bunu düzeltmeme izin ver."

Gölüşüm keskin ve kırık çıkıyor. "Bunu *düzeltemezsin*, Benji. Hatalarını geri alma gücün yok. Muhtemelen birçok insanın hayatını mahvettin ve bunu umursamıyorsun çünkü eylemlerinin sonuçları olduğunu anlamayan şımarık, bencil küçük bir çocuksun." Bir şey bana çarpıyor ve kusmak istiyorum. "Sana beni becermeni ne zaman söyledi? Sana bunu kaydetmeni ve reşit değilmişsin gibi davranmanı mı söyledi?"

Söylediğim onca şey arasında, yüzüne yumruk atmışım gibi görünmesine neden olan bu oldu. "Hayır," diye inliyor. "Hayır, hayır. Haberi bile yoktu."

"Yani o kısmı sadece eğlence için mi yaptınız, bir işteki faydalar gibi?"

"Kes şunu." Öne doğru sendeliyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Bu sefer kollarım onu için hareket etmiyor. "Sana çok aşık oldum. Sen dünyadaki en muhteşem insansın. Daha önce hiç aşık olmamıştım ama sanırım bu... seninle ve onunla... Kahretsin."

"Hayır." Omzundan tutup onu geri itiyorum. "Sakin bunu söylemeye cüret etme. Beni manipüle ediyorsun. Başka kim aşık olduğunu söyledi biliyor musun? Babam, tecavüz ettiği çocuğa."

Kıpırdamadan duruyor, gözleri kocaman, sanki çıplak ellerimle birini öldürmüşüm gibi bana bakıyor. "Ben- Ben-" Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, nefes alamıyor gibi görünüyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum amına koyayım." Şimdi kendi sesimi sadece uzaklardan duyabiliyorum, geniş bir kanyonda yankılanan bir ses gibi. "Sen söyle bana. Bu insanların nasıl düşündüğünü bilen tek kişi sensin."

Benji ya da Bennett ya da tanıdığımı sandığım çocuk bana son bir kez uzun uzun bakıyor, sonra dönüp ön kapıdan çıkıp karanlık sokağa doğru koşuyor. Başımın dönmesini engellemeye çalışarak girişe geçiyorum ve cama yaslanıp bir arabanın onu alıp almadığını izliyorum. Onun yerine kaldırımdan yüzme merkezinin arka tarafına doğru koşmaya devam ediyor, etkinlikten sonra masaları taşıyabilmemiz için açık bıraktığım kapıdan. İçeri girdiğinde, bir şey çalmadığından ya da zarar vermediğinden emin olmak için peşinden birini göndersem mi diye düşünüyorum. Ama tüm söylediklerime rağmen, bir parçam onun bir parçasını tanıyor ve gerçekten sadece yıkılmak için güvenli bir yer aradığına inanıyorum - şu anda sahip olmayı dilediğim bir şey.

Merdivenleri titrek bacaklarımla çıkarken konuşmamın her kelimesi beynimi terk etmişti ama elimi cebime atıp not kartlarımla rahatlatıcı şeklini hissediyorum. Bir kez olsun, çok titiz olmam işe yaradı. Tek yapmam gereken kâğıtlardaki kelimeleri okumak ve sesimi

on beş dakika boyunca güçlü. Sonra Tate'e gitmem gerektiğini söyleyebilir, sessiz dairemde tam bir sinir krizi geçirebilir ve Bennett Atwood'un verdiği zararı hafifletmek için bir plan yapmaya başlayabilirim. Dünyamı kurtlardan korumanın bir yolu.

On beş dakika.

Konuşmamın beş dakika önce başlaması gerekiyordu, bu yüzden içeri girer girmez tüm gözler bana çevrildi. Victor kaşlarını çatıyor, bir şeylerin ters gittiğinin hemen farkına varıyor ama artık yapabileceği bir şey yok. Siyah podyuma çıkarken yüzümde rahatsız edici derecede sıcak bir ışık parlıyor. Uzaktan şık görünüyor ama yakından bakınca, üçümüzün onu ilk bağış toplama yemeğinden önce Ethan ve Victor'un arka bahçesinde kendimiz inşa ettiğimizi ele veren çizikleri ve kurumuş boya damlalarını görebiliyorum.

Mikrofonu ayarladığımda odanın köşelerindeki hoparlörlerden tangır tungur sesler geliyor. Kartlarımın sırasının bozulmasına izin vermek istemediğimden, herkes beni izlerken onları kürsünün üzerinde dikkatli bir şekilde sıraya diziyorum. Yukarı baktığımda, gözlerim alışmaya başlamadan önce ışık bir saniyeliğine beni kör ediyor. Sırtımdan aşağı ter damlamaya başladı bile. Ama Clint Simmons'ın yüzme takımının eğitimini aldığı bir şey varsa o da ne olursa olsun kalabalığın önünde gülümsemekti. İçimin derinliklerine uzanıyorum ve çok fazla alkol ve çok fazla uyuşturucuyla geçen bir gecenin ardından Victor'un uyumasına izin vermeyecek kadar çok kâbus gördüğü için yanımda titrediği bir televizyon röportajı yaptığımızda takınmam gereken o mükemmel yüzü buluyorum.

"Herkes iyi akşamlar. Ortağım Victor ve ben hepinizin yüzünü tekrar gördüğümüz için çok mutluyuz. Lang Aquatic Center hayat değiştiren hikayelerle dolu inanılmaz bir yıl geçirdi ve bunları sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bundan sonra, önümüzdeki yıl için planımızı özetleyeceğim."

Aklımın kartlardaki kelimelerden uzaklaşmasına izin vermiyorum, sadece içgüdülerim bana daha fazla göz temasına ihtiyacım olduğunu söylediğinde kafamı kaldırıyorum. Bu sefer işler iyi gidiyor, belki de dağılmadığım yıllardan bile daha iyi. Herkes gülümsüyor ve yardım etme ayrıcalığına sahip olduğumuz cesur, yetenekli çocuklara hayranlıkla bakıyor. Odadaki enerji iyi. Victor'a baktığımda iki baş parmağını önce aşağı indiriyor, sonra son anda yukarı kaldırıyor. Beni gülümsetmeye çalışıyor ama içimden gelmiyor.

"Birkaç ay içinde kadromuzu genişletmeyi ve tam bir okul sonrası programı sunmayı umuyoruz. Nihayetinde, yandaki binayı satın almak ve tesislerimizin boyutunu iki katına çıkarmak istiyoruz. Sizin cömertliğiniz sayesinde

havuzlu iki çocuktan Seattle bölgesine hizmet veren başarılı bir kuruluşa dönmek. Herhangi bir sorunuz var mı?"

Siyah elbiseli bir kadın elini kaldırıyor. Her yıl ana bağışçılarımızdan biridir. "Evet, Bayan Carmichael?"

"Şu koçluk işi hâlâ planlarınız arasında mı? Medyada bazı tepkiler aldığınızı biliyorum."

Cevabımı nasıl ifade edeceğim konusunda endişelenmem gerekirken, sorusunun cevabını artık bilmediğimin farkına vardım. Benji için dünyayı karşıma almaya hazırdım. Şimdi onun var olduğu yerde dumanı tüten bir kraterden başka bir şey kalmadı.

Çok uzun zamandır sessizdim ve şimdi kartımı çıkarmam gerekiyor. "Şey, programda biraz değişiklik oldu. Değerlendireceğiz..." Masaların arkasında, yüzme merkezine bakan pencere duvarının dışında, karanlıkta bir ışık titremesi gözüme çarpıyor. Gözümü kırptığımda kayboluyor. Bayılmadan önce bu lanet konuşmayı bitirmeliyim. "Özür dilerim. Programın uygulanabilirliğini ve katılımcıları en iyi şekilde nasıl işe alabileceğimizi değerlendirirken... endişeleri de göz önünde bulunduracağız..."

Sessizliğe gömülüp, gözlerimi kısarak pencereden dışarı bakıyorum. Beynim manzarayı her seferinde bir parça birleştiriyor, özenle yavaşça, farkındalığım kaynağı olmayan, orada olmaması gereken, tuğla duvar boyunca parlaklık ve gölge saçan turuncu bir parıltıya netleşene kadar. Sonra Üçüncü Havuz'a bakan büyük pencerelerden birinden alevlerin keskin ve net hareketini yakalıyorum.

Havuzumu Benji mi yaktı? Bu fikir o kadar komik geliyor ki neredeyse güleceğim. Odadaki birkaç kişi dönüp omuzlarının üzerinden bakıyor, neye baktığımı araştırıyorlar.

Ama onu tanıyorum, o korkak, aptal çocuğu. Onu hiç tanımadığım zamanlarda bile. Ne kadar yalan söylerse söylesin, bana bunu asla yapmazdı.

Yani her şey yolunda. Havuzumu ateşe vermedi. Endişelenecek bir şey yok. Sonra biri çılglık attı ve ben şaşkınlığımdan sıyrıldım. Cebimden telefonu çıkarıp 911'i arıyor olmalıydım. Bunun yerine koşmaya başladım, kalabalığı yararak ilerledim, biri adımı bağırırken neredeyse merdivenlerden düşüyordum.

Karanlık, su birikintileriyle dolu caddede tökezlediğimde uzaklardan gelen siren seslerini duyabiliyorum. Ateş garip bir şekilde sessiz. Gözlerinizi kapatırsanız, herhangi bir huzurlu yaz gecesi olduğunu sanırsınız-

Islak otların tatlılığını bastırana kadar güçlenen duman kokusu dışında.

Siren sesleri giderek yükseliyor ve arkamdan gelen bağışmaları duyabiliyorum. Yüzme merkezinin arka kapısından yüz metre ötede bir vücut sırtıma çarpıyor ve güçlü, sıırım gibi kollar göğsümü sararak ikimizi de sokakta dizlerimizin üzerine çökertiyor. Takım elbisemin pantolonu mahvolmuş olmalı. Daha acının etkisinden kurtulamadan, kurtulmak için mücadele etmeye başladım.

"Senin derdin ne lan?" Victor bana tutunmaya çalışarak kulağıma bağıırıyor. "Bazı evrak işlerini kurtarmaya çalışırken ölmene izin vermeyeceğim."

Onunla gerçekten dövüştüğümde şaşkınlıkla küfrediyor, en iyi takım elbiselerimizle yerde güreşirken onu atmaya çalışıyor. Bir an sonra Tate araya girip bizi ayırıyor ve beni güçlü göğsüne sıkıştırıyor. Tutuşunu kıramasam da Victor kollarımı tutmaya çalışırken çırpınmaya devam ediyorum. "Anlamıyorsun," diye sesim kadar bağıırdığımı duyuyorum. "Benji . Benji'yi almam gerek." Aklımı kaybettiğimin belli belirsiz farkındayım, ama bu farkındalık görüşümün yerini alan turuncu çizgili siyahın içinde azalıyor. Arkadaşlarıma zarar vereceğim çünkü tüm gücümle saldırmaktan kendimi alamıyorum.

"Bunu bilmiyorsun," diye bağıırıyor Victor. Sesi değişiyor, sanki benim yerime Tate'le konuşuyormuş gibi, daha önce hiç duymadığım bir histeriyle. "Bunu bilemez, değil mi? Orada kimse yok. Olsalar bile yangın başladığında kaçmışlardır."

Sirenlerin sesi o kadar yüksek ki konuşmak zorlaşıyor ve tüm binaların üzerinde kırmızı ve beyaz ışıkların yanıp söndüğünü görebiliyorum.

Tate beni sertçe sarsıyor. "Kes şunu. İtfaiyecilere onu aramalarını söyleyeceğiz, ama sen- *Kahretsin*."

Tökezleyerek ve olabildiğince hızlı koşarak kaçıyorum ama tam elim arka kapıya uzandığında Tate beni gerçekten yakalıyor ve karşı koyamayacağım bir güçle beni yüzüstü yere çarpıyor.

Colson

GPS'in beni gölgeli, meçhul tuğla binalar labirentinde kaybetmediğinden emin olmaya o kadar odaklanmışım ki, arabamın ön panelinde yanıp sönene kadar acil durum ışıklarını fark etmiyorum. Bir sokak öteden geliyorlar, tam navigasyonun olduğu yerden-

"Yüce Tanrım." Yolun sonunda frene basıyorum. Her yer itfaiye araçları ve koşuşturan insanlarla dolu. Havada asılı duran turuncu alevler ve yoğun duman bulutu yüzme merkezinden yükseliyor olamaz. Ama ne kadar uzun süre bakarsam, olanın tam olarak bu olduğunu o kadar çok fark ediyorum. Bu manzara ve Benji'nin önsezili mesajı arasında kendimi bir tür kıyamet günü kâbusu dünyasına düşmüş gibi hissediyorum.

Acil durum araçlarını engellemek için arabamı kenara çekip terk ediyorum ve caddede koşarak ilerliyorum. Duman şimdiden gözlerimi yakıyor ve boğazımı kaşındırıyor. İtfaiyeciler daha yeni gelmiş olmalı, çünkü hâlâ hortumları açıyor ve en yakın yangın musluğu üzerinde çalışıyorlar.

Araya girmemeye çalışıyorum ama dünyadaki hiçbir şey beni Alek'i aramaktan alıkoyamaz. Caddenin karşısında, ikinci katından parti ışıkları parlayan bir mekânın önünde gece kıyafetleri giymiş bir kalabalık toplanmıştı. Hızlı bir kontrol Tate, Victor ve Alek'in aralarında olmadığını gösteriyor.

Grubun etrafında dönerek yanan binaya yaklaştığımda, kaldırıma yakın yerde küçük bir grup daha görüyorum. Victor'un kendine özgü kıvrıkcık sarı alt kesimini tanıyorum ve geniş omuzlu ve siyah saçlı başka bir çalışanı hayal meyal hatırlıyorum, ama aradığım adamı göremiyorum. Koşmaya başlıyorum ve iri yarı adam şaşkınlıkla bana bakıyor, halüsinasyon görmüşüm gibi gözlerini kırıştırıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Bir rahatlama dalgasıyla, Alek'i yerde, Victor'un da onun üstünde, yarı yere yatırılmış yarı da ona yapışmış halde görüyorum. Büyük adamın sözleri üzerine Alek başını kaldırıyor. Yakışıklı yüzü kir içindeydi ve gözleri çılgına dönmüştü. Beni görünce başlıyor ve sesini kaybettiği için anlayamadığım bir şeyler bağırmaya çalışıyor. Tek çıkarabildiğim *lütfen*.

Kollarımı Alek'in altına sokup onu göğsüme doğru kaldırdığımda Victor yolumdan çekiliyor. Beni tanımasına rağmen mücadele etmeyi bırakmıyor. "Ne oldu?" Çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çeviriyorum ki anlayabileyim.

"Benji içeride," diye mırıldanıyor. "İçeri gireli yirmi dakika oldu ve itfaiyeciler çok yavaş. Daha başlamadılar bile. Ve ben çok korkunç şeyler söyledim." Kuru hıçkırıklara boğuluyor, bana doğru sarkıyor.

Yangına bakarken kalbim duracak gibi oluyor. Alevler büyük ama çoğunlukla binanın uzak tarafında yoğunlaşmış durumda. Öyle olsa bile, bu kadar yoğun dumana maruz kalmak için yirmi dakika çok uzun bir süre.

"Hâlâ orada olamaz," diye tersliyor Victor. Titriyor ve gözleri şoktaymış gibi cam gibi bakıyor.

"Bayılmadıysa tabii," diye itiraz ediyorum.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye hırlıyor. "Eğer yaptıysa, artık çok geç."

Bu yanlış. Size güvenlik hakkında öğretilen her şeye aykırı. İtfaiyecilerin işini zorlaştırır. Bir yerine iki ceset çıkarmak zorunda kalacaklar.

Ama umurumda değil. İşte ben buyum, sonuna kadar bencilim. Sonsuz olasılıklar evreninde Benji'mi bulma şansım olsaydı, sanırım her şeyi yapardım. Beni neyin harekete geçirdiğini bile bilmiyorum. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, öyle ilkel bir şey ki, olduğumu sandığım her şeyin üzerine yazıyor.

Alek'i Tate'in kollarına itiyorum. "Yapacağın son şey buysa onu burada tut." Rüzgârlığımı çıkarıp kollarından birini koparıyorum ve yüzüme sarıyorum. Muhtemelen doğru bile yapmadığım tek acinası güvenlik imtiyazımı güvence altına aldıktan sonra binaya doğru yola çıkıyorum.

Chapter 23

Benji

ACITIYOR.

"O" her şeydir. "O" Bennett Atwood'un vücudu. Boğazı, burnu, gözleri, derisi. Zonkluyor, karıncalanıyor, ağrıyor.

Vücudum.

Hastanede geçen her film sahnesinin arka planındaki gibi bir bip sesinden başka bir şey duyamıyorum. Devam ediyor. Bir, iki, üç, dört, beş, bu kişi yaşıyor.

Gözlerimi açıyorum, nefesim acıdan titriyor. Hiçbir şey olmuyor. Yapamıyorum. Bak.

Yüzüme uzanmaya çalıştığımda kollarım düzgün hareket etmiyor. Ben Karanlıkta yatay olmama rağmen başım dönüyor.

Eğer hatırlamaya çalışırsam, partiye kadar gidebilirim. Kafamda Alek'in dolabını bulup gömleklerinden birini çalarak yanımda götüreceğim düşüncesiyle yüzme merkezine koştuğumu hatırlıyorum. Sonunda karanlıkta malzeme dolabını bulduğumda yine ağlıyordum. Kapı açılmadı, ben de birkaç kez çekiştirdim, sonra oturdum ve biraz daha ağladım. Belki de uyuyakalmışımdır. Sonra... hiçbir şey olmadı.

"Alo?" Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sesim sadece belli belirsiz bir fısıltıyla çıkıyor. Kimse beni bu şekilde duyamaz. Bedenim çalışmıyor olsa da kolumu uzatmaya çalışıyorum. Biri elimi tutacak. Orada biri var. Olmak zorunda. Ama hiçbir şey olmuyor.

de burada değil. Ama yine de isimlerini hıçkırarak söylüyorum.

V

xin'de bir pāce var
never goes down

Chapter 24

Alek

"GRAY IOWA'DAN GELİYOR."

Victor sanki bir şey ifade ediyormuş gibi anons yapıyor. Gözlerimi kısarak soğuk ve ıslak rüzgâra bakıyor, paltoma daha sıkı sarılıyorum. Bulutların o kadar alçakta asılı kaldığı, güneşin doğduğundan bile emin olamadığınız o karanlık günlerden biri. Hayatımızın yarı yanmış parçalarını kaldırıma yığan koruyucu giysili adamlarla aramızda bir şerit şerit dalgalanıyor - belgelerle dolu yanmış kutular, resepsiyondan gelen bilgisayar, rastgele yüzme takımı parçaları.

"Ne anlamı var ki?" Sertçe sordum. "Sigorta eksperisi ya da inşaatçı değilse, ne halt edeceğini sanıyor bilmiyorum."

"Bu konuda kötü bir kaltak olmana gerek yok," diye mırıldanıyor, dağınık saçlarını solgun yüzünden iterek. İkimiz de çok yoğunuz, keder ya da travmayı işleyemiyoruz ve son iki gündür birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim." Tabii ki bir avukat işe yarayacaktır. Ben sadece kıskanç bir pislğim. Gray, Victor'un taşlarından biri, her şeyde onun yanında olan bir adam. Victor bu gece Ethan ve Gray'le arka verandasında oturup içki içip sohbet ederken ben yatağımda uzanıp tavanımda titreyen turuncu ışığı görmemeye çalışacağım. Sanırım yalnızlık benim hatam - Benji ve Colson yanan binadan sağ salim çıkarıldıktan sonra Benji'nin ailesinin gözetiminde bir hastaneye gönderilmesine izin verdim ve Colson'a teknesini yakalamaya çalışmasını söyledim. Başka bir şey için mücadele etmenin anlamı yoktu. Biz üç yabancıyız, şehvet ve az önce yıkılan bir yalan kulesi tarafından bir arada tutuluyoruz. Artık tek yapabileceğimiz enkazdan kaçmaya çalışmak.

Gözlerimdeki yağmuru silip Lang Aquatic Center'ın tanınmaz haldeki iskeletine bakıyorum. Dış cephenin çoğu sağlam tuğla olsa da, tüm dik sütunlar ve tavan kirişleri ahşaptı. Yangın doğal olmayan bir hızla yayıldığı ve en önemli yapısal özelliklere odaklandığı için polis bir kundaklama soruşturması başlattı. İtfaiyeciler alevleri bastıramadan önce iç duvarların çoğu yanmış, iki dış duvar ve çatının yarısı havuzların üzerine çökmüştür.

Neyin kurtarılabilceğini ve bunun ne kadara mal olacağını öğrenmemizin ne kadar süreceğini kimse bilmiyor. Hala karar veremiyorum.

Bir çocuğa yüzme öğretmek istediğim için ya da evrenin ailemin günahlarının bedelini ödemesi için seçtiği kişi olduğum için yaptığım her şey kül oldu.

Sahadaki baş itfaiyeci - çelik gibi gri saçları ve sakalı olan iri yarı, nazik bir adam - bariyerlere doğru ilerliyor ve bize sempatik bir şekilde bakıyor. "Hemen hemen her şeyi temizledik," diye gürlüyor, belli ki ne kadar acınası görüldüğümüz için üzgün. "Bu kutuları kanıt olup olmadığını kontrol etmeleri için polise teslim edeceğiz, sonra da size vereceğiz."

Boğazımı temizliyorum. Yağmur kalan dumanı azaltmış ama havada hâlâ ekşi ve çiğ bir şey asılı duruyor. "Teşekkür ederim. Sırada ne var?"

Sanki haberi vermekten mutsuzmuş gibi kaşlarını çatıyor. "Binanın yapısal bütünlük açısından incelenmesi gerekiyor. Eğer herhangi bir parçasının kalması güvenliyse, sigortanızla birlikte çalışarak parçalarını söktürmeniz gerekecek. Yeniden inşa etmeyi planlamaya başlamanız için iki ay ya da daha uzun bir süreye ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim."

Victor kuru, acı bir homurtu çıkarır ve kapüşonunu yukarı çekerek tek kelime etmeden uzaklaşır.

"Tamam," diye iç geçirdim ve adamın elini sıktım. "Minnettarız."

Victor'u park yerinde kovalamak için arkamı dönüyorum ama o çoktan eski bir Jaguar olan konforlu arabasının motorunu çalıştırmış. Adam beni suçlamadığını defalarca söyledi ama iyi başa çıkamadığı çok açık. Ben de öyle, ama burada güçlü olmama yardım edecek kimse yok. Sadece göğsümdeki acıyı boşaltıyorum ve iyiymişim gibi davranıyorum. En azından bana ihtiyacı olan insanlarla ilgilenebilirim.

Prius'uma ulaştığımda nereye gideceğim ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Victor ve Ethan birlikte olacaklar, Tate birkaç günlüğüne ailesinin yanında kalmaya gitti, Maya başsağlığı dilemek için uğradı ve tekrar ayrıldı, Willow ise kız arkadaşıyla evde. Benji... Benji ailesiyle birlikte sanırım. Colson'ın onu ne durumda bulduğunu bilmiyorum, sadece durumunun kritik olmadığını biliyorum. Her parçam ona sarılmak ve onun da bana sarıldığını hissetmek istiyor ama Tate ve Victor bana Atwood ailesinin yanına yaklaşmamam gerektiğini söylediler. Kalbime Benji'nin uydurma bir şey olduğunu, hayatımı küle çeviren Bennett adında bir yabancının oynadığı bir oyun olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama ruhumdaki özlem beni dinlemiyor.

Anahtarlarımı kanta sıkıştırırken hâlâ bir amacım ya da gideceğim bir yer yok. Düşünmeye çalıştığımda, beynim kıyma makinesinden geçiriliyor ve işe yaramaz küçük şeritler halinde çıkıyor gibi hissediyorum. Telefonum çalışmıyor

Bu sabahki mesajlaşmamızdan sonra Colson'dan yeni bir mesaj gelmedi:

C: Gemiye zamanında varmışsın.

Ben: Tamam.

Benji'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim.

C: Elbette. Lütfen kendinize iyi bakın.

Hepsi bu kadardı. Her ne kadar Colson'un bu araba kazası onu da ateşe vermeden önce kaçtığı için akıllı olduğunu bilsem de, Benji'yi kaybetmek kadar yürek parçalayıcı ve soğuk bir his.

Öne doğru eğilerek, ne yapacağıma karar verene kadar başımı bir saniyelğine direksiyona yaslıyorum. Benji'nin gülümsemesini hayal ediyorum, naz yapmadığı zaman ortaya çıkan gülümsemesini. Yüzünü mutlu kırışıklıklar halinde geriyor ve kırıştırıyor, dişlek ve aptal, gözleri ıslık ıslık. Size dünya tarihindeki en büyük şakayı paylaşıyormuşsunuz gibi bakıyor.

Homurdanıp ağzımda ekşi bir tatla doğrulduğumda, saatim neredeyse otuz dakika uyukladığımı söylüyor. Gökyüzü karardı ama itfaiyecilerin el feneri ışınlarının hâlâ enkazın içinde salındığını görebiliyorum. Tate beni yakaladığında yere çarpan sağ kalçam, büzülmüş pozisyonumda çok acıyor

Bir anlık dürtüyle arabadan çıktım ve koşarak uyarı şeridinin kenarına geldim. Bay Gümüş Tilki İtfaiyeci beni fark edip yanıma geliyor ve ışığını beni kör etmeyecek şekilde göğsüme tutuyor. Daha iyi görebilmek için kapüşonumu indirdiğimde, soğuk yağmur enseme batıyor. "Her şey mi?" diye soruyor.

"Merak ediyordum da..." Düşüncelerimi düzene sokmaya çalışarak tereddüt ediyorum. "Bu yangında biri yaralanmış olsaydı, onu hangi hastaneye götürürdünüz?"

Kaşlarını çatıyor, gözleri acıma dolu. "Bu soruya cevap vermemi mi yoksa arkadaşının nereye götürüldüğünü öğrenmemi mi istiyorsun?"

"Oh. Bu iyi olur." Kırk sekiz saat boyunca sadece otuz dakika uyumuş olmanın verdiği yorgunlukla ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum. "Teşekkür ederim."

Birkaç adım uzaklaşıp telsiziyle konuşuyor, sonra geri geliyor. "Harborside'a götürüldü."

"O iyi mi?"

Yüzü yumuşar. "Üzgünüm, durumu hakkında bilgim yok. Hastaneye sormanız gerekecek."

"Anlıyorum. Tekrar teşekkürler." Ellerimi ceketimin ceplerine gömüp arabama dönüyorum. Dirseğim bardak tutucusundaki yarı dolu su şişesine çarpıyor; içindekiler muhtemelen bir haftalık ama midem ağrıyana kadar susuzluktan içiyorum. Dikkatli olmazsam eve gidip tehlikeli miktarda alkol alacağım.

Kendimi Harborside Tıp Merkezi'nin otoparkında oturmuş, parlak pencerelerle kaplı art deco tuğla yığınının bakarken bulana kadar nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. İçeri girip rüzgarlığımdaki suyu silkelediğimde, kendime sadece bilgi almak için burada olduğumu söylüyorum. Bekleme odası o kadar sıcak ve sessiz ki, geceyi arka duvardaki sandalyelerden birinde geçirmeyi düşünüyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum resepsiyon görevlisine yaklaşırken. "Benji- Bennett Atwood'un burada olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum?"

Bilgisayarına dokunuyor, sonra karşısındaki darmadağınık, solgun adama endişeyle karışık bir gülümseme gösteriyor. "Beşinci katta, 503 numaralı odada. Ziyaret saati otuz dakika içinde sona eriyor."

"Hayır, hayır." Ellerimi belli belirsiz sallıyorum. "Onu görmek istemiyorum. Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Gülümsemesi daha da gerginleşiyor. "Yukarı çıkarsanız hemşireleriyle konuşabilirsiniz."

"Lütfen bana bildiğin her şeyi anlatabilir misin? Sadece iyi olup olmadığını? Diğer ziyaretçilerini görmek istemiyorum."

"Şey..." Gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Burada hastaların tıbbi kayıtları yok ama geldiğinden beri herhangi bir ziyaretçi kaydı görmüyorum. Eğer endişeniz buysa, güvende olmalısınız."

"Hiç yok..." Bana çok kibar ve profesyonel bir şekilde "*beni bu işe karıştırma*" der gibi bakınca vazgeçiyorum. Özür mırıldanarak kapıya doğru geri dönüyorum, sonra durup boşluğa bakıyorum. O kadar yorgunum ve kederimin o kadar derinlerindiyim ki, her yanım kenarlardan oluşuyor, kazınıyor ve kan çekiyor.

Resepsiyon görevlisi iyi olup olmadığını sormak için bana seslendiğinde, bir aile kolundan tuttuğu ve avazı çıktığı kadar bağırarak bir çocukla birlikte aceleyle içeri giriyor. Çılgınca haykırımlar beni sisten çıkarıyor ve asansöre doğru dönüyorum.

Beşinci kattaki hemşire odasına geldiğimde, mavi önlüklü bir adamın masasında oturmuş, yüzünü ellerine gömmüş, telefonla konuştuğunu görüyorum. Etrafta başka kimse olmadığı için duruyorum ve pervasızca kulak misafiri oluyorum.

"Efendim, anlıyorum. Ama dört saat önce burada olacağını söylemişsiniz ve gelip gelmeyeceğini bilmem gerekiyor. Biz otel değiliz." Hemşire dinlerken çenesi gerilir. "Affedersiniz efendim. Bir odada daha fazla zaman kazanamazsınız. Aşağıda acil serviste yatak bekleyen dört kişi var. Tek başına seyahat edemez ama bakıcısı önümüzdeki otuz dakika içinde burada olmazsa, poliçe onu bekleme odasına yatırmam gerektiğini söylüyor."

Hattın diğer ucundaki kişi ne söylerse söylesin, ona iyi akşamlar diliyor ve telefonu kapatıyor. Alnına masaj yaparak sandalyesini döndürüyor ve loş koridorda bir hayalet gibi dolaşan beni görünce irkiliyor. "Özür dilerim, sizi görmedim. Lütfen bana adının Gideon olduğunu söyle."

"Um...hayır?" Özür dileyerek omuz silkiyorum.

Başını arkaya eğerek gözlerini kapatır ve iç çeker. "Endişelenme. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir hastayı sormaya geldim. Bennett Atwood?" Burası soğuk ve tenimde kalan yağmur izleri beni ürpertiyor. "Sadece ne durumda olduğunu bilmek istiyorum."

Bana göz kırpmıyor, sonra migreni varmış gibi yüzünü buruşturuyor. "Aileden biri mi?"

"Hayır, sadece bir arkadaş."

Ayağa kalkarak dirseklerini tezgâha dayadı ve bana yaklaşmamı işaret etti. "Size karşı dürüst olabilir miyim, efendim? Çok kötü bir gece geçiriyorum ve ne yapacağımdan emin değilim. Bay Atwood taburcu edilmeye hazır. Hâlâ kötü durumda ama evde daha iyi iyileşir. Ve yatağına acilen *ihtiyacımız var*. Ailesi saatler önce Gideon adında birinin onu alacağına söz vermişti ama gelmedi ve endişeli görünmüyorlar. Eğer arkadaşınız izin verirse, onu alabilir misiniz?"

"Oh..." Elimi saçlarımda gezdirdiğimde yıkanmamış yağlı olduğunu hissediyorum. "Bilmiyorum. Onu görebilir miyim?" Her parçam kalbimin derinliklerine kadar işleyen bu adamla ilgilenmek için çılglık atıyor. Ama bu, en başta bir yabancıyı benim için yüzmeye davet etmeme neden olan aynı zayıflık.

Beni sessiz koridora götüren hemşire, loş bir odayı işaret ediyor. "Onu gitmeye hazırladık ama kimse gelmeyince yine uyuyakaldı," fısıldıyor. "Ve ona başış kutusundan kıyafet vermek zorunda kaldığımız için üzgünüm. Kimse onun için bir şey bırakmadı."

Benji'yi hiç bu kadar kırılğan görmemiştim, büyük hastane yatağında yan yatmış uyurken eski, büyük boy bir tişört ve eşofmanların içinde boğuluyordu.

Sol omzundaki soluk mavi sargılar tişörtünün yakasından görünüyor ve sol kolu alçıda. Gözlerinin etrafındaki bandajı gördüğümde midem bulanıyor. "Kör mü?"

Hemşire beni uzaklaştırıyor, böylece onu uyandırmadan konuşabiliyoruz. "Hayır, hayır. Görmesi iyi olacak. Duman yüzünden gözleri aşırı derecede kuru ve ağrılı. Yarından itibaren güneş gözlüğü takabilecek ama bu gece için onu rahat ettirmenin en kolay yolu buydu. Eğer onu götürürseniz, göz damlası programını açıklayan bir broşürüm var."

Omzumu duvara dayayarak görüş alanımın kenarlarındaki baş dönmesini engellemeye çalışıyorum. "Başka ne var?"

"Alt kolunda iki kırık, omzunda ve sırtında birinci derece yanıklar ve hafif bir beyin sarsıntısı var. En büyük endişemiz dumandan kaynaklanan solunum yolu tahrişi ve akciğer hasarı. Birkaç gün çok halsiz kalabilir, ancak tüm bakım talimatlarına ve ilaç rejimine uyduğunuz sürece iyileşecektir. Ayrıca akciğer fonksiyonlarını izleyebileceğimiz bazı takip randevuları almamız gerekecek." Tepkimi ölçmek için yüzüme bakıyor ama ben sadece boşluğa düşmüşüm, anlamakta zorlanıyorum. "Yanan binada geçirdiği süre ve yangının şiddeti göz önüne alındığında, birileri onu bulduğu için çok şanslı," diye nazikçe söze giriyor, sanki yaraları için hastaneyi suçlayacağımı düşünüyor gibi.

"Siktir." Şu anda Victor'un sigara alışkanlığına sahip olmayı diliyorum - stresi azaltacak herhangi bir şey. Öğrendiklerinde, arkadaşlarım bunu yaptığım için benden nefret edecekler. Ben de kendimden nefret ediyorum. "Onu götüreceğim ama bir otel bulmak için zamana ihtiyacım var. O zamana kadar uyusun." Benji'yi evimde istemiyorum ve Atwood'ların taburcu evraklarında imzaladığım ismi kullanarak evimin izini süreceğinden oldukça eminim. Uykusuzluktan halüsinasyon görürken Gareth Atwood'la karşı karşıya gelmek isteyeceğim son şey.

Hemşire rahatlatarak sarkar. "Çok teşekkür ederim efendim. Çok tatlı bir çocuk ve kimse ona yardım etmek için burada değildi. Onu öylece kapı dışarı etmek istemedim. Gidip evraklarını hazırlayayım ve ilaçlarını çağırayım."

Koridorun sonunda tek başına oturan küçük, hüzünlü, kalıplanmış plastik bir sandalye görüyorum, bu yüzden kenarına tünüyorum ve mutfaklı bir süit içeren ve çıkış tarihi belli olmayan bir gece yarısı gelmeme izin verecek bir otel bulana kadar birbiri ardına otel arıyorum. İşim bitince Tate'e mesaj attım: *Uzun hikâye, Benji'yi birkaç günlüğüne bir otele götürüyorum.*

kendi başının çaresine bakabilir. Biliyorum, sorma. Sana adresi mesaj atarım. Colson'ın adı hâlâ mesajlarımın başında ama sanırım şu anda Pasifik'in öbür ucunda. Bu düşünce boğazımı sıkıyor.

Sonunda kalkıp Benji'nin odasına dönüyorum. Hemşire içeride koştururken Benji yatağın kenarına oturmuş, başını sarkıtmış, elinden geldiğince kendini kucaklıyor. "İşte burada," diye yardımsever bir şekilde anlatıyor hemşire. "Evrak işlerini size bırakıyorum. Aşağı indirilmeye hazır olduğunuzda beni bulun."

Benji'nin omuzları kulaklarına doğru çekiliyor ve biraz geri çekiliyor. "Gideon?" diye soruyor, o kadar kısık bir sesle ki onu zar zor duyabiliyorum.

Bir adım daha yaklaşıyorum ama yine de mesafemi koruyorum. "Hayır, benim. Gideon gelmedi. Onun yerine onunla iletişime geçmeye çalışmamı ister misin?"

Sesimi duyunca nefesini içine çekiyor ve sonra acıyla öksürüyor, biraz öğürüyor ve yanıklarının zorlanmasıyla irkiliyor. "Hayır, hayır," diye , sesi hâlâ çok zayıf. "Lütfen hayır. Lütfen beni onunla gitmeye zorlama." Uzun bir sessizlikten sonra, "Hepsi gitti mi?" diye fısıldıyor.

"Hemen hemen."

Yumuşak bir iniltiyle titriyor. "Oh Tanrım. Çok özür dilerim. Bunu yapacağımı bilmiyordum... Yemin ederim. Lütfen bana inanın."

"Şşşt." Sözleri tökezleyerek durur ve orada öylece oturur, kaskatı kesilmiş ve perişan bir halde, dudağı hafifçe titreyerek. "Kalbimi kırdın, Bennett."

İrkildi. "Lütfen bana öyle deme."

"Benji. Berbat durumdayım. Ama bunun olmasını istemediğini biliyorum. Şu anda sana verebileceğim tek şey bu."

"Teşekkür ederim." Kabuğunun içine girmeye çalışan bir kaplumbağa gibi daha da içine çekiliyor. "Nerede..."

"Colson?" Kucağında parmaklarıyla oynamasını izliyorum, elleri titriyor. Kızgın görünmemek için elimden geleni yapıyorum, çünkü Colson yanlış bir şey yapmadı. "Seni yangından kurtarmaya yardım etti. Ama gidip gemisini yakalaması gerekiyordu. Başka ne yapabilirdi ki? Tüm hayatı çoktan paketlenmişti."

"Pekâlâ," diyor hemşire, tekerlekli sandalyeyi odaya iterken fazla neşeli bir şekilde. "Hadi seni buradan çıkaralım."

Benji kendi başına ayakta durabiliyor ama neyse ki sandalyeye yığılıyor. Her hareket ettiğinde yeniden öksürmeye başlıyor, ta ki onu dinlerken ciğerlerim acıyana kadar. Onları aşağıya kadar takip ediyorum, hemşire bizi eczaneye götürüyor ve tüm doğru ilaçları aldığımdan emin oluyor. "Eğer herhangi bir

Sorularınız varsa bizi arayın. Birkaç gün içinde bir takip randevusuna ihtiyacı var, bu yüzden lütfen yarın arayın ve bunu ayarlayın." Karanlık, soğuk otoparkı geçip arabama doğru ilerlerken adam daha hızlı talimatlar veriyor. Elimdeki kalın dosyaya boğulma hissiyle bakıyorum ama sadece başımı sallıyorum.

Benji'yi yolcu koltuğuna oturtuttuktan sonra kaloriferi açıyorum ve yarın onun için bir şekilde bulmam gereken şeyler listesine *yiyecek* ve *tuvalet malzemeleriyle* birlikte *ceketi* de ekliyorum. Arabamda sakladığım bir diş fırçası ve deodorant dışında kendime ait hiçbir şeyim yok. O kadar kendimde değilim ki, otele kadar on dakika boyunca araba sürerken kendimi hiç güvende hissetmiyorum. Neyse ki yollar neredeyse ıssız.

Check-in yaparken Benji'yi arabada bırakıyorum, sonra oda anahtarlarıyla dönüp yolcu kapısını açıyorum. Benji başını huzursuzca sese doğru çeviriyor. Göz bandajları yaraları arasında en korkutucu görüneni ve onların gitmesi için sabırsızlanıyorum. "Yürüyebilir misin? Çünkü başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Yapabilirim," diye mırıldanıyor, ayaklarını arabadan çıkarıp yere basmak için mücadele ediyor.

Evrakları bir kolumun altına sıkıştırıyorum ve diğer kolumla kalkmasına yardım ediyorum. Parmakları kolumu kavradığında ikimiz de geriliyoruz, yangından beri ilk kez ten tene temas ediyoruz ve ayağa kalktığında göğsüme doğru eğiliyor. Geri çekilmek, ondan nefret etmek istiyorum, çünkü nefret etmek kolaydır. Ama tek düşünebildiğim ona bir daha asla dokunamayacağımdan ne kadar . O alnını omzuma yaslarken ben de elimi hafifçe ensesinde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Hey, ben buradayım."

"Beni affetmek zorunda değilsin ama lütfen benden nefret etmediğini söyle," diye fısıldıyor. "Lütfen. Her şeyi yaparım."

Başımı eğerek burnumu kulağına dayıyorum. Ailesi onu kullandı ve sonra terk etti, korkmuş ve tamamen yalnızdı. "Senden asla nefret etmedim. Beni paramparça etsen bile senden nefret edebileceğimi sanmıyorum. Bu da beni aptal yapıyor sanırım."

Elim yaralanmamış kolundan aşağı kayınca parmaklarımız birbirine dolanıyor ve o kadar sert sıkıyor ki canım yanıyor. "Alek..."

"Dinle." Yanağımı dağınık saçlarına yaslıyorum. O kadar yorgunum ki, ben onu tutarken bile o beni tutuyor. "Bu konu hakkında konuşamam. Enkaz halindeyim; doğru düzgün göremiyorum bile. Biraz dinlenelim ve yarın bir şeyler düşünürüz."

Başını salladığını hissediyorum ama asansöre doğru ilerlerken elimi bırakmıyor. Yumuşak bir yatağa uzanıp ihtiyacım olduğu kadar uyuyacağımı fark ettiğimde bedenim rahatlayarak ağlıyor.

Her şey yeterince iyi başlıyor. Oda temiz ve serin, kocaman, yumuşak bir yatak ve ayrı bir oturma ve mutfak alanı var. Benji'ye kağıdında yazan tüm ağrı ve öksürük ilaçlarını veriyorum, sonra onun için yastıklardan bir kama yapıyorum ve onu battanilerle sarıyorum. Soyunup hızlıca bir duş alıyorum, sonra yatağa onun yanına tırmanıyorum ve ertesi sabah daha fazla ilaca ve pansuman değişimine ihtiyaç duyacağı saat için alarm kuruyorum. Tekrar aynı yatağı paylaşacağımızı böyle hayal etmemiştim. Ona dokunmadan garip bir şekilde uzanıyorum ama bunun bir önemi yok çünkü iki dakika içinde ikimiz de mışıl mışıl uyuyoruz.

Sanki biri öldürölüyormuş gibi acı, gırtlaktan gelen çığlıklarla uyanıyorum. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyor, Benji'nin dik oturduğunu ve göz bandajlarını pençelediğini görmek için yatağın başucundaki ışığı karıştırıyorum. "Hey, hey. Benji! İyisin." Durması için ona dokunmam gerekiyor ama hangi tarafının incindiğini hatırlayamayacak kadar kafam karışık. Sonunda bileğini tutup elini yüzünden uzaklaştırıyorum. "Dur, bandajlarına dokunma."

Titreyerek ve öksürerek, "Nefes alamıyorum," diye boğuk bir ses çıkardı. ". Her şey acıyor. Lütfen durdur şunu."

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemediğim için orada oturup paniği normal nefes almasına yetecek kadar azalana kadar elini tutuyorum. Sonunda tekrar uykuya daldığımızda, bunun hayatımın en cehennem gecelerinden biri olacağından haberim yoktu. Her saat hıçkırık, aşırı nefes alma ya da başka bir çığlıkla uyanıyorum. Onunla iletişim kurmaya, acı mı çektiğini yoksa sadece korktuğunu mu anlamaya çalışıyorum. Sonunda hangi yerinin acıdığını söylemesini sağladığımda, sendeleyerek masaya gitmem ve sayfalarca talimat ve hepsi aynı görünen ilaç şişelerini çalışmam gerekiyor.

Dört civarında, gözlerini zımpara kağıdı gibi hissettiğini söylediğinde, kendi gözlerimi zar zor açabildiğim veya şişeyi tutabildiğim halde bandajı kaldırıp gözlerine zorla damla damlatmak zorunda kalıyorum. O kadar perişan haldeyim ki kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bir noktada pes ediyorum ve onu orada ağlarken bırakıyorum, ben sırtımı ona dönüp başımı yastığın altına sokarak zihinsel olarak susması için yalvarıyorum. Ondan nefret ediyorum, kendimden nefret ediyorum, hayatta olduğum için nefret ediyorum. Bu sefalet ya da onu lanet ailesine geri vermek arasında sıkışıp kaldığım için nefret ediyorum.

Dışarıda güneş yükselirken, sonunda uykuya dalmak için ağlıyor, solgun ve terden sıırıslıklam olmuş, çarşaf lar dolanmış. Yirmi gün sonra

dakikalarca duvara baktıktan sonra tökezleyerek yataktan çıktım. Şimdi uyumak için bir şansım var ama bedenim bunu kullanmama izin vermiyor. Ölü gibi düşmeden önce ne kadar süre uyanık kalabileceğimi merak ederek süit yatak odasından tökezleyerek çıkıyorum ve kapıyı iterek kapatıyorum. Mutfakta süslü bir kahve makinesi ve dekoratif bir sepet içinde çeşitli taveler var. Üzerinde *ekstra koyu yazan* seçiyorum ama kahve ve suyu doğru gibi görünen bölmelere koyup tüm düğmelere bastıktan sonra bile hiçbir şey olmuyor.

Bir bar taburesine çöküp yüzümü fayans tezgâha yaslıyorum ve başımın ağrımını durdurmak için Benji'nin ağrı kesicilerini çalabilmeyi diliyorum. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama kapı çalınca sıçıyorum. Kalbim boğazıma düğümleniyor, çünkü bedenim artık adrenalinimi düzenleyemeyecek kadar yorgun. Benji'nin uyandığına dair bir işaret var mı diye yatak odasının kapısına bakıyorum ama sessiz.

Dikkatli olmalıyım. Otel personeli, arkadaşlarımdan biri ya da Benji'nin deli ailesinin bir üyesi olabilir. Şu anda bana bakan herkesin kafasını kesmeye hazırım ve sonuçlarının ne umurumda bile değil. Ağır, metal kapıyı anahtarla açtım. "*Bu da ne-*" Uyku mahmuru Colson'ın kaşları birbirine çarpıyor, sınırdaki histerik bir santim. "Aman Tanrım. Sen iyi misin?"

"Sen... gerçek misin?" Anlamsızca mırıldanıyorum, sanki onun şekli başka birine dönüşecekmiş gibi göz kırpmıyorum.

"Ben de seni arıyordum. Tate bana Benji'yi nereye götürdüğünü söyledi."

"Neden buradasın?" Kendimi bir atlıkarıncaya sıkışmış, kusmak üzereymişim gibi hissediyorum. "Bana yine gideceğini mi söylemek istiyorsun? İlk üç seferde anlamamış olabilirim diye mi?"

Suçluluk duygusu yüzünde titreşiyor. "Hayır. Gerekirse daha sonra uçup gemimle buluşabilirim. Önce ikinizin de iyi olduğundan emin olmak istedim."

"İkimiz de..." Homurdanıyorum, sonra da alnımı kapının çerçevesine dayayarak çılgınca kahkahalar atıyorum. "İyi görünüyor muyum, Colson?"

Garip bir duraksamadan sonra, "Hayır. İçeri girebilir miyim?" dedi.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için kapıyı itip açıyorum ve kenara çekiliyorum. İçeri girdiğinde parmaklarından sarkan plastik poşeti fark ediyorum. Onu havaya kaldırıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyordum ama ikiniz için de birkaç kıyafet, birkaç hazır yemek ve Benji'nin spor içeceği falan isteyebileceğini düşündüm."

Ona ne alacağını Tate'in mi, Ethan'ın mı yoksa Gray'in mi söylediğini sormak için ağzımı açıyorum ama yüzüne bakınca hepsini kendisinin yaptığını anlıyorum. O

Elinden geleni yapıyor, tıpkı geri kalanımız gibi. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve donuk gözlerimi ovuşturuyorum. "Bence içeri girip onu görmelisin."

Reddedecekmiş gibi derin bir nefes alıyor, sonra tekrar bırakıyor. "Tamam."

Yatak odasının kapısını açtığımda Benji uyanıktı ve menteşelerin gıcirtısıyla seğirdi. Sargıları ve alçıyı görünce Colson'ın çenesi geriliyor ve eli sanki birine zarar vermek istiyormuş gibi yana doğru bükülüyor.

"Ale?" Benji oturmaya çabalıyor, sesi biraz titriyor.

"Buradayım."

"Biri mi geldi? Sesler duydum." Ailesinin onun için geldiğini düşündüğü her an sesine, yüzüne, duruşuna, her yerine sinen dehşet beni hasta ediyor.

Colson boğazını temizler. "Hey, küçük balık."

Onun sesini duyunca Benji donakalır, sonra küçük, boğuk bir ses çıkarır. "Sen mi-"

Odayı geçerek Colson'ın yanındaki yatağın kenarına oturur. Hareketleri tereddütlü, sanki reddedilip reddedilmeyeceğini bilmiyormuş gibi. "Benim."

Benji iç burkan bir hıçkırıkla yaralarını görmezden gelip kendini Colson'ın üzerine atıyor, iki bacağını ve sağlam olan tek kolunu adamın etrafına olabildiğince sıkı sarıyor ve yüzünü boynuna gömüyor. Çocuk ona karşı şiddetle ağlarken Colson'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim şefkatle karışık bir acı ifadesi belirliyor. Benji'yi kendine doğru çekiyor ve başının arkasını kucaklıyor, hafifçe ileri geri sallıyor ve duyamadığım şeyler mırıldanıyor.

Son derece özel ve savunmasız bir şeyi izliyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden mutfağa geri dönüyorum ve tüm çekmecelerde kahve makinesi talimatlarını arıyorum. Sonunda bulduğumda, kelimeler gözümün önünde kendilerini yeniden düzenlemeye devam ediyor, böylece tek bir cümleyi bile anlamlandıramıyorum. Kitapçığı odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve duvara çarpıp yere düşmesini izliyorum. Colson bir süre dışarı çıkmayınca, lobide bir kahve istasyonu bulana kadar otelde dolaşmaya devam ediyorum. Bir tanesini kremasız ve şekersiz olarak ayakta içiyorum, sonra iki tane daha yapıp yukarı çıkarıyorum. Pencerenin kenarında oturup ikinci fincanımı içerken arabaların geçişini izliyorum ve buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum, hepsi Cascades'te yüzen sevimli bir çocuk gördüğüm için.

Otuz dakika sonra Colson, Benji hâlâ ona sarılmış, omzunda uyurken yatak odasından çıkar. Sendeleyerek mutfağa gider ve

ağırlığı hafifletmek için Benji'nin kışını tezgâha dayadı. "Merhaba." Koyu renk gözleri benimkileri arıyor.

"Hey." İkinci strafor kahve bardağını ona doğru itiyorum. Kokluyor, yüzünü buruşturuyor ve tekrar yerine koyuyor.

"Ne zaman yola çıkıyorsun?" Cevap ne olursa olsun yıkılacakmışım gibi değil de rahat bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum.

"Acele etmemin bir anlamı yok." Pencereden dışarı bakarken sabah ışığı profilini aydınlatıyor. "Tekne gitti. Zaten yetişmek için son dakika uçuşu ayarlamam ya da tüm eşyalarımı geri göndermeleri için korkunç bir miktar ödemem gerekecek. Bu arada evimi kiralayanları evden atmak ya da kendime bir yer kiralamak zorunda kalacağım. Yani ne yaparsam yapayım fark etmez."

"Vay canına," diye mırıldanıyorum acı acı, başka tarafa bakarak. "Hayatını mahvettiğimizi bilmek güzel."

İç geçiriyor ve Benji'nin saçlarını okşayarak pozisyonunu ayarlıyor. "Özür dilerim. Hiç de öyle demek istemedim. Bunların hiçbirisi önemli değil." "Tamam." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sert görünüyorsun," diye gözlemliyor ve ben de homurdanıyorum. "Onunla olmak zor muydu?"

Dirseklerimi tezgâha dayayıp ellerimi yüzüme sürüyorum. "Bütün gece çılgılık attı. Ama onu alıkoymak zorundayım çünkü onu isteyen diğer insanlar istismarcı canavarlar."

"Ve yangından kısmen o sorumluydu."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, hayır. Şu anda ona dokunmuyorum bile. Ben daha çok üç gecedir uyumadığım için kalp krizi geçirip öleceğimden endişe ediyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece nasıl yorumlayacağımı bilmediğim sessiz ve dikkatli bir şekilde bana bakıyor. "Burada bekle."

Benji'nin saçlarının tepesini öperek onu kaldırır ve yatak odasında kaybolur. On dakika sonra geri döndü. "Sanırım bir süre baygın kalacak. Uyanırsa da ben hallederim. Masanın üzerindeki talimatları gördüm."

Gidecek bir yerim varmış gibi ayağa kalkıyorum, sonra boşluğa bakıp biraz sallanıyorum. Şu anda başka birinin karar vermesi gerekiyor. Tezgâhın etrafından dolanan Colson yüzümü serin ve kuru ellerinin arasına alıyor, başparmakları ateşli yanaklarımı yatıştırıyor. Avucuna doğru eğildim ve

gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Onunla ilgilendiğin için. Sen varsın."

Gözlerimi açtığımda beni öpüyor - sert ya da derin değil, sadece dudaklarının yavaş bir fırçası bana geri çekilmem için zaman veriyor. Ama çekmiyorum. "Gel televizyon izle." Boynumun arkasındaki eli beni döşemesi plastik hissi veren çirkin bordo kanepeye götürüyor. Dolaptan yedek bir battaniye alıp bana uzatıyor. Elimde aval aval bakıyorum, o da geri alıp üzerime seriyor.

Televizyonu açıyor ve gündüz kuşağında yayınlanan bir programda yaklaşmakta olan bir fantastik filmin genç yıldızlarıyla röportaj yapıyor. İlk başta yan yana oturuyoruz, kendimizden emin değiliz. Muhtemelen bir milyon yıl önce Gray'den ayrıldığından beri biriyle doğru düzgün sarılmamıştı ve ben de Maya'nın başını omzuma yaslamasına izin vermişim.

Tereddütlü bir duraksamadan sonra kolunu arkamdaki kanepenin arkasına koyuyor, başparmağı tişörtümün üzerinden omzumu rahatlatıcı bir şekilde okşuyor. Sonunda daha da yaklaştım ve dizlerimi battaniyenin altına çektim. Küçük bir çocuk gibi görünüyorum ama şu anda umursamayacak kadar çökmüş durumdayım. Artık patron olamam, tüm cevapları bilen kişi olamam. Colson buna ihtiyacı olmayan tek kişi.

Ona doğru eğiliyorum ve eli kolumu sıkıyor. Başım omzuna yaslandığında, çenesini saçlarımın üstüne koyuyor. İyi hissettiriyor ama rahat edemeyecek kadar yorgunum. Birkaç dakika kıpır kıpır olduğumu hissettikten sonra beni ayağa kaldırıyor ve battaniyeyi alıp her şeyi yeniden düzenleyerek beni kanepeye yatırıyor, beni önüne yatırıyor ve battaniyeyi ikimizin üzerine örtüyor. O nazikçe saçlarımı okşayıp öperken ben başımı göğsüne yaslıyorum. Eli gömleğimin altından yukarı kayıyor ve göğsüme dayanıyor, başparmağı çıplak tenimde ileri geri okşuyor. Nihayet kendimi huzurlu ve bir şeyin içinde eriyip giderken hissedebiliyorum.

Göğsüm acıyla kavrulurken onun vücut ısısına geri çekiliyorum ve o da beni daha sıkı tutuyor. Yüzünü enseme yaslarken nefesi tenimi ısıtıyor ve ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Daha önce kimse bana böyle sarılmamıştı. Kimse bana dinlenmemin sorun olmadığını çünkü ben uyurken dünyamı korumak için orada olduğunu söylememişti. Uykuya dalmam için geçen süre boyunca, bunun asla bitmek zorunda olmadığı bir gerçeklikte var oluyorum.

Bölüm 25

Colson

TÜM vücudum uyuştuğunda ve Alek'in yakın zamanda hareket etmeyeceği belli olduğunda, arkasından gizlice çıkıyorum ve onu daha rahat bir şekilde sırt üstü yatırıp battaniyenin altına sokuyorum. Daha önce hiç bu kadar harap olmuş birini görmemiştim, sanki zar zor dik durabiliyor ya da düşüncelerini oluşturabiliyordu. İrade gücüyle yıkılmayı reddetti, çünkü insanların ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hayatımda hiçbir şeye onun her gün gösterdiği kadar kararlılıkla bağlanmamıştım.

Artık iki adam da uyuduğuna göre, bu sessiz ve sıkıcı otel odasında ne yapacağımı bilemiyorum. Benji'nin spor içeceklerinden birinin yarısını içip kendim için aldığım protein barlarından birini yerken tezgâha oturup telefonumda düşüncesizce geziniyorum. Sonunda, telefonumun ekranını kapatıp tezgâha bakıyorum, yavaşça çiğniyorum ve neden ayrıldığımı ve neden geri döndüğümü anlamaya çalışıyorum. O zamanlar her şey çok mantıklı geliyordu. Benji ailesiyle birlikteydi ve Alek'in yeniden inşa etmesine yardımcı olacak arkadaşları vardı. Bizi dengeleyecek Benji olmadan Alek'le bir çift olarak çalışmamızın imkânı yoktu, birbirimizi öldürürdük. Yani anlamsız bir destek olma arzusuyla kalsaydım, sonunda başladığım yere geri dönecektim, keşke en başta o lanet gemiyi alsaydım diye düşünecektim.

Yıllardır bu şekilde yaşıyorum, kimseye bir şey vermeden ya da kimseden bir şey almadan. İçime ve hiçbir koşul olmadan istediğimi yapıyorum. Kimsenin bana ihtiyacı yok, bu yüzden kimseyi hayal kırıklığına uğratabilirim. Bu paradigma Alek'in otel odasının kapısını açtığı anda yerle bir oldu. Yangından sonra arabayla kuzeye doğru giderken, uzaklaştıkça göğsümde artan panik ve önsezi duygusuyla savaştım. Kendime hayal gördüğümü söyledim. Ama geri döndüğümde, bana umutsuzca ihtiyacı olan iki adam buldum. Tate, Victor ya da Gray'in değil, benim. Korkudan altıma sıçtım. Bana baktıklarında, gözlerinde gördüğüm adamı tanımıyorum. O güçlü, emin ve bencil değil, benim asla dolduramayacağım, hayattan daha büyük bir şey.

Biri kapıya yüksek sesle vuruyor ve uyanmadığından emin olmak için Alek'e doğru bakıyorum. Kemik yorgunu adam kıpırdamıyor bile. Çoraplı ayaklarımla sessizce ilerleyerek tezgâhın etrafından dolanıyorum ve girişe yöneliyorum. Alek'in arkadaşlarından biri olmalı, ya da muhtemelen Gray. Bana otel bilgilerini verirken, Tate eski sevgilimin bugün bir ara geleceğini söylemişti.

Bu üç kişiden herhangi birine, beni görmekten pek de memnun olmayacaklarını bilerek, uygun bir yanıt provası yapmaya çalışıyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve karşıma benden belki on yaş büyük, kafası tıraşlı, koyu renk giysili, tanımadığım bir adam çıkıyor. Odayı temizlemek için mi geldiğini anlamaya çalışarak ona göz kırıyorum, ta ki sonunda konuşana kadar. "Bennett'i almaya geldim."

Benji'nin gerçek adını duyunca parmaklarım kapının koluna sıkıca yapıştı. "Kimsin sen?"

Bana deliymişim gibi bakıyor ve kuşkulu bir kahkaha atıyor. "*Sen de kimsin?* Onu almaya gidiyordum ki başka birinin onunla çıktığını fark ettim. Bütün gece onu bulmak için ıldırıldık."

Sanki yanımdan geçip odaya girecekmiş gibi öne doğru bir adım atıyor ve ben içgüdüsel olarak omzumla onu engelliyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla bana bakarken kaşları atıldı. "Yardımanın için minnettarım ama artık onu senden alabiliriz." İçeri girmek için bir girişimde daha bulundu ama ben onu hafıfe kontrol ederek bir adım geri gönderdim.

"İşte anlaşma. Ona burada olduğunu söyleyeceğim ve eğer seninle gelmek isterse, o zaman tamam. Ben birazdan dönerim-"

Kapıyı kapatmaya başladığımda, kapıyı bana doğru itti ve içeri girmeye çalıştı. Hiç temas sporu yapmadım, kardeşlerimle hiç greşmedim ve kesinlikle kimseyle kavga etmedim. Yeni doğmuş bir buzağının tüm savunma içgüdülerine sahibim - ya durup bakarım ya da kaarım. Neyse ki bu adamdan birkaç santim daha uzunum ve düzenli olarak spor yapacak kadar kibirliyim. Ellerimi göğsüne koyup ittiğimde şaşkınlıkla geri çekildi. "Hey! Ne oluyor lan?"

Bu damarlarımda yanan ateşi tatmin etmiyor, bu yüzden öne çıkıp gömleğinin önünü tutuyorum. "Bana dokunmayacaksın, ona da dokunmayacaksın. Seni bu arazinin *herhangi bir yerinde* görürsem, hapse girmeyi hak etmen için birçok nedenden birini bulacağım ve seni mahkeme salonunun duvarına yapıştırıp derini yüzeceğim. Anlaşıldı mı?"

Bileğimi tutup bükmeye çalışıyor ama ben onu elimden geldiğince sert bir şekilde fırlatıyorum ve sırtını duvara dayayarak kı üstü yere düşüyor. Neyse ki bu sabah koridor ıssız görünüyor. Ellerimin titrediğini görmeden önce kapıyı kapatıp kilitlemek istiyorum ama sağlam durup izliyorum

O ayağa kalkana kadar. Asansöre ulaştığında, çoktan telefona sarılmıştı. İçimden bir ses sorunumuzu daha da kötüleştirdiğimi söylüyor.

Kapı kapanıp emniyete alındığında sırtımı kapıya yaslıyorum ve kalbim durana kadar gözlerimi kapatıyorum. Adrenalinin altında başka bir şey daha var; yanan binanın önündeki kaldırımda beni saran aynı ezici, çılgınca koruma dürtüsü. Bu çok fazla, çok garip ve durmasını istiyorum.

İçim rahatladı, Alek bütün olay boyunca uyudu. Yatak odasından öksürük sesleri duyduğumda camı kontrol etmek ve uzaklaşan sürüngen hakkında bir araç tarifi alıp alamayacağıma bakmak üzereydim. Benji ve kapının açıldığını duyunca başını kaldırıyor. Göremediğini hatırlamam bir alıyor. "Benim. Artık ayağa kalktığına göre, sanırım bandajının değişmesi gerekiyor."

Hastaneden malzemeleri alıp talimatları kontrol ederken kuru, kesik kesik öksürük zayıf bedenini sarsmaya devam ediyor. Kontrol randevusunda bir tür inhaler kullanıp kullanamayacağını soracağım. "Alek uyuyor mu?" diye mırıldanıyor.

", bir saattir hareket etmiyor."

İç çekiyor. "Güzeldi. Dün gecedен pek bir şey hatırlamıyorum ama sanırım kötüydü."

"Kolunu kaldır." Büyük beden, dayanıksız tişörtünü sağlam kolundan çıkarıp başının üzerinden geçiriyorum ve alçısının etrafından aşağıya indiriyorum.

"Hayatımı kurtardığını söylediler," diye düşünüyor ben sargıların kenarıyla oynarken. "Beni omzuna alıp *Chariots of Fire*'ın tema şarkısı eşliğinde dışarı mı koştun?"

Elimde olmadan homurdandım. "Seni buldum, üç santim kadar sürükledim, sırtımı zorladım, sonra gidip seni kurtarması için güçlü, yakışıklı bir itfaiyeci buldum."

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor ama gülmeyi başaramıyor. Gerçek hayatta bunun bir filmdekiden çok daha korkutucu ve kafa karıştırıcı olduğundan, nasıl nefes alamadığımdan, onu omzunu sıkıştıran kırık bir kapıyla yüzüstü bulmanın ve ölüp ölmediğini merak etmenin ne kadar dehşet verici olduğundan bahsetmiyorum. Ya da daha da kötüsü, yaşıyordu ama ben onu kurtaramadan gözümün önünde ölebilirdi.

Ben eski sargıları çıkarırken usulca tıslıyor. Kendimi korkunç yanıklara hazırlamıştım, ama o kadar da kötü değil - çoğunlukla kızarıklık ve hafif kabarcıklar. Cildin üzerine biraz nemlendirici sürmek hiç zaman almadı ve

yeni bir bandaj yapııştırıyorum. İşim bittiğinde, gözlerinin etrafındaki sargıyı açmadan önce ensesine bir öpücük konduruyorum. Ben burnuna bir çift kalın siyah hastane güneş gözlüğü takana kadar gözlerini kapalı tutuyor, sonra odaya bakıyor.

"Görebiliyor musun?"

Çıplak omuzlarından birini silkiyor. "Sadece ışık ve bulanıklık. Bir iki gün içinde düzeleceğini söylediler." Gözlüğün şeklini hissedince dilini şakacı bir şekilde dışarı çıkarıyor. "En azından Ray Bans falan alabilir miyim?"

Burnunu hafifçe çimdikliyorum, bu da bana gerçek bir gülümseme kazandırıyor. "Seksi hastane kıyafetine çok yakışacaklar. Bir şeyler yemeye ne dersin, sonra da üstünü değiştirmene yardım edeyim?"

Ben uzaklaşmadan elimi tutuyor. "Henüz oraya gitmek istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Ona ne söylemem gerekiyor? Böyle biteceğini hiç düşünmemiştim."

Yorgun bir şekilde yanındaki yatağa oturuyorum. "Bir ilişkide çatışmayla nasıl başa çıkılacağı konusunda zerre kadar anlayışım olduğuna inanmanı sağlayan bir şey var mı?" Belirsiz bir duraksama ne dediğimi anlamamı sağladı. "Ya da bir arkadaşlıkta. Her neyse işte. Hiç bilmiyorum."

Alnını omzuma yaslıyor. "Yorgun değilim ama göremediğim için yatakta hiçbir şey yapamıyorum."

Gray'in disleksik kocası Jonah ile yapmaktan bahsettiği bir şeyi hatırlıyorum. O zamanlar bu konuda onunla acımasızca dalga geçmişim çünkü sözlerinin içimde boşluk hissetmeme neden olmasından nefret eden bir hıyardım. "Sana bir kitap okumamı ister misin?"

Hemen canlanıyor ve yatak başlığına yaslanıp yanındaki yatağı okşayana kadar geriye doğru kıpırdanıyor. "Bana Instagram akışımı oku."

"Pardon?" Aradaki farkı göremiyor, ben de sert kot pantolonumu çıkarıp boxer'larımıyla rahatça yanına yerleşiyorum. Daha önce kanepede, Alek her seferinde tereddütlü ve kırılgan bir şekilde sarılmaya başlamıştı. Benji hiç düşünmeden bana sokuluyor, başını göğsüme yaslıyor ve parmaklarını gömleğimin eteklerinde kısıyor. Saçma sapan büyüklükteki telefonunu alarak, lüks spor ayakkabılar, yemekler ve manzaralı yerlerin önünde müstehcen bir şekilde çömelen kadınlarla dolu akışını inceliyorum.

Saçlarını alnından geriye doğru okşayarak ilk başlığı yüksek sesle okumaya başlıyorum. "'Yeni ürününden ilk siparişinizde yüzde yirmi indirim için kupon kodumu kullanın-'"

"Woah woah." Benji beni sertçe dürtüyor. "*Kelimeleri* değil. Bana resimleri anlat," diye açıklıyor, sanki her şey çok açıkmiş gibi.

"Çok dar, ten rengi kıyafetler giymiş bir kadın var."

Elini gömleğimin kenarından geçirip tenime dayıyor. "Ee? İyi mi kötü mü görünüyor?"

Resmi tekrar daha dikkatli inceliyorum. "Penise benziyor."

Onun sevimli, homurdanan kıkırdamasının tanıdık sesi beni açıklayamayacağım şekilde rahatlatıyor. Onu bir kez daha duyabilmek için yüzlerce kez ateşe geri dönebilirim.

Daha önceki iddiasına rağmen, Benji sadece on kadar fotoğraftan sonra uykuya dalıyor. Karnım guruldamadan önce bir süre onunla oturuyorum. Yakında herkes acıkacak. Kendimi dışarı atıp onu yatırdıktan sonra pantolonumu tekrar giyiyorum ve Alek'in yüksek sesle horladığı oturma odasına giriyorum.

Bir paket hazır eriştenin arkasındaki talimatları okumaya fırsat bulamadan lanet olası kapı bir kez daha çalınıyor. Bu kez gözetleme deliğini kontrol ediyorum ve gerginlik bedenimi terk ediyor. Eski kocamla yüzleşmek için kapıyı açtığımda yerini nostalji, pişmanlık ve rahatlamanın garip bir karışımı alıyor. Telefonda konuşmuştuk ama Gray'i beş yıldır görmemiştim. "Merhaba. Neden buradasın?" Bir filtreye sahip olamayacak kadar yorgun bir şekilde ağızdan kaçırdım.

"Hey, Cole," diye mırıldanıyor sakinleştirici sesiyle, gözlüklerinin arkasından beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Geldim-" İçeri girmek için hamle yaptığında, içgüdüsel olarak kapı çerçevesini tutuyorum. Halsiz beynimdeki tek düşünce kimsenin içeri girmesine izin veremeyeceğim.

Bana tuhaf bir bakış fırlatıyor, sonra tekrar yanımdan geçmeye çalışıyor. Bilinçli benliğimden herhangi bir girdi olmadan "hayır" kelimesi fırlıyor ve beyaz parmak eklemlerimle çerçeveyi sıkıca kavıyorum. Benden neredeyse beş santim daha uzun, ama vücudumla onu engellemeye çalışıyorum. "Uyuyorlar," diye kekeliyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Adam geri çekiliyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi inceliyor. Anlayış yüzünü kaplıyor, ardından şefkat geliyor. "Cole. İkisini de senden almayacağım. Tamam mı? Sadece öğle yemeği getirdim." Strafor kapların görüntüsü ve teriyaki tavuk kokusu midemi guruldatıyor. Gray sırtıyor. "Sanırım hâlâ yemek pişiremiyorsun?"

"Ne zaman kendimi geliştirmek için çaba sarf ettiğim görüldü ki?" Parmaklarımı kapıdan çekip başımın sakinleşmesini dileyerek onu içeri aldım ve mutfağa kadar takip ettim. "Bu agresif adam ortaya çıktı ve Benji'yi ailesine geri götürmeye çalıştı."

Gray yemeği tezgâhın üzerine koyuyor ve elini sarı saçlarında gezdiriyor. Evlendiğinden beri biraz kilo almış ve sağlıklı bir bronzluğu var. "Aşağıda aylak aylak dolaşan kimseyi görmedim. şimdilik onu olmalısın."

Sesini alaltmasını işaret ederek kanepede horlayan battaniye yığına başımı sallıyorum. "Yine de burada kalmamız gerektiğini düşünmüyorum. Onu taciz etmeye devam edecekler. Sonunda onlarla gitse bile, önce iyileşmek için bir alana ihtiyaı var. O bir enkaz; ikisi de yle."

Gray her zaman ne yapacağını bilen bir insan. Kırk yaşında bile onun sakin ve sağlam aurasına ekildiğimi hissediyorum. Omzumu sıkıyor, yüzümü inceliyor, sanki dağılan versiyonumu ve altındaki tanıdık olmayan Colson'ı grebiliyormuş gibi. Keşke bana bunun ne anlama geldiğini söyleseydi. "Bunu düşüneceğiz, ama şimdilik yemeği ısıtalım."

Chapter 26

Benji

Uyandığımda panikliyorum, çünkü her şey yine siyah. Belki de kör . Ama battaniyenin içinde el yordamıyla telefonumu bulduğumda, ışığın acı veren parıltısı beni sakinleştiriyor. Colson perdeleri kapatmış olmalı. Yanlış hareket ettiğimde sırtım ağrıyor, ama kolum daha da kötü - dişlerime kadar uzanan sonsuz bir zonklama ağrısı.

Colson'ın ağrı kesicilerini bulabileceğini umarak güneş gözlüklerimi takıyorum ve yatağın kenarından kayıyorum. Ayak parmaklarım pürüzlü otel halısında yayılırken, kapının olduğunu düşündüğüm yöne doğru topallıyorum. Ellerim beni teriyaki sosu gibi kokan, bir tarafta ışıkların parıldadığı kocaman, bulutlu bir boşluğa çıkaran bir tutamağa çarpana kadar duvar boyunca hissetmek zorundayım. Donup kalıyorum, kafam karışıyor ve başım dönüyor. "Colson?" Boşluğa doğru bir adım atıp tekrar durarak usulca sesleniyorum.

Anında karanlık bir şekil aydınlık alanda hareket ediyor ve tanıdık bir el benimkini sarıyor. "İyi misin?"

"Teriyaki yiyor olsaydım daha iyi olurdu."

"Bunu ayarlayabilirim," diye araya giriyor tanımadığım başka bir erkek sesi. Colson'dan uzaklaşarak geri çekiliyorum. Babam birini göndermiş olmalı. Bana geri vermek için ne kadar para teklif ettiğini Tanrı bilir. Belki de o kadar çok değildir -herkes benim için, her şeyi mahveden boktan, yalancı velet için kendini rahatsız ediyor. Muhtemelen eve gidip beni unutmaya hazırlar.

"Sakin ol," diye mırıldanır Colson. "Bu Gray. Victor ve Alek'in arkadaşı ve benim eski sevgilim. O da benim gibi bir avukat."

"Oh." Colson'ın bir elini sırtıma koyarak beni ışığa doğru yönlendirmesine izin veriyorum, ta ki bir tür mutfak adasına çarpana kadar. Artık daha yakın olduğum için, hareket eden ikinci cismin yönünü seçebiliyorum. "Merhaba," diyorum şekle. "Ben Ben- um-" Artık kim olduğumu bilmiyorum.

"Bu Benji," diye bitiriyor Colson usulca. Lezzetli kokular güçlenirken onun tabağa yemek kaşıkladığını duyabiliyorum.

"Tanıştığımıza oldum," garip ses. Fırtınadaki bir kaya gibi sakin ve sabit.

"Aynı şekilde. Yemek için teşekkür ederim." Hayatımda hiç bu kadar kibar olmamıştım, ama Gray'in benim hakkımda bildiği tek şey

tüm bu karmaşaya neden oldu. Bu izlenimi daha da kötüleştirmeme gerek yok.

Gözlerim görmeden nasıl yemek yiyeceğimden tam olarak emin değilim ama birinden beni bir yabancıнын önünde beslemesini isteyecek değilim. Tabağımı kendime yaklaştırarak bar taburelerinden birine oturuyorum ve yüzümü yemekten yaklaşık iki santim uzağa koyuyorum, böylece neler olup bittiğini anlayabiliyorum. Bir dakika boyunca tek ses çatalımın sürtünmesi oldu. Yangından önceki günden beri güzel, sıcak bir yemek yememiştım ve nemli tavuğun ilk ısırtığı orgazmdan bile daha iyi. "Alek nerede?" Birkaç ısırtık aldıktan sonra girişimde bulunuyorum.

Gray kıkırdıyor ve Colson, "Hâlâ arkanda uyuyor. Başta sessiz olmaya çalışıyorduk ama kulağının dibinde bir havai fişek patlatsan bile yerinden kıpırdamayacağına eminim." Onu göremiyorum ama bu düşünce göğsümü mutlu ediyor. Dün gece buraya geldiğimizde, cızırtılı sesindeki umutsuzluğu duyabiliyordum. Zavallı adam haftalarca uyumayı hak ediyor.

Ben yemeğimi bitirirken Gray, Colson'a ailesini ve Iowa'daki çiftliklerini anlatmaya başladı. Traktörler, tarlalar, bir köpek ve keşfedilecek bir nehirle kulağa müthiş bir şeymiş gibi geliyor. Seattle'dan tek zaman babamın beni de sürüklediği ve sıkıcı, çirkin bir şehirden diğerine uçtuğumuz gezilerdi. Daha önce hiç taze mahsul ve güneş ışığı kokan açık bir yerde bulunmamıştım.

Boş tabağımı ittiğimden Colson'ın tabağı alıp lavaboda yıkadığını duyuyorum. "Ee Benji," diye giriyor. "Konuşuyorduk." *Kahretsin*. İşte eve gitme zamanımın geldiğini söylediği bölüm. Başımı eğerek tezgahın altındaki kurumuş kalafat parçasını karıştırıyorum. Colson'ın diğer tarafta durmak yerine adanın etrafından dolaşıp bana dokunmasını diliyorum. "Gray'in Birch Bay'de tatil evi olan eski bir arkadaşı var. Buradan iki saat kuzeyde, tam sınırda." Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi duraksıyor ve Gray araya giriyor.

"Colson'a seni iyileşirken birkaç günlüğüne buraya götürmesini önerdim, böylece takip edilmemiş olursun. Bu sadece bir fikir. Burada kalmak ya da kendinle gitmek istersen-"

"Lütfen böyle söyleme," diye araya giriyorum zayıf bir sesle, başımı sallayarak. "Yine de başka bir yer bulabilirim. Colson'ın Japonya'ya ya da şu anda nerede olması gerekiyorsa oraya gitmesi lazım. Oraya gitmiş olan tanıdığım herkes oranın gerçekten harika bir yer olduğunu söylüyor..." Sesim titriyor, ama Colson aniden orada, başımı sert vücuduna doğru çekiyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyor, Gray'in bile duyamayacağı kadar sessiz. "Şimdilik hiçbir yere gitmiyorum."

"Gerçekten mi?" Yüzünü göremesem de çenemi yukarı . Parmakları omzumdaki bandajlardan kaçınmaya dikkat ederek saç çizgimi tarıyor.

"Eğer gitmek istiyorsan, seni bu gece götüreceğim. Orası daha güvenli olur."

Kulağa cennet gibi geliyor ama annem bana cennetten ilk bahsettiğinde gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüştüm. Eğer varsa, hak ettiğimizden çok daha mükemmel bir şeye ulaşmaya cüret ettiğimiz için bir tür ceza olmalı. Bu beni korkutuyor, çünkü daha fazla incinmek istemiyorum. Buna katlanabileceğimden emin değilim.

Sağlam kolumu Colson'ın beline doluyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. Gray'in önünde bir çocuk gibi sarılmak tuhaf olabilir ama umurumda değil. "Köpekler gelebilir mi?"

Küçük, şaşkın bir kahkaha atıyor. "Sanırım yapabilirler. Buna bayılırlar."

"Ne yapacağımı bilmiyorum Colson."

Gray boğazını temizliyor ve ayağa kalkarken sandalyesinin gıcırdadığını duyuyorum. Silueti tanıdığım herkesten çok daha uzun ve omuzları daha geniş. "Bunu konuşmana izin vereceğim ve karar verdiğinde beni arayabilirsin. Ethan'ın Victor'u vücut ağırlığınca votka içmekten alıkoymasına yardım edeceğim."

"Yemek için teşekkür ederim," diyerek Colson'ı bırakıp ona doğru atıldım. "Ve teklif için."

"En azından bunu ."

Colson'ın kapıya doğru uzaklaştığını hissediyorum, ama Gray'in uzun şekli duraklıyor, sonra takım elbiseye benzeyen bir şey giyen bir tür insana dönüşene kadar bana yaklaşıyor. Colson'ın duymasını istemediği şeyin ne olduğunu merak ederek vücudum geriliyor. "Bilmen gerektiğini düşündüm," diyor sessizce, "bizim uyumsuzlar grubumuza herkes katılabilir. Victor, Ethan, kocam ve ben ve tanımadığın diğerleri - hepimiz farklı şekillerde senin olduğun yerdeydik ve hepimiz geri dönmek için savaştık. Sen, Alek ve Colson, ister birlikte ister ayrı ayrı olun, her zaman bize gelebilirsiniz. Kendini yalnız hissetmeni istemiyorum."

"Um. Tamam mı?" Neden bahsettiğini bilmiyorum ve siz onu göremeseniz de sizi dev bir gölge yabancıyla sohbet etmek çok korkutucu. "Bunu unutmayacağım. Teşekkür ederim."

Omzumu hafifçe okşuyor, sonra kapıya doğru gözden kayboluyor. Günün çoğunu uyuyarak geçirmiş olmama rağmen o kadar bitkinim ki eğilip kulağımı tezgâha dayıyorum. Ön kapının gürültüsü Alek'i uyandırmış olmalı, çünkü Colson odaya geri dönerken onun kıpırdadığını duyuyorum. Colson ve Alek anlayamadığım kelimeler mırıldanırken gözlerimi kapatıp kendimi uykuya bırakıyorum.

Biri benimkinin yanındaki tabureyi çekince doğrulup belli belirsiz siluete doğru dönüyorum. "İyi uyudun mu?"

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye cevap veriyor Alek bastırılmış, halsiz bir sesle. "Buralarda bir yerde gerçekten iyi teriyaki tavuk var." "Kokusunu alabiliyorum."

Colson tabakları tıkırdatırken ve Alek'in öğle yemeğini ısıtmak için mikrodalgayı çalıştırırken ortalık yine sessizleşir. Bu korkunç bir şey. Artık bir krizin içinde olmadığımıza göre, Alek'i ve beni yaptığım şeyin gerçekliğinden koruyacak hiçbir şey yok. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyoruz. Bütün sabahı uyumadan bir özür konuşması planlayarak geçirmeliydim ama nereden başlayacağımı bile bilemezdim.

Alek yemeğini yerken Colson ona Gray'in ziyareti, Birch Bay'deki ev ve her şey hakkında bilgi verir. Bir dakika boyunca sessizce çiğnedi, sonra yutkundu. "Bunu yapmalısınız. İyileşmek için güzel bir yere benziyor."

"Peki ya sen?" Garip olmayı unutarak . "Peki ya ben?"

Mızmız bir çocuk gibi konuşuyorum ama duramayacak kadar sıkıntılıyım. Her parçam bunun doğru olmadığını biliyor ama bunu destekleyecek mantıklı argümanlarım yok. "Senin de, ne bileyim, iyileşmen falan gerekiyor. Seni öylece bırakamayız..."

"Benji, burada temizlemem gereken çok büyük bir pislik var. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Lanet olası bir tatile çıkmanın zamanı değil." Sesinin bu kadar kızgın ya da beni suçluyormuş gibi çıkmasını istediğini sanmıyorum. Ama artık orada ve tüm konuşma durma noktasına geliyor. Burada karanlık ve aydınlıktan oluşan bulanık bir balonun içinde tek başıma oturmak durumu daha da kötüleştiriyor.

"Ama-" Tek bir cevabım yok, bu yüzden sadece anlamsızca kekeliyorum. "Ben sadece..."

Colson diğer tarafından aniden, "Herkes dursun," diye seslendi. "Bir saniye bekleyin." Sonra o da duraklıyor, sanki nereye gideceğini gerçekten bilmiyormuş gibi. "Um... Şimdi ne olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hepimizin yapması gereken şey. Büyük bir parçam

Sadece uçağa atlayıp Japonya'ya ya da burada olmayan herhangi bir yere gitmek istiyor çünkü burada olmak çok acı veriyor. Hepimiz için." Benim tanıdığım Colson asla kıpırdanmasa ya da dili tutulmasa da, ellerini gergin bir şekilde birbirine sürttüğünü söyleyebilirim. Derin bir nefes alıyor ve çok dikkatli konuşuyor. "Bence hepimiz birkaç günlüğüne Birch Bay'e gitmeliyiz. Bunun için şimdiden kendime kızıyorum ama bence herhangi birimiz şu anda kaçarsa aramızda ne haltlar döndüğünü asla anlayamayız. Korkarım bunun olmasına izin verdiğimiz için pişman olabiliriz."

Söyleyecek sözü kalmadığında aniden arkasını dönüyor ve az önce söyledikleriyle yüzleşememiş gibi bulaşıkları yeniden yıkamaya başlıyor. Oturup hastanenin bana verdiği bol, lekeli eşofmanları kurcalıyor, Alek'in bunu yapamayacağını söylemesini bekliyorum. Yaşadıklarımızı geri getiremeyecek kadar derinden mahvettiğimi.

"Yapı denetimini bekliyoruz," diyor sonunda, sesi hiç de mutlu gelmiyor. "Ve tüm programlar çoktan iptal edildi. Muhtemelen biraz uzaklaşabilirim."

Az önce önemli bir şey yapmışız gibi hissediyorum ama kimse bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyor. Üçümüz yüzme antrenmanı ya da hızlı, vahşi bir sevişme dışında birlikte hiç vakit geçirmedi. Hepimiz yorgun, mutsuz ve birbirimizden biraz korkuyoruz.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Colson, ellerini kurulayarak. "Sanırım Gray'i arayacağım ve sonra da gidip çok kötü davranan bir çift köpek bulacağım."

Bu beni şaşırtmamalı, çünkü zengin olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ancak Colson bir şekilde sadece iki kötü huylu köpeği değil, aynı zamanda "kış arabası" olarak bir depoda tuttuğu şampanya renkli Land Rover'ı da topluyor. Üçümüz, Hamlet, Triss ve Colson'ın bavulları için çok uygun. Benim hiçbir şeyim yok ama kuzeye giderken Alek'in dairesine uğruyoruz, böylece o da birkaç kıyafet ve diş fırçası alabiliyor.

Yataktan daha ilginç bir yere gideceğim için heyecanlıyım ama birkaç saattir ayakta olmak tüm enerjimi tüketti ve bulanık görüşüm midemi bulandırıyor. Ağrı kesicilere rağmen tüm vücudum ağrıyor. I-5 North'a yerleştiğimizde, Triss ve Hamlet kulaklarımı yalayabilsin diye arka koltuğa kıvrılıp gözlerimi kapatıyorum ve başımı yukarı kaldırıyorum. Colson ve Alek otuz dakika boyunca hiçbir şey söylemiyorlar.

ama sessizlik artık kopmak üzere olan yıpranmış bir ipe asılı olmaktan ziyade arkadaşça.

Colson'ın omzumu ovmasıyla uyandığımda çoktan varış noktamızdaydık. Orayı gerçekten göreceğim günü ipe çekiyorum, çünkü muhtemelen muhteşem bir yer. Şimdilik tek görebildiğim, bir tutam çimen ve bir tutam ağaçla desteklenmiş mavimsi iki katlı bir şekil. Gökyüzü açık gri, havada kokusunu alabildiğim okyanusla aynı renkte. "Sahil ne kadar uzakta?" Çakıllı bir yola doğru kayarken soruyorum ve dengemi bulana kadar Colson'ın kolunu kavriyorum.

"Gray evin arkasındaki patikada dört dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğunu söyledi. Yarın bakabiliriz."

Alek bavulları almak için arabanın arkasını açıyor ve kırmızı ve siyah köpekler çimenlikten dışarı fırlıyor. Hamlet yanıma geliyor ve güvende olduğumdan emin olmak istercesine bacaklarıma bastırıyor. "Teşekkür ederim, dostum." İpeksi başını kaşıdıktan sonra beni eve doğru götürmesine izin veriyorum. Yavaş gittiğim ve dikkat ettiğim sürece, çakılların kaldırım taşlarına, kaldırım taşlarının da küçük, ahşap bir verandaya dönüştüğünü anlayabiliyorum. Sonra evin eşiğinden içeri adım attığımda hava yakınlaşıyor ve biraz bayatlıyor. Bulabilsem birkaç pencere açacağım ama ana odada bir kanepeye çarptığımda çoktan oturup dinlenmeye ihtiyacım var. Bir kez öksürmeye başladım mı, durdurmak neredeyse imkansız. Ben kesik kesik nefes alıp verirken iki köpek de bacaklarıma dolanıyor ve Triss başını kucağıma koyabilmek için kanepeye tırmanıyor. Ev sahibinin köpekleri mobilyaların üzerinde istediğinden emin değilim ama onu tekmelemekle de ilgilenmiyorum.

Kendime geldiğimde, hımbıl minderlerin üzerinde bacak bacak üstüne atıyorum ve Colson'ın benim için seçtiği mavi koşu şortu ile yumuşak, yeşil tişörtün etekleriyle oynuyorum. Sonunda Alek ve Colson etrafta bir şeyler taşımayı ve pencereleri açmayı bırakıp bu merkezi odaya geri dönüyorlar. Arabadaki sessizlik neyse de buradaki sessizlik neredeyse bunaltıcı geliyor. Konuşacak bir şey olmadığında, birbirimizle nasıl sohbet edeceğimizi bile bilmiyoruz.

Alek pencereden arka bahçeyi incelerken, "Burada bir havuz var," diye gözlemliyor. Sesinde, gerçek bir ilgi ile burada bile yüzme havuzlarından uzak duramadığına dair acı bir kuşku arasında bir yerde hafif bir kenar var.

Serinletici suya dalma düşüncesiyle cildim özlemle karıncalanıyor. Alek'le antrenman yapmadan önce bile her gün evdeki havuzumuzda yüzerdim. "Sence bunu kullanabilir miyim?"

Sesi daha da yükseliyor, sanki bana bakmak için dönmüş gibi. "Bu halinle olmaz," diyor alaycı bir tavırla.

Başımı geriye atıyorum ve inliyorum. "Lanet olsun. Belki doktorlar bana şu su geçirmez alçılardan verebilirler?"

"Bunun iyileşmen için gerekli olduğuna onları ikna etmede iyi şanslar." İğneleyici sözleri kızgınlıktan çok arkadaşça geliyor ve yanımdan geçerken elini bir saniyeliğine omzuma koyuyor.

"Akşam yemeği için ne yapalım?" Colson telefonundan başını kaldırarak soruyor. "Ya da herhangi bir yemek. Hangimiz yemek yapmayı biliyor?"

Hepimiz beklentiyle birbirimize bakıyor, başka birinin konuşmasını bekliyoruz. Bunun gerçekleşmeyeceği belli olunca, "Aman Tanrım," diyorum. "Bu eğlenceli olacak."

"Yemek yapmayı hiç bilmiyor musun?" Colson, Alek'e sanki kişisel bir suçmuş gibi suçlayıcı bir ifadeyle sorar.

"Yemek yapmaya ne zaman vaktim olacak ki?" Alek karşılık verir. "Hem sen altmış yaşındasın. Neden öğrenmedin?"

"Sıkıcı ve zahmetli olduğu için mi? Tanrım, her çiftte yemek yapabilen en az bir kişi vardır. Nasıl oldu da üç fiyaskoyla sonuçlandı?"

Kimse bana mazeretimi sorma zahmetine bile girmiyor. Ben sadece arkama yaslanıp Triss'i severken, onlar bu akşam için elimizde sadece üç paket mikrodalga erişte olduğu sonucuna varana kadar tartışmalarını dinliyorum. Biz gerçekten üzgün bir grubuz.

Onların peşinden küçük, rahat mutfağa giriyorum ve iki yetişkin adam mikrodalga'nın nasıl kullanılacağını tartışırken kahvaltı köşesinde oturuyorum. Buraya gelirken, bir an için uykumdan sıyrılıp ön koltuklardaki iki bulanık, siyah saçlı şekli izlediğimde, ne yaptığımızı bile merak ettim. Aramızdaki bağlar çok çaresiz ama çok ince. Birkaç güzel anı dışında kurtarmaya değer bir şey var mı bilemiyorum.

Ama sonra kısa bir an için görüyorum, gözden kaçırmak çok kolay. İkisi de kontrollerin neden evdeki mikrodalgalardan farklı olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Colson her şeyi kurcalayıp ne olduğuna bakıyor, Alek ise enine boyuna düşünceleri ve sihirli bir şekilde cevabı bulana kadar bakmaları konusunda ısrar ediyor. Birlikte eğilip düğmeleri incelediklerinde, bulanık bir Colson kolunu Alek'in omuzlarına doluyor ve Alek birazcık ona doğru eğiliyor. O kısacık anda, geldiğimize sevindim.

Chapter 27

Alek

BENJİ geceyi oturma odasındaki büyük, rahat kanepede geçirirken, Colson Benji ağlarsa duyabilmek için kapısı açık olan ebeveyn yatak odasında uyuyor. Nerede olmam gerektiğini ya da nerede olmak istediğini bilmiyorum, bu yüzden garip bir şekilde koridorun sonundaki misafir yatak odalarından birini seçiyorum. Sonunda hangi yatağı kullandığım önemli değil, çünkü o kadar derin uyuyorum ki sokağın ortasında yatıyor olsam bile umurumda olmazdı. Bir ara hafif bir çığlıkla irkilerek uyanıyorum ama Colson orada olacağına söz verdiği ve ben de ona inandığım için hemen uykuya dalıyorum.

Sabahın erken saatlerinde odam çok sıcak oluyor. Kendimi terli ve çarşaflara dolanmış halde buluyorum, sırtım ağrıyor. Göğsümde boğucu bir ağırlıkla yarı uykuda sıkışıp kalmışım, ateş ve su rüyaları görüyorum ve gidene kadar ihtiyaç duyduğunu bilmediğin birini kaybediyorum. Uyanmak beni rahatlatabilirdi ama her seferinde bir nefes alarak kendimi bu kabustan kurtarmak zorundayım. Ve gerçek dünyaya geri döndüğümde, kederin amansız baskısının beni de buraya kadar takip ettiğini fark ediyorum.

Perdelerimin çitaları arasından baktığımda bulutsuz bir gökyüzünde asılı duran ılık, yumuşak bir güneş görüyorum. Bu yol boyunca dağılmış birkaç tatil evi geldiğimizde terk edilmiş görünüyordu, bu yüzden arka güverteye doğru gitmeden önce külot ve tişört dışında bir şey giymeye zahmet etmedim. Oturma odasına doğru giderken kanepenin arkasına göz attım. Benji sırt üstü yatmış, kıyafetleri buruşmuş, köpeklerden biri dizlerinin arasında, diğeri de başının yanında kıvrılmış, çenesini omzuna dayamış. İkisi de uzun, karikatürize suratlarıyla bana hiç de korkutucu olmayan uyarı bakışları atıyor ama onu uyandırmamak için geri çekiliyorum.

Sürgülü kapıyı yavaşça açarak, henüz güneşin sıcaklığını emmemiş soğuk taş döşemeye adım atıyorum. Havuzun soluk mavi, ipeksi pürüzsüz yüzeyi uzun hissetmediğim bir aciliyetle beni çağırıyor. Kenara doğru yürüyorum ve çıplak ayak parmaklarımı suya doğru uzatıyorum, bir saniyeliğine bile olsa suya dokunmak için kendimi zorluyorum. Terapistim haklı - bunu kendime her yaptığımda korkuyu pekiştiriyorum. Sonunda ayağımı geri çekiyorum ve havuzun yanında bağdaş kurup oturuyorum, deniz manzaramızı engelleyen çalılık kahverengi deniz çayırlarına ve alçak çamlara bakıyorum.

En az kırk sekiz saat boyunca Victor ya da Tate'e mesaj atmam yasaklandı. Onlara göre yapabileceğim başka bir şey yok ve bir molayı hak ediyorum. Belli ki işe yarıyor, çünkü refleks olarak telefonumu çıkarıp ona bakıyorum ve gelmeyecek mesajları bekliyorum. Aynı anda on yöne çekilmediğimde nasıl çalışacağımı bilmiyorum ve hareket etmeyi bırakmaya zorlandığımda kendimi ne kadar boş ve anlamsız hissettiğimden nefret ediyorum.

Durgunluk fazla gelmeye başladığında Lang Aquatic Center'ı arıyorum ve makaleler, fotoğraflar ve korkunç yorum başlıkları arasında gezinmeye başlıyorum. Bazı haberlerde, polisin kundaklama izlerini analiz etmek için enkazdan numune alması gibi daha önce duymadığım bilgiler yer alıyor. Atwood adını yazdığımda karşıma çıkan tek şey, yeni tüketici muhasebe yazılımlarının bekâr annelerin evden çalışmasına nasıl yardımcı olabileceğine dair bir makale. Victor'un dünyayı kontrol ediyormuş gibi hissettirecek kadar güçlü adamlara karşı tanıklık etmek zorunda kaldığı altı yıl öncesine dair mide bulandırıcı bir déjà vu.

Görsel aramaya geçiyorum ve yarısı yıkılmış yüzme merkezinin fotoğraflarını, ardından aile günlerinin ve bağış toplama etkinliklerinin renkli resimlerini inceliyorum. Her fotoğraftaki her çocuk tanıdık geliyor; tüm tartışmalarını, mücadelelerini, zaferlerini ve bana getirdikleri tuhaf hediyeleri hatırlayabiliyorum. En altta Victor ve benim açılış gününde çekilmiş birkaç fotoğrafımızı buluyorum. Ben gülüyorum ve aynı zamanda profesyonel görünmeye çalışıyorum, o ise bir aptal gibi çömelmiş, omzunun üzerinden sanki biri kaçıracaktı gibi binayı işaret ediyor.

Telefonumu yere bırakıyorum ve ağrıyan başımı ellerimin arasına alıp nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Tekrar deneyecek gücü kendimde bulduğumdan emin değilim. Belki de yapsam da yapmasam da fark etmez, çünkü söylentiler eninde sonunda herkesi uzaklaştıracak. Arka kapı tıkırdayarak açılıyor ve iki kıllı yaratık yanımdan fırlayıp bahçede oynaşmaya başlayınca sıçıyorum. Colson arkamdan "Özür dilerim," diyor ve kapıyı iterek kapatıyor. Homurdanıyorum, hâlâ kafamın içinde kaybolmuş durumdayım.

Bir veranda sandalyesi güverteye sürtündüğünde, göz ucuyla kendini minderlerin üzerine biraz acıyla indirişini izliyorum. Belki yangından beri, ama kesinlikle 180 kiloluk bir adamı bebek gibi taşımak zorunda kaldığından beri, ağır ağır hareket ettiğini fark ettim. Vücudum bok gibi hissediyorsa, on yaş daha büyük olmanın yardımcı olduğunu hayal bile edemiyorum.

Elinde dumanı tüten bir fincan kahve var ama bana getirmemiş. Bu garip bir rahatlama, onun mükemmel, alışılmadık yeni bir varlık olmadığını hatırlatan bir şey - sadece kendine rağmen bizimle ilgilenmek için çok uğraşan bencil, sabırsız Colson.

Kıçım üşüyor ve suyun sesi beni rahatsız etmeye başlıyor, bu yüzden kendimi açıyorum ve kir ve ince tuz taneleri ile kabuklanmış çarpık, cam kaplı masada ona katılıyorum. Telefonumu yere koyduğumda, ekranım kapanmadan önce Victor ve benim resmimizi fark ediyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve sanki bir şey arıyormuş gibi orada oyalanıyor.

"Ne?" Gereksiz bir saldırganlıkla söylüyorum.

"İki şey var." Kahvesine bakarken esen rüzgâr dağınık sabah saçlarını . Onun da benim kadar kirli sakalı var, demek ki o da son dört günü pek iyi geçirmemiş. "Birincisi, kulağa iğrenç derecede sevimsiz gelecek ama bugün telefonlarımızı bırakmamız gerektiğini hissediyorum."

"Haklısın, bu çok sevimsiz." O çalmadan önce telefonumu korumaya alıyorum.

"Biliyorum." Bir elini yavaşça yüzünde gezdirerek kelimeleri arıyor. "Benji için endişeleniyorum. Dün daha iyi görünüyordu ama gece boyunca... iyi değildi. Sanırım birkaç saatliğine her şeyden uzaklaşmazsak uçümüz de çöküp yanacağız."

"Kendi hatası olan bir şey yüzünden bu kadar suçlu olduğu için üzgünüm," diye çıkışıyorum, kendimi sefil, zalim ve ezici bir şekilde üzgün hissediyorum. "Benim hayatım kelimenin tam anlamıyla kül oldu ama yangının çıkmasına yardım eden çocuğun kolu incinip ağlıyor ve herkes onun akıl sağlığı için kendini paralıyor."

Colson hiçbir şey söylemiyor. Kelimelerim sessizlikte büyüyor, gittikçe . "*Sikerim* böyle işi." Telefonumu elimden geldiğince sert bir şekilde bahçeye fırlatıyorum, diz boyu çimenlerin arasında kayboluyor. "Mutlu musun? İkinci noktanız neydi Bay Strickland?"

Kaşları hafifçe çatılıyor ama yüzü ciddiyetini koruyor. "Şu anda bunu konuşacak havada olduğundan emin değilim."

"Lütfen sadece bana bırak. Daha kötüsü olamaz."

Boş kupasını bırakıp koltuğunda arkasına yaslanıyor ve emin görünmüyor. "Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama restorasyon için yardım etmek istiyorum."

Ona gözlerimi kırıştırıyorum, içimdeki acı midemi bulandırıyor. "Bunu neden yapasın ki? Burası umurunda bile değil." Boğuluyorum ve daha az acı çekmemi sağlayacak her şeye sarılıyorum, bu bir pislik olmak anlamına gelse bile. Herkesten çok Colson anlamalı.

"Herkesin kuruluşunuza bağlı yapmasıyla aynı sebepten. Harika işler yaptığınızı düşünüyorum ve misyonunuza inanıyorum."

"Parana dünyayı dolaşmak ve ne bileyim, bir villa falan almak için ihtiyacın yok mu?"

Tereddüt ediyor, anlamadığım bir şekilde kaybolmuş gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. "Birden fazla şeyi ödeyecek kadar param var. Sana bir rakam vermeden önce yatırımlarıma bakmam gerekecek ama bu başlangıç yapmana yardımcı olabilir." Cevap vermeyince, uzaklara, toprakta boğuşan ve havlayan köpeklerle doğru bakıyor. "Sadece hayır de. Bunu istediğini görebiliyorum."

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, tozlu kaldırım taşlarının üzerinde çıplak ayaklarıma bakarak.

Kapı kayarak açıldığında ikimiz de yukarı bakıyoruz. Benji yine Colson'ın seçtiği bir kıyafeti giymiş, bu kez siyah koşu şortu ve kırmızı bir WSU Cougars tişörtü. Colson'ın sıradan bir büyük mağazada gözü kapalı dolaşıp gözüne çarpan kıyafetleri aldığını düşünmek sabahtan beri beni neşelendiren ilk şey oldu.

Benji güneş gözlüklerini taktığı için nereye baktığı anlaşılmıyor. Kapının hemen dışında donup kalıyor, sanki her yöndeki boş alan onu korkutuyor. "Çok parlak," diye mırıldanıyor. "Yine de çok daha iyi görebiliyorum."

"Colson telefonlarımıza el koyuyor," diye anons ediyorum. "Güce aç bir tatil babasına dönüşüyor."

Benji kuru bir kahkaha atıyor ama kıpırdamıyor. Sanki yerinin neresi olduğundan, bizimle oturmasına izin verilip verilmediğinden emin değil. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Her seferinde bir kelime ile geçiştiriyoruz. "Telefonum..." Yüzünü buruşturarak kirli görünen saçlarını toplamaya çalışıyor. Hepimizin iyi ve sıcak bir duş ihtiyacı var.

"Ne?"

Havuzu işaret ediyor. Ayrıntı vermeyince kalkıp kenara geri dönüyorum. Yeterince eminim, mevcut en pahalı telefonun en yeni modellerinden biri, daha önce fark etmediğim derin ucun dibinde oturuyor. "Ne oluyor Benji?"

Eski şakacılığının gölgesiyle başını eğerek, incinmemiş omzunu silkiyor. "Babam beni aramaktan vazgeçmezdi."

değil; kahkahayı patlattım.

"Biri onu almayacak mı?" Colson, sanki bir torba pirinç saatlerdir su altında olan bir şeyi kurtarabilirmiş gibi yakınıyor.

Alçısını ıslatamayan adamdan, suya dokunamayan adama, yüzmeyi bile bilmediğini düşündüğüm adama doğru bir hareket yapıyorum. "Güzel

telefonun şansının olmadığına eminim."

Benji yorgun, durgun bir sırtıyla havuza doğru ilerliyor ve kışını kenara dayayıp çıplak bacaklarını suya sarkıtıyor. Tekrar oturup omuzlarının eğimini, yumuşak profilini, ensesindeki dağınık saçları inceliyorum. Parmaklarım pürüzsüz teninin girinti ve çıkıntılarını hatırlıyor ve telefonumda hâlâ sabah ikide pizza malzemeleri hakkında yaptığımız konuşma kayıtlı. Bana yaptıklarına kızgınım ama çoğunlukla aklımı kaçıyorum çünkü sadece Benji'mi geri istiyorum, lanet olası Bennett Atwood'u değil. Benji'nin beni asla incitmek istemeyeceğine inanıyorum ve bana üzgün olduğunu söylediğinde onu affedebileceğimi düşünüyorum. Ama kalbim neye güveneceğini bilmiyor.

"Telefonu olan biri yakınlarda deniz kenarında bir yürüyüş olup olmadığına bakmalı," diyor Benji, güverteye su sıçratmak için bacaklarını ileri geri tekmeleyerek. "Hava mükemmel."

İkimiz de inleyen Colson'a bakıyoruz. "Yolculuğun geri kalanı böyle mi geçecek? İkiniz de telefonlarınızı mahvettiniz ve şimdi ben sizin kişisel sekreteriniz miyim?" Şikâyet etmesine rağmen, kaşlarının arasında sevimli bir konsantrasyon çizgisiyle yakınlardaki yürüyüş yollarını araştırmaya koyuluyor. "Etrafımız eyalet parklarıyla çevrili. Burada suya bakan bir patika var. Ama o kadar uzağa yürüyebilir misin Benji?"

"Oturup kendimize acımak ve karnımın gurultusunu dinlemek dışında bir şey içeriyorsa," diye yorumluyor, başını gökyüzüne bakmak için geriye eğerek, "her şeyi yapabilirim."

Köpekler bir saat boyunca dışarıda oynamış olsalar da tasmalarını gördüklerinde çılgına dönüyorlar. Güneş kremi, öğle yemeği, su şişeleri gibi işe yarar hiçbir şeyimiz yok, bu yüzden Land Rover'a binip patika yönünde ilerliyoruz, sandviç ve daha fazla kafein için bir kahve standına uğruyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Colson kafenin yanındaki dört yol ağzına geldiğinde soruyor, ben bir cevap bulana kadar rölantide çalışıyor. İyi ki burası sessiz. Evden ödünç aldığımız yerel haritayı tam üç yüz altmış derecelik bir daire içinde döndürüyorum, sonra tekrar yapıyorum. "Tanrım, hangi yöne baktığımızı bile bilmiyor musun?"

"Eğer tüm telefonları evde bırakmaya karar verirsen," diye mırıldanıyorum, parmağımı bilmediğim yollarda aşağı yukarı gezdirerek, "alabildiğini alacaksın ve bu konuda çok nazik olacaksın." Benji'nin telefonu hâlâ sulu hapishanesinde ama benimkini otların arasından bulup çıkardım, tozunu aldım ve Colson'inkinin yanındaki mutfak masasına bıraktım.

"Sanırım kuzeyde." Benji çenesini koltuğumun arkasına dayadı. "Güneşe göre."

"Tamam, Davy Crockett. Daha iyisini yapabileceğini düşünüyor musun?" Hâlâ didişiyoruz, ama şimdi daha yumuşak geliyor, sanki acının en kötüsünden arınmışız gibi.

Benji zıplar ve orta konsolun üzerinden ön koltuğa geçmeye çalışır. "Hey, dikkatli ol," diye yakınıyor Colson, Benji'nin sağlam kolunu yakalayıp ona destek olmaya çalışarak. "Ve detaylarıma basma."

Bir şekilde kendine zarar vermeden boşluktan geçmeyi başarıyor ve yanımdaki koltuğa kayarak beni kapıya doğru itiyor. "Bir bakayım." Haritayı ona uzatırken kalçalarımız ve çıplak uyluklarımız birbirine değiyor. Alçısı düzgün tutmasına izin vermediği için köşesi katlanmaya devam ediyor, bu yüzden arkasına uzanıyorum ve yukarı çeviriyorum. Burnum tanıdık narenciye kokulu saçlarına değiyor ve vücut ısısı benimkine karışıyor. İlk başta bana asılmaya çalıştığını düşündüm ama harita üzerinde çalışmaya o kadar dalmıştı ki neredeyse hiç dikkat etmiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, yerimizi hemen buluyor ve Colson'a bizi sakın bir sahil yoluna, oradan da ağaçların arasından küçük bir park yerine götüren net, kendinden emin talimatlar vermeye başlıyor. "Ben olmasaydım şimdiye Walla Walla'ya varmıştınız," diye homurdanıyor haritayı nasıl katlayacağını düşünürken. Colson'ın gözleri Benji'nin vahşi kumral saçlarının üzerinden benimkilerle buluşuyor ve bana belirsiz ama içten bir gülümseme veriyor. Buna karşılık verecek enerjim yok ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Burnumu çaresizce bir kez daha Benji'nin saçlarına dayıyorum, sonra kapıyı açıp gerinmek için dışarı çıkıyorum. Boktan bir patika seçmiş olmalıyız, çünkü mükemmel havaya rağmen görünürde başka araba veya insan yok - parlak güneş ışığı, yumuşak, tuz kokulu bir esinti ile kenarı kaldırıyor. Colson bir bilgilendirme tabelasına iliştirilmiş para toplama kutusuna biraz para atıyor, sonra da burada bulunmamıza izin verildiğini yazan bir kâğıtla geri geliyor.

Yol, sol tarafta geniş deniz manzarasına doğru bir iniş ve sağ tarafta kır çiçekleri ve küçük ağaçlarla dolu bir tepe ile merhametli bir şekilde düz görünüyor. Birimizin Benji'ye yardım etmesi gerekecek ve ben bunu yapabilecek durumda olduğumdan emin değilim, bu yüzden köpekleri gezdirmek için gönüllü oluyorum. Göründüklerinden daha güçlüler.

Beni ilginç bir bitki ve kayadan diğerine sürükleyemesinler diye tüm ağırlığımla geriye doğru eğilmem gerekiyor. Colson kesinlikle düzgün yürüme adabı konusunda ısrar edecek, sonra vazgeçecek ve sevimli oldukları için ne isterlerse yapmalarına izin verecek bir tip gibi görünüyor. Gerçekten umurumda değil; onların maskaralıkları bana düşüncelerim dışında odaklanabileceğim bir şey veriyor.

Benji cesur bir gösteri yapıyor ama salyangoz hızında ilerliyor ve tozlu patikada otuz adım attıktan sonra yorulduğunu anlayabiliyorum. Colson onun yanında geride duruyor ve ben de Hamlet ile Triss'in çok fazla ilerlemesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Yaklaşık on beş dakika sonra Benji bitkin bir şekilde topallayarak yavaşladı. Durdum ve yetişmelerini bekledim. "Geri dönelim mi? Sanırım sınırınıza ulaştınız."

Başını sallıyor, Colson'a yaslanıp nefes almakta zorlanırken bile çenesi inatla geriliyor. "Bir süre oturup manzaraya bakabilir miyiz? Henüz gitmek istemiyorum."

"Şuraya bak." Colson başını sallayarak yamaçtan birkaç adım yukarı, yapraklı bir ağacın altında güzel, düz kayaların olduğu çimenlik bir alana doğru ilerler.

Benji'nin gölgede bir yere tırmanmasına yardım edişini izliyorum ama yine hareketsiz oturma düşüncesi içimi ürpertiyor. "Köpekleri alabilir misin? Denize doğru yürümek istiyorum." Benji özlemle suya bakıyor ama dik patikadan aşağı inip geniş, çakıllı kumsalı geçmesine imkân yok.

Dördü de yerleşirken, ben de yüzlerce sabırsız ayak tarafından oyulmuş, sahile giden, pek de onaylanmamış kestirme yoldan kayarak ilerliyorum. Havanın ve suyun aşındırdığı kayaların boğuk takırtısı, dikkatlice yolumu açarken beynimin keskin kenarlarını yatıştırıyor. manzarayı görmezden gelirim, neredeyse altı yıl önce İtalya'da olduğuma, Akdeniz'i izlediğime ve kıyıyı bir daha görmek zorunda kalmadan önce ne kadar uzağa gidebileceğimi merak ettiğime inanabilirim. Suyun kum üzerinde nazikçe yükselip alçalmasını izlerken, ona nasıl *hayır* diyeceğinizi unutana kadar sizi korkutan bir babaya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Hayatımın en kötü yıllarında, babamın işaret ettiği her şeyi yakıp yıkabilirdim, eğer bunun sefaleti sona erdireceğini düşünseydim. Eğer Benji'nin benim gibi olmasını engelleyecek bir şey yapabilirim - perili, yalnız, eskiden sevdiği sudan korkan - bir tür zafer kazanmış gibi hissedeceğim.

Kızarmış ve terlemiş bir halde oflaya puflaya yamaçtan geri döndüğümde Colson köpeklerle birlikte ortadan kaybolmuştu. Benji hâlâ onu bıraktığım yerde, uzun, bronz bacaklarını güneş ışığına doğru uzatmış. Önünde durdum

ve gözlüklerinin arkasından bana bakmak için çenesini kaldırıyor. Sessiz görünüyor ama yüz ifadesini okuyamıyorum.

"Hey." Uzandım ve parmak uçlarımı saçlarında gezdirdim.

Bir süre bana bakıyor, sonra yaralanmamış elini kaldırıyor. Yamacın her tarafına dağılmış mor ve beyaz kır çiçeklerinden oluşan küçük bir demeti kavırıyor. Her nasılsa, onları etraflarına bir parça ot bağlayarak küçük bir buket halinde düzenlemeyi başarmış. Onları elime aldığımda narin yaprakları esintiyle avucumda dalgalanıyor ve kırık sapları toprakla denizin birleşimi gibi tatlı kokuyor.

Benji burnunu çekiyor, sonra acı içinde yutkunuyor. "Sana üzgün olduğumu söyleyemem," diye mırıldanıyor, sesi dumandan hâlâ boğuk. "Dünyada yeterince kelime yok. Eğer yaptığım şeyi asla unutamayacağımıza karar verirsen, bu adil olur, çünkü sana ihanet ettim." Sesi kesiliyor ve öksürüyor. Kendine geldiğinde güneş gözlüklerini çıkarıyor ve sulu, kırmızı gözlerini kırıpıştırarak bana bakıyor. "Babam ona itaat etmezsem seni bir daha asla göremeyeceğimi söyledi. Bu bir mazeret değil, ama ben... Sadece bilmeni istiyorum ki sen dünyadaki en parlak şeysin ve hayatımın geri kalanını sana sahip olacak kişiden nefret ederek geçiririm." Titrek bir nefes alıyor ve biraz gülümsüyor. "O da öyle."

Omzumun üzerinden baktığımda Colson orada duruyordu. Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Görünüşe göre ben özel biri değilim."

Avucumu uzattım. "Benim çiçeklerim var. Görünüşe göre sende bir torba köpek kakası var."

Benji arkamdan ağlamaklı bir sesle, "Ciddiydim," diye bağıyor.

Ona dönerek bacaklarının arasına çömeliyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve alınlarımızı birbirine yaklaşıtıyorum. Başparmağım yanağını okşuyor ve onun rahatlayarak iç çektiğini hissediyorum. "Senin hatan olmadığını biliyorum." Kelimeler göğsümdeki karanlık bataklıktan fişkırıyor, gerçek ve canlı. "İyi değilim ama seni affediyorum. Ve seni istiyorum. İkinizi de. Denemek istiyorum."

Bileğimi sıkıyor ve avucumu öpmek için yüzünü eğiyor. " teşekkür ederim." Sesi boğuk çıkıyor ama ağlamamayı başarıyor. Çiçeklerimi düşürmemeye dikkat ederek yanına oturuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Köpekler nefes nefese gölgeye yerleşiyor ve Colson önümüzdeki çimlere uzanıp bir kolunu gözlerinin üzerine sarkıtırken Benji ayak parmaklarıyla onun yan tarafını yoğuruyor. Avukatın nefes alıp vermesi yavaşlıyor ve bütün geceyi Benji için uyanarak geçirdiğini hatırlıyorum. Bir süre uyumasına izin verdik.

Benji elimi tutuyor ve bana denizde yüzmenin nasıl bir his olduğuna dair sorular soruyor.

Bölüm z8

Colson

Uyandığımda taşlı topraklı uykumdan VÜCUDUM MEMNUN DEĞİL, ama ne düşündüğü gerçekten umurumda değil. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığına, oturup eklem ve sırt ağrıları hakkında sızlanmaktan zevk alırdım. Şimdi ise yanımda taşımam gereken kocaman bir erkek çocuğum ve dinlenebilmek için bütün gece uyanık kalmama ihtiyaç duyan biri var. Hayatımda ilk kez bir başkası için sınırlarımı zorlamak istiyorum.

Ancak açlıktan ölüyorum ve bu görmezden gelmek isteyeceğim bir his değil. "Biraz yiyecek alalım mı?"

Benji ayağa kalkmak için elinden geleni yapıyor ama vücudu neredeyse pes ediyor ve Alek onu yakalamak zorunda kalıyor. "Ben iyiyim," diye itiraz ediyor, biraz sallanarak. "Kolum kırıldı, bacaklarım değil." Sonra bir öksürük krizine daha giriyor ve Alek'in göğsüne doğru soluk soluğa kalıyor.

"Kendini çok zorladın," diye yaygara koparıyor siyah saçlı adam. "Ne yapacağız, seni onca yol geri mi taşıyacağız?"

Benji canlanıyor ve ona umutlu bir bakış fırlatıyor, sonra da kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Siktir, tamam." Tepeden aşağı iniyorum ve sırtımı ona dönüyorum, böylece kolayca atlayabiliyor. Üzerine atlayıp bir kolunu sıkıca boynuma doladığında neredeyse sendeleyerek uçurumun kenarından aşağı yuvarlanıyordum. "Sanırım yarı yolda yer değiştirmemiz gerekecek," diye homurdanıyorum Alek köpeğin tasmalarını çözerken.

Ama on dakika sonra bitkin düşmüş olsam da, kendimi onu bırakmaya ikna edemiyorum. Yumuşak, uykulu yanağını boynuma yaslamışken ya da parmakları fırtınada cankurtaran salı gibi gömleğimi kavrarken değil.

Birini gerçekten sevdiğimi hiç sanmıyorum. Aşık oldum, seks yapmanın ve konuşmalarını dinlemenin iyi hissettirdiği o kolay yoldan çünkü karşılığında sizi dinleyecek birine ihtiyacınız var. Ve iyi hissetmeyi bıraktığımızda, içimdeki boşluk çok fazla boşaldığında, artık birbirimizi istemeyene kadar bir şeyleri kırdım. Tekrar ve tekrar, acımasız bir döngü içinde.

Şu anda kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Ağrım var, nefesim daralıyor, varlığından haberdar olmadığım yerlerim terliyor. İtalyan kırsalında hayalimdeki eve giderken kokteyl içmiyorum. Etrafımızdaki hava travma ve anlamadığımız büyük, patlayıcı duygularla dolu.

Ve yine de.

Eğer aşık olmak, onlarla hissettiğiniz acının onlarsız hissettiğiniz mutluluktan daha iyi olduğu anlamına geliyorsa, korkarım ki ben gerçekten kaybolmuş olabilirim. Öyle bir kayıp ki, hiçbir kaçış ve kırılma beni eski halime döndüremeyecek.

Arabaya döndüğümüzde, Benji'yi arka koltuğa bırakıyorum, Alek ellerini çeşmenin altına koyuyor ve köpeklerin avuçlarından su içmesine izin veriyor. Yolcu koltuğuna geçerken ellerini gömleğine siliyor, sonra da minyatür buketini dikkatlice gösterge paneline yerleştiriyor ve biz arabayı sürerken çiçeklerin hafifçe zıplamasını sağlıyor.

Benji akşam yemeğimizi Alek'in seçmesi gerektiğini söylüyor, o da Meksika mutfağını öneriyor çünkü yolda onlardan birini görmüştük ve bulmak için haritaya ihtiyacımız olmayacaktı. Yol kenarındaki küçük restoran on dakika içinde Alek için bir quesadilla, Benji'nin uydurduğu bir "her şey" burrito ve benim için de bir sokak tacosu siparişi verdi.

"Hepimizin açlıktan öldüğünü biliyorum," diye yorum yapıyorum tatil evinin garaj yoluna girerken. "Ama bir aydır mağarada yaşıyormuşuz gibi görünüyoruz. Önce duş almanızı öneririm."

Herkes bu fikir karşısında rahatlamış görünüyor, bu yüzden yiyecekleri geçici olarak buzdolabına koyduk ve Benji'nin alçısını sudan nasıl koruyacağımızı bulmaya çalıştık. Alek masanın çekmecesinde biraz koli bandı buluyor ve paket servisin plastik poşetini Benji'nin alt kolunun üzerine sabitlemek için aşırı miktarda kullanıyoruz. Hastaneden gelen talimatlar yanıkların temiz suyla yıkanabileceğini söylüyor, bu yüzden Alek odasına kaybolurken ben de dikkatlice sargılarını çıkarıyorum.

"İyi görünüyor," diye yorum yapıyorum Benji'nin incinmemiş omzunu sıkarken. Kırmızı deri düne göre daha az kızgın görünüyor ve bazı kabarcıklar da azalmış. "Bu mucizevi hızla gidersek yarın alçını çıkarabileceğiz." Bana gözlerini deviriyor.

Büyük duşakabinin sıcak suyunu açtıktan sonra yatak odasının kapısında duraksıyorum. Benji şortunu ve boxerını tek eliyle çekiştirerek çıkarmayı başarmıştı. Ebeveyn yatak odasının ortasında çırılçıplak duruyor, bir ayağından diğerine geçerken yumuşak aleti sallanıyor. I

dilimi aniden kuruyan ağzımda gezdiriyor, gözlerimi onun muhteşem vücuduyla yeniden tanıştıırıyordum. "Um... Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Saygılı olmaya çalışıyorum - tüm bunlar çok kafa karıştırıcı ve Alek burada değil ve Benji'nin karşılığında hiçbir şey istemeden onunla ilgileneceğimi bilmesini istiyorum.

Yüzümü incelerken burun delikleri alevleniyor. Yavaşça, bedenlerimiz santimetrelerce birbirinden uzaklaşana kadar ileri doğru adım atıyor ve nefesinin yanağımnda kıpırdadığını hissedebiliyorum. Küçük bir iniltiyle alnını boynumun dibine dayıyor. "Hey."

"Evet?" Kusursuz teninin tadını çıkararak başparmağımı kolunda gezdiriyorum. "Bir şeye ihtiyacım var."

Başının tepesine doğru hafifçe gülümsüyorum. "Neye ihtiyacın var?"

"Alek'in burada olmasına ve hepimizin birlikte duş almasına ihtiyacım var." Başını yukarı kaldırıyor, böylece evcilleştirilemeyen gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "Bunu benim için yapabilir misiniz, Bay Hemşire?"

Başımı sallayıp "*cık cık*" dediğimde sırtıttı. "Bu duş protokolünün yer aldığı hastane broşürünü kaçırmış olmalıyım ama ne yapabileceğime bakacağım."

Bedenimi onun küçük bedeninden ayırmak zor, şimdi ona tekrar sahip olmak için umutsuz bir ihtiyaç uyandırdı, ama kendimi geri adım atmaya ve Alek'i aramaya zorluyorum. Bu sabah buna hazır olduğunu sanmıyorum. Herkesin iyiliği için yürüyüşümüzün onu daha iyi bir yere getirmesini umuyorum.

Misafir odasının kapısını iterek açtığımda, onu yüzünde ekşi bir ifadeyle yerin ortasında dikilirken buluyorum. "Şampuan almayı unutmuşum."

"Benimkini kullanabilirsin." Onun da benim gibi kokmasını sağlama düşüncesi, giderek artan uyarılmışlığımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Alek'in gözleri rahatsız edici derecede dar gelmeye başlayan pantolonumun ağ kısmına takılıyor. Bana bir kaşını kaldırıyor. "Merhaba. Küçük bir sorun yaşıyor gibisin, pek de küçük sayılmaz." Lanet olası şımarık, eğer Benji ona çok fazla bulaşırsa, ölürüm.

"Hasta, duşta kendisine iki çıplak erkeğin daha katılması halinde iyileşmesinin daha hızlı olacağını söyledi."

Hazırlıksız yakalandığı için gözlerini kırptırıyor, sonra da . "Gerçekten mi?"

"Sanırım *yeniden başlama* aşamasının bittiğine karar verdi ve *Kaldığımız yerden devam etme* aşaması tüm hızıyla devam ediyor."

Koyu renk gözleri endişeyle benimkileri tarıyor, sonra omuzları sanki günlerdir taşıdığı bir gerginlik düğümünü çözüyormuş gibi sarkıyor. "... Sanırım

kulağa gerçekten hoş geliyor," diye iç geçiriyor, sesi ilk kez açık ve savunmasız. "Peki ya sen?"

Benji o kadar agresif bir fizikselliğe sahip ona her zaman dokunmak çok kolay. Alek ve ben hâlâ birbirimize bu kadar ilkel bir seviyede nasıl yaklaşacağımızdan emin değiliz. Kollarımı garip bir açıyorum, hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını açıkça belirtmeye çalışıyorum, ama o doğrudan sarılmama doğru yürüyor ve yavaşça bir yandan diğer yana sallanırken beni acıtacak kadar sert sıkıyor. "Bence de kulağa çok hoş geliyor," diye mırıldanıyorum.

"Bilgin olsun," diyor, sesi omzumda boğuklaşıyor. "Geri döndüğün için mutlu olan tek kişi o değil. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Aklından geçen her şeyi mümkün olan en dikkat çekici şekilde nasıl ağzından geçirirsin?" İkimiz de kıkırdıyoruz ve bırakmadan önce bir anlığına bana daha da sıkı sarılıyor. "Ben mayoyla zıplayıp yüzme seni nasıl etkileyeceğimi bilmiyorum, o yüzden sanırım ödeştik."

Benji tam olarak onu bıraktığım yerde duruyor. İkimiz de el ele tutuşarak içeri girdiğimizde, yüzüne yavaş, kendinden geçmiş bir gülümseme yayılıyor ve buhar dolu banyoya doğru koşarak uzaklaşıyor. Arayı kapatıp birlikte kaynar suyun altına girdiğimizde, gömme rafta duran soluk lavanta rengi bir kalıp sabunu alıp Alek'e uzatıyor. "Colson sana söyledi mi bilmiyorum ama ben çok yaralıyım. Kendimi yıkayamıyorum."

Alek ıslak vücutlarından aşağı, Benji'nin bacakları arasındaki yarı ereksiyona bakar. "Pek yaralı görünmüyorsun."

Benji kıkırdıyor ve bunu duyduğunda Alek'in yüzündeki sıcaklığı görüyorum, dün hissettiğim rahatlamanın aynısını. Nasıl bir resim çizdiğimizi bilmesek de parçalar yavaş yavaş bir araya geliyor. Alek öne doğru bir adım atarak Benji' boynunu yumuşak bir şekilde kavıyor ve onu öpüyor, dudaklarını ayırıp ağzının derinliklerine dalıyor. Benji inliyor ve aynı açgözlülükle karşılık veriyor, ta ki ağızları kontrol için savaşıyor, birbirlerinden koparana ve sonra geri çalana kadar. Benji bir solukla teslim olduğunda, kollarımı arkasından sarıp onu göğsüme yaslıyorum, çırpındığında boynunu ısıyorum. "Devam et ve onu yıka."

Alek beyaz fayansın üzerinde dikkatle dizlerinin üzerine çöker ve sabunu kasıtlı bir yavaşlıkla bacaklarından yukarı, kıcının çatlağından aşağı, apış arası boyunca ve sikinin her yerine sürer. Benji'nin uzun parmakları ıslak saçlarına dolanırken o da Benji'nin karnını öpüyor. Başparmağımla çocuğun başını çeviriyorum ve ağzının tadını kendim için alıyorum.

Benji'nin önü temizlendiğinde elimden kurtuluyor ve Alek sırtını ve saçlarını sabunlayıp durularken göğsümdeki suyu yalamak için dönüyor. Yoldan çekiliyor ve beni Alek'e doğru itiyor, tıpkı bir ömür önce malzeme dolabında yaptığı gibi Alek'i yıkamam gerekiyordu sanırım ama onun yerine bir elimi koyu renk saç izleri olan göğsünün ortasına koyup onu duş duvarına doğru itiyorum. Vücudumla onu sabitleyerek dirseklerimi başının iki yanına dayıyorum ve o bana karşı titrerken ıslak kulağını, çenesini, boynunu öpüyorum. Dişlerimi ilk seferinde işaretlediğim yere batırıyorum ve o sızlanana kadar emiyorum. Sonra dillerimiz yine birbirleriyle güreşiyor, birbirleri için yaratıldıklarına dair o tanıdık hisle.

Üçümüzün de sabunlanması, şampuanlanması ve durulanması biraz zaman alıyor, çünkü ellerimizi birbirimizin üzerinde gezdirmekle meşgulüz, sertleşene kadar vücutlarımızla alay ediyoruz. Ancak su soğudukça mutlak yorgunluk baş göstermeye başlıyor. Benji'nin çıkmasına yardım edip kuruması için tezgâhın üzerine oturturken, "Çok acıktım," diye belirtiyorum. "Ve hareket etmeyi bırakır bırakmaz vücudum işlevini yitirecek. Bu yüzden yarına kadar kimseyle yatmayacağımı açıkça belirtmek isterim."

İtiraz edeceklerini düşünmüştüm ama Alek işleri yavaşlattığımız için biraz rahatlamış görünüyor ve Benji saçlarından burnuna damlayan suyun içinden sinsice sırtıyor. "Sorun değil. Yarın için mükemmel bir fikrim var."

"Seks yapmaktan hiç bu kadar korkmamıştım," diye mırıldanıyor Alek, siyah bir tişört ve kalın kalçalarına dikkat dağıtacak kadar dar gelen bir şort giyerek.

Sonunda kendi isteğimize göre evcilleştirmeyi başardığımız mikrodalga fırında akşam yemeğimizi yeniden ısıtırken, Benji artık daha iyi görebildiği için evi keşfediyor. Hamlet ve Triss onu her yerde takip ediyor, bir santimden fazla uzaklaşmayı reddediyorlar, ama o gibi görünüyor. "Şuna bakın!" diye bağırıyor oturma odasından. Kafamı kapıdan uzattığımda onu televizyonun altındaki dolabı karıştırırken buluyorum. Tozlu bir Xbox kumandasını bir ödül gibi havaya kaldırıyor.

"*Halo* var mı?" Alek kanepede yüzüstü uyukladığı yerden mırıldanıyor.

Benji etrafı karıştırıyor, sonra elinde kırık bir plastik kutuyla arkasına yaslanıyor. "Tam anlamıyla tek bir oyunları var, o da hayvanat bahçesi inşa etme simülatorü."

"Boooo." Alek tekrar gözlerini kapatıyor ve ben de yemek ısıtmaya geri dönüyorum. Ellerimde üç tabakla geri döndüğümde, Benji bir masada oturuyordu.

Televizyondan bir metre uzakta, hayvanat bahçesinin duvarlarını boş, çimenli bir alana çiziyor. Kumandayı alçısına dayamış, sağ eliyle tüm düğmelere basıyor ama bu onu yavaşlatıyor gibi görünmüyor.

Alek'in tabağını sehpanın üzerine koyarak bir elimi onun sağlam sırtına koyuyorum. "Ayaklarını hareket ettir ve sonra bir şeyler ye."

Oturacak bir yerim olsun diye bacaklarını katlıyor, sonra oturmadan quesadillasından parçalar koparıyor. Tabak dizimin üzerinde dengede dururken ilk tacomu mideye indiriyorum, Benji'nin bir muhafazayı buzla boyamasını ve ardından bir sürü pengueni içine bırakmasını izliyorum. "Yemeğiniz soğuyor, küçük balık."

"Evet, evet." Kaplanlar için bir orman yapmaya başladığında hayvanat bahçesinin kaldırımları küçük pikseli insanlarla doluyor.

Alek, oda on dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra aniden, "Sanırım penguenleriniz açlıktan ölüyor," dedi.

"Siktir." Benji kamerayı çılgınca çevirir. "Hayvan bakıcısı kapısı koymayı unuttum."

Parmaklarımdaki son taco sosu kalıntılarını yalıyorum. "Hazır başlamışken, su aygırı kafesinizde hiç su yok."

"Biliyor musun?" Ayağa fırlayıp kumandayı kucağıma bıraktı. "Sen yap o zaman."

Elime aldım ve ters çevirdim. "Bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

"Bir yolunu bul, seni lanet su aygırı uzmanı." İki kez soğumuş burritosunu kucağına alıp Alek'i dürterek ayağa kaldırır ve Benji'nin kucağına kıvrılması için bacaklarını açar. Alek onun boynunu öpüyor, sonra başını geriye atıp yarı uyuklamaya, yarı oyunu izlemeye geri dönüşür.

Bir sürü deneme yanılmadan sonra, su aygırları için su ekleyebilecek kadar kontrolleri çözdüm. Bir zürafayı tek başına bir kafese yerleştiriyorum, çünkü Benji'nin hayvanat bahçesi kan kaybediyor gibi görünüyor ve karşılayabileceğimiz tek şey bu.

Benji mutlu bir şekilde iç çekerek boş tabağını bir kenara bırakıyor. "Hey." "Ne?"

"Kaplanların dışarı çıkmasına izin vermelisin."

Alek başını kaldırır. "Kaplanların dışarı çıkmasına izin verme. Bütün hayvanat bahçesini mahvedersiniz."

Benji'nin gözleriyle karşılaşıyorum ve başımı ona doğru eğiyorum.

"Onları dışarı çıkarayım mı?" Cevap veremedi Alek eliyle ağzını kapatıyor, görmezden geliyor.

Benji'nin onu ısırma çabaları. "Hayır, yapmamalısın. Colson," diye uyarıyor ben ondan Benji'ye, sonra tekrar ona bakarken.

Kaplanların etrafındaki çitleri sildiğimde Benji boğuk bir tezahürat yapıyor. Etrafta koşuşturup insanları havaya fırlatmalarını izlerken Alek bile gülümsüyor. Etoburlar hayvanat bahçesini yerle bir ettikten sonra oyunu kapatmayı planlamıştım, ancak popüleritenin azaldığını ve finansmanın kırmızıya dönüştüğünü izledikçe, burayı kurtarıp kurtaramayacağımı merak etmeye başladım. Sadece on dakika olduğuna yemin ettiğim bir sürenin ardından başımı kaldırdığımda iki saatin geçtiğini ve iki çocuğun da bir kol ve bacak yığınının içinde uyuduğunu fark ediyorum. Dün gecenin aksine, hangi yatağı kullanmamız gerektiği konusunda bir sorun yok gibi görünüyor.

Omzunu sıkıtiğimde Benji inliyor ve kolunu boynuma doluyor. İstismara uğramış bedenimdeki son gücü toplayıp onu kucağıma alıyorum ve tüm uzuvlarını gövdemin etrafına sarmasına izin veriyorum. Alek itiş kakıştan uyanıyor ve bize göz kırpmıyor. Takip etmesi için başımı salladığımda, uykulu bir şekilde bir parmağını eşofmanımın beline sokuyor ve bizi ebeveyn yatak odasına kadar takip ediyor. Büyük boy yatakta üç adam ve iki köpek için yer yok, bu yüzden kapıyı arkamızdan iterek kapatıyorum, Hamlet ve Triss'in yeni favori insanlarını kaybetmenin etkisinden kurtulur kurtulmaz kanepede rahatlayacaklarını biliyorum.

Benji'yi yatağın ortasına bırakıyorum, sonra yatmasına izin vermeden önce ona ilaç ve bir bardak su getiriyorum. Alek yorganın altına giriyor ve çocuk Benji'nin altında neredeyse görünmez olana kadar Benji'nin etrafını sarıyor. Karşı tarafa geçtiğimde Alek'in bulanık gözlerinin açık olduğunu ve bana sabitlendiğini fark ediyorum. İçimden gelen bir dürtüyle Benji'ye doğru eğilip onu öpüyorum, bir kez hızlıca, sonra tekrar yavaşça ve derinden.

Bir yatağı ilk kez paylaştığımızda tehlikeli bir eylem gibi hissetmişim, sanki işlerin nasıl olması gerektiğine dair yapıya meydan okuyor ve kendi karışık yolumuzu çiziyorduk. Bu gece ise kaçınılmaz ve bildiğim her şeyden daha doğal. Ve Benji sabahın ikisinde dikleştğinde, hiperventilasyon ve inleme, titremesi durana kadar onu bedenlerimizin arasına sıkıştırıyoruz.

VI

"in of loia eig, çou

Chapter 29

Alek

Colson Benji'yi kontrol randevusuna götürürken ben köpeklerle birlikte evde kaldım. Birkaç telefon görüşmesiyle kayıtlarının Birch Bay yakınlarındaki bir hastaneye nakledilmesini sağlayabildik, böylece Seattle'a gidip gelmek için iki saat araba kullanmak zorunda kalmadık. Hiçbirimiz söylemedik ama hepimiz Harborside'a gittiğimizde ailesinin onu beklediğini görmekten korkuyorduk. Gareth'ın bakış açısına göre, muhbiri beni mahvetme planları hakkında çok fazla bilgiye sahip olarak ortadan kayboldu ve eminim adam onu bulmak için gittikçe daha fazla çıldırıyor. Eve dönmeye karar verdiğimizde bu sorun bizi bekliyor olacak ama şimdilik her günü atlatmaya odaklanıyoruz.

Colson'la onun gitmesi konusunda önceden anlaşmıştık, çünkü hemşirelerle sohbet etmekten ya da su geçirmez alçıya geçilmesi gerektiğini anlatmaktan nefret ediyordum. Benji'ye verebileceklerimin boşluğunu bir başkasının doldurması beni rahatlatıyor. Hiç şüphesiz, Colson çocuğun güvenli yeri ve koruyucusu, benim bunu yapamayacağım ya da yapmak istemeyeceğim bir şekilde. Gitme vakti geldiğinde, Benji'nin parmaklarımı okşadığını ve Colson'ın onu kapıdan çıkarmaya çalıştığını görüyorum. Gözlerimiz Benji'nin başının üzerinde buluşuyor ve göğsüme rahatça yerleşen alaycı bir gülümsemeye başını sallıyor.

Onlar kaybolduktan sonra, iyi duygular odada kalıyor ve bir saat boyunca tekrar uykuya dalıyorum. Ayağa kalkıp geriniyorum ve kendimi aylardır hissetmediğim kadar yenilenmiş hissediyorum. Ezici ağrı hala var, ama bugün yüzüne bakacak enerjim var.

Spor ayakkabılarımı giyip, Colson'ın ne olursa olsun köpeklerin uslu durmasını sağlayacağına söz verdiği ödüllerden bir paket aldım. "Haydi çocuklar." Onlar önümde zıplarken ve taze bir esinti saçlarımı çekiştirirken, ağaçların arasından geçip bir tepeyi aşarak sahile doğru yürüyorum. Seattle'daki dünyam o kadar küçüldü ki, bir ofis, üç havuz ve tek yatak odalı bir apartman dairesinden başka bir şey değil. Denizin ve kumun büyüklüğü beni rahatlatıyor, sanki nefes alabileceğim ve bir şeyleri yeniden hissedebileceğim bir alan bulabiliyorum.

Köpekler sonunda sopaları kovalamaktan ve sörfün kenarıyla kovalamaca oynamaktan yorulduklarında onları geri çağırıyorum ve eve gidiyoruz. Colson'ın arabasını garaj yolunda gördüğümde içimden ılık bir bal gibi tatlı bir sevinç damlası akıyor.

Arka kapıyı iterek açtığımda Colson'ın yemek yapamayan üç adama uygun yiyecekleri - hazır çorba kavanozları, dondurulmuş sebzeler, bir somun Fransız ekmeği - kağıt torbalara boşalttığını, Benji'nin ise bir bar taburesinde oturup bir yığın broşürü incelediğini görüyorum. Mağazadan almış olmaları gereken mavi kamuflajlı bir şapka, onu çıldırtan güneş gözlüklerinin yerini alarak gözlerini koruyor. Hâlâ hafifçe kırmızı görünüyorlar ama artık şaşı ya da sulu değiller.

"Tekrar hoş geldiniz." Köpeklerin metal seyahat kabını doldurup yere koyuyorum ve yüksek sesle höpürdetirken her yere damlacıklar saçmalarını izliyorum.

"Ne yaptığını bilmiyorum." Benji, Colson'ın yiyeceklerine küçümseyici bir el salladı, sonra bir paket menü yelpazesini tezgâhın diğer tarafına itti. "Markette pizza, ramen, hamburger gibi güzel şeyler buldum. Cole bu numarayı aradığınızda sihirli bir şekilde size getirdiklerini anlamıyor gibi görünüyor. Ortaçağ köylüleri gibi yiyecek aramak zorunda olduğumuzu düşünüyor."

"Colson homurdanarak buzdolabından doğrulurken, "Üç yetişkin adamın hayatlarının geri kalanında dışarıdan yemek yiyemeyecekleri gerçeğini -ve Tanrı yardımcım olsun çünkü Gray kadar dırdırcı konuşuyorum- dile getirmeye *çalışıyorum*," dedi. Ağzından çıkan son altı kelimeyi sindirdiğinde garip bir şekilde kaşlarını çatıyor ve işine geri dönüyor.

Benji'ye bakıyorum; pizza fotoğraflarına ağzının suyu akarak bakmayı bırakmış, kıpırdamadan oturuyor ve Colson'ın arkasını kolluyor. İçgüdüsel olarak bir elimi omzuna koyuyorum. Kazara verilmiş bir söze tutunmaması için onu uyarıyor muyum yoksa göğsümde durmaksızın büyüyen duyguları kontrol etmeye mi çalışıyorum bilmiyorum. Hepimiz bunun yürümesini istiyoruz, ama bu sadece öyle olmasını dilemekten daha karmaşık bir durum.

Benji başını eğip yanağını elime sürtüyor, sonra son birkaç gündür görmeyi özlediğim o büyüleyici yeşil gözleriyle bana . Kırık kolunu elinden geldiğince yukarı kaldırıyor; alçı artık tıbbi mavi yerine neon pembesi. "Havuz zamanı, hadi gidelim."

Geldiğimizden beri bir parçam her dakika havuzun farkında. Kaybettiklerimin, yalanların, yıkımın ve Benji'yi eğitmekle onunla bir ilişki içinde olmak arasında seçim yapmam gerektiğini hissettiren babamın bir hatırlatıcısı gibi orada duruyor. "Sonra belki?"

"Tamam." Kabul etmiş gibi görünmeye çalışıyor ama omuzları çöküyor.

Colson boğazını temizliyor ve başının üzerinden bana anlamlı bir bakış fırlatıyor. "O alçı için otuz dakika boyunca yalvardı. Sanırım hemşireye küçük bir kız kardeşi olduğunu ve ona yüzmeyi öğretmesi gerektiğini söylemiş.

Yoksa bir Ivy League okuluna gitmek ve yunus araştırmacısı olma hayalini gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu müfredat dışı sporları asla yapamazdı."

"Aman Tanrım." Benji'nin başının üstünden tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Gelmedin, değil mi? Her şeye rağmen gelmeliydim. Siz ikiniz tam bir utanç kaynağısnız."

Bakişlarımı soğukkanlılıkla karşılamaya çalışıyor ama öksürüklü bir kahkahaya dönüşüyor. "Bana inandėėı için vermedi, seni ucube. Komik olduğumu düşündüğü için verdi." Alnını yanağıma yaslarken sözleri daha fazla hıçkırığa dönüşüyor.

Colson başıyla tezgâhın ucundaki küçük karton kutuyu işaret ediyor. "Ona kullanması için bir inhaler verdiler. Ama akciğer fonksiyonları daha iyi görünüyor."

"İyi," diye iç geçiriyorum, o nefesini toplamaya çalışırken sırtını ovuyorum. "Havuz zamanı geldi."

Benji parmaklarımdan beni kapıya doğru sürüklerken Colson, "Kahve yapayım," diyor.

Dışarıda, Benji havuzun kenarında oturuyor ve ben tişörtünü çıkarmasına yardım ederken bacakları suyun içinde. "Yanığın ne olacak?"

"İyileştiğini ve nazik davranırsam havuz suyunda iyi olacağını söylediler."

Topuklarını sabırsızca havuzun duvarına vuruyor ve sargıları çıkarıp güvertede bir yėėın halinde bırakmamı bekliyor. Parmağımı dar omuzlarını süsleyen illerin üzerinde gezdirirken zihinsel olarak sıkışıp kaldėını fark ediyorum.

"İçeri girmek için yardıma ihtiyaın var mı?" Beceriksizce ellerimi koltuk altlarından geçirip kenardan kaymasına yardım ediyorum. Bıraktėımda, kırık koluyla iğdsel olarak duvara tutunuyor, fayansa arptėında acı içinde inliyor ve tekrar ayağa kalkıp titrek, yaralanmamış eliyle duvarı yakalamadan önce batmaya başlıyor. Ben inhaleri bulmaya gitmeden önce öksürmeyi kesmeyi başarıyor ama havuzun kenarını kavradėı parmak eklemleri bembeyaz

"Alıyla nasıl yüzeceğim ko?" diye tedirgin bir şekilde havuzun ortasına bakarak şaka yapıyor.

Bunu çoktan düşünmüş olması gerektiğini söylemek istiyorum ama sesindeki korku dolu tını ağzımı kapalı tutmamı sağlıyor. Onun yerine "alışan üç uzvun var," diyorum. "Sende bu var. Sadece nazıkçe kürek ek ve bacaklarını kullan."

şezlonglardan birinde arkama yaslanmış, farklı teknikleri denerken ve duvarı kullanırken havuzun çevresinde sallanmasını izliyorum

Bir molaya ihtiyacı olduğunda. Telefonlar artık yasak olmadığı için benimkini çıkardım ve Tate'e bir mesaj yazmaya başladım. *Herhangi bir-*

Benji su sıçratıyor ve başımı kaldırdığımda onu havuzun ortasına doğru giderken görüyorum, sinirli bir şekilde mırıldanıyor. "Bu gerçekten bu kadar zor olmamalı. Düşündüm ki-"

-Polisten bir gelişme var mı? Victor'u sormayı düşünürken, beynimin bir kısmı Benji'nin cümlesini hiç bitirmediğini fark ediyor. Onu aradığımda suyun ortasında ama düzensiz bir şekilde yüzüyordu, öyle ki yüzünü yüzeyin üzerinde tutmak için boynunu eğmek zorunda kalıyordu. Altı yıldır her gün insanlarla dolu havuzları denetliyorum ve yıllık cankurtaran eğitimi alıyorum. Gerçekleri biliyorum - güçlü bir yüzücü saniyeler içinde boğulabilir ve boğulma asla beklediğiniz gibi görünmez.

İpeksi, serin su yıllar sonra ilk kez tenime çarpana kadar ne yaptığının farkında değilim. Bu anı ne zaman hayal etsem, bunun hayatımı değiştireceğini düşünürdüm - vücudumun her atomu tepki verecek ve kaybettiğim her şeye yeniden dönüşecektim. Gerçekte, su burnumdan yukarı çıkıyor ve uzuvlarım hareketleri hatırlasa da gücümün ve esnekliğimin çoğunu kaybettiğimi fark ediyorum.

Benji'ye alttan ve arkadan yaklaşıyorum, panik içinde beni yakalama olasılığının en düşük olduğu yerden. Kolum beline dolanır dolanmaz bocalamayı bırakacak kadar zeki ama kalbinin sırtına doğru çarptığını hissedebiliyorum. "Buradayım bebeğim. Yanındayım." Alnımı ensesine bastırıyorum ve adımları mırıldanıyor. "Sadece su, tamam mı?"

Bacaklarımın çalkalanması, uzun zamandır kayıp bir arkadaştan gelen öpücükler gibi omuzlarıma dolanan küçük dalgalar yaratıyor. Vücudu sakinleşirken elimi sıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum. En son Nebraska'da boktan bir yarışta yüzmüştüm. Victor ve Gray'le birlikte aylarca babama karşı video kanıtlarımı kullanma planı üzerinde çalışmışım ve normal davranmaya çalışmaktan sinir krizinin eşiğine gelmişim. Yarışmamda altıncı olmuşum ki bu utanç verici bir durumdu ve babam bana bağırmaya başlayınca kendimi kaybettim. Gözlüklerimi yüzüne fırlattım ve bir daha asla onun için yüzmeyeceğimi söyledim. Sadece güldü ve takımını aşağı çekmeyi bıraktığım günün hayatının en güzel günü olacağını söyledi.

Kendimi havuzun kenarında çömelmiş, kaybolmuş, babamdan kurtulacağım günü beklerken görüyorum. Onun aleyhinde ifade verdiğim gün ya da hapse girdiği gün ya da ondan sonraki gün ya da ondan sonraki gün olacağını düşündüm. O gün hiç gelmedi.

Ama artık uçurumun kenarında değilim ve daldığım anda adam aklımdan hiç geçmedi. Beni  zg r bırakması için ona ihtiya ım yoktu; sadece onu bir saniyeliğine bile olsa silmek için yeterince büyük bir nedene ihtiya ım vardı. Çünkü onun hiçbir önemi yoktu. İnsanlar k  k g   ve mutluluk kırıntıları için savaşırken, su kıtaların şeklini değiştiriyor ve bu gezegendeki her canlının yaşamını sürdürmesini sağlıyor. Babam benim için her zaman bir devdi, ancak son altı yılda hayatıma giren tüm güçlü, iyi insanları düşündükçe, onun ne kadar k  k, önemsiz, pis ve anlamsız bir adam olduğunu fark etmeye ba lıyorum. Dünya üzerinde bir leke, ama etkileyici bir leke bile değil. Sadece bir  izik.

Bana hiçbir şey yapamaz çünkü ben ondan daha  st n m, tıpkı suyun ikimizden de üstün olduğu gibi. Televizyon r portajımda bunu söylemeye çalıştım ama aslında buna inanmıyordum. Şimdi, Benji kollarımda ve Colson evdeyken, bu kadar önemsiz birinin dünyamı ölçülemeyecek kadar büyük ve parlak hale getiren insanları  almasına izin vereceğim düşüncesine neredeyse g lebiliyorum. Kendimi onun gibi olmaktan alıkoymak için koyduğum kuralları yıkmak anlamına gelse bile bu sona ermeli. Ben engin bir denizim, güneş dalgalarının üzerinde parlıyor ve o hiçbir şey.

Benji'nin omzuna doğru mırıldandım. "Su bize ait. Hiçbir şey bunu elimizden alamaz. Korkmamıza gerek yok."

Yüz yüze gelene kadar dikkatlice dönüyor. Gözleri beni içine çekiyor, aklımdan geçen her şeyin hem farkında hem de farkında değil. Islak dudaklarını birbirine bastırarak alnını çeneme yaslıyor. Suyun altında elinin kalçamı sıktığını hissediyorum. "Henüz seni sevdiğimi söylemeye iznim var mı bilmiyorum," diye fısıldıyor boynuma. "O yüzden söylemeyeceğim. Ama söylemek istiyorum."

Başının üstünü öptüm. "Ben de."

Chapter 30

Benji

ALEK'le havuzda kırk dakika oyalandıktan ve onun işten bildiği rastgele çocuk yüzme oyunlarını oynadıktan sonra Colson'a öğle yemeği hazırlamasında yardım etmek için içeri giriyoruz. Alek'in ona suyla ilgili takıntılarından bahsettiğini sanmıyorum ama avukat hiçbir şeyi kaçırmıyor. Gülüşmemizi ve yere su damlatmamızı izliyor ve Alek tezgâha geldiğinde Colson parmaklarını ıslak saçlarında gezdiriyor ve geçmesine izin vermeden önce alnından öpüyor. Birbirlerine dokunmalarını izlemeyi seviyorum, neredeyse bana dokunmalarını sevdiğimden daha çok. Bütün kış sımsıkı kapalı duran çiçeklerin güneşte yavaş yavaş açılmasını izlemek gibi.

Alek'in telefonu Seattle'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez çaldığında, bir araya getirdiğim çok tuhaf bir sandviç yiyor ve daha sonra sevişeceğimizi bilmenin getirdiği yavaş, alaycı uyarılmanın tadını çıkarıyorum. Hepimiz tiz ve istenmeyen sesle sıçradık. "Ben Tate," diye anons ediyor telefonu açarken. "Hemen döneceğim."

O odadan çıktığında ve ben misafir odasının kapısının kapandığını duyduğumda biraz canım yanıyor ama anlıyorum. Babam ona eziyet etmenin yeni bir yolunu bulduysa, bunu yeni dinamiğimize dahil etmeden önce düşünmek için zaman istiyor. On dakika boyunca duvardaki saatin tik taklarını dinledikten sonra sandviçimi bir kenara itip Colson'ın pencere kenarındaki koltuğuna doğru sürünüyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece tabağını kaldırıyor ve yüzümü omzuna yaslayarak üzerine kıvrılmama izin veriyor. "Eminim iyidir," diye mırıldanıyor. "Olmasa bile seni suçlamayacaktır."

Muhtemelen haklı ama yine de kendimi bok gibi hissediyorum. Dünyanın en nazık, en cömert adamlarından birini incitmek için karanlığın içeri dolmasına izin veren kapı gibiyim. Karanlık kapının suçu değil, ama kapı bu kadar zayıf olmasaydı belki de kırılıp açılmazdı.

Colson iç çekene kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum. Yaralanmamış elimi iki elinin arasına alıyor ve düşüncelerini sıralarken onunla oynuyor. "Bence üçümüz de zayıfız. Biraz hatalıyız. Ama öyle olmasaydık, şu anda burada olmazdık."

Alek yeniden ortaya çıktığında mutlu görünmüyor ama yıkılmış da görünmüyor. "Polis raporu geri geldi. Dört başlangıç bulmuşlar

binanın etrafındaki yangın noktalarının hepsi zemine yakın. Laboratuvar analiz ettiği enkazda gazyağı izlerine rastladı."

Oda bir dakikalığına sessizliğe gömülür. Colson, "Yani bunun kesinlikle bir kaza olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sorar.

Alek şaşkınlıkla ona göz kırptırıyor, sonra isteksiz bir gülümsemeye bürünüyor. "Evet. Willow'a saç maşasını personel tuvaletinde açık bırakmamasını söyledim. Hızlandırıcılarını da evde tutmasını söyledim." Sehpanın kenarına oturur ve çenesini ellerinin arasına alır. Oturma odasının büyük penceresinden dışarı baktığında, ışık gözlerini koyu mavi-gri bir renge dönüştürüyor. "Ne yazık ki, bırakın Atwood'lara bağlayacak bir şey bulmayı, işe yarar bir kanıt bile bulamadılar. Sanırım bu soruşturma sona erecek ve biz de yeniden başlamanın güvenli olup olmadığına karar vermek zorunda kalacağız."

Alek'le yüzleşmek için kendimi yukarı ittiğimde Colson homurdanıyor. Ellerinin arkadan kalçalarımdayandığını hissediyorum, ben konuşurken başparmakları gömleğimin arkasını okşuyor. Her ne kadar ciddi bir konuşma yapmaya çalışsam da, teninin benimkinin üzerinde kaymasına karşılık olarak vücudum ağrımaya ve daha fazlası için yalvarmaya başlıyor. "Ne yapabileceğimi bilmiyorum ama babam hakkında yetkililerle konuşmaya hazırım. Mesajlarının çoğunu sakladım."

"Şu anda havuzun dibinde duran telefonda mı?" Colson parmaklarını omurgamda hafifçe gezdirerek mırıldanıyor.

"Hayır, onları *destekledim*," diye homurdanıyorum, "çünkü ben sen değilim ve aslında işlerin nasıl yapılacağını biliyorum." Bir kolunu göğsüme doluyor, beni sert bedenine doğru çekiyor ve burnunu omzuma yaslıyor. Hayatımda hiç son üç günde olduğu kadar kucaklanmamış ve okşanmamıştım. Bu mutluluk; o evde depresif bir şekilde yattığım, sürekli yarı uykulu olduğum ve hiçbir şeyi umursamadığım onca yılı yeniden yazmaya başladığını hissedebiliyorum. "Ama cidden," diyorum Alek'e. "Gray, Colson ya da başka bir avukat FBI'ı onun ofisine sokmanın bir yolunu bulabilirse, biz kazanırız. Her iki taraftan da sikilmiş olacak. Bir kaktüsle. Ben de tanıklık ederim, kanıt veririm ya da yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"Öyle mi?" Alek'in bu kadar şaşkın ve umutlu bir sesle sormasını beklemiyordum. Bana kalırsa artık bir takım olduğumuzu anlamamış olmalıydı. Birlikte nasıl çalışacaklarını bilmeyen ve pek de iyi olmayan ama birbirlerinden asla ama asla vazgeçmeyen üç dağınık insandan oluşan mazlum bir takım. "Başarılı olur muyuz bilmiyorum ama teşekkür ederim."

Tate'e bazı bilgileri mesaj attıktan sonra köpekleri sahil boyunca gezdiriyoruz. Bu sefer bacaklarımın beni eve taşıyabileceğinden daha uzağa gitmiyoruz ama

Alek yine de sırf istediği için beni sırtına alıyor. Onu kışkırtmaya, boynunu yalamaya ve tişörtünün üzerinden meme uçlarını çimdiklemeye başladığımda, beni diz boyu buz gibi suya taşıyor ve ben çırpınıp merhamet çığlıkları atarken yavaşça içine atıyor. Colson kollarını kavuşturmuş, beni kurtarmaya gelmeyi reddederek sadece izliyor.

İçeri girip kurulandığımızda ve köpekleri beslediğimizde, herkesin gergin ve azgın hissetmeye başladığını söyleyebilirim. Alek kendini ayarlamaya devam ediyor ve Colson bir bardak su içerken ikimizi de gözleriyle beceriyor.

"Tamam," diye anons ediyorum, sağlam elimi tezgâhın üzerine vurarak. "Buz kırıcı bir oyun oynayacağız." İkisi de bana boş boş bakıyor ve ben neredeyse plak çizik sesi efektini duyabiliyorum. "Birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz." Colson suratını ekşitince kaşlarımı kaldırıp kollarımı açıyorum. "Soyunmayı da içeriyor."

"Satıldı," diyorlar ikisi de aynı anda. Ben kahkahayı patlatınca Alek biraz kızarıyor, utangaç bir gülümsemeyle başını eğiyor ve omzunu Colson'ın omzuna çarpıyor.

"Kurallar şöyle: Her birimiz kendimiz hakkında bir soru soruyoruz. Diğer ikisi cevabı tahmin etmek zorunda. Cevabı yanlış bilen kişi bir giysisini çıkarmak zorunda. Ve eğer biri doğru tahmin ederse, soruyu soran kişi bir şey çıkarmak zorunda."

"Kazanan ödül alacak mı?" Alek hemen soruyor, yarışma fikri karşısında neşeleniyor.

"Seks yeterli değil mi?" Colson ensesini kaşıyor ve ben Alek'in sertleştiğini görebiliyorum.

"Herkes seks yapıyor," diye mırıldanıyor Alek. "Yani bu kazananla ilgili bir şey değil. Sadece söylüyorum."

"Tanrım. Eğer kazanırsan, depondan katılım madalyalarından birini çalacağım ve arkasına keskin kalemle adını yazacağım." Sabırsızlıkla ayağa kalktım. "Şimdi birimiz donumuza boşalmadan başlayabilir miyiz?"

Alek banyoya giderken ben de kanepenin köşesine yerleşiyorum. Colson rahatlamış bir iniltiyle tembelce kanepeye yayılıyor ve başını kucağıma yaslıyor. Bana bakan neredeyse siyah gözleri eğlenceli ve tehlikeli. hava hararetle kaynayınca kadar bakışlarını üzerimden ayırmıyorum. Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve başını eğerek tişörtümü karın kaslarıma değdiği yerden öpüyor. Sikim oyunu siktir et dememi istiyor ama mantıklı benliğim bunu izlemek istiyor

tren enkazı ortaya çıkıyor. Colson'ın burnunun köprüsünü, sonra gür saçlarını okşuyorum ve gözleri yarı kapalı bir şekilde kayıyor.

Bir kapı çarpıyor ve Alek oturma odasından geçerek karşımızdaki koltuğa yöneliyor. Gözlerimi kısarak arkasına baktım. "Alek..."

"Hmmm?" Sandalyeye çöktü ve saklayacak bir şeyi olmayan biri için fazla agresif bir şekilde bana baktı.

Gözlerini açana kadar Colson'ın yanağını dürtüyorum. "Oğlumuza bak."

"Ne olmuş ona?" Colson boynunu büküyor. "Oh, Tanrı aşkına.

Bir melek gibi davranıyorsun ama aslında rekabetçi, hilekar küçük bir pisliksin, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Alek kollarını kavuşturup sandalyesine daha da gömülüyor ve yüzünü asmamak için kendini zor tutuyor.

Bilgece başımı sallıyorum. "Yani daha önce dört tişört ve üç çift şort giydiğini fark etmedik mi? Sanırım gözlerimizi kontrol ettirmemiz gerekiyor Colson."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Colson seks dolu bakışlarını Alek'in üzerinde sabitlerken, başparmaklarından biri kalçamı sahiplenici bir şekilde okşuyor. Alek'in yutkunduğunu buradan görebiliyorum. "Bence rekabetçi insanlar sadece oyunlarda kötüseler hile yaparlar. Ne yaparsa yapsın kaybedecek."

Alek'in yüzünde beliren sinirli ifade beni gülmekten kırıp geçiriyor. "Sanırım haklısın." Colson'ın kolunu sıkıyorum. "Önce sen. Bize kendin hakkında bir şeyler sor."

"Hmm." Geriniyor ve omzunu alaycı bir şekilde sikime sürterek tekrar yerleşiyor. Bunu bilerek mi yoksa bilmeyerek mi yaptığını anlayamıyorum. "Köpekleri kovalamak dışında ana hobim nedir?"

Alek ellerini birbirine vurup sertçe doğrulduğunda Colson, ben ve iki köpek birden sıçradık. "Evet amına koyayım."

"Vay, tamam." Ellerimi . "Cevabın nedir?"

Başını sallar. "Hayır, hayır. Önce sen git. Benimkini çalmayacaksın."

Alay ederek gözlerimi deviriyorum ve düşünmeye çalışıyorum. Arabasını seviyor ama üzerinde çalıştığını sanmıyorum. Evi hiçbir şey ele vermiyordu. "Şarap koleksiyonculuğu mu? Bekle, hayır. Golf."

Colson girtlaktan gelen bir iniltiyle elini gözlerine bastırır. "Lütfen bana golfçü titreşimleri almadığımı söyle. Bunun dışında her şey."

"Kaybettin," Alek. "Soyun."

"Sakin ol lan. Colson haklı; sen bir pisliksin." Ama avukat elini gömleğimin üstünden yeterince yukarı kaydırınca nefesimi tutup kıvranıyorum

göğüs kaslarımın şeklini izlemek için.

"Bu sefer sakin tarafındayım," diye mırıldanıyor. Sırtını dürtten ereksiyonumu hissedebildiğini biliyorum. İkisinin de bana bakışına bakılırsa, gerçek kazananın oyunu en hızlı bitiren olduğunu düşünüyorum.

Sağlam kolumu tişörtümden çıkarıyorum ama çok sıkı olduğu için başım sıkışıyor. "Yardıma ihtiyacım var ve bunu seksi bir şekilde söylemiyorum."

Colson hareket etmek istemiyor gibi görünüyor, bu yüzden Alek sandalyesinden sürünerek kalkıyor ve odayı geçiyor. Gömleği alçımın üzerinden aşağı kaydırırken, kalçalarının etrafındaki dört bel bandını gülüyorum. "Salak."

Gömlek çıkarken serin hava gövdeyi okşuyor ve hain meme uçlarım hemen canlanıyor. Bedenim acı yerine yeniden haz duymanın tadını çıkarıyor, sanki yangından sonra bir deliğe kıvrılan parçalarım oynamak için dışarı çıkmış gibi.

Alek geri adım atmadan önce parmaklarını köprücük kemiğimde gezdiriyor, sonra çıplak göğsümden gezdiriyor. Sandalyesine dönmeye çalıştığında Colson'ın eli dışarı fırlayıp bileğini yakalıyor ve onu geri dönmeye zorluyor. İkisi birbirlerine ilk tanıştığımızda Alek'e tarif ettiğim şekilde bakıyorlar, sanki açlıktan ölmek üzerelermiş ve evrendeki son biftek yemeğini bulmuşlar gibi.

Onu bir adım daha yaklaştıran Colson başıyla kanepenin yanındaki zemini işaret ediyor. Alek'in kabarık halının üzerine bağdaş kurup oturmak için alçalmasını hayranlıkla izliyorum. Sanki ona ilk kimin dokunabileceğini görmek için bir yarış gibi... Colson parmak eklemlerini Alek'in boynunda bıraktığı çürüğe sürerken ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Alek titriyor, aç gözleri aramızda dolaşıyor.

"Kendinden bu kadar memnunsan bana hobimin ne olduğunu söyle," diye gürlüyor Colson, başparmağı Alek'in kulağının altındaki yumuşak deri parçasıyla oynamak için yukarı kayıyor.

Sırıttıyor, onu hiç görmediğim kadar kaygısız görünüyor. "Sürdürülebilir yerli bitki bahçenizi planlıyorsunuz."

"Ha?" Colson'a bakıyorum ama gözleriyle Alek'in içine bir delik açıyor.

İki parmağını Alek'in dört tişörtünün yakasına geçirip tehditkâr bir şekilde çekestiriyor. "Akşamdan kalmalığını atman için sana cömertçe izin verirken başucu çekmecelerimi mi karıştırdın?"

Alek kendinden o kadar memnun ki gülümsemeden duramıyor. "Ben kazandım. Soyun."

Kırkklı yaşlarındaki adamların yaşlandıklarını göstermek için çıkardıkları o iniltilerden biriyle bacağına katlayıp siyah bir çorap çıkarıyor ve Alek'e doğru fırlatıyor.

"Benim sıram." Bir an düşündüm. "En sevdiğim atıştırmalık nedir?"

"Donutlar," diyor Alek hemen, tam da Colson'ın "Sik," dediği anda.

Parmağımla Colson'ın burnunun ucuna dokunuyorum. "Çörek diyecektim ama bunu daha çok sevdim."

"Hayır, hayır, hayır." Alek öfkeyle ayağa kalkar. "Bunu yapamazsın."

"Hoppala, çoktan yaptım." En dıştaki tişörtünü çekiştiriyorum. "Çık bakalım."

Colson doğruluyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Cevabını tahmin ettim, küçük balık. Şortun gitmesi gerekiyor."

Bir elimle büzgü ipini çözüp yere atarken aletimin sızmaya başladığını hissedebiliyorum. Colson mağazadan bana bir paket külot almıştı ama bir beden küçük olduğunu tahmin etmişti. Kırmızı pamuk parçası, kalçalarımın üst kısmından yukarı doğru çıkarken ve ereksiyonumun etrafında gerilirken hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Colson beni daha rahat ettirmek için bir şey yapmak yerine tekrar uzanıyor, saçları çıplak bacaklarımı gıdıklıyor ve yanağını çıkıntıma sürtüyor.

"Lütfen bir soru sor Alek," diye yalvarıyorum, sesim titreyerek. "Bu oyunun bitmesi gerekiyor."

"En sevdiğim grup hangisi?" Alek ellerinin üzerinde doğruluyor, ciddi gözleri mutlu ve şehvetle puslu.

"Ummmm." Gözlerimi kapatıyorum ve konsantre oluyorum. "Emo oluyorum. Fall Out Boy ya da öyle bir şey."

"Bu bir numara," diye mırıldanıyor Colson. "Ya Londra Filarmoni Orkestrası gibi gösterişli bir şeydir ya da Altı Boynuzlu Bebek Yiyenler gibi bir adı olan bir metal grubudur."

"Hayır." Çok gururlu görünüyor. "Benji soyunup kaybediyor ve ben kazanıyorum." Gözlerimi ona dikiyorum. "Cevap neydi peki?"

"Favori bir müzik grubum . Sessizlik içinde çalışmayı tercih ."

İkimiz de bir süre aval aval ona bakıyoruz, sonra Colson doğrulup dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, yüzü Alek'inkine yaklaşıyor. "Sen utanmazsın. Yönlendirici sorular hile yapmaktır."

"Öyle mi, Avukat Bey?" Alek'in bok yiyen sırtışı genişler. "Mahkeme salonunda bir itiraz var mı?"

Colson daha da yaklaşp alınları birbirine değince sesi titriyor. "Oyun bitti prenses," diye usulca homurdanıyor. "Çıkar şu lanet kıyafetlerini."

Yaşlı adam arkasına yaslanırken Alek'in ağzı açık kalır. Sonra tökezleyerek ayağa kalkıyor ve üstündeki katmanları çıkarmaya başlıyor. Külotumu indirmek için hamle yapıyorum ama Colson gözüme takılıyor ve başını sallıyor. Aman Tanrım. Düşünme şeklini ve konuşma tarzını gerçekten seviyorum.

Alek tamamen çıplak kaldığında, ereksiyonu hareket ettikçe sallanırken, Colson bana başını sallıyor. "Sanırım Benji'nin yardıma ihtiyacı var." Sesinin seksi mırıltısı ve Alek'in gözlerinin beni yiyip bitirmesi arasında, ağzımdan çıkan sızlanmaya engel olamıyorum. Önümde diz çöken Alek, parmaklarını külotumun bel bandında kıvrıyor ve sikim ıslak ve çok sert bir şekilde ortaya çıkana kadar aşağı kaydırıyor. Şaftımı açgözlülükle yalamadan önce iç çamaşırımı çıkarma zahmetine bile girmiyor. Dilinin sıcak sürtünmesi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Colson'ın çıplak omzumu öptüğünü hissediyorum ve elinin Alek'in ensesini okşayışını izliyorum. "Seni emmesini istiyor musun?" Colson tenime karşı mırıldanıyor. Alek bana bakıyor, gözleri cam gibi.

"Evet," diye fısıldıyorum bakışlarını tutarak.

Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmaması, dudaklarını sikimin başının etrafına sarıp emerken, dili yarığımı fırçalarken bunu yüz kat daha seksi kılıyor. Colson bir elini başının arkasına koyuyor - onu aşağı itmiyor, ama çekip gitmesini engelliyor. Alek homurdanarak sikimin biraz daha derinlerine , eli de onu takip ediyor. Boğazının arkasındaki gerginliği hissedene kadar Alek'i shaftım boyunca özenle yavaşça çalıştırıyor ve Alek tıkanıyor, salyaları sikimden aşağı akıyor. "Kahretsin," diye tıslıyorum dağınık bir şekilde yutkunup beni yalamaya çalışırken.

Alek tekrar ve daha sert bir şekilde öğürmeye başlayınca Colson onu bırakıyor. Nefes nefese başını kalçama yaslıyor ve ben de başparmağımla çenesini eğerek her zaman mükemmel olan yüzündeki gözyaşı ve tükürük izlerini görebiliyorum. Colson uzanıp parmağını Alek'in ıslak, dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Bu gece sakın olmalısın Benji. Bununla ben ilgileneceğim."

Alek sessiz bir inilti çıkarıyor ve ben de saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Korkmana gerek yok. O gerçekten iyi."

Yanaklarını silerek başını kaldırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İyi değil miydim?"

"Mmmmm..." Yüzündeki sinirli ifadeye kıkırdıyorum. "Çok hevesliydin ve bu gerçekten çok ateşliydi."

Alek alay ediyor, sonra yerdeki tişörtlerden birini kapıyor ve çenesindeki tükürüğün geri kalanını temizliyor. Kanepe üç kişi için yeterince büyük değil ve köpekler bize sinirli bakışlar atıyor, bu yüzden koridorda tökezleyerek ana süite geçiyoruz. Büyük, kabarık bir yastığı yatak başlığına doğru itiyorum ve kollarımı başımın arkasında kavuşturarak üzerine yaslanıyorum. "Benim için bir gösteri yap."

Üzerinden bir çoraptan fazlasını çıkarmayan Colson, diğer giysilerini çıkarıp bir kenara atar ve yatağa tırmandığında sarsılan tonlanmış, görkemli vücudunu ve kalın ereksiyonunu ortaya çıkarır. Alek bir süre onu izler, kendi aletini yavaşça okşar, sonra peşinden sürünür. Yatağın ortasında dizlerinin üzerinde buluşuyorlar, Colson Alek'in kışını kabaca okşarken ve Alek sert yaraklarını birbirine geçirirken ağızları birbirini yiyor. Kendime mastürbasyon yaparken gözlerimi ayıramıyorum, sikim çoktan patlamak üzere.

Colson Alek'i sırt üstü yatırır ve kalçalarına binerek bir eliyle göğsünden tutar. "Bana ne istediğini söyle."

Alek zor nefes alıyor, burun delikleri şişmiş ve gözleri yalvarıyor. "Becerilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. İnsanları neden ağlattığını ve yalvarttığını."

Yavaş bir nefes veren Colson aynı anda hem tehlikeli hem de şefkatli bir şekilde gülümsüyor, sonra eğilip boğazını öpüyor. "Beni dikkatle izle. Sana göstereceğim."

Alek'in bileklerini yakalayıp başının üzerinden geçiriyor, ta ki adamın parmakları yatak başlığının tahta çıtalarını bulup içgüdüsel olarak onlara dolanana kadar. "Sakın bırakma."

Alçıma dikkat ederek yan dönüyorum ve Alek'in kalçalarını açmasını izliyorum. Colson parmağını deliğinin üzerinde gezdirdiğinde adamın tüm vücudu seğiriyor. "Daha önce hiç oynamadın mı?" Hayretle soruyorum. Alek başını hızla sallıyor, Colson yavaş ve sert daireler çizerek ovmaya başladığında bir iniltiyi yutuyor. "Bu çok ateşli," diye fısıldıyorum eğilip çenesini yalarken, terinin tadını çıkarıyorum.

Ben akıllı ve her şeyi bilen biriyim, bu yüzden bu sabah dükkândan kayganlaştırıcı aldım ve yatağın başucundaki masanın üzerine attım. Colson onu alıp parmaklarını kayganlaştırırken ben de dilimi Alek'in ağzına sokup onunla alay ediyor ve beni kovalamasını sağlıyorum. Colson'un bir parmağını içeri sokmaya çalıştığını hissettiğinde sertleşiyor ve geri çekiliyor. "Kahretsin, bu çok fazla."

Adam duraklıyor ve yatıştırıcı bir şekilde kalçasını okşuyor. "Benimle çok sert mücadele ediyorsun. Rahatlamana ihtiyacım var."

Alek her şeyi berbat ettiğini ve yanlış yaptığını düşündüğü anda daha da geriliyor. "Yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sesi biraz paniklemiş gibi çıkıyor, sanki biri kapıya gelip kışını açmadığı için gey kartına el koyacakmış gibi.

"Sorun değil," diyor Colson yumuşak bir sesle, bakışlarını ondan ayırmadan. "Seninle ilgileneceğim." Dirsekleri üzerinde Alek'in bacaklarının arasına kayar ve taşaklarına burnunu sokar, sonra da sikini yalayıp yutar. Alek soluk soluğa kalıyor, vücudunu yataktan kaldırıyor ve ölümüne yatak başlığını kavırıyor. Bu adamın ne kadar ustaca kafa verdiğini ilk elden tecrübe ettim. Sadece izlemek bile boşalacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor, bu yüzden ağrının bir kısmını hafifletmek için aletimi Alek'in kalçasına sürüyorum.

Colson başıyla hızlı ve kolay bir ritim tutturuyor, Alek inliyor ve kalçalarını daha da açarak daha fazlası için yalvarıyor. Islak parmaklarıyla Alek'in kışını okşadığını görebiliyorum, sonra aniden kayboluyorlar ve Alek'in bakire kışıyla ilk kez oynadığını biliyorum. Şanslı adam.

Alek, Colson sikini son bir kez yavaşça yalayıp parmaklarını kıvırmaya ve makaslamaya başlayana kadar Colson'ın içine girdiğini fark etmez bile. Başını yastıklara yaslayıp gözlerini kapatıyor ve düzensiz bir şekilde nefes alıyor. "Oh Tanrım. Kahretsin. Sik beni."

Colson bana çarpık bir sırıtış attı. "Memnuniyetle."

Chapter 31

Alek

HER ŞEY AYNI ANDA İNANILMAZ BİR ŞEKİLDE BULANIK VE KESKİN HİSSEDİLİYOR. Net düşünemiyorum ve gözlerimi açtığımda dünya bulanık görünüyor. Ama Benji'nin nefesi tenimde jilet gibi keskin. Sıktıkça yatak iskeleti parmaklarıma batıyor ve aletimdeki sert, parlak zevk kıcımdaki basınçla savaşıyor, Colson'ın parmakları prostatıma her sürtündüğünde kıvılcımlarla vuruluyor.

Sersemlemiş bir halde Colson'ın söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Delliğini bana göster," diye mırıldanıyor ve ellerinin -ya onun ya da Benji'nin- ayak bileklerimi kavradığını ve dizlerimi göğsüme doğru katladığını hissediyorum. "Onları orada tut." Ağrıyan parmaklarımı yatak başlığından kaldırıp uyluklarımın terli sırtlarını kavriyorum. Çatlağıma serin hava giriyor ve göbeğime bulaşan prekumu hissedebiliyorum.

Basınç gittikçe artıyor, sonra tekrar hafifliyor ve içimde kaç parmağı olduğunu bilmekten korkuyorum. İnlediğimi ve durmaması için yalvardığımı belli belirsiz duyabiliyorum, sonra güçlü vücudu beni sarıyor, yüzü boynumda ve büyük aleti benimkine sürtünüyor. "Şimdi seni becereceğim," diye nefes alıyor. "Tamamen açıksın ve benim için yalvarıyorsun. Öyle değil mi Benji?"

Benji'nin kaydığını hissediyorum, sonra sızlanıyor. "Siktir, öylesin."

Cüssesinden korkuyorum ama bedenimi, denesem bile kapanamayacak kadar esnek, muhtaç bir şeye dönüştürdü. Sert, talepkâr bir baskı deliğimi dürttüğünde boynuma dağınık öpücükler yerleştiriyor. Gerginliği hissettiğim anda sızlanıyorum ama omzumu ısıtıyor ve zayıf, hünerli bir elin bedenlerimizin arasından kayarak ereksiyonumun etrafını sardığını hissediyorum. "Oh siktir lütfen," diye mırıldanıyorum, çünkü yağlanmış siki beni geriyor ve açık tutuyor, kendini daha derine zorluyor. Benji sikimi rahat bırakmıyor, başparmağı sert vuruşlar arasında yarıkla oynuyor ve prekumum şaftı kayganlaştırdıkça hızlanıyor. Boşalacakmışım gibi değil de vücudum kendiliğinden milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissediyorum.

Colson geri çekilmeye başlayana kadar kıcımın onun bütün sikini aldığını fark etmedim. Bir an girişle oynuyor, kalın kafasını kas halkasının içine sokup çıkarıyor, sonra tekrar derinlere sokuyor, bu sefer çok daha hızlı. Çok iyi ama kesinlikle bunaltıcı. Artık insanların neden ağladığını ve yalvardığını biliyorum, çünkü Colson'la aynı anda ikisini de yapıyorum

Omuzlarını geriyor ve yatağı sallayacak kadar sert şekilde beni gerçekten sikmeye başlıyor. Benji artık sikime dokunmuyor, ama sorun değil çünkü dokunsaydı hissedemezdim.

Sikimde daha önce hissetmediğim bir baskı oluşuyor ve o kadar sert boşalacağımı biliyorum ki neredeyse bayılacağım. Colson sonuna kadar bastırırken, kalçalarını gıcırdatırken ve sonra tekrar itmeye başlarken toplanıyor ve toplanıyor. Ama tam boşalmak üzereyken, sonuna kadar dışarı kayıyor ve orgazmımı durdurmak için sikimin tabanını sıkıyor. Acımasız şok ve ani boşluk beni mahvediyor ve kolunu tutuyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen geri gel. Siktir, senden nefret ediyorum. *Lütfen*."

Deligimi tekrar bir şey doldurduğunda iğrenç bir rahatlama sesi çıkarıyorum. Onun sikinden biraz daha küçük, ama genişleyip beni daha da açmaya başladığında, parmaklarının yine içimde olduğunu fark ediyorum. Gerginlik, ısrarcı, talepkar baskı, sahiplenme duygusu - vücudumun heteroseksüel sekste bulamadığı her şeye ihtiyacı vardı. Kalçalarımı biraz sallamaya başlıyorum, kendimi parmaklarının üzerine bırakıyorum ve onun kıkırdadığını duyuyorum. "Benji?"

"Öyle mi?"

"Sanırım prenses büyük seviyor. Şuna bir bakın."

Benji'nin elinin her yerimde dolaştığını hissedebiliyorum, sikim hariç her yerimde. "Onu tanıştırmamız gereken bazı dildolarım var. Onlar benim için çok fazlaydı."

Bana işkence etmekten vazgeçmiyorlar ve ben sadece kığım dolu bir şekilde boşalmak istiyorum. "Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Colson'ın sesi yine kulağımda, tüylerimi diken ediyor. "Sikimi ve parmaklarımı aynı anda kullanmana izin vereceğim, ama sadece buradaki küçük şeyle ilgilenirsen. O kadar sert ki acıtıyor gibi görünüyor."

Bu kafamdaki sisi biraz dağıtıyor. Ayağa kalktığımda boş kığım itiraz ediyor ve eğer tekrar doldurması anlamına bana söylediği her şeyi yapacağımdan oldukça eminim. Arkamı döndüğümde Benji'yi kızarmış, umutsuzca kalkmış sikiyle yastığına yaslanmış yatarken buluyorum. "Bunu istiyor musun?" Ona sordum. Aletine, bana, tekrar *aletine*, sonra tekrar bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Yanıklarını koruyan ve kolunu destekleyen bir yastığa yerleşmesine yardım ediyorum, sonra elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum ve Colson'ın bana öğrettiği şekilde deliğiyle oynamaya başlıyorum. Hemen gözlerini kapatıyor ve uzun, keyifli bir nefes veriyor.

"Ne yaptığını hatırlıyor musun?" Colson arkamdan yarı seksi yarı ciddi bir şekilde soruyor.

Başımı salladım. "Parmaklar, sonra penis."

Sabırsızca tıslayan Benji başını sallar. "Sık, sonra daha fazla sık." "Benji harika biri," diye düşünüyor Colson, onun yanına uzanıp mükemmel, kemerli vücut. "Küçük kıcı 7/24 açık. Direkt içeri sokmana bayılıyor."

Hâlâ Benji'nin deliğiyle oynarken eğilip onu usulca öpüyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

Cevap olarak bacaklarını kalçalarımın doluyor ve kıcını sikime sürtmeye çalışıyor. "Bitirmemi sağla, Alek. Bu sefer orgazmımı evrak işleriyle mahvetme."

Ona zarar vermeyeceğimden emin değilim, ama aletimi yağlayıp içine girdiğimde, yavaşlamamı imkansız kılacak şekilde etrafımda kenetleniyor. Basınçtan nefesim kesiliyor ve işkence gören sikim benden çalmaya devam ettikleri zevki kovalama zamanının geldiğine karar veriyor.

"Fuuuuuuck," diye mest olmuş bir şekilde inliyor Benji, kalçalarımı derin sarsıntılarla itmeye başlıyorum, sonuna kadar girdiğimde oyalanıyor, sonra prostatı boyunca dışarı sürüklüyorum.

Altımdaki çocuğa o kadar odaklanmışım ki arkamdaki adamı unutuyorum. İki parmağım kıcıma girdiğinde ritmim bozuluyor ve Benji'nin omzuna doğru hıçkırarak bir ses çıkarıyorum. "Bunu yapamam. Daha fazla dayanamayacağım. Lütfen boşalmama izin ver."

Colson'ın bacaklarımın arkadan sarıldığını hissettiğimde içimde dört parmak olduğunu düşünüyorum. "Benji boşalana kadar sen boşalamazsın. Bu sadece iyi bir görgü kuralıdır."

"Tamam," diye inliyorum, kendimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Benji bacaklarını göğsüne doğru kaldırıyor ve ben tekrar içinde hareket etmeye başlıyorum. Colson'ın parmaklarının açıldığını ve kaygan sikinin başının girişime süründüğünü hissettiğimde "Tanrım," diye fısıldıyorum. Aynı anda iki kişinin sokmasının lojistiğini kavrayacak durumda değilim, bu yüzden arkamdaki adamın bunu izin veriyorum. Bir eliyle belime , kıcımı kıvrıp açmamı sağlıyor, sonra sikini parmaklarının yanına itiyor. Bir an için korkunç bir hata yaptığımı düşündüm, ama basınç katlanılabilir hale geldi, sonra akıllara durgunluk verdi.

Colson beni yavaş ve sert itişlerle beceriyor, kalçaları kıcımda beni Benji'ye bastırıyor. Ama artık hepimiz çaresiziz, hepimiz aklımızı kaçırmanın eşiğindeyiz, ve içinde bir dakika her şey terli ve çılgınca ve

koordinasyonsuz, tokatlayan ten ve boğuk inlemelerle. Benji'nin kıcının etrafımda kasılmaya başladığını hissediyorum, bu yüzden elimi aramıza sokuyorum ve bir feryatla kendi üzerine boşalana kadar onu hızlıca mastürbasyon yapıyorum.

Benji'den ayrıldığımda Colson kıcımı avuçluyor ve o kadar sertleşiyor ki nefes alamıyorum. Birinin eli sikimin etrafını sarıyor ve onlar daha okşayamadan Benji'nin göğsüne ve yüzüne boşalıyorum. Colson'ın titrediğini ve hareketsiz kaldığını hissettiğimde daha işim bitmemişti bile, ağır siki içimde ulaşabildiği kadar derine girmişti. Yavaşça geri çektiğinde, ılık dölün dışarı kaydığını, kıcımdan, taşaklarımdan ve kalçalarımdan aşağı indiğini hissederek inliyorum.

Uzun bir süre sonra Colson yan yatıyor, belime doladığı koluyla beni vücudunun kıvrımlarına doğru sürüklüyor. Benji'yi kendime doğru çekiyorum ve o gülüp kıvranmaya başlayana kadar yanağındaki döllerini tembelce yalıyorum.

Pislik içindeyiz. Duş alıp doğru düzgün yatmalıyız. Ama her şey sıcak, gevşek ve uykulu ve her birimiz diğerlerine dokunuyoruz. Colson'ın başparmağı kulağımın kabuğunu okşarken ve Benji elimi göğsüne doğru sıkarken, hayatımın geri kalanını burada geçirmeyeceğim bir dünya olasılığını davet etmek için kendimi kımıldatamıyorum.

Colson

"Alo?" Gray'in gıcırtılı sesi sanki onu yatağından kaldırmışım gibi geliyor. *Kahretsin*. Saatime baktım, sabahın beşiydi. Kendimi savunmam gerekirse, bu gerçekten önemli.

"Lütfen bana yardım edin."

Hamile bir duraksama oldu, ardından hışırtıyla ayağa kalktı. "Dur tahmin edeyim. İkisi için de deliye döndün ve şimdi panikliyorsun."

Nereden bildiğini sorardım ama o kadar belli ediyorum ki, özellikle de onun için. Biri bana söyleme zahmetine girseydi iyi olurdu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim Gray. Alınma ama."

Kuru bir kahkaha atıyor. "Alınmadım."

"Jonah için her şeyden vazgeçmenin doğru olduğunu nereden bildin?" Kendimden kesinlikle nefret ediyorum çünkü bir sonraki cümlede boğazım düğümleniyor ve sesim berbat bir hal alıyor. "yarayacağını nereden biliyordun? Onun bir yıl içinde dönüp seni terk etmeyeceğini ya da senin onu terk etmeyeceğini?" Kendimi susmaya zorluyorum çünkü aksi takdirde asla susmayacağım ve o da bana asla bir cevap vermeyecek.

İç çektiğini duyuyorum ama tekrar konuştuğunda sesi gülümsüyormuş gibi geliyor. "Bilmiyordum Cole. Hiçbir fikrim yoktu. Ama umurumda da değildi, çünkü *o* yaptı. Onunla beş dakika daha geçirsem de elli yıl daha geçirsem de buna değerdi."

Arka avluda volta atarken yatak odasının penceresinin önünde duruyorum. Yarı kapalı panjurların arasından yatakta birbirine dolanmış, hangi uzvun kime ait olduğunu zorlukla seçebildiğim iki çıplak beden görüyorum. Benji pencereye bakıyor ve başını geriye atmış, ağzı açık, saçları her yöne dağılmış bir halde gülünç görünüyor.

"Sayabiliyor musun bilmiyorum Gray," diye mırıldanıyorum, havuza doğru dönerek, "ama burada üç kişiyiz. Bu işler genelde böyle yürümez. Tek bir kişiyle bile bir ilişkiyi yürütemezken ben ne yaptığımı sanıyorum?"

"Tamam," diye sabırla düşünür. "Avukat şapkanı tak ve iyice düşün Cole. Sadece Alek'le mi yoksa sadece Benji'yle mi çıkmak istersin?"

Bu iki düşünce de o kadar saçma ki homurdanıyorum. Onlardan birinin gitmesine izin vermek, bacaklarımdan birini kesmek gibi olurdu. "Tabii ki hayır."

"O zaman tek seçeneğiniz ikisine de sahip olmamak."

Ve sanırım bu benim anım. Doğru seçimi yapmak için bilmeme gerek olmadığını fark ettiğim an. Çünkü onları bir daha asla göremeyeceğim, boş bir evde oturacağım -dünyanın neresinde olursam olayım- ve bunun yerine onlarla birlikte olabileceğim düşüncesi beni kahrediyor. "Bu bir seçenek değil."

"Harika. Ben uyumaya gidiyorum," diye homurdanıyor. "Bilgin olsun, ben senin yerindeyken Victor'la tam olarak bu konuşmayı yapmışım ve o benden çok daha az nazikti. O yüzden minnettar ol." Sonra telefonu yüzüme kapattı.

Bu beklediğimden hem daha fazla hem de daha az heyecan vericiydi ve içeri girip çocukların uyanmasını beklerken kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum. O kadar umutsuzluğa kapılıyorum ki hayvanat bahçesi oyununu tekrar başlatıyorum ve bir saatimi dağ keçileri için bir kaya duvarını dünyalaştırmakla geçiriyorum. Eve gider gitmez bu konsolu ve oyunu kendime alacağım.

Yatak odasından gelen sesleri duyunca mutfaktan önceden paketlenmiş kekleri alıp onlara doğru ilerliyorum. Ben kapıyı iterek açtığımda Benji heyecanla doğruluyor, Alek ise sırt üstü yatmış, kararsız gözlerle beni izliyor. "Sana yatakta romantik bir kahvaltı hazırladım," diyorum ve keklerden birini Benji'ye fırlatıyorum. O kıkırdıyor ve Alek bile uykulu bir gülümseme atıyor.

Kalbim çok hızlı atıyor ve kafamdaki kelimeler beynim bir çamaşır makinesiymiş gibi dönüp duruyor. Alek'in Benji'yi hayranlıkla izleyip kekini mideye indirdiğini ve kırıntıları kucağına döktüğünü görmek beni planımı uygulayacak kadar dengeleyen tek şey. "Yakında Seattle'a dönüyoruz ve söylemek istediğim bir şey var." Sesimi rahat tutma planım işe yaramamış olmalı, çünkü ikisi de bana niyetli ve endişeli bakışlarla bakıyorlar. Yatağın ucuna oturuyorum. "Washington'da kalmak istiyorum, belki kırsalda bir yer satın alıp onarırım. Ve şu anda bunun sıradan bir şey olması gerekirken aşırı tepki verdiğim için gerçekten endişeleniyorum. Bu çok saçma. Hayatım boyunca hiç bu kadar dengesiz olmamışım."

Eğer Benji yatağın üzerinden sürünerek kollarını bana dolamasa ve yüzünü göğsüme gömmese günün geri kalanında saçmalayabilirdim. Başının üzerinden, her geçen saniye daha da güçlenen belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izleyen Alek'e bakıyorum. "İkinizi de seviyorum." Bu kısmın zor olması gerekiyordu ama nefes almak kadar kolay ve doğru geliyor. "Anlayabileceğimden bile daha fazla. Ve sizi hayal kırıklığına uğratacağımı biliyorum, muhtemelen yüzlerce kez, ama size yemin ederim ki asla aldatmayacağım ya da çekip gitmeyeceğim. Bizden asla vazgeçmeyeceğim."

Benji yüzünü gömleğimden kurtarıyor ve ısıltılı gözlerini bana diyor. "Ben varım. Ben sizin gibi karmaşık biri değilim. İkinizi de milyonlarca yıldır seviyorum zaten."

Alek yaklaşarak bizi inceliyor. Zihninin tüm zorlukları ve lojistiği, geçtiğimiz engebeli yolu ve gelecekle ilgili tüm korkularını gözden geçirdiğini görebiliyorum. Sonunda basit ve emin bir hareketle elini bana uzatıyor. Elimi onunkine koyuyorum, avuç içlerimiz birbirine bastırılıyor ve Benji parmaklarını ikimize de doluyor.

Ne bilmiyorum. Ama umurumda değil, çünkü o sensin.

Chapter 32

Alek

Eğer Birch Bay'de geçirdiğim hafta sonu bir mucizeyse, Seattle'a dönmek dünyaya hızlı bir geri dönüş oldu. Hayatımın işi hâlâ kararmış bir tuğla yığını ve Gareth Atwood arabama bir bomba koyup benimle işini bitirecekmiş gibi her köşede bir tehdit aramaktan kendimi alamıyorum. Gray eve uçmak zorunda kaldı ama Colson'la birlikte uzun süre Benji'yle konuştular ve onun kaydettiği tüm mesajlara . Bana onların peşine düşmeye değer olduğunu söyledi ama babamınki gibi bir davaya daha geri dönme düşüncesi sahip olduğum azıcık enerjiyi de tüketiyor, özellikle de artık hayatıma devam etmeye ve onu unutmaya hazırlanırken.

En kötüsü de yüzme merkezini çevreleyen uyarı bandı boyunca yürüdüğümde karşılaştığım sessizlik. Sadece binayı değil, tüm yaşamı ve amacı yok etmek bir saatten az sürdü, sanki burada hiçbir şey yokmuş gibi. Colson ve Benji'ye sahip olduğum için ne kadar mutlu olsam da, ruhumun bir parçası hala kırık hissediyor. İncelemeler uzadıkça ve onarımlar daha pahalı hale geldikçe, doğru şeyi yapıp yapmadığımızı daha çok merak ediyorum. Yeniden inşa etsek bile, Gareth'ın sürekli dedikoduları ve nedenlerimi sorgulayan ve hatta yangını benim çıkardığımı öne süren makalelerinden sonra kimsenin geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum.

Bu hafta aklımı başımda tutan tek şey Colson'a ev ararken yardım etmek. Bizi üç ayak yüksekliğinde yabancı otlarla kaplı bu terk edilmiş mülklere götürüyor ve kendinden emin bir şekilde onları düzeltebileceği tüm yolları açıklıyor. Belli bir yaşam standardına alışkın olduğunu defalarca belirttim, ancak Colson bizi görmezden geliyor ve artık kırsal bir insan olduğunda ısrar ediyor. Böylesine pahalı ve pratik olmayan bir projeye kendini kaptırmak ona yeni bir enerji verdi. Eskiden çekmecesinde sakladığı tüm bahçe kitapları, o, Benji ve köpeklerin biz başka düzenlemeler yapana kadar benimle kaldıkları dairedeki masanın üzerine dağılmış durumda.

Döndükten bir buçuk hafta sonra gelen bir mesaj kanepede kestirmemi mahvediyor. *Willow'un doğum gününü unutma*, Victor istiyor.

Hayal kırıklığı içinde oflayıp puflayarak doğruldum ve bir cevap yazdım. *Geçen hafta boyunca günde elli kez hatırlatmışken nasıl yapabildim ki?*

Victor: Benji ve Alek'i de getir.

Mutfak masamın etrafında oturan iki adama, "Görünüşe göre Willow'un doğum günü partisine davetlisiniz," diye homurdanıyorum. Colson bir tür çizim yapıyordu.

Benji referans kitaplarında onun için sorulara bakarken. Ben kötü bir ruh hali içinde olmaya çalışırken onların bu kadar sevimli görünmesi hiç adil değil.

"Willow ikinizden de çok daha havalı." Benji, Colson'ın çizim kalemlerinden birinin ucunu çiğneyerek düşünüyor. "Masasının çekmecesini Snickers'la dolu."

"Ne?" Başımı ellerimin arasına gömüyorum "Bütün çocuklar onları oradan alıyor. Aylardır lanet havuz filtrelerinden şeker ambalajları çıkarıyorum."

Bir an sonra ikimiz de geçmişte kalmış bir şey hakkında şimdiki zamanda konuştuğumuzu fark ediyoruz ve Benji'nin gözleri hüzünleniyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil, Victor beni aramaya başlamadan önce buradan gidelim."

Bizi Prius'umla şehrin öbür ucuna götürüyorum, Colson'ın nefret ettiğini biliyorum çünkü motor onun zevkine göre yeterince *vroom vroom* gitmiyor. Parti Seattle'ın güneyinde bir barbekü mekanında. "Masa bulmalarına şaşırdım," diye düşünüyorum park yerinde üçüncü kez yer ararken, sonra vazgeçip caddenin karşısındaki markete park ediyorum. Restorana doğru yürürken Benji elimi tutuyor ve Colson'ın kolunun omuzlarıma dolandığını hissediyorum. Onların arasında yürümek her zaman dünyadaki en güvenli ve en güçlendirici duygudur.

Restoranın kapısında aniden durduğumda Colson bana çarpıyor. Doğru düzgün mobilya yok, sadece duvar boyunca sandalyeler ve domuz eti ve tavuk göğsü folyo tepsileriyle birkaç katlanır masaya benzeyen büyük bir açık alan var. Willow'un pek çok arkadaşı olduğunu biliyordum ama etrafta bir sürü çocuk da dahil olmak üzere yüzden fazla insan dolaşıyor ve konuşmalarının gürültüsü insanı bunaltıyor. Biri beni fark edince alkışlamaya başladı. Ben şaşkın şaşkın bakarken, alkış sesleri odanın her yanını doldurana kadar bir kişiden diğerine yuvarlanıyor.

Beş yaşında bir çocuk kalabalığın arasından sıyrılıp koşarak minik kollarını kalçama dolayana kadar neler olup bittiğini anlayamıyorum. "Hey, Bay Alek!"

"Um." Odaya tekrar bakıyorum, buradaki neredeyse herkesi tanıdığımı fark etmeye başlıyorum. "Merhaba, Harrison. Ne var ne yok?"

Bana daha sıkı sarılıyor. "S'pise partisi veriyoruz." Sanki çok önemli bir şey hatırlamış gibi geri adım atıyor, kollarını havaya kaldırıyor ve "S'pise!" diye bağırıyor.

"Çok teşekkür ederim." Bakışlarım öğrencilerden velilere ve yıllardır görmediğim eski öğrencilere kayıyor. Victor, Tate ve Willow bir kenarda, Maya da onların yanında duruyor. "Çok şaşırdım."

Çocukları ilk yıldan beri programımızda olan Luis öne çıkınca herkes sakinleşiyor. Yüzden fazla çift gözün üzerinde olması onu biraz kızartıyor. "Um... görünüşe göre, birkaç kelime söylemek için seçildim. Umarım sakıncası yoktur."

"Sanırım ne olduklarına bağlı?" Şaşkınlık ve aşırı duygusal yüklenme arasında sıkışmış bir halde beceriksizce şaka yapıyorum. Colson'ın elini sırtımda ve Benji'nin omzunu omzumda hissettiğimde kalbim biraz sakinleşiyor. "Yani, evet, teşekkür ederim."

"Şey," derin bir nefes alıyor. "Öncelikle Maya'ya son dakikada bunu bir araya getirdiği için teşekkür ederim. Olanları duyduğumuzda hepimiz arayıp senin için gelebilmenin bir yolu olup olmadığını sorduk. Çocuklarım yangından bu yana her gün bana yüzme antrenmanlarına ne zaman dönebileceklerini sordular ve sanırım buradaki herkes, elimizden gidene kadar ne kadar özel bir şeye sahip olduğumuzu fark etmediğimizi kabul edecektir. Sadece ders almaya parası yetmeyen pek çok aileye yardım etmekle kalmadınız, aynı zamanda Victor'la birlikte kendilerini reddedilmiş ve istenmeyen insanlar için güvenli bir yer yarattınız." Boğazını temizleyip gözlerini kırıştırarak duygularını belli etmediğinde içimin çöktüğünü hissedebiliyorum. Colson bir adım daha yaklaşıp kolunu belime doluyor, Benji ise işaret parmağını serçe parmağıma geçirip sıkıyor.

"Etrafta babanız gibi koçluk yaptığınıza dair pek çok söylenti dolaştığını biliyoruz," diye devam ediyor Jose. Biz ebeveynlerin çoğu konuşuyor." Geriliyorum ama sesi kızgın gelmiyor. "Altı yıl boyunca her gün her saat yorulmadan kendini vermenin meyvelerini topladık. Şimdi de senin yanında olmamız en doğrusu. Eğer koçluk yapmak istersen, bu şehrin gördüğü en sert, en zeki, en nazik koç olacağını düşünüyoruz ve hepimiz seni destekleyeceğiz." Bunun üzerine birkaç kişi ıslık çalıp alkışladı. Victor'a bakıyorum, o da bana yumuşak, çarpık bir gülümseme sunuyor.

"I- um." Öksürüyorum ve tekrar deniyorum. "Herkes çok teşekkür ederim. Ne kadar... evet. Arabamda bir şey unutmuşum. Hemen döneceğim." Kendimi Benji ve Colson'ın arasına iterek nemli öğleden sonraya geri dönüyorum, alnımı sert, sıcak tuğla duvara dayıyorum ve kırılıyorum. Ama ilk kez acı yerine sevinç duyuyorum. Yaptığımız her şey, bitmek bilmeyen gece geç saatler, sabahın erken saatleri ve bütçe üzerindeki stres, hepsi hepsi önemliydi. Ve yaptığım iyi zorunda değil.

Babamın günahlarını dengelemek için -bırakmak istediğim mirasın bir parçası olarak- sadece bana ait olabilir.

Colson kollarını arkadan omuzlarıma doluyor ve yanağını kulağıma dayayarak bizi yavaşça ileri geri sallıyor. "Seninle gurur duyuyorum" diye mırıldanıyor. Bu herif beni daha çok ağlatıyor, bu yüzden beni döndürüyor ve gömleğinin önünü ıslatmama izin veriyor. İkinci bir vücut sırtıma baskı yapıyor ve Benji'nin uzun kolları belime dolanıyor. Partneriniz tarafından tamamen kuşatılmış olmak sanırım iki kişilik çiftlerin tadını çıkaramayacağı bir şey. Gerçekten çok şey kaçırıyorlar.

"Tekrar içeri girebilecek misin?" Benji, sonunda gözyaşlarım bittiğinde ve Colson'ın cebinden çıkardığı mendillerle yüzümü silmeye başladığımda soruyor.

"O barbekü tavuğuna göz diktiğini biliyordum." Avukat Benji'nin saçlarını karıştırır. "Eminim senin için biraz bırakmışlardır. Belki de. Yemek yerine erkek arkadaşına sarılmak zor bir fedakârlık."

Benji öfkeyle ciyaklıyor ve ben burnumu çekmek yerine resmen gülmeye başlayana kadar etrafımda daireler çizerek birbirlerini kovalamaya, oyun oynamaya ve kirli vuruşlar yapmaya başlıyorlar. Solgun, lekeli yüzümle geri döndüğümde restorandaki herkes bana sempatik gülümsemeler atıyor.

Kendimi topladıktan sonra iki saatimi herkesle konuşarak, Maya'ya teşekkür ederek ve süslemeleri inceleyerek geçirdim. Tate, Victor ve Maya yüzme merkezinden kurtarılamayan fotoğrafların çoğunu bulmak ve yeniden basmak için birlikte çalışmış olmalılar, ayrıca çocukların çizimlerini ve ebeveynlerin notlarını da sergilemişler. Çoğunu eve götürüp huzur içinde tekrar ağlayabileceğim bir yerde okumam gerekecek.

Herkes yüzme merkeziyle ilgili bundan sonra ne olacağını bilmek istiyor ama benim bir cevabım yok. Bir saatten kısa bir süre önce kendimi her şeyden vazgeçmeye ikna etmişim. Şimdi öldüğünü düşündüğüm her şey karşımda duruyor, konuşuyor, gülüyor ve vasat bir barbekü yiyor.

İki saat sonra, Maya ve yüzme merkezi ekibi dışında herkes dışarı çıktığında, Tate bağışları boşalttıkları kasayı açıyor. Buruşturulmuş yüzlerce banknotun çoğu birler ve beşlerdir, bırakın koca bir binayı, bir duvarı bile onarmaya yetmez. Ama temsil ettikleri şey her şey demek. "Bunları saklamalıyız," elimi para yığınının üzerine koyarak, "ve yeni yerimizin lobisinde sergilemek için özel bir şey almalıyız. Böylece bugünü asla unutmayız."

"Çok tatlısın," der Victor patavatsızca, kucığında bir tomar evrakla odaya geri döner ve parayı iterek

yolumdan çekil. "Şimdi bende."

"Aman Tanrım." Gözlerimi ona dikiyorum, sonra masanın üzerine neredeyse bir inç kalınlığında bir kâğıt destesi bıraktığında sıçıyorum.

"*Bunlar* bağış yemeğindeki hemen hemen herkesin bağış makbuzları, hatta genellikle bizi kazıklayan pisliklerin bile. Yedi rakamın üzerinde bir meblağ söz konusu."

Ben daha tepki veremedim, daha da agresif bir şekilde başka bir çıktıyı tokatlıyor. "*Bu* da birisinin bizim için başlattığı ve viral olan tamamen çılgın bir kitlesel fonlama kampanyası. Ve *bu* da," diyerek son kâğıtları göğsüme vuruyor, "biz yeniden faaliyete geçene kadar tüm havuz tesislerini bize çok ucuza kiralamayı teklif eden bir rekreasyon merkezi. Bizi kapatamazlar bebeğim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Önümdeki masada çok fazla şey var - hayatlarına dokunduğumuz yüzlerce insan, uğruna savaşmaya devam edecek kadar önemli olduğumuzu düşünen yüzlercesi ve dünyayı babalarımızın yaptığından daha iyi bir yer haline getirebileceğimize dair yıllarca süren hayaller. "Hey, Benji?"

Omzunu benimkine çarpıyor. "Evet?"

"Babanın evi ne tarafta?"

"Ummmm." Kahrolası Davy Crockett'in yön duygusu yine işe yarıyor, önce düşünüyor, sonra da yemek personelinin temizlik yaptığı mutfağı işaret ediyor. "Bu taraftan."

Victor'un hatırlayacağından emin değildim ama gözleri parladı. Sırtıma atladı, bacaklarını kalçalarımın doladı ve iki orta parmağını Gareth Atwood'un evine doğru uzattı. "Siktir git."

Sırıtarak tek parmak selamımı onunkinin yanına uzatıyorum. "Sana ihtiyacımız yok."

Sesi daha da yükselir. "Sen bir ."

"Bizim kendi havuzumuz var." Birbirimize beşlik çakıyoruz, sonra gülmekten kırılıyoruz.

Çünkü bugün, biz tanrınız.

Bölüm 3s

Colson

BİR AYDAN FAZLA ARADIKTAN SONRA, Seattle'ın kuzeydoğusunda, yedi dönümlük kırsal bir arazide karmakarışık bir zanaatkâr evi buldum. Benji'ye göre sarı halısı, 60'lardan kalma aletleri ve Seahawks için neon yeşili ve laciverte boyanmış duvarlarıyla evin kendisi "gelmiş geçmiş en kötü şey". İsterse ahır olsun, umurumda değil. Harika bir mimarla konuştum ve burayı temellerine kadar söküp, bahçeye bakan devasa bir arka güverteyi ortaya çıkarmak için akordeonla açılan arka kapıları olan, ışık ve sadelikle dolu rahat, modern bir ev inşa edeceğiz.

Geçmişte evlerimin sadece birkaç odalı olmasını tercih ederdim, o kadar küçüktü ki ne kadar boş olduklarını asla hissedemezdim. Şimdi eskizlerime hayallerimin parçalarını eklemeye devam ediyorum - daha büyük bir ebeveyn odası, filmler ve oyunlar için bir çalışma odası, Alek'in dağınık evrak işlerini saklayabileceği bir ofis, yan tarafta kapalı bir havuz. Alek ve Benji'ye planları gösterdiğimde, her parçamla, her nefesimle ve kalbimin her atışıyla ne kadar derin ve geri dönülmez bir şekilde iç içe geçtiklerini görmeleri için göğsümü yırtmak gibi geliyor. Ruhumun onlarla ve sadece onlarla güvende olduğunu biliyorum.

Bahçe biçilip kesildikten sonra, bitki yatakları, bir gölet ve hatta arıları ve diğer vahşi yaşamı çekmek için doğal çayır çimen alanları için yerim olacak. Ancak arazinin asıl satış noktası, en arkadaki pırıl pırıl mavi göle doğru eğimli olması. Satın almam tamamen Benji'nin küçük tekne iskelesinde güneşlenirken ne kadar seksi görüldüğüne dayanmıyordu, ama bunun yardımı olmuş olabilir.

Bugünün tamamını inşaatçılar ve dekoratörle geçirdim, bütçeler ve bitiş seçimleriyle boğuştum ve bir ev inşa etmenin ne kadar uzun sürdüğünü fark ettim. Ödül olarak, eve dönerken takıntılı hale geldiğim yerel bahçe merkezine uğradım. Aradığım çalılardan hiçbirini bulamıyorum ama bir çim süsü gözüme çarpıyor - küçük, şatafatlı bir şekilde boyanmış cüceleri yakalayıp yiyen öfkeli bir beton T-rex. Çok rüküş, benim bahçe estetiğimin tam tersi, ama buna tüm kalbiyle bayılacak birini tanıyorum. Buranın sadece bana değil, hepimize aitmiş gibi görünmesini istiyorum.

Onu kolumun altına alıp, utana sıkıla parasını ödüyorum ve dinozoru Land Rover'ımın yolcu koltuğuna bağlarken, Hamlet ve Triss

kuyrukları arkada. Çim süsü, yeni evime giden yol boyunca bana yargılayıcı gözlerle bakıyor, sanki daha iki aydır birlikteyken neden üçümüz için sonsuza dek sürecek bir ev tasarladığımı sorgular gibi. "Kapa çeneni," diye mırıldanarak paltomu başının üzerinden atıyorum.

Eski evime taşınan kiracıları yerlerinden etmek istemedim, bu yüzden evim hazır olana kadar kısa süreli bir dairede yaşıyorum. Mevcut yapı göze hoş gelmese de mükemmel bir şekilde yaşanabilir durumda, bu yüzden bahçede çalışmak ya da müfettişleri içeri almak istediğim nadir gecelerde burada kalıyorum. Bu akşam tek başımayım, o yüzden dışarı çıkıp köpeklerle bahçede dolaşayım dedim. Akşam yemeği ve sinemaya gitmek isteyip istemediklerini sormak için çocuklarıma mesaj attım ama ikisi de cevap vermedi. Bütün öğleden sonra kendimi sönük hissettim ama anlıyorum. Alek geçici yüzme tesisini çalışır hale getirmek için canla başla çalışırken, Benji de zamanını yardım etmek, babası hakkında avukatlara danışmak ve yeni Xbox'ımızda mümkün olan en kötü hayvanat bahçesini inşa etmek arasında bölüştürüyor.

Land Rover uzun çakıllı araba yolundan gıcırdayarak iniyor ve olgun ağaçlarla çevrili çimenli bir arazide yer alan evi ortaya çıkarıyor. Geçen hafta sonu, Alek ve ben bahçede dürbünle saatlerce oturup dallardaki göl tüneğinden balıkçılları ve kel kartalları izlerken, Benji parmakları Alek'in bileğine dolanmış halde çimlerde uyuyordu.

Bir şeylerin farklı olduğunu fark ettiğimde, dikkatim o kadar dağılıyor ki neredeyse garaj kapısına doğru sürüyorum. Plastik saksılar içinde iki cılız, yarı büyümüş zeytin ağacı ön merdivenleri çevreliyor, etraflarında da İtalyan bahçeleri hakkında okuduklarımdan tanıdığım küçük otlar ve çiçekler var. Onların arkasında, ön kapıya gelişigüzel bantlanmış bir İtalyan bayrağı çıktısı var.

Dışarı çıktığımda, arka bahçeden gelen su sesi beni evin yan tarafına bakmaya itiyor. Bahçenin ortasında, en az benim boyum kadar uzun, Avrupa tarzı zarif bir taş çeşme duruyor ve sakin sakin şırıldıyor. Çimlerdeki taze lastik izleri, onu buraya getiren kamyonu ihanet ediyor. Arkamı döndüğümde, Alek'in arabasının yan tarafta, alçak ağaç dallarının altında kötü bir şekilde saklandığını görüyorum. Göğsümdeki sıkıcı baskı o kadar saf bir mutluluğa dönüşüyor ki nefesimi tutamıyorum. O kadar mükemmel bir şekilde benim oldular ki, karşılığında onlara ne sunmam gerektiğini her zaman bilemiyorum. Hayata getirdikleri versiyonum çok uzun zamandır ortalıkta yok, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışsam da bazen karanlıkta beceriksizmişim gibi hissediyorum.

Köpekleri dışarı saldı, montuma sarılı T-rex'imi aldım ve gizemli saksıları incelemeye gittim. Zeytin ağaçları çok güzel ve şimdiden onları planlarımın neresine yerleştireceğimi düşünüyorum. Belki de oturup birlikte gerçek bir dünya turu planlayabileceğimiz bir İtalyan köşesi yaparım. Kendimi bitkilerden uzaklaştırarak, mürekkebi bitmiş bir yazıcıdan çıkmış gibi görünen eğri büğrü, bantlanmış bayrağı inceliyorum. Bir hevesle kendi ön kapımı çalıyorum. Kısa bir duraksamadan sonra kapı açılıyor ve Alek takım elbisesini giymiş olarak karşıma çıkıyor.

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra geri çekilip kapıyı açıyor. "En iyi İtalyan pizzacısına hoş geldiniz *bayım*," diyor gözlerini kaçırarak. Yanakları parlak pembe.

"Şu anda ne olması gerektiği konusunda çok net değilim." Kapı aralığına girdiğimde yere bakmaya devam ediyor.

"Arka tarafa oturmak isterseniz, taze, otantik İtalyan pizzanızı birazdan size getireceğiz." Şaşırtıcı bir şekilde, mekân bir çeşit pizza gibi kokuyordu. Buradaki fırının çalıştığını bile bilmiyordum. Onun gönülsüz monotonluğuna gülümseyerek, gözleri benimkilerle buluşana kadar parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. Burnunu garip bir şekilde kırıştırıyor, yüzü daha da kızarıyor.

"Bebeğim, aksanı yapmıyorsun," diye sızlanıyor Benji, üzerinde önlük olan kendi takım elbisesiyle köşede belirerek. "Bunu konuşmuştuk." Üçümüz de onun elinden sarkan parlak kırmızı donmuş pizza kutusuna bakıyoruz. "Oops." Bir şangırtıyla kutuyu gözden uzaklaştırıyor. "Görmemiş gibi davranın."

"Lütfen beni ondan kurtar," diye fısıldar Alek.

Gülmekten sarı kravatını çekiştiriyorum. "Ne haltlar dönüyor?"

Benji sinirli bir şekilde boğazını temizliyor. "*İtalyan restoranından*, seyahatini iptal eden, yangından sonra iki adamıyla da ilgilenen ve onlara harika bir ev inşa eden inanılmaz bir erkek arkadaşına mum ışığında lüks bir pizza yemeği sunması istendi. Aksanını gizemli bir şekilde kaybeden yarım yamalak garsonun sizi masanıza davet etmesi ve şampanya servis etmesi gerekiyordu."

Alek boğuk bir iniltiyle bana yaslanıyor, sanki çocuk onu kırmış gibi. "Benji, sana üzerinde peynir olan beş dolarlık bir kartonla şampanya servis etmenin günah olduğunu söylemiştim."

Bir kolumu uzun süredir acı çeken erkek arkadaşına doluyorum ve aralarına bakıyorum. "Siz ikiniz bana koca bir çeşme mi aldınız?"

Alek yorgun bir iç çekişle başını sallıyor ama bizim velet tarafından ezilmekten gizliden gizliye hoşlandığını söyleyebilirim.

"Kesinlikle çok büyük."

"Değil mi?" Benji, aslında bir şey pişirmedeği için tamamen göstermelik olması gereken önlüğünden sıkılır ve onu çıkarır. "Bana senden daha uzun bir tane vermelerini söyledim," diye açıklıyor neşeyle. Hepimiz arasında, herhangi bir şeyin ne kadara mal olduğunu bilmeyen tek kişi o. Artık ailesinin parasına erişimi olmadığına göre, en azından şimdilik, onu dizginlememiz gerekecek. Ama şimdilik, saçma sapan büyük çeşmesine sahip olabilir.

Triss ve Hamlet yanımdan geçip evin arkasındaki gölgelikte kestirmek için arka kapıdan çıkarken, ben de paltoma sarılı sürprizi koridordan geçirip mutfak tezgahının üzerine koyuyorum. "Onur konuğumuz baş aşçı için bir konukseverlik hediyesi getirdi, eğer sorun olmazsa."

"İşte bu!" Benji karakterini bırakıp aceleyle yanıma geliyor, çıplak ayakları solmuş muşamba zemindeki deliklerden geçiyor. Rüzgarlıgımı bir kenara fırlatmasını beklerken, Alek ve ben hızlı bir öpücük çalıyoruz ve bu öpücük her zaman niyet ettiğimizden daha uzun sürüyor, çünkü elimizde değil.

"Aman Tanrım, bak," diye feryat ediyor Benji, T-rex'i *Aslan Kral*'ın başlangıcındaki bebek Simba gibi tutarak. "Bu dünyadaki en mükemmel şey." Bu kadar dramatik olmasına kıkırdamak istiyorum ama sonra bunun aldığı ilk içten hediyelerden biri olabileceği aklıma geliyor. Bana en sevdiğim gülümsemesini gösteriyor, kontrol edilemeyen bir sevinçle dolup taşan, sanki küçük bedeninin içermeyeceği kadar çok şey varmış gibi şapşal bir gülümseme. "Teşekkür ederim Cole. Gözlerini acıtmaması için dolaba mı saklamam gerekiyor yoksa dışarıya koymama izin var mı?"

Zamanın sadece yarısında açılan cılız sürgülü kapıya doğru ilerliyorum. "Gidip bunun için iyi bir yer bulalım."

Gösterişli çeşmenin fokurdadığı bahçeye girdiğimizde, Benji dinozoru iki koluyla göğsüne sarmış, dağınık çimenlerin etrafına bakıyor. "Sekiz bin dolar değerindeki o türünün tek örneği gül ağacını nereye koyacaktın?"

"Ne?" Alek bana telaşlı bir bakış fırlattı.

"Bu konuyu daha sonra, daha nazik bir şekilde açacaktım ama neyse." Güneş ışığını en iyi alan çimlerin kenarını işaret ediyorum. "İşte."

Benji atlayıp T-rex'ini tam o noktanın önüne yerleştiriyor. "Birlikte çok iyi görünecekler." Telefonu yüksek sesle çalıyor. Kontrol ettiğinde

eve doğru öyle hızlı koşmaya başlar ki ayağı kayar ve dört ayak üzerinde debelenmek zorunda kalır. "Orospu çocuğu."

Alek havayı kokluyor, sonra hafif buruk bir sesle yüzünü buruşturuyor. "Pizzanın geldiğini sanmıyorum."

"Yemek pişirme dersleri almalıyız. Bu hiç iyi değil."

Benji arka kapıyı tekrar vurarak açar. "Çok sert bakmazsan yenilebilir," diye bağırıyor iğrenç bir İtalyan aksanıyla.

Alek başını sallayıp gülüyor, güneş koyu renk gözlerinde parıltıyor. Ne kadar yakışıklı görüldüğünü görünce dizlerimin bağı çözülüyor. Elini aramızdaki boşluğa uzatıyor ve eve doğru yürürken parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Pizza yenilebilir gibi görünmüyor ama başka bir şeyimiz yok. Benji'nin aklına pizza keseceği de gelmemiştii, o yüzden bıçakla kesmek zorunda kaldım. Yırtık pırtık, kömürleşmiş sucuk ve sosis dilimlerini kağıt havluların üzerine yığıyor ve gölgelerin henüz güneşi kovalamadığı rıhtıma taşıyoruz. O kadar ılık bir akşam ki, Alek ve Benji takım elbiselerini çıkarıp boxer külotlarıyla etrafta dolanıyorlar, bu da bana korkunç pizzanın üstündeki malzemeleri seçerken bakacak güzel bir şey veriyor.

Benji yarım dilim yiyor, sonra dikkati dağılıyor ve mutlu bir çığlık atarak kendini göle fırlatıyor. Zamanını geçirecek bir şeyler yapmanın ve sürekli dokunulduğu ve şefkat gördüğü bir evin istikrarıyla geliyor. Alek, birkaç hafta içinde alçısı çıktıktan ve doktorlar akciğerlerine egzersiz için izin verdikten sonra ona tekrar hafif bir tempoda koçluk yapmaya başlamayı kabul etti. İkisinin de havuza dönmek için can attığını söyleyebilirim.

Alek yanıma uzanıyor, ışık tenini altın rengine çeviriyor, biz de oğlumuzun sırt üstü süzülüşünü ve kabarık bulutların arasında resimler bulmasını izliyoruz. Bu mükemmel bir saat boyunca ileriye bakıp geleceği planlayamıyorum ya da hayatta kaldığımız her şeyi geriye dönüp düşünemiyorum. Sadece burada olabilirim, her anın canlı kıyısında yaşayabilirim - Alek'in yavaş nefes alışı, Benji'nin su sıçratması, balıkçıl kuşunun sesi, yanmış pizzanın tadı, kendi kalp atışım.

Seninle beş dakika daha mı geçireceğim, yoksa beş yüz yıl mı?

Her şeyi yaparım.

Rıhtımda kalıyoruz, zamanın ve birbirimizin içinde kayboluyoruz, ta ki güneş ağaçların üzerinden alev alev batana kadar.

Epilogue

Benji

İŞTE BU.

Hissedebiliyorum.

Bütün bir yıl boyunca çalıştım -haftada altı gün havuza girdim, Alek ve köpeklerle koştum, Colson'la ağırlık kaldırdım, her gün protein ve sebze yedim- hepsi vücudumu öne atıp elimi duvara vurduğumda yirmi kalp atışına iniyor. Bu sefer başımı hemen sudan çıkarmıyorum. Elimden gelen her şeyi yaptığımın ve sevdiğim iki adamın benimle birlikte kutlama yapmak için beklediğinin bilinciyle kendimi var etmeye izin veriyorum.

Ama eğer ilk ben olmazsam, çok kızacağım. Bunun için çok fazla sebze yedim.

Yüzeye çıkıp gözlüklerimi çıkarırken burnumdan ve çenemden su damlıyor. Gözlerim skor tabelasının en altından başlıyor, sadece kalp kırıklığını olabildiğince çabuk aradan çıkarmak için. Ama sonuncu değilim, hatta ortada bile değilim. *Benji Atwood* tabelanın en üstünde, altındaki isimden saniyenin üçte biri kadar daha hızlı bir şekilde oturuyor. Kelimenin tam anlamıyla bir göz kırpma süresi kadar. Bunun hayatımın en önemli göz kırpması olacağına eminim.

Alek'e döndüğümde banktan fırlayıp yumruğunu havaya kaldırıyor ve Ohio'daki kadar bile büyük olmayan yerel bir yarıştan alınmış plastik bir kupa yerine Olimpiyatlarda altın madalya kazanmışım gibi adımı haykırıyor. Ama bu lanet kupa oturma odasındaki Lang Aquatic Center madalyamın yanına, Colson'ın feng shui'sini bozmak için televizyonun tam ortasına astığım bir rafa gidiyor. Bu sadece ahşap bir tabana yapıştırılmış kalıplanmış bir plastik değil. İlk kez zor bir hedef belirlediğim ve bunu gerçekleştirmek için çalıştığım gerçeğidir. Bu, iki ruh eşimle, hayatımızın geri kalanında her gün güleceğim, sarılacağım ve sevişeceğim adamlarla -bazen günde birkaç kez- nasıl tanıştığımın hikâyesi.

Alek'in yanında oturan adam ve iki kız da benim için zıplayıp tezahürat yapıyor. Profesyonel koçluk programındaki dördümüz de Alek ve Victor'un tasarlamasına yardım ettiğim mavi Lang Aquatic Center takım ceketlerini giyiyoruz. Victor arkadaki logonun ortasında kendi yüzünün olduğu dev bir V harfi olmasını istiyordu ama biz bunun yerine minimalist bir dalgada karar kıldık. Yeni yüzme merkezi eskisinden üç kat daha büyük, bu nedenle ekibimizin bütün bir havuzu var

ve egzersiz odası bize ve biz kullanmadığımız zamanlarda su aerobiği yapan bayanlara ayrılmış. Alek'in diğer yüzücülere koçluk yapmasını izlemekten nefret edeceğimi düşünmüştüm ama artık evde sürekli onunla baş başa kaldığım için o kadar da umursamıyorum.

Takım arkadaşlarım ve ben, benim yaşımdaki diğer insanlarla daha önce hiç kuramadığım bir bağ kurduk ve hedefimiz bir gün Columbus'ta düzenlenen ve beni mahveden yarışta dört birincilik elde etmek. Alek ve ben ikimiz de Olimpiyatlara asla katılamayacağımızı biliyoruz; Alek ve Victor gibi hazırlanmak için tüm hayatım boyunca zamanım olmadı ve ciğerlerim yangından sonra asla tam olarak iyileşmedi. İmkânsız bir şeye ulaşmak yerine, birlikte antrenman yapmaktan ve kendimi ne kadar zorlayabileceğimi görmekten keyif alıyoruz. Bu bana normal bir hayat yaşamak için de zaman veriyor; merkezde dersler veriyor ve sırf eğlence olsun diye bir kafede yarı zamanlı çalışıyorum. Benim parama ihtiyacımız yok ama Gideon beni gezdirirken cipin penceresinden izlediğim normal insanlar gibi hissetmekten keyif alıyorum.

Gideon'u düşündükçe içim acımak yerine sıcacık oluyor. O lanet palyaço boş bir gazyağı kutusu düşürmüş ve bu da molozların arasına gömülmüş. Kazıp çıkardıklarında, polis onun DNA'sının izlerini buldu. Bu ve benim mesaj kayıtlarım arasında, dedektifler babamın şirket kayıtlarını araştırmaya başlamak için yeterli parçayı bir araya getirdiler. Alek'le mahkemeye falan gitmemize gerek kalmadı; FBI'ın ofisine baskın yaptığı gün, caddenin karşısında durdum ve onlar götürülürken el salladım. Alek gidip izlemememi söyledi ama Colson da benim gibi adi bir piç. O ve ben giyinip süslendik, Porsche'siyle gezdik, sonra da dondurma yemeye gittik. Babamın mal varlığı mali suçlardan dolayı donduruldu ama umurumda değil. İnsanları inciterek ve sömürerek kazandığı paranın bir kuruşunu bile istemiyorum.

Her yarışta olduğu gibi, herkes çoktan soyunma odalarına gitmişken ben havuzda hayal kurarken yakalanıyorum. Güverteye tırmanırken, ayrılmaya hazırlanan insan kalabalığının arasından eğilip sıyrılıyorum ve kendimi Alek'in kollarına atıyorum. Beni sıkıca kavıyor ve ilk karşılaşmamızdan sonra yaptığımız gibi etrafımda döndürüyor. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim," diye kulağıma nefes veriyor. "Tüm programımızın ilk galibiyeti ve sen bunu bizim için eve getirdin. Seni çok seviyorum."

Herkes izlediği için onu dudaklarından iffetli bir şekilde öpüyorum. "Seni seviyorum. Eve dönerken biraz çörek alabilir miyiz?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Cole ve ben seni çoktan hallettik, tatlım. Duş alır almaz, doğruca oraya gidiyoruz." Olacağız

Etkinliğin ikinci yarısı ve yarınki ödöl töreni için geri döneceğim ama aylardır canımın çektiği çörekleri almak için hiçbir ödölü beklemeyeceğim.

Bir etkinlik fotoğrafçısı sarılırken fotoğrafımızı çekerken bir tık sesi duyuyorum. Alek sinirli bir iç çekişle beni yere bıraktı. Babamın su merkezini hedef alması ortaya çıktığında, Alek ve ben bir koç ve yıldız yüzücüsü arasındaki destansı aşkı anlatan garip bir ilham hikayesi olarak kötü şöhretli olduk. Rastgele yaşlı bir adam da peşimize takıldı, tabii Colson'ın varlığını hatırlarlarsa. Bu onu çıldırtıyor ama bence çok komik. Her , hikayemiz yüzme merkezini o kadar popüler yaptı ki şimdiden neredeyse doldu. Alek başka bir direktör yetiştirecek kadar kontrolü bıraktığında Spokane'de başka bir yer açmayı konuşuyorlar, böylece sürekli eyaletin öbür ucuna gidip gelmek zorunda kalmayacak.

Hayatımın en hızlı duşunda durulanırken, her gün yaptığım gibi durup parmağımdaki basit gümüş yüzüğü çeviriyorum. Evli değiliz; evlenemeyeceğimizden bile oldukça eminim, yine de Colson'ın yasaların bizi meşru partnerler olarak görmesini sağlamak için mümkün olan her yolu bulacağını biliyorum. O zamana kadar, birinci yıl dönümümüzde eşleşen yüzükler yaptırmaya karar verdik. İçine özel bir kalp atışı kazınmış olanlardan, ama bir tane yerine üçünü birleştirdik ve sonsuz bir daire şeklinde birbirine bağladık. Batıl inancım, her gün farklı birimizin üstte olması için onu çevirmektir - ironik bir şekilde, bazen yatakta da oynadığımız şey budur.

Takım ceketimin fermuarını çekerek spor çantamı avluya taşıyor ve takım arkadaşlarıma el sallıyorum. Benim yarışım günün son yarışıydı, yüzden kalabalık yarın için biraz dinlenmek üzere aceleyle dışarı çıktı. Işıklar yarı parlaklığa indirilmişti, bu da yankılanan beton alanı biraz ürkütücü hale getiriyordu.

Köşeyi dönüp adamlarımı ararken Colson'ın iki elinde birer buket çiçekle beklediğini görüyorum. Çantamı bırakarak koştum ve üzerine atladım, onu iki çiçek demetini bir eline atmaya ve onları yoldan çekmeye zorladım. Bacaklarımı beline doladığımda ve yüzümü boynuna gömdüğümde güçlü kolları beni sarıyor. "Güzel çiçekler," diye mırıldanıyorum. Hepsini bahçesinde yetiştiriyor ve buketlerde deniz kenarından topladığımız mor ve beyaz kır çiçeklerinden birer sprej var. "Kaybedersem onlarla ne ?"

"Bu bir seçenek miydi, küçük balık? Beni uyarmalıydın." Yüzünü saçlarıma bastırıyor ve biliyorum ki bundan en az onun kadar rahatlıyor.

Öpüyorum. Bir süre sonra geri çekiliyorum ve karmakarışık beynimi her zaman güneş ışığıyla dolup taşan sakin bir yere dönüştüren yavaş bir öpücüğe dalıyoruz.

"Benim sıram," diyor Alek, elinde çantasıyla havuz alanından çıkarken. Colson beni yere yatırmak yerine, Alek'in ağzıma ulaşabilmesi için beni eğiyor. Ben ne kadar kaslandıysam, Colson da o kadar çok çalışıyor; bir yarışma gibi gösteriyor ama beni her zaman taşıyabilmek için yaptığını biliyorum. Alek elindeki buketi kokluyor, sonra kır çiçeklerinden bir dal koparıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bizi gururlandırdın, bebeğim." Yaptığım her şeyin sebebinin bu olduğunu farkında mı bilmiyorum.

Alek her iki buketi de taşıyor, böylece güzel kokulu geceye doğru yürürken Colson'a sarılıp kalabiliyorum. İlk tanıştığımızda hepimiz çok korkmuştuk. Canavarların gölgesinde kaybolmuş bir yüzme , içinde iyi bir şey olmadığına inanan bir avukata ya da yalanlar üzerine inşa edilmiş bir çocuğa dünyada yer yoktu. Ama siktir et dünyayı; ona ihtiyacımız yok. Birbirimizin içinde, korkmak için hiçbir nedenin olmadığı bir yerimiz var. Sadece huzurlu akşamlar, uzun, sıcak geceler ve aydınlık günler.

Bir yıl önceki fantezim bu gece gerçek oluyor. Seksi spor arabalı ateşli baba havuza geldi ve ikimizi de arıyor. Bizi vahşi bir yolculuk için evine geri götürüyor ve bu sefer asla ama asla ayrılmayacağız.

Bana Günah İşlemeyi  ğret'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Alex, Benji ve Colson'ı sevdiyseniz lütfen yorum bırakmayı unutmayın!

Bu karakterlerden daha fazlasını istiyorsanız, Victor ve Ethan'ın hikayesi *Hold Me Under*, Gray ve Jonah'ınki ise *Make Me Fall*'da geçiyor.

Tate'in yan hikayesi *Islak*, sırada! *Anti-Valentine Antolojisi* romanımın tam uzunluktaki versiyonu, rakip sporcular, bir tutam aşağılama sapkınlığı ve ilgilenilmesi gereken ukala bir *veletle* Lang Aquatic Center'a geri dönüyor.

Yayın güncellemeleri için Instagram'da @rileynashbooks hesabını takip edin, Facebook'ta Riley Nash's Underdogs'a katılın veya www.rileynashbooks.com adresinden b ltenime abone olun.

Ayrıca Riley Nash

Su, Hava, Toprak, Ateş Serisi

[Tut Beni Düşür Beni](#)

[Bana Harikaları Göster](#)

[Bana Günah İşlemeyi Öğret](#)

Dirty Strays Serisi

[Kötü Köpekler](#)

Standalones

[Noel Özel](#)

Yazar Hakkında

Eşi ve köpeğiyle birlikte yağmurlu Kuzeybatı Pasifik'te yaşayan Riley, birbirlerinde yuva bulan ve sonsuza dek mutlu olmak için karanlıkla savaşan kırık oğlanlar hakkında duygusal M/M çağdaş romantizm yazıyor.

İçindekiler

[Tam Sayfa Resim](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[İçerik Önerisi \(Potansiyel Spoiler\)](#)

[İçindekiler](#)

I

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

II

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

III

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

IV

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

V

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[VI](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Riley Nash](#)

[Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

